

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

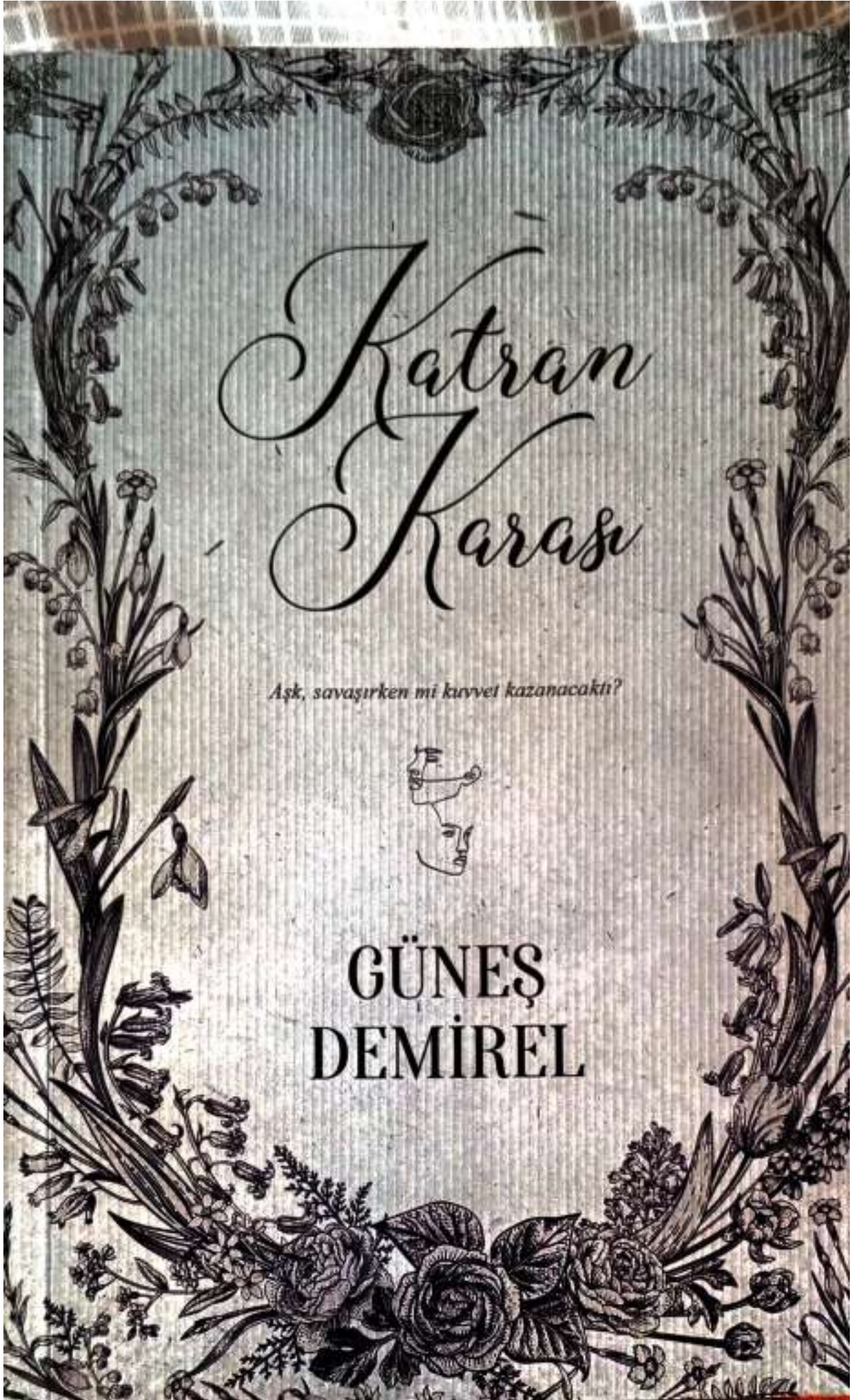
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Katran Karası

GÜNEŞ DEMİREL

[GURUBA KATILMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

KATRAN KARASI

Yazar: Güneş Demirel

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Şeyma Göze

Düzeltili: İnci Nazlı

İç Görseller: Ebru Aydın

Kapak Tasarım: Merve Polat

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

1. Baskı: Temmuz 2018

3. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-605-2064-50-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Güneş Demirel, 2018

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 613 17 33

Sertifika No: 46025

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5

Topkapı / İstanbul

Tel: 0 (212) 612 71 72

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Avrupa Konutları Kale Ofis No:20

Zeytinburnu – İstanbul

Tel: 0 (212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Katran Karası

GÜNEŞ DEMİREL

EPHESUS

Birinci Bölüm

Toprağa uzanarak, tüm vücudumun doğayla birleşmesine izin verdim. Gökyüzünü izlerken, insanın yaratılana hayranlığı artıyordu. Nasıl da net ve saf renklere sahiptilerdi. Sınırsızca mavi ve beyaz... Mavi göklerin dokunulamayan, ele avuca gelmeyen, beyaz pamuk şekerleri gibiydi bulutlar.

Etraftaki kuş seslerine, biraz ilerideki nehrin şırıltıları eşlik ederken, insan ne için tasalanabilirdi? Cennetten bir köşedeydim sanki... Yaşam buydu işte! İliklerime kadar hissediyordum varoluşu. Bu yüksek enerji bedenime dolduğu için nasıl da rahat ve huzurluydum. İki beyaz bulutun arasından sızan güneş ışığından korunmak için kollarımı bir gölgelik gibi alnımda birleştirdim ve etrafı yeniden hayran hayran seyretmeye daldım.

Çalış çalış nereye kadar diye düşündüm. Bir ömür gelip geçecek belki de biz farkında olmadan. Buna izin vermemeliydim. Kendime zaman ayırmayı öğrenip, tıpkı bu hafta sonu yaptığım gibi, ruhumu rahatlatmanın yollarını bulmalıydım.

Sonbaharın bu son sıcak günlerini böyle değerlendirmeyi iyi ki akıl ettim. Sessizlik... Allah'ım, meğer nasıl da ihtiyacım varmış buna. Dünya hiçbir şeyi kafasına takmadan dönerken, aynı umursamazlık bana da yansımıştı. Yaşadığım gevşeme, müthiş bir duyuydu... En son ne zaman böyle hissetmiştim?

"Ah!" Kafama inen bu ağır darbe de neyin nesiydi? *Öldüm mü yoksa?! Burası sahiden cennet mi?*

"Affedersiniz, çok üzgünüm. İyi misiniz?"

Tamam kabul. Her güzel şeyin bir sonu var ama şimdi mi olmalıydı yani ille de? Tepemde dikilen bu adam da nereden çıktı?

"Burada da mı bir rahat yok bana?!"

"Gerçekten özür dilerim. Çocuklarla koşturunca, topu nasıl attığımızı bilemedik. Daha doğrusu, burada birinin uzanabileceği aklımıza gelmedi."

Mesajı almıştım. Beyefendi özür dilerken, ince ince de imada bulunuyordu. Beni hiç tanımadığı için normal karşılamak lazımdı tabii... Kafama aldığım darbenin etkisiyle hafif sersemlemiş şekilde ayağa kalktım ve elimi halen ağrıyan başıma götürdüm.

"Aklınıza gelmemiş olmasına değil de kör olabilme ihtimalinize şaşırdım doğrusu..."

Belli ki benden böyle bir cevap beklemiyordu; yüzü aniden ciddileşti. Kaşlarını çatarak, biraz önceki kibarlığını kaybettiğini ifade eden o cümleyi kurdu.

"Yeter ama! Özür diledik ya işte!"

Yüzümü buruşturduğuma eminim; hatta çok ürkütücü olduğuma.

"Bütün keyfimi kaçırdıktan sonra ne yapsanız fark etmez."

"Normalde insanlar hata yapınca özür diler ve olay kapanır. Ama görüyorum ki siz bu basit olayı uzatma niyetindesiniz. Doğrusu bu tavrınızı çok basit buldum."

"Düzgün konuşun! Sözlerinizi tartmayı bilin! Kimse benim hakkımda basit kelimesini kullanamaz!"

Çıkışımı pek umursamadığı gibi, arkasını dönerek ilerledi.

"Çocuklar, hadi biz devam edelim. Gördüğünüz gibi, bu kadın ne özürden ne de laftan anlıyor. Daha fazla vakit kaybetmeye gerek yok. Şimdi toplanın, sıraya girip tek tek sayalım. Arada fire veren var mı, kendimizi bir kontrol edelim önce."

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Kafama inen top, kendini beğenmiş bir adam, arkasında en az on beş ufak çocuk... Bir elim belimde, bir elim kafamda. Kahretsin! Bütün huzurum, pozitif enerjim gitti. Gel de sinirlenme! Bir de niye böyle sinirlisin diyorlar. Etrafta bu kadar densiz yaşarken, benden nasıl olmamı bekliyorlar ki?

Onların gittiği tarafa doğru sinirli adımlarla yürümeye başladım. Haddini bildirmeden bu ukala adamın gitmesine izin veremezdim. Hışımınla küçük çocuklardan birinin elindeki topu

kaptım. Elimden gelse, bu topu o adama yedirebilirdim. Herkes tuhaf tuhaf bana bakıyordu. Arkamı dönüp sinirli adımlarla ilerlediğimde, peşimden bağırdığını duydum.

“Manyak mısın, kızım?! Versene topu!”

Sinirle döndüm.

“Topu mu istiyorsun?” Topu yere koydum, tek bir kuvvetli ayak vuruşuyla adamın tam da kafasına geçirdim...

“Tam bir çatlak çıktın sen, çattık! Bunun gibileri tımarhaneye kapatmak lazım! Niye salıyorlar ki ortaya?”

Şimdi gönül rahatlığıyla gidebilirdim. Eskiden yurdun bahçesinde kızlarla futbol oynardık. Hiç sevmediğim halde beni dışlamasınlar diye mecburen katılırdım onlara. Doğrusu bir gün faydasını göreceğimi hiç düşünmemiştim... Keyfim yerine gelmişti.

Sallana sallana, o güzel pansiyona doğru ilerledim. Odama girer girmez, banyoya geçtim ve kendimi duşun altına bıraktım. Üzerime yapışan tozdan arınmalıydım. Bedenim iyice gevşeyene kadar sıcak suyun altında kaldım ve sakinleştiğimi hissedince çıkıp giyindim. Karnım zil çalıyordu. Elime kitabımı alarak yemeğe indim. Yemek sonrası verandada oturup kitap okumak ya da geceyi aydınlatan yıldızları seyretmek ne güzeldi...

Ertesi gün İstanbul’un karmaşasına tekrar dönecek olma düşüncesi beynimi zorlasa da muhteşem bir hafta sonu olmuştu benim için.

Sabah horoz sesiyle uyandığımda, kendi kendime gülecek kadar mutluydum. Eşyalarımı toplayarak aşağıya indim. Bu küçük ve güzel pansiyonun pek sevimli sahibesi, sıcak ekmeklerle süslenmiş nefis bir köy kahvaltısı hazırlamıştı. ‘*Oh be, dünya varmış! Buraya mutlaka tekrar gelmeliyim,*’ diye mırıldanarak arabaya atladım. Yol boyu şarkılar, türküler söyledim. Dünkü sıcak havaya tezat, hava birden soğumuş, poyraz ortalığı birbirine katmıştı.

Nihayet yolculuğum bittiğinde arabayı park edip çıktım. Apartmana girene kadar sıırıslıklam olmuşum bile... Posta kutumda biriken fatura ve benzeri kâğıtları görünce, gerçek

dünyaya geri döndüğümü de anladım. Yarın yine çalış-kazan-öde üçlüsü için savaşıcağım bir gün olacaktı. Merdivenleri isteksiz adımlarla çıkıp küçük ama bir o kadar da şirin daireme girdim. Önce duş aldım. Eşofmanlarımı üzerime geçirdikten sonra bir fincan sütlü kahve hazırlayıp kaloriferin yanındaki puf minderin üzerine çöktüm.

Ayaklarımı uzatarak evdeki yalnızlığın sesini dinledim. En fazla 60 metrekare olan bu kiralık evden başka neyim vardı? Koskoca bir hiç...

Bazen dünyanın nasıl bir adaleti var diye düşünüyorum... Kimi rahatlık içinde yüzerken, kiminin bir lokma ekmeği yok... Sadece standartlar göz önünde tutulduğunda bile, insan 'Ah' etmeden geçemiyor. Yine de bugünümüze şükür deyip kendimizi avutuyoruz. Bazıları şanslı doğar, bazıları şansı yakalar... Ya da kovalar mı demeliydim? Şanslı doğmadım; bu açık. Ama şans denen o mereti yakalayacağıma eminim! Buna kimse engel olamayacak. Ya çalışarak olacak ya da tesadüfen! Ama olacak... Yetimhane kapılarının gıcırtılı sesleriyle büyüdüm ben. Soğuk duvarlarıyla, yalnız ve çaresiz... Korkularla, itiş kakış büyüdüm. Büyüdük... Şimdi yetimhaneler düzeldi, eskisi gibi değil diyorlar. Acaba neyi düzelttiler? Hadi binalar, odalar düzeldi. Ya çalışanlar? Hepsi kötü demiyorum ama hepsi iyi de değil. O günleri düşünürken, bu günüme şükrediyorum. Yarın içinse umutlarımı çoğaltmak için elimden ne geliyorsa fazlasını yapıyor, çalışıyorum.

Çalışmak hayat prensibim gibi. Daha ilkokul birdeyken, belki de en hırslı öğrenci bendim. Her zaman en iyi olmaya gayret ettim. Ortaokulda, lisede, bu hep devam etti. Kimseyle konuşmayan, içe dönük bir çocuktum. Yatılı Anadolu liseleri sınavına girdiğimde kazanacağıma emindim; öyle de oldu. Durmadım. Çünkü bu hayattan kurtulmam gerekiyordu. Daha çok ve daha çok derken Boğaziçi'ni kazandım. Bu bana hiç sürpriz olmadı çünkü ben orayı kazanacağıma da emindim. Üniversite yıllarında hem çalışmaya başladım, hem de okula devam ettim. Bilgisayar Mühendisliği okuyordum. Okulda dereceye girdiğim için olacak, özel bir şirketten çok iyi bir teklif almış,

part-time çalışmaya başlamıştım. Bir sınıf arkadaşım ile ev tutmuş, okul bitene kadar da beraber kalmıştık. Hayatım boyunca kazanabildiğim tek dostum olarak kaldı o hep. Suna... Bir köy çocuğuydu; tıpkı benim gibi mücadele vererek kazanmıştı okuduğu bölümü. O yüzden birbirimize tutunmamız. Sonraları iş sebebiyle evleri ayırdık. O kendi işine, ben kendi işime yakın evler tuttuk. Trafik ve yoğun çalışma saatleri ister istemez bizi buna mecbur etmişti. Vakit buldukça görüşmeye devam ediyoruz Suna ile, tabii.

Adım Yağmur. Komik ama yetimhane kapısına bırakıldığım gün şiddetli bir yağmur varmış dışarıda. O yüzden adımla Yağmur koymuşlar. Hava güneşli olsa ismim Güneş, bulutlu olsa Bulut mu olacaktı?

Doktor kontrolünden sonra, en fazla üç günlük olduğum yönünde bir rapor verilmiş. Düşünebiliyor musunuz? Bir anne neden, hangi sebeple bebeğini o soğukta kapılara bırakır? Sebep ne olursa olsun, benim yaşadıklarımı açıklayabilir mi? Bu ketumluğumun, içime kapanıklığımın, çalışma hırslımın, insanlara güvensizliğimin tek suçlusu gerçekten ben miydim?

Özgür

Kafamdaki ağrı dinmek bilmiyordu. Deli miydi neydi? Topu alıp, kafama geçirmişti. Hem de bilerek. Kadın olmasa bilirdim ben yapacağımı... Hale bak; yarın toplantım var, alnımda koca bir tepecik! Çocuklara da maskara etti beni. Kırk yılın başında çocukları bir yere götürdüm. Manyanın birine çattık. Gerçi biz de kızın kafaya topu fena geçirmiştik ama... Kazaydı sonuçta.

Neyse ki çocuklar çok mutluydu. Değişiklik olmuştu yetimlere de. Keşke daha fazla gezdirebilsem onları. Olmuyor işte... Hayat derdine düşünce, insan kendini bile unutuyor. Robot gibi çalışıp duruyoruz. Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi... İnsan dünyaya gelirken, çıplak gelmiyor mu? Ya giderken? O zaman bunca telaş ne uğruna?

Bunları düşünürken telefonumu aldım elime, açma tuşuna bastığımda annemin beni defalarca aradığını gördüm. Meraktan

ölmüştür. Onun bana olan düşkünlüğünü engelleyemedim, hastalık gibi bir şey. 33 yaşındayım ama anlamıyor bir türlü. Bu aralar daha sık hastalandığı gibi, çok da mutsuz... Aslında orta yaşlarda, henüz yaşlanmış bile sayılmaz. Ama kendini hayat denilen bu yolculukta yenik hissettiği için çok içe dönük.

"Anneciğim..."

"Oğlum, neredesin sen? Cebini arıyorum iki gündür, hep kapalı. Öldüm meraktan!"

"İyiyim anne, hafta sonu tatilini değerlendirmek için şehir dışına çıkmıştım."

"İnsan bir haber verir Özgür, gelmeyecek misin?"

Telefonu kapattığımda anneme bir kez daha acırken, babama daha da kızdım. Kadıncağıza biraz ilgi gösterse ölürdü sanki... Neden evlendiklerini dahi anlayabilmiş değilim ya da neden halen evli kaldıklarını... Annem çok güzel bir kadındır. Ela gözleri, buğday teninin içinde öyle güzel ışıldar ki... O ışıltılar melek kalbinin, eziyet çeken yüreğinin ışıltılarıdır aslında. Hem iyilikle hem de hüznle bakar güzel annem.

Hayata karşı güçlü duruşumu, anneme borçluyum. Kendime güvenmeyi bana o öğretti. Okurken, otururken, kalkarken hep, "Başın dik yürümelisin, unutma!" derdi. Çocukluğumdan bu yana sosyal bir insan olmam için uğraştı. Kendinde olmayan cesaretin, bende olması için uğraştı. Karakterime olan etkisi çok büyüktü.

Babamın baskıcı tutumu, adımın özelliklerini taşımamı engelleyemedi... Katı yürekliydi benim babam. Çizilmiş, kesin çizgileri vardı. Çocukken, korkumdan onun yanında ağlayamazdım bile. *Erkek adam ağlamaz. Erkek adam şöyle olur, erkek adam böyle olur*, deyip dururdu. Bilmiyordu ki esasında kalbinde ne varsa ancak onu olabiliyordun. Ne bir adım geri, ne de bir adım ileri...

Ne var ki bizim evin katı kuralları bile bana boyun eğdirmeye yetmedi... Babam, "Dışarı çıkmak yasak! Hele şu kapıdan bir çık bakalım, neler olacak görürsün!" dediğinde, "Öyle mi, hiç problem değil," diye düşünüp kapı yasaksa, pencere

var derdim kendi kendime. Çok atlamışımdır pencerelerden aşağıya. Vız gelirdi bana yasaklar. Kimin gücü benim özgürlüğümü engelleyebilirdi ki?

Babamdan kalma bir tekstil firmamız var; şimdilerde onu yönetiyorum. Babam fabrikadan elini çektiğinde, Osmanbey'de küçük bir binadaydık. Birkaç eski ve köklü müşteriden başka pek bir şey yoktu. Babam garantici adamdır, öyle dallanıp budaklanmayı sevmez. Tekstil Mühendisliğini bitirdiğimde, iki sene babamla birlikte çalıştım. Sonra o kendini geri çekerek, şirketi bana bıraktı.

İş bana kalınca, önce müşteri portföyünü geliştirip sağlamlaştırdım. Sık çıktığım yurtdışı seyahatleri kadar herkesin malumu karizmam da bu işi kolaylaştırdı... Sabahlara kadar çalıştığım zamanlar oldu. Büyümeye başladık. Mezun olduğumda henüz 22 yaşındaydım. Aradan 11 sene geçti. Artık Osmanbey'deki babadan kalma küçük binamıza veda etme zamanı. Daha büyük ve teknolojik olarak daha sağlam teçhizatla döşenmiş yeni fabrikamıza taşınıyoruz. Bu yeni binadaki her şeyin detaylı kontrolü ve giriş çıkışların emniyetli olması için, tekstil sektörüne özel bir yazılım programına ihtiyacımız var. Yarın bu konu için toplantıya gelecek olan birkaç firma ile görüşüp, teklif alacağız.

Bugün yine çok yoğun bir tempoyla başladık güne. Önce imalat toplantısı... Bu toplantılar daima gürültülü geçer. Modelhane şefleri planlama şeflerine bağırır, bir diğeri diğerine... Toplantıda ben olmasam, her hafta bunlar birbirini yer gerçekten diye düşündüğüm çok olmuştur. Tekstil sektöründe işler her zaman çok streslidir.

Cumartesi günü alnıma yediğim topun zonklamasının devam ettiği yetmezmiş gibi, bir de buranın tantanasını çekmek zorundaydım. Beynim şimdiden kazan gibi olmuştur. Umarım yazılım şirketi biraz gecikir de ben de kafamı toparım bu arada diye düşündüğüm sırada, çok değil, 10 dakika bile geçmeden

sekreterim arayıp, "Özgür Bey, Rota Yazılım'dan misafirleriniz geldi," dedi. Çaresizce, "İçeriye al," demekten başka şansım yoktu.

Yağmur

Bugün biraz düzgün giyinmeliydim. Aslında şirket, biz bilgisayar mühendislerinin giyimine kuşamına karışmıyordu. Bizleri zorlamanın, yaratıcı zekâmızı engelleyeceğini düşünüyorlar ki kesinlikle haklılar. Ama bugün başkaydı. Bir iş görüşmesi vardı, onun için dikkat etmek istiyordum. Hatta biraz da makyaj yapmam lazımdı...

Dolaptan boğazlı, nefti yeşil, hem şık hem spor bir elbise çıkardım. Saçlarımı ortadan ayırıp ensemden atkuyruğu yaptığımda, çok uzadıklarını fark ettim. Bir ara kolayına bakmalıydı bu saçların. Aynada kendimi seyrederken, eski günlere doğru bir yolculuk yaptım. Yetimhanede saçlarımız bitlenmesin diye hep kısa tutulurdu. Oradan çıktığımdan beri hiç kısa kestirmedim saçlarımı. Uçlarından aldardım ama hep uzun oldu. O yılların acısını çıkarırcasına, belime salınmasına izin verdim.

Biraz göz kalemi, allık, rimel ve ruj... Artık hazırdım. *Şimdi git Yağmur; istenileni anla ve senden ne isteniyorsa ona odaklan.* Pazarlama Müdürümüz Burak Bey'le beraber gideceğiz bu görüşmeye. Yaklaşık bir saat vaktim var. Elimini çabuk tutmalıyım. Umarım trafik yoktur. Aynaya son defa baktım ve görüntümden memnun halde evden çıktım.

Burak Bey'le buluşup, potansiyel müşterimizin adresine gittiğimizde etrafıma şöyle bir bakındım. Duvardaki portreler ilgimi çekti; çok güzellerdi. Toplantı için odaya davet edildiğimizde, Burak Bey önde, ben arkada kapıdan içeri girdik. O da ne?! Kafama bir top daha yiyip olduğum yerde kaldım! Aynı şaşkınlık onda da vardı. Üstelik kafası da davul gibi şişmişti... Eyvah ki ne eyvah! Alaycı bir gülümseme vardı yüzünde. Hafta sonu kafasına top geçirdiğim adamın, şu an toplantı odasında tam karşımda duruyor olması bu işi baştan kaybettiğimizizin resmiydi. Ne şans ama!

İkinci Bölüm

Özgür

İnanmıyorum, bu kız kafamı bu hale getiren deli şahsiyet değil mi? Dünya küçüktür diye boşuna dememişler... Gel bakalım, gel küçük hanım. Sen o şirketin pazarlama personeline biri olmalısın...

"Merhaba, hoş geldiniz. Ben Özgür." Yanaklarına yerleşen kırmızılıkla birlikte yutkundu. *Demek utandınız, bu güzel işte.*

"Hoş bulduk, ismim Burak."

"Merhaba, ben Yağmur."

"Memnun oldum. Buyurun, toplantı masasına geçelim."

Yuvarlak masaya doğru yürüdük. Demek adı Yağmur imiş. Güzel isim. Ne kadar da farklıydı hafta sonundaki halinden... Çok da güzelmiş aslında. Ama bu, manyak olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor tabii...

Toplantı masasında, her ikisi de kartlarını uzattı. Ben de onlara kendi kartımı verdim ve kartları inceleme gereği duymadan masanın üstündeki kartvizitliğin içine koydum.

"Özgür Bey, şirketimizden Aysun Hanım'la görüşmüşsünüz sanırım?"

"Evet, kendisi arayıp ani bir iş seyahatine gideceğini söyledi."

"Şirketimiz için çok önemli büyük bir iş görüşmesi vardı. Sizin için bir sakıncası olmadığını öğrenince, biz geldik. Elimizden geldiğince size yardımcı olmak isteriz."

"Benim için önemli olan, buraya gelen satış sorumlusunun yanında, isteklerimi daha iyi anlayacak bir bilgisayar programcısının da olmasıydı. Çok fazla vaktimiz yok, yeni yerimize

taşınmak istiyoruz. Bunun için de bir an önce gerekli donanımların sağlanıp, programların yüklenmesi gerekiyor.”

“Tamam, hiç kuşkunuz olmasın, gereken yapılacak.”

“Teşekkürler Burak Bey. Yağmur Hanım hep böyle sessiz midir? Yoksa firmamızı mı beğenmedi?”

“Yağmur Hanım, genelde sessiz bir insandır. Firmanızla bir ilgisi yok...”

Bu soru karşısında şaşırdığını saklamadan, renkten renge girmiş olan Yağmur’a döndü.

“Kesinlikle. Ben sadece...”

“Siz sadece bu programı bana satmaya çalışmalıydınız ama görüyorum ki hiçbir gayretiniz yok. Burak Bey çaba gösteriyor ama siz, pazarlama departmanından biri olarak çok gayretsizsiniz.”

Yine çok sakın ama ateş saçan gözlerle, dimdik, gözbebeklerinin tam da içine bakıyor, cevap verme zahmetinde bile bulunmuyordu. Belli ki sessizliğiyle karşısındakini delirtebilecek yüce sahip insanlardandı.

“Affedersiniz Özgür Bey.”

“Yok, sizin af dileyeceğiniz bir durum yok Burak Bey, rica ederim. Sadece Yağmur Hanım’a buraya geliş sebebini hatırlatmak istedim. Sonuçta işverenleri satış yapması için onu buraya gönderdiler, öyle değil mi?”

“Aslında hayır.”

“Hayır mı?”

“Ben Rota Yazılım’ın pazarlama müdürlerinden biriyim. Yağmur Hanım ise bizim bilgisayar programcılarımızdan. Kendisi bilgisayar mühendisidir. O sadece isteklerinizi birebir duymak için geldi. Sizin de özellikle istediğiniz gibi...”

Kendimi bir an rahatsız hissettim. O ise sessizliğini bozmadı. Ortamdaki gerginlik herkes tarafından hissedilecek kadar yoğundu.

“Normalde tekstil için yazılmış hazır paketlerimiz var. Ama siz bunlara ek yazılım istemişsiniz. Yağmur Hanım ne istediğinizi

daha iyi anlayabilmek için bizimle buraya geldi. Ben size şirketimizin fiyat teklifini de vereyim. İncelemek isterseniz..."

"Teşekkür ederim. Bu arada Yağmur Hanım, karışıklıktan dolayı kusura bakmayın. Siz hiç kendinizi tanıtmayınca..."

"Kartımda görevim yazılıydı aslında, incelemeden o kutunun içine koymayacağınızı düşünmüştüm."

Bu kızda garip bir şeyler vardı. Bir kere kendinden çok emindi ve burnundan kıl aldırılmıyordu. Yüzünde gülümsemeye dair en ufak bir mimik olmadığı gibi epey de mesafeliydi. Burak Bey ise onun tam aksine neşeli, güler yüzlü bir adamdı. Onlara çaktırmadan hızla diğer teklifleri inceledim. Fiyatlar üç aşağı beş yukarı aynıydı. Ve ben, garip bir şekilde bu kıza eziyet etme isteği duyuyordum.

"Burak Bey, bu iş tamamdır. Bu fiyatta anlaşabiliriz. Sözleşmeyi hazırlayın, çalışmaya başlayalım. Şimdi, ben tam olarak ne istediğimizi size anlatacağım. Bunu bugün mü yapalım istersiniz, yoksa yarın mı?"

"Yağmur Hanım, ne dersiniz?"

"Siz kısaca işleyişi anlatın isterseniz. Ben de programın nerede yetersiz kalacağını ve neler eklemem gerektiğini düşünüp size önerilerle geleyim, olur mu?"

Gözleri gözlerime, *ben bu savaşta varım, beni püskürtemezsin*, diyordu. Demek ki küçük hanım direnmeyi seviyordu! Gerçi bu kızda deli cesareti olduğu kesin. O topu çocuğun elinden alıp hışımın kafamın tam da orta yerine fırlatmasından belliydi. Gözü kara, aksinin teki!

"Tamam, anlatayım size."

Beni şaşırtacak kadar sakin ve özgüven doluydu. Burak Bey, "Özgür Bey, ben sizden müsaade isteyebilir miyim? Yağmur Hanım burada kalacak ama benim bir toplantı için karşıya geçmem gerekiyor," deyince birlikte ayağa kalktık.

"Tabii ki, izin sizin. Çok teşekkür ederim."

"Sözleşmeleri size gönderirim, siz de bir göz atarsınız."

"Sorun değil. Görüşmek üzere."

Burak Bey tam gidecekken döndü ve "Yağmur Hanım, siz şirkete dönmeyeceksiniz, değil mi?" diye sordu. Aralarında bariz bir resmiyet vardı, oldukça da mesafeliydiler.

"Hayır, evde bu konu üzerine yoğunlaşacağım. Gerekli bilgileri toplayıp sakın sakın çalışmak istiyorum. Görüşürüz."

Yağmur

Bu iş kesin gitti elimizden. Adamın kafasını topla şişir, bir de kalksın sana iş mi versin? Şansa bak! Çok komik ama nasıl da bozuldu yaptığı gaftan... Bende program yazacak kapasiteyi göremedi sanırım, diye düşünürken o, yüzüne alaylı bir gülümseme yayararak beni şaşırtan bir karar almış ve teklifimizi kabul etmişti. Yapacak bir şey yoktu; mecburen katlanacaktık birbirimize.

Burak Bey gittikten sonra, Özgür Bey'le odada yalnız kaldık. Çantamdan ajandamı ve PC'mi çıkardım. Gelip tam karşıma oturdu ve arkasına doğru yaslanarak beni seyretmeye başladı. Yüzünde çarpık bir gülümseme ve o siyahi gözlerine yerleştirdiği sinir bozucu bir bakış eşliğinde... "Evet, yalnız kalınca özür dilersiniz diye bekliyordum," dedi birden. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Neden?"

Bunun pişkince bir davranış olduğunu bal gibi de biliyorum, tabii ne için özür beklediğini de.

"Hafta sonu yaptığınız uygunsuz davranış için olabilir mesela."

"Uygunsuz mu?"

"Yapmayın Yağmur Hanım... Kafamda şişlik var, dikkat ettiyseniz. Ondan bahsediyorum."

Masadan kafamı kaldıramadım; baksam gülmeye başlayabilirdim.

"Özgür Bey, mümkünse işimize dönebilir miyiz? Siz, istek ve ihtiyaçlarınızı ne kadar çabuk anlatırsanız, ben de size o kadar hızlı cevap verebilirim. Hem şirketiniz için hem de Rota Yazılım için daha verimli olacaktır hız kazanmamız."

Sahi, ne ara bu kadar umursamaz olmuşum? Adam öfke-den morarmıştı bense gayet rahattım. Suna'nın annesi böyle durumlarda, '*Manda sütü içmiş gibi rahatsın!*' derdi. Ben de şu an aynen öyleydim; manda sütü içmiş gibi...

Özgür

Bu kızı anlamak kolay değil. Hafta sonu gördüğüm o hırçın ve deli kız gitmiş; yerine sessiz sakin, kendine güveni tam biri gelmişti. Ne desem ses tonu değişmiyordu. Hâlbuki cumartesi günü avazı çıktığı kadar bağırان oydu. Belli ki şu an üstüne gitmenin bir faydası olmayacaktı. İçimden *nasıl olsa o özrü sana diletceğim Yağmur Hanım*, diye geçirdim ve iş için gerekli her şeyi tek tek anlatmaya başladım. Beni dikkatle dinliyor, notlar alıyor hatta önerilerde bulunuyordu. Bu kız gerçekten de zeki-ydi. Zekâsını küçümsemek feci aptallık olurdu.

Yaşıyla ilgili duyduğum tedirginlik de tamamen ortadan kalkmıştı. Anlattıklarımı bu kadar iyi kavradığına göre daha önce tekstil sektörünü tanımış, birkaç ay bu sektörde çalışmış olmalıydı. Başını bir dakika bile kaldırmadan beni dinledi ve hiç durmadan yazdı, çizdi... Programda olan ama benim fark etmediğim bölümleri gösterdi. Azmine hayran kalmamak mümkün değildi... Bir de kendime hırslı ve gayretli derdim!

"Yağmur Hanım, yorulmuşsunuzdur. Yemek yiyelim, sonra devam edelim. Ne dersiniz?"

"Teşekkür ederim ama ben kalksam iyi olacak. Bunların üzerinde biraz çalışmak istiyorum. Daha sonra size hazırladığım programları göstermek için tekrar gelirim."

"İyi de anlatacaklarım bitmedi ki daha, hep birbiriyle bağlantılı şeyler bunlar. Buyurun yemeğe gidelim. Yemekhanemiz üst katta, uzak değil..."

"Peki..."

Benimle yemek yemek istemediği her halinden belliydi ama daha fazla itiraz etmeden teklifimi kabul etti.

Yağmur

Yemeği işçilerle birlikte yiyecektik. Hareketleri oldukça sıcaktı. Yemeklerimizi alıp masaya geçerken aşçıya takılıp espri yaptı. Belli ki her zaman burada yiyordu yemeğini. Ukala görünse de hiç kasıntı değildi. İşini iyi bilen insanların güveni vardı üzerinde.

"Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim."

"Dünya çok küçük, değil mi Yağmur Hanım?"

"Maalesef..."

Bu kelimenin ağzımdan nasıl çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu! Ne demiştim az önce ben?! Nasıl da en olmayacak kelimayı patlatmıştım... Ne desem boştu artık... Adam anlamıştı anlayacağını...

"O kadar mı üzgünsünüz beni gördüğünüze?"

"Yok, hayır affedersiniz... Ben sadece, keşke hafta sonundaki tatsızlık yaşanmasaydı anlamında maalesef demiştim. Pek hoş olmadı bu durum..."

"Evet, bence de hoş olmadı. Sizin gibi bir hanımefendiden o hareket pek beklenilebilir değildi esasında..."

"Haklısınız. Kafanız nasıl bu arada?"

Sanki kafasının nasıl olduğunu görmüyordum... Kibarlık olsun diye soruyordum işte. Yoksa içimden geçen şey, *o yaptığını sen hak etmiştin*, demekti.

"Kafam iyi. Gördüğünüz gibi biraz şişti ama geçer. Fakat bunu tamamen kibarlık olsun diye sorduğunuzun da farkındayım. Bu sessiz sakın görüntünüzün altında barındırdığınız o asabi hali ben gördüm Yağmur Hanım, bunu sakın unutmayın!"

"Yemek için teşekkür ederim. Sizin için de uygunsa aşağıya inebilir miyiz? Çalışmamıza devam edelim, bir an önce program hazırlıklarına başlamak istiyorum."

"Olur, tabii başlayalım. Buyurun..."

Bunları söylerken sesi soğuktu. Bu adamı hiç sevmemiştim... Gerçi ben zaten kimseyi hemen sevemiyordum... Odaya

girdiğimizde Özgür Bey, sekreterine kendi işleriyle ilgili acil yapılması gerekenleri sıralıyordu. Ben de o arada Suna'yı aradım.

"Canım, nasılsın?"

"İyiyim Yağmurcuğum, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, özledim seni. Yarın akşam bir şeyler yapalım mı?"

"Olur, hem de süper olur. Akşam sende kalırım."

"Gerçekten mi? Harika! Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Özgür

Konuştugu erkek arkadaşı olmalıydı. Nasıl da sessiz ve içten konuşuyordu... Gözlerinin ışıltısından bile onu ne kadar sevdiği anlaşıyordu.

İlginç bir karaktere sahipti. Kendini beğenmiş olmasının yanı sıra zeki ve güzeldi belki ancak bana göre tartışmasız itici bir insandı. Hani şu *bal olsa yenmez* dediklerimizden.

"Özür dilerim, yalnız bıraktım sizi."

Başını önemsemez bir tavırla salladı.

"Rica ederim. Buyurun, devam edelim. En son, kumaşın kesimden çıkıp tasnife gitmesinde kalmıştık."

Neden bilmem, içime bir öfke dolmuştu. İçimdeki nöbeti atlatmak için ciddi bir çaba harcıyordum.

"Evet, tasnifte sayılan, numaralanan mal; nakış için dışarı çıkıyordu."

Çalışmaya kaldığımız yerden devam ederken, kafamda bir sürü soru vardı. Ben normalde birine kolay kolay sinir olmaz, ön yargılı davranmazdım. Çok tuhaf, negatif bir elektrik vardı aramızda. Bundan ciddi anlamda rahatsızlık duyuyor, hatta bir an önce kalkıp gitmesini istiyordum.

Yağmur

Bütün anlatılanları not edip kalkmışım. Çıkarken saate baktığımda üçe geliyordu.

Evde bir şeyler atıştırıp, hemen bilgisayarımın başına oturdum ve üzerinde saatlerce çalışıp bir taslak hazırladım. Genel olarak paket programımız yeterliydi ama Özgür Bey titiz biriydi ve anladığım kadarıyla da kimseye kolay kolay güvenmiyordu. Bu yüzden programa ek yazılım entegre etmem gerekliydi ki bunun da taslağını hazırlamış sayılırdım. Kendisinden onay alıp bir an önce programı yazmaya başlamalıyım.

Yorgunlukla başa çıkamıyordum artık. Esneyerek cama doğru yürüdüm. Gecenin kör karanlığı sokağa düşmüş, yağmur ince ince yağıyordu. Bir süre dışarıdaki sessizliği ve saçak altlarına kaçışan kedileri seyrettim. Ayakta durmaya mecalim kalmadığı için kendimi yatağa attım.

Sabah, çalan telefonun sesiyle uyanmış, kamaşan gözlerime inat ekranı okumaya çalışıyordum. Arayanın Burak Bey olduğunu görünce uykulu ses tonuma aldırmadan, "Burak Bey, günaydın," diye açtım telefonu. Ancak benim uykulu ses tonuma ezat onun sesi pek bir telaşlıydı.

"Günaydın mı Yağmur? Saat 12'ye geliyor!"

"Ciddi misin? Uyuyakalmışım! Eyvah, hem de Özgür Bey beni bekliyorken!"

"Özgür Bey'in sekreteri aradı, uzaktan duyduğum kadarıyla Özgür Bey ateş püskürüyordu."

"Aksi adam. Yolda olduğumu söyleseydiniz keşke... Hemen çıkıyorum."

"Öyle yaptım zaten, hadi çabuk."

Üzerime bir kot ve gömlek giyerek ayağıma topuklu ayakkabıları geçirdim. Neyse ki kolay hazırlanan biriyim. Biraz allık, toplanan saçlar derken, arabaya atlamıştım bile. Hazırlanmam beş dakika bile sürmemiş, yarım saat içinde Özgür Bey'in şirketinde olmuştum. Sekreteri onu arayıp geldiğimi haber verdi. İçeri girdim.

"Merhaba, Özgür Bey."

Suratı sırke satıyordu. Soğuk bir merhaba ile kalmayacak gibiydi.

"Özür dilerim, geç kaldım."

"Çok ciddiyetsiz bir davranış. Benim sizi beklemek gibi bir zorunluluğum yok."

Sandığımdan da fazla gerilmişti.

"Elbette ki yok ama..."

"Burakalım amaları Yağmur Harun. Buyurun, oturup bir an önce planımıza bakalım; çok işim var benim."

Sessizliğimi korumayı tercih ettim. Ona istediğini vermeme-liydim. Benimle delicesine tartışmak için heveslendiğini adım gibi biliyordum. Hırs yapmıştı bir kere! Kafasına aldığı darbe-nin acısını çıkarmak istiyordu. Ancak benim zekâmı küçümsü-yordu. Beş karış suratla dursa da sinirinin yapmacık olduğunu anlayabiliyordum. "Ne deseniz haklısınız, tekrar özür dilerim," deyip inadına gülümsedim. Oysaki yapmak istediğim şey ke-sinlikle gülümsemek değildi. Belki ısırmak? Belki önümdeki bilgisayarı kafasının şiş olmayan başka bir bölgesine geçirmek?

Özgür

Demek alittim alıyorsun! O topu kafama geçiren sen olmasaydın, iki gündür sergilediğim müllayim havaya inanırdım. Fakat şimdi taş çatlasa sana inanmamam. Cadusun ve bunu gizliyorsun. Dünya kaç bu-cuk, göreceksin sen! O şut öyle mi atılır, yoksa başka türlü mü öğre-neceğim sana!

Derin bir nefes alıp toplantı masasına geçtim. Bilgisayarını ve ajandasını açtı. Yapacağı programın taslağını sırayla anlattı. Üzerinde çok çalıştığı ortadaydı. Belli ki sabahlamış, zaten başka türlü bu taslağın bugüne yetişmesi imkânsızdı. Düşündüm... Onu kızdırmak istiyordum ama hazırladığı taslak, gerçekten de tam istediğim gibi olmuştu. Söyleyeceğim ters bir sözle fir-manın yararlanabileceği bir işbirliğinden uzak kalabilirdim. Bir

de emeğe saygı diye bir şey var tabii. Karşımdaki kim olursa olsun, ortada emeği duruyordu ve bu çok kıymetliydi.

Nasıl da kaptırmıştı kendini işe; heyecanla, durmadan anlatıyordu... Bir ara sadece yüzünü seyrettiğimi fark ettim. Gerçekten çok ilginç. O panter gitmiş, yerine uslu bir kedici gelmişti; inanılır gibi değil. Dalmışım... Yüzü öylesine sade ve biçimliydi ki... Şatafatsız, tamamen Allah vergisi bir güzellikti ondaki. Gözlerini aniden kaldırdığında yakalandım. Göz rengi ne kadar da ilginçti, birkaç rengi içinde barındırıyordu.

"Özgür Bey, hepsi bu kadar. Düzeltme veya ekleme yapmamı istediğiniz bir yer var mı?"

Sert çıkışına bakılırsa onu incelemiş olmama şaşırmış, belki de kızmıştı.

"Yok, istemiyorum. Şu an için yeterli görünüyor. Ancak, siz yazmaya başladıkça bazı testler yapacaksınız bizimle, öyle değil mi?"

"Tabii ki. Kullandığınızda rahat edebileceğiniz bir şey ortaya çıkarmak hedefindeyim."

"Peki. Tamam, o zaman. Bu arada bir şey içer misiniz?"

"Teşekkür ederim. Ben kalkayım. Siz de işinize gücünüze bakın!"

Kinayeli ses tonunu duydum! Biliyordum! İşte budur. İlk golünü attı kaleye. Demek ki içine oturmuş sözlerim.

Elimde olmadan gülümsedim; hoşuma gitmişti bu durum. Ayağa kalktığı anda tokalaşmak için elini uzattı. İncecik ve narin parmakları vardı. Tıpkı kendisi gibi.

"Yağmur Hanım, cep telefonunuzu alabilir miyim?"

"Kartımın üzerinde yazılıydı. Kutuya koymuştunuz sanırım."

Ve beklenen ikinci gol de gelmişti işte. Göndermelerini gayet sakın ve usturuplu yapıyordu. *Zekâ muhteşem, çalımlar çok iyi!*

Yağmur

Özgür denen adamın yüzüne yerleştirdiği o muzip ve alaycı bakışa dayanamıyordum. Bir an önce bitmeliydi bu iş. Bu adamı

daha fazla görmeyi de sinirlerimin bozulmasını da istemediğim için kibarca gülümseyip, kalktım masadan.

“İyi günler, Özgür Bey. Gösterdiğiniz nezaket için çok teşekkür ederim.”

Ve üçüncü gol... Eminim ki çok kaba olduğunun kendisi de farkındaydı. Yüzüne yerleşen imalı gülüş ne demek istediğimi anladığını gösteriyordu. Ama o kadar pişkindi ki...

“Rica ederim, ne demek. Görüşmek üzere.”

Kapıdan çıkarken yüzüne baktım. O belli belirsiz alaylı ifadesini halen korumasına rağmen duruşundan anladığım kadarıyla telaffuz ettiğim iğneli sözler sinirlerini bozmuştu.

Oradan ayrıldıktan sonra şirketteki ofisime geçtim ve beş saat kadar aralıksız olarak çalıştım. Suna ile anlaştığımız gibi akşam buluşup sinemaya gittik. Bütün gün hiçbir şey yememiştim ve gerçekten çok açtım. Sinema çıkışı, karnumuzu doyurmak için bir yere oturduk ve muhabbete başladık.

Suna’yı her gördüğümde, onun benim için ne kadar özel olduğunu bir kez daha fark ediyordum. Ondan aldığım kokunun adı kardeş kokusu, aile kokusuydu... Belki de bu hayat-taki tek yakınımdı. Birbirimizin üzerine titrerdik. Birkaç kez onunla birlikte ailesinin halen yaşamakta olduğu köye de gittim. Beni her seferinde çok iyi karşıladıkları için hiç yabancılık çekmedim. Biz öğrenciyken de Suna’nın annesi ve babası bize kalmaya gelirdi. Bazen bir hafta, bazen on gün... Kışlık yiyeceklerimizi, erzakımızı getirip, etrafı biraz kolaçan eder, içleri rahat edince de köylerine geri dönerlerdi.

Yemekte, tüm günün stresi üstümden uçup gitmişti. Suna çok komik kızdır, yine epey güldürdü beni. Bir yandan hararetle pizzaları yiyor, bir yandan da gün içinde yaptığı haylazlıkları anlatıyordu. Ancak... Tüm bu neşe bir yere kadardı. Arkadan duyduğum ses tahmin ettiğim kişiye mi aitti? Allah’ım, bu bir kâbus olmalıydı!

“Afiyet olsun, Yağmur Hanım.”

Kafamı kaldırıncı yanılmadığımı anladım. Özgür denen adam burada ve tam karşımdaydı. Lokmalar boğazıma hafifçe dizilmiş olsa da bozuntuya vermeden kibarca ayağa kalktım.

"Özgür Bey, teşekkür ederim. Ah, tanıştırayım, arkadaşım Suna."

Bu sefer gülüşünde samimi bir sıcaklık olsa da neticede hırçın tarafını da görmüştük, öyle değil mi?

"Memnun oldum, ben Özgür."

Suna adamı tepeden tırnağa hızlıca süzüp ayağa kalktı ve tokalaşmak için elini uzattı. "Ben de memnun oldum Özgür Bey," dediğinde aklından milyon tane şey geçirdiğine emindim.

"Oturmaz mısınız?"

Bunu oldukça isteksiz sormuştum. İçimden geçen şey, bir an önce buradan gitmesiydi. Ama o gitmek bir yana dursun, hiç tereddüt etmeden oturmuştu bile yanımıza.

"Teşekkür ederim. Sakıncası yok, değil mi?"

"Buyurun lütfen."

"Alışveriş mi yaptınız?"

"Yok, sinemaya girdik. Yemek yiyip öyle eve gideriz diye düşündük."

"Ben de bu akşamı kendime ayırmak istedim. Günlerdir gece yarılara kadar çalışıyorum. İlk önce yemek, sonra sinema yapacağım."

Suna durur mu? Adama alnını işaret ederek her zamanki gibi merakına yenik düşmüştü...

"Bu arada geçmiş olsun, alnınıza ne oldu?"

Yediğim yemek boğazıma takıldığı için öksürdüm. Bu adam karabasan gibi yakama yapışmış, bırakmıyordu. Bir de ince ince gülmüyor muydu halime! *Gel de deli olma!*

"Ufak bir kaza."

"Geçmiş olsun."

Özgür

Yağmur'un gözlerine bakınca, utandığını anlamıştım. Yanakları kızarmış, gözlerinin rengârenk hali ışıltılı bir parlaklığı da kendine katarak hareler saçıyordu. O kendini beğenmiş halinden eser yoktu şu anda. Onları ilk gördüğümde çok şaşırmıştım. O kadar neşeliydiler ki... Dün telefonla konuşurken birisiyle buluşacağını duymuş ve bu kişinin erkek arkadaşı olacağını düşünmüştüm ama değilmiş.

Tıpkı Yağmur gibi Suna da güzel bir kadındı: Duru ve masum. Görünüş buydu ancak ruhlarına gizlenen küçük ve kızgın cadıları da unutmamak gerekiyordu! Kafamdaki şişkinlik en azından bir tanesinin deliliydi.

"Yağmur, Özgür Bey'den bana hiç bahsetmemiştin. İş arkadaşısı mısınız?"

"Özgür Bey'i ben de bu hafta tanıdım, Suna. Yeni taşınacakları fabrikanın üretim programını oluşturuyorum."

"Öyle mi? Dün akşam konuştuğumuz program mı?"

"Evet canım, o program."

"Siz de mi Rota Yazılım'da çalışıyorsunuz?"

"Hayır, ben başka bir şirkette çalışıyorum. Biz Yağmur'la üniversiteden tanışıyoruz. Hem aynı bölümde okuduk hem de ev arkadaşydık."

"Öyle mi? Ne güzel, doğrusu sizin gibi güzel bayanların öyle zor bir bölümü tercih etmeleri şaşırttı beni..."

"Neden? Güzel bayanların akıllı bir karış havada olur gibi bir yargı mı var sizde de?"

Pençeler çıkmıştı yine. Ters bakışları ile beni büsbütün kuşatmıştı. *Bu da güzel... Demek bir de feminist duygularımız mevcut!*

"Suna Hanım, size bir şey sormak istiyorum..."

"Tabii buyurun."

"Yağmur Hanım hep böyle midir? Ya asabi ya da suskun."

İşte şimdi gözleri iyice parlamıştı. Kendini sürekli frenlediğini, sık sık yutkunmasından anlayabiliyordum.

"Yağmur hakkında niye böyle bir fikir edindiniz, bilmiyorum. Yağmur'um, tıpkı yağan yağmurlar gibidir. Bazen hiddetli, bazen durgun ama her zaman tertemiz ve berrak..."

"Diyorsunuz..."

Sesimdeki alay herkes tarafından anlaşılacak kadar netti. Ancak Suna Hanım buna aldırmadı. Başıyla da onaylayarak, "Kesinlikle," diye tamamladı sözlerini.

"Sunacığım, kalkalım mı artık? Eve gidelim, gerçekten çok yorgunum."

Bunları söylerken ufak bir çocuk gibi yumuşaktı sesi. Ancak bana doğru dönüp, "Özgür Bey, izninizle," derken gayet soğuk ve dişli bir kadın vardı karşımda.

Onlar masadan kalktıktan sonra uzun süre arkalarından baktım. Kol kola girmiş, hem konuşup hem de gülüşüyorlardı. Yürüyen merdivenlere doğru yöneldiklerinde, yüzlerini tam olarak görüyordum. Biraz önceki kızgın Yağmur gitmiş, yerine Suna'nın anlattıklarını dikkatle dinleyen ve gülen bambaşka biri gelmişti. Çok yakın iki arkadaş oldukları aşikârdı. Hatta arkadaştan da öte, belli ki iyi dosttular.

Bir süre sonra kalktığımda, aklımda Suna'nın Yağmur hakkında söyledikleri vardı.

Tıpkı yağan yağmurlar gibidir. Bazen hiddetli, bazen durgun ama her zaman tertemiz ve berrak...

Bu söz Yağmur'u tanımlıyordu ama biraz eksik tanımlıyordu. Buna bir de ukala ve kendini beğenmişi eklemeliydi. İnsan sevdiği kişiye toz konduramadığı için Suna bunları söyleyememişti tabii...

Yağmur

Suna ile birlikte benim evime geldiğimizde, mutfığa yönelip ocağa çay koydum. Yanına dün yaptığım elmalı kurabiyelerden çıkardıktan sonra eşofmanlarımızı giymek için odama yöneldik. Bu odada çift kişilik bir yatak, bir dolap ve bir tuvalet aynasından başka bir şey yoktu. İnadına geniş yatak almıştım

odama. Şöyle yayıla yayıla uyumak istiyordum. Odamın duvarları bembeyaz, halılar ve yatak örtüsü ise tozpembe ve uçuk mavi karışımıydı. Çocukluğumun karanlık günlerine inat, açık renkleri tercih etmiştim evimde. Ruhumu dinlendiren renkleri...

"Kilo mu aldım ben, Yağmur? Baksana senin eşofmanlar dar gelmeye başladı bana."

"Hayır canım, gayet güzelsin. Ben biraz zayıfladım da o yüzden benimkiler sana olmuyor, bir beden küçük aldım o eşofmanı."

"Öyle desene! Korktum bir an kilo aldım diye."

Suna'nın yanaklarını sıkıştırarak, "Sen her halinle güzel olursun Suna, gözlerin yeter!" dedim.

"Bu iltifatlar, hafta sonu sana yemek ve sinema olarak geri dönecek!"

"Hafta sonu çalışıp şu itici adamın işini hızlandırmak istiyorum."

"İtici adam? Ha, Özgür Bey mi oluyor? Hadi oradan, bence acayip yakışıklıydı."

"Çok zevksizsin, mendeburun teki o!"

"Hiç de bile! Ama... Sana söylemeliyim artık Yağmur, ben galiba âşık oldum."

"Ne! Ne yaptın sen, Suna?!"

"Kötü bir şey mi yaptım, Yağmur?"

O kadar masumdu ki onun bu saf hallerine bayılıyordum. O bana öyle korkan gözlerle bakmaya devam ederken hiç istifimi bozmadım.

"Bunu nasıl yaparsın, Suna?"

"İstemedenden oldu, Yağmur. Bir baktım ki âşık olmuşum."

Kahkahayı patlattım. Bir anlık şaşkınlığını üstünden attıktan sonra, o da gülmeye başladı. Anlatacaklarını merakla bekliyor olsam da devam ediyordum gülmeye.

"Aman deli. Ben de aval aval açıklama yapıyorum sana, değil mi?"

"Hadi gel, çayları ve kurabiyeleri alıp oturalım."

Tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp, koltuğa bağdaş kurduk. Yüzümüz birbirine dönükken, kaş göz işaretiyle ona nasıl olduğunu sordum. O da gülerek "Yağmur, içim kıpır kıpır oldu. Onu bir gördüm ve ben bittim," diye cevapladı.

"Ciddi misin, peki kim bu adam?"

"Bilmiyorum ki hiç."

"Nasıl yani?"

Böyle yarım yarım anlattığı zaman hem sinir oluyor hem de daha fazla meraklanıyordum. Huyumu bildiğinden oyalanıyordu.

"Şirkette gördüm, Suat Bey'in yanındaydı."

"Genel müdürünüz değil miydi Suat Bey?"

"Evet, hani son geldiğinde tanıştırmıştım. Şakayla karışık iş teklif etmişti sana."

"Tamam, biliyorum."

"Ya işte onun kuzeni miymiş, kardeşi miymiş tam olarak anlayamadım. Ama bir görsen Yağmur, öyle yakışıklıydı ki... Asansöre binmişti, tam çıkacakken benim geldiğimi fark etti ve bekledi. Binince teşekkür ettim. Gözleri sıcacık bakıyordu ki... Bana, 'Keşke beklediklerimizin sonunda hep sizin gibi bir güzellik olsa,' dedi ve beni bitirdi."

"Ağzı da laf yapıyor hani..."

"Yağmur, çok tatlıydı, hem de çok karizmatikti. Hani şu Özgür Bey var ya, onun gibi. Kendinden emin... Sonra Suat Bey'in odasına gittim bir programın onayı için, orada olduğunu gördüm. Suat Bey bizi tanıştırdı aslında... Fakat öyle uçmuştum ki kardeşi mi kuzeni mi olduğunu hatırlamıyorum... Sadece aklımda adı var: Barış."

"Ateş bacayı sarmış, yeri göğü de duman almış desene sen... Yalnız, kuzeni mi kardeşi mi hatırlayamaman çok ilginç. Hem de senin gibi birisi için! Kızım gerçekten yanmışsın sen..."

"Of Yağmur! Ben âşık olmuşum, hem de karşılıksız, senin yaptığını bak şimdi..."

"Tamam, kızma hemen. Eğer o da senden etkilenmişse, eninde sonunda seni bulacaktır."

"Keşke Yağmur... Nasıl da güzel gözleri vardı, bir bilsen..."

"Suna, bitiksin sen."

"Beni boş ver de Yağmur, sen ne zaman âşık olacaksın?"

"Hiçbir zaman."

"Hadi, yapma..."

"Benim hayatla ilgili daha ciddi planlarım var, Suna. Önce işimde yükseleceğim. Kendi şirketimi kurmalıyım. Kimseye boyun eğmeden yaşamayı, dimdik ayakta durmayı öğrenmeden hayatımda aşka yer olmayacak! Bıktım artık korkmaktan. Bak şimdi işten çıksam, evimin kirasını belki altı ay ödeyebilirim. Bir de arabamın taksitleri var daha. Ama sen öyle değilsin, arkanda ailen var. İmdat dediğin anda, 'Tamam sıkılma, biz buradayız,' diyenler var."

"Canım, sen imdat dediğinde de unutma ki ben varım."

İlerleyen saatler boyunca Suna'yla biraz dertleştik. Yeni yazdığım programla ilgili birkaç öneri de aldım ondan. Bu hep yaptığımız bir şeydir. Birbirimizi eleştirmek ve yeni fikirler vermek... Birimizin gözünden kaçanı, diğeri yakalardı nasıl olsa.

Uyumamız gece yarısını buldu. Günün ilk ışıkları pencereden içeri girdiğinde, burnuma nefis menemen kokuları geliyordu. Kalkıp yüzümü yıkadım ve koşar adımlarla mutfığa gittim. Suna muhteşem bir kahvaltı hazırlamış, gülen gözlerle bana bakıyordu.

Kendimi çok özel hissettim o an ve gidip sarıldım canım arkadaşşıma. Hep böyle yapıyor, sevgisini tavırlarına yansıtıyordu.

"Hadi otur bak, senin sevdiğin gibi hafif acılı yaptım."

"Sen olmasan ben ne yaparım, bu koca dünyada bir başıma..."

"Ben varım. Ama... Yağmurcuğum, akşam, üstüne gelmek istemedim. Lütfen benim için bir şey yap. Kapılarını dış dünyaya kapatmaktan vazgeç. Bırak çevrende arkadaşların olsun, insanlar dolaşsın. Sonra sen yine kuvvetli ol, yine diren hayata. Yine yüksel işinde. Ancak, lütfen yalnız olma... Beni anlıyor musun canım? Söz ver bana."

"Ama Suna..." diyebilirdim fakat yalvaran gözlerini gördüğümde, dudaklarımdan yavan bir "Tamam," döküldü.

Onu işe yolcu ettikten sonra ben de tekrar bilgisayarın başına oturdum. Bu böyle bir hafta sürdü. Epeyce yol almıştım. Ancak işleyişle ilgili bir yerde takılıp kalınca, bilgi alma gereği duydum. Arada bir şeyler eksikti ve ben bu şekilde programa devam edemeyecektim. İşin kötüsü, Özgür denen o adamı aramak nedense bana çok zor geliyordu. Ellerimi saçlarımdan arasında gergince gezdirdim. Sinirlerime hâkim olmam gerektiğini kendime tekrarlayarak, çaresizce şirketin numarasını çevirdim. Sekreterine aktardıklarında daha da gerilmiş, telefonda dinletilen müzikten ise nefret etmiştim. Nihayet sekreterinin sorduğu ahiret sorularının bitiminde, beyefendinin sesini duydum.

"Özgür Bey, merhaba. Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Ama siz beni nasıl olduğumu sormak için aramazsınız, değil mi?"

Kalakalmıştım. Kendisinin ne kadar ukala bir adam olduğunu anımsayarak, sakince devam ettim.

"Sormam gereken birkaç şey var. Sizi meşgul etmek istemiyorum. Malum, yoğunsunuz. Çalışanlarınızdan bana yardımcı olacak birini önerebilir misiniz?"

"Gerek yok Yağmur Hanım, ben size yardımcı olurum. Buraya mı gelmek istersiniz yoksa telefonda anlatabileceğim bir şey mi?"

"Eğer vaktiniz varsa, gelmek isterim. Hem de şimdiye kadar yaptıklarımı bir görmüş olursunuz. Belki beni uyarmanız gereken bölümler vardır."

"Uyardığımda kafama yiyebileceğim bir top, ya da benzeri bir şey bırakmayayım buralarda o zaman. Saat 3 uygun mu?"

Aklı sıra bana gönderme yaptı. Bıktım bu adamla aramızda oluşan gergin ortamdan.

"Çok şakacısınız. Tabii, saat 3'te gelirim."

"Bekletmezseniz sevinirim."

İlle de bir laf çarpacak bana ama sinirlenmemem lazım.

"Şimdi çıkıyorum. Trafik yoksa biraz erken bile orada olabilirim."

"Tamam, görüşürüz."

Dolaptan alelacele bulduğum eteği giyip, üstüne de boğazlı bir kazak geçiriverdim. Geç kalmaktan korktuğum için her zamanki gibi göz makyajı ve allıktan oluşan basit makyajımı hızlıca tamamlayıp, saçlarımı öylesine taradım. O kadar çok uzamışlardı ki belime doğru salınıyorlardı... Artık hazırdım. Boy aynasına son bir kez bakıp evden çıkıyorum derken, çorap giymediğimi fark ettim. Üstümü sıkı sıkı giyinip, çıplak bacakla dışarı çıkmak... Elime geçirdiğim ilk çorabı aceleyle giydim. Güzel göründüğüme kanaat getirerek, bilgisayar çantamı elime alıp hızla çıktım evden.

Şanslıydım, yol açıktı. Saat üçe çeyrek kala, Özgür Bey'in şirketine vardım. Sekreteri beklememi rica ettiği için bir koltuğa oturdum ve etrafı incelemeye başladım. Sonra hızımı alamayıp dergileri karıştırdım derken, on beş dakika geçmişti bile... Kafamı kaldırdığımda karşıdaki duvarda asılı saate gözüm ilişti, saat tam üçtü. Havasından yanından geçilmeyen sarışın sekreter, suratındaki hain gülümseme eşliğinde içeri girebileceğimi söylediğinde, ayağa kalktım.

Yürürken vücudunun her kıvrımını sallamayı nasıl becerdiğini düşünerek, bu bakımlı kadını takip ettim. Özgür Bey'in odasının kapısını açıp, eliyle içeriyi işaret ederek, "Buyurun lütfen," dediğinde, derin bir nefes alarak içeriye girdim. Özgür Bey yüzüne yapıştırdığı muzip gülüşüyle ayağa kalkıp elimi sıktı. Beni dışarıda bilerek beklettiklerinden neredeyse emindim. Hiç bozuntuya vermeden bana gösterdiği masaya doğru geçtim ve koltuğa oturdum.

Özgür

Sekreterim, Yağmur'un geldiğini söyleyince, niye bilmiyorum, içimi tatlı bir telaş almıştı. İçerideki küçük banyoya giderek, üstüme başıma çeki düzen verdim. Aynaya şöyle bir

baktım. Yakışıklı adamım, bu konuda hiç tevazu gösteremeyeceğim. Ancak yine de iyi görünmek istediğim de bir gerçektir.

Saate baktım, 3'e 10 vardı. Tam 3'te içeri almasını söyledim sekreterime. Çünkü sinirlenmesini istiyordum. İtiraf ediyorum, odadan içeri girdiğinde biraz başımı döndürdü... Saçlarını açarken hiç görmemiştim. Ne kadar da güzelmiş... Gözleriyle üzerindeki siyah kazak müthiş bir kombinasyon yaratmış, ela gözleri bugün sarı renkte ağır basmaya karar vermişti... Karşımda kendinden emin, çok güzel bir kadın duruyordu. Ve bu kadın güzelliğinin farkında olmasının yanı sıra giyinmesini de çok iyi biliyordu. Belki de, onun kendini beğenmişliğinin sebebi güzelliği idi... Böyle güzel olunca, şımartan çok olur tabii... Zekâsı desen, o zaten ortada. Gözlerim bir süre bu güzelliğe takılı kaldı 'e bakışlarımı zorla da olsa çekip, "Hoş geldiniz," diyebildim. Tasaya doğru giderken, saçları hafifçe yüzüme çarptı; kokusu aış döndürücüydü... Ve ben, şaşkındım...

"Yağmur Hanım, ne içersiniz?"

"Teşekkür ederim, bir şey almayayım."

"Olur mu hiç, lütfen."

"Peki. Bir bardak su, zahmet olmazsa."

"Tabii."

Yağmur

Sekreterinden iki su ve iki kahve istedi. Sonra bana dönüp, "Kahvenizi nasıl içersiniz?" diye sordu. Yine dediğim dedik tavrını devam ettiriyordu. Sadece, "Şekerli," diyebildim. Telefonu kapattığından beri sessizce yüzüme bakıyordu. Bense bekletildiğim için sinirlendiğimi belli ederek, bilgisayarımı açmaya çalışıyordum.

"Suna Hanım nasıl?"

"İyi, koşturuyor. Bir iş için İzmir'e gitti."

"Öyle mi? Siz de iş için seyahat etmek zorunda kalıyor musunuz?"

"Bazen. Paket program istemeyen birçok müşteri var. Ne istediklerini anlamak için gidiyoruz bazen."

"Tabii, bir sürü abuk sabuk insanla muhatap oluyorsunuz, değil mi?"

"O insanlardan her tarafta var, elemek mümkün değil. Düşünsenize İstanbul'u elemeye kalktığınızı?"

Özgür

Küçük hanımın canı laf dokundurmak istedi belli ki... Çalışmalar başladı. Gözleri... Onu çok eskiden tanır gibiydim. Belki de Suna'nın dediği gibi berrak bir insandır Yağmur. Buna inanasım gelmese de ön yargılı olmak da istemiyordum.

"Özgür Bey, daldınız?"

"Ha evet, şeyi düşünüyordum, neden her lafımda imalı bir savunma cevabı aldığımı..."

"İma mı? Kuruntu yapıyorsunuz bence..."

Ses tonu gayet ciddi olduğunu haykırıyordu. Bugün ne kadar sakın görünmeye çalışsa da gergindi.

"Başlayalım mı?"

"Kahvelerimizi içelim, sonra başlarız. Bütün gün çok yorgundum. Bu kahve iyi geldi."

"Açık söylemek gerekirse, bana da iyi geldi. Çok yorgunum ve de uykusuz."

"Neden?"

"Bu iş bir an önce bitsin istiyorum."

"Aceleniz ne? Biter elbet."

"Özgür Bey, ben yazdığım program başına para kazanıyorum. O yüzden ne kadar çok iş yaparsam, benim için o kadar iyi."

"Bunu bilmiyordum. Birkaç kez şirketten aradım sizi ama hep evde olduğunuzu söylediler. Cepten de rahatsız etmek istemedim... Evden çalışıyorsunuz galiba?"

"Genelde evet... Evde daha verimli oluyorum, sessizlik iyi geliyor. Siz neden aradınız beni?"

"Birkaç ekleme isteyeceğim, anlatırım birazdan."

"Tamam, o zaman başlayalım."

Kalkıp yanına oturdum. Yaptıklarını sırayla anlatmaya başladım. Gerçekten alkışlanacak kadar düzgün çalışmıştı. Üstelik benim anlattıklarımı çok iyi anlamış. Takıldığı yerlerde haklıydı; çünkü o konular üzerinde hiç konuşmamıştık. Dönüp yüzüne baktım. Ama gözleri ve kirpikleri kafamı karıştırıyordu. Bir de kibirli olmasaydın, seninle çok iyi anlaşacaktık Yağmur Hanım!

"Anlattıklarınızı anladım, yarın bunlar üzerinde çalışacağım. Sonra sizi yine arayım."

"Tamam, bakınız tekrar. Yalnız, bir şey isteyeceğim Yağmur Hanım. Lütfen bugün dinlenin. Cidden, gözlerinizin altı bir miktar morarmış..."

"Evet, ben de öyle yapacağım zaten... Suna havaaalarından arayıp haber verdi, bana gelecekmış. Akşam için yemek yapacağım, bu beni dinlendirir."

Onu yemek yaparken hayal etmeye çalıştım fakat bir türlü çözümün önüne getiremedim o kareyi. Kendi dünyasına karanmış bir kızdı ve etrafına koca bir duvar ördüğü her halinden belliydi.

"Güzel yemek yapar mısınız?"

"Sayılır," dedi gülümseyerek.

Bana ilk defa gülümsemişti. Ama yine de gözlerinin içinde saklı bir hüznün vardı sanki, buruktu. Bu kızı çözemiyordum nedense. Bir an sinir oluyorken, başka bir an onunla konuşmak ve hakkında bir şeyler öğrenebilmek için can atıyordum. Eşyalarını toplarken gözüme takılan upuzun saçları pırıl pırıldı... Çok doğal olmasının yanı sıra, farklı bir havaya sahipti. Oturuşu, kalış... İyi bir aile terbiyesi aldığı her halinden belli olan tavırları.

Eşyalarını toparlayıp çantasını koluna taktığında dönüp bana baktı ve kibarca gülümseyerek teşekkür etti. Onu kapıya doğru geçirirken, tuhaf hissediyordum. Belki daha iyi tanıma isteği... Belki biraz daha vakit geçirme isteği... Bilmiyorum.

"Suna Hanım'a selam söyleyin, yemek için şimdiden afiyet olsun."

"Teşekkür ederim. Hoşça kalın."

"Güle güle."

Yağmur gidince kravatımı gevşettim. Bu kızın gizemli hali bende feci merak uyandırmaya başlamıştı. Acaba nasıl biriydi? Erkek arkadaşı var mıydı? Kesin vardır, öyle güzel ki onu boş bırakmamışlardır. Gerçi parmağında yüzük yoktu. Arkadaşlarının arasındayken davranışları nasıldı, yine böyle durgun muydu? Kafamda deli sorular ve bir sürü acabalar vardı...

Topu alıp huşumla kafama atışı aklıma gelince, içindeki küçük hırçını hatırladım. Hem çok çekici hem de çok iticiydi... Daha ziyade, merak duyuyordum galiba ona karşı.

Pınar'la ayrıldıktan sonra, kendimi daha bir yalnız hissetmeye başlamıştım. Onunla aynı üniversitede okumuştuk. Üniversitede başlayan ve sonra da devam eden uzun bir ilişkiydi bizimki... Üçüncü sınıftayken aniden dönüp, "Benimle çıkar mısın?" demişti. Karşımda duran ve bana çıkma teklif eden kız, kıvrır kıvrır sarı saçlarıyla gözüme çok sempatik gelmişti. Farklı bölümlerdeydik aslında. Beni kantinde ve okul koridorlarında görmüş, söylediğine göre âşık olmuş. Esasen onun cesaretine hayran kalmıştım. Yüzüne gülerek bakmış ve "Olur," demiştim. Nasıl da sevinmişti... "Tamam, o zaman yarın akşam saat sekizde Beyoğlu Sineması'nda buluşuyoruz," diyerek, ilk randevuyu da kendisi belirleyip gitmişti.

Buluşmuştuk da... Sinemada hemen elimi tutmuştu, şaşırtıp yüzüne baktığımda ise hem gülmüş hem de filmi seyretmeye devam etmişti. Deli cesareti vardı onda. Mezun olduktan sonra da ilişkimiz devam etti. Çoğu akşam bende kalırdı. Saatler süren sevişmeler, gülüşmeler... Her şey iyiydi ya da bana öyle geliyordu.

Bir sabah kalktığımda aynaya iştirilmiş, "Benimle evlenir misin?" yazılı bir kâğıt buldum. İşte o an kendime geldim. "Onunla evlenir miydim?" Çok düşündüm. Onunla çok iyi vakit geçiriyordum. O istiyor, ben de onun isteklerine uyuyordum. Her şey bu haliyle çok iyiydi. Ama evlenmek... Bunu ne ona, ne kendime yapamazdım. Buluştuğumuzda karşıma oturttum ve ona

olmayacağını en uygun dille anlatmaya çalıştım. Durgunlaştı. Gözlerinden teker teker yaşlar düştü. O ağladı, ben ağladım. Ben ona, o bana gençliğimizi, en deli dolu yıllarımızı vermiştik.

Altı yedi ay sonra beni yine aradı... İş için bir yıllığına yurtdışına çıkacağını ve beni görmeye geleceğini söyledi. Geldi, konuştuk, dertleştik. Ertesi gün uçağı vardı. Dayanamadım, sabah havaalanına ben de gittim. Ne olursa olsun, Pınar'ı yolcu etmeliydim. Havaalanında beni görünce çok sevindi. O kıvrık saçlarıyla hoplaya zıplaya boynuma sarıldı. Gözlerime bakıp, "Her şey için teşekkür ederim. Bana yaşattığın her şey ve her güzel an için... Kendine iyi bak, aşkım," dedi ve ağlayarak gitti.

Pınar, iyi ve cesur bir kızdı. Geçenlerde aradı, iyiymiş, alışmış. "Belki bir sene daha kalırım," diyordu. Sesinden beni özlediğini anladım. Ama dahası olamazdı, evlilik için fazlası lazımdı. İkimiz de bunu biliyorduk, zorlamadık.

Üçüncü Bölüm

Yağmur

Suna için çok güzel bir masa hazırlamıştım. Renkli peçeteler, mumlar, beyaz şarap ve sevdiği yemekler... Zil sesini duyduğumda sevinçle açtım kapıyı. Üzerime sinen yemek kokusuna aldırmadan, sınıksı sarıldım ona.

"Canım, hoş geldin!"

"Hoş bulduk, Yağmurcuğum. Ne güzel kokuyor bu ev, döktürdün değil mi yine?"

"Evet, hem de zevkle. Bugün bize ait hanımefendi. Hadi sen uzanıp dinlen biraz, ben çok yemek kokuyorum. Bir duş alıp hemen geleceğim, yemek de beş dakikaya kadar pişer zaten."

"Tamam, hadi sen gir duşa..."

Ben duşa girdikten beş dakika sonra, banyonun önünde Suna'nın sesini duydum. Telefonum çalıyormuş ve kayıtlı olmayan bir numaraymış...

"Suna, sen açar mısın canım?"

"Tamam, açıyorum."

"Yağmur Hanım'ın telefonu?"

"Merhaba, Yağmur Hanım yok muydu?"

"Kim arıyordu?"

"Ben Özgür."

"Özgür Bey merhaba, ben Suna. Yağmur şu an müsait değil."

"Aaa merhaba Suna Hanım, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim. İyiyim, siz?"

"Teşekkürler. Yağmur Hanım ofisimde ajandasını unutmuş. Bugün toplantıda kendisi için gerekli notları sanıyorum bu ajandaya almıştı."

"Öyle mi, hay aksi! Evet, ajandası onun en yakın iş arkadaşıdır. Yalnız orada yazanları da bir tek kendisi çözebiliyor, o ayrı. Ben gelip alsam, şirkette misiniz?"

"Şimdi çıkıyorum. İsterseniz, yani yakınlardaysanız, ben bırakabilirim."

"Zahmet olmasın. Yağmur'un evi İstinye'de..."

"Yok, ne zahmeti. Yeniköy'de oturuyorum ben de. Zaten yolumun üstüymüş, bırakırım. Tam adresi alayım..."

Duştan çıkıp, üstüme koyu mor kaşe bir elbise ve altına da siyah kalın çorap giymiştim. Saçlarımı kurutup, yanlardan tuturdum. İçeri geldiğimde, Suna'yı etrafı iyice düzeltip, masaya bir tabak daha eklerken buldum.

"Suna, hayırdır ne bu telaş? Arayan kimdi?"

"Söz ver kızmayacaksın, bak hatırım için..."

"Ne?! Söylesene?"

Suna sıkıntıyla yüzüme bakıyordu, kızacağımı bildiği zaman genelde bu bakışları yerleştirirdi gözlerine.

"Özgür Bey aradı, ajandayı orada unutmuşsun."

"Yapma ya... Gece çalışmam lazımdı. Kızmam gereken konu neydi?"

"Eve bırakmasını rica ettim."

"Ne! Buraya mı geliyor yani?! Suna?"

"Yağmur, abartmıyor musun? Adam çok ince biri ve beni kırmayıp getiriyor işte... Hani geçen gün bana söz vermiştin, insanlardan kaçmayacaktın? Hiç mi hatırım yok benim? Güler yüzlü olacaksın, valla yüzüne bakmam bir daha."

"İyi, tamam. Ben çorbayı ısıtayım biraz, anlaşılan yemeğe de davet edilecek o sinir şey!"

Suna pis pis gülerken, mutfağa geçip, pilava ve çorbaya baktım tekrar, güzel olmuştu. Fırındaki yemeğin durumu da iyi görünüyordu. Salata ve mezeleri masaya taşıyordum ki zil çaldı. Suna kapıyı açmak için gittiğinde, tereddütlüydüm. Bu adamı hiç sevmiyordum, ne işi vardı ki benim evimde? Suna'nın hatırı olmasa adımını atamazdı içerive!

Özgür

Doğrusunu itiraf etmeliyim ki, bu akşam Suna'nın teklifi bana çok cazip gelmişti. Hatta Yağmur'un ajandasını ofiste unutmasına bile sevinmişim. Ama şimdi belli belirsiz bir tedirginlikle kapıyı çalıyordum.

Sonuçta, Yağmur bundan hiç hoşlanmayabilirdi de. Çok şükür ki tüm negatif fikirlerimi bertaraf edercesine kapıyı güler yüzüyle Suna açmıştı.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, hoş geldiniz."

"Ajandayı size vereyim."

Niyetim ajandayı verip hemen gitmek iken, Yağmur usulca kapıya yaklaştı. Bir insan böyle güzel mi olur? Göz, başka göze ateş eder gibi bakar mı?

Yağmur

Derin bir nefes alıp sakince kapıya yanaştım. Suna haklıydı, adam incelik yapıp buraya kadar gelmişti ve bu ev bana aitti. Davet etmemek olmazdı. Hem, ortada Suna'ya verilmiş bir söz de vardı.

"Özgür Bey, merhaba. Hoş geldiniz, lütfen buyurun."

"Yok, ben rahatsızlık vermeyeyim."

Gerçekten de bize rahatsızlık vermek istemeyen bir ifade vardı suratında. Bak sen, bu ukala adam çekinmeyi de mi biliyormuş?

"Rica ederim, lütfen," diyerek davetimi tekrarladım. Ayak-kabılarına baktı önce, sonra da bize. Usulca çıkarıp, içeriye doğru yürüdü.

"Tekrar hoş geldiniz, sizi yordum kusuruma bakmayın."

"Özgür Bey, kusura bakmayın size terlik veremiyoruz. Bu evde hiç erkek terliği yok. Hoş, bu eve giren ilk erkek de sizsiniz."

"Nasıl yani, benden önce hiç kimse girmedi mi?"

"Ben ve Yağmur'dan başka hiç kimse... En azından benim bildiğim kadarıyla. Yağmur benden habersiz misafir davet etmişse, o ayrı..."

Suna'nın patavatsız olduğu malumdur ama bu kadarı da fazlaydı... Ne gerek vardı şimdi bu muhabbete... Oflayarak elimdeki mutfak peçetesini Suna'ya doğru savurdum. Bu, ona bir işaretti. Özgür Bey şaşkınca bize bakıyordu, bir garipti bu akşam. İnsan nasıl inanır buna?

"Hadi buyurun, masa hazır. Yemekler soğumasın."

"Ben kalksam... Siz rahat rahat yeseniz yemeğinizi."

"Ne o? Sizi zehirleyeceğimden falan mı korkuyorsunuz?"

Yüzüne bakıyordum. Gözlerine o ukala gülüşün gelip yerleşmesi çok sürmemiştii.

"Bilmem, belki de korkuyorumdur."

Kabul etmeliyim ki bu akşam çok içten davranıyordu. Kendisini tekrar kibarca masaya davet ettim. Suna ile yan yana oturmuşlardı. Mutfaktan çorbayı getirip, tabaklara servis ettim. Çorbanın kokusunu içine çekerek, "Dehşet kokuyor, açlığımı hatırladım," dedi.

Suna tek kelime etmeden çorbasını kaşıklıyordu, belli ki çok acıkmıştı... Ona bakıp gülümseyince, Özgür de dönüp baktı.

"Haksız sayılmaz, çorba tek kelimeyle müthiş!"

Suna tabağını bana doğru uzattı ve "Kesinlikle aynı fikirdeyim. Ben bir tabak daha alacağım," dedi.

"Özgür Bey, siz de biraz daha ister misiniz?"

"Ayıp olmazsa, alırım..."

"Hayır, tam aksine, güzel olduğuna inanır, mutlu olurum."

Yemek yerken Özgür'ü inceliyordum, galiba beğenip beğenmediğini merak ediyordum... Birdenbire her şey çok tuhafıma gitti. Bu eve daha ilk geliyordu ama hiç yadırgamamış gibi görünüyordu. Suna'ya ve bana baktığını fark ettim.

"Özgür Bey, bu akşam çok düşüncelisiniz. Bir problem yok, değil mi?"

"Yok, kesinlikle. Aksine! İyi bir aşçının elinden çıkmış çok güzel yemekler yedim ve sanıyorum biraz rehabet çöktü üstüme. Günlerdir çok yoğunum. Yeni fabrika, müşteriler, imalat derken tükenmişim..."

"Sizin işiniz de zor. Üstüne ekonomik kriz..."

"Sormayın... Neyse ki müşterilerimiz sağlam..."

"Buna sevindim, siz koltuğa geçip biraz dinlenin. Ben çay getireyim."

O mendebur adam, bu akşam çok şirin gelmişti gözüme. Masadan aldığım tabakları mutfağa götürmüştüm ki birden elinde masada kalan diğer tabaklarla mutfağa geldi. Çok garipti. Evimde bir yabancı dolaşıyordu ve tuhaf bir şekilde mutfağımdaydı. Suna gelip tabakları makineye yerleştirdiğinde işimiz erken bitmişti.

Çayları alıp içeri geçtiğimde Suna bir koltukta, Özgür diğer koltukta mayışmış, oturuyorlardı. Tatlıları sehpanın üzerine koyduğumda, ikisinde de herhangi bir hareket yoktu.

"Elime sağlık, ne de güzel olmuş bu şey..."

Gülümseyerek baktı bana. Çatalımdakini ağzıma doğru götürürken, "Ayva tatlısı," dedim.

Özgür

Gülmüştü. Onun her gülüşüyle sanki onu yeniden tanıyor gibi hissediyordum. Üzerindeki mor elbise, gözlerindeki sürme, ayağına giydiği terlik hepsi o kadar doğaldı ki... Gayet içten bir kız duruyordu karşımda ve ben, *evdeki hali bambaşkaymış meğer* diye düşünmeden edemiyordum. Gerçek Yağmur, bu dört duvarın arasındayken, kapıdan çıktığı an takındığı zırhın sebebi neydi peki? Dalmış ona bakarken, Suna'ya yakalandığımı fark etmişim. Gülümsedi.

"Eline sağlık canım. Özgür Bey, size Özgür diyebilir miyim?"

"Elbette. Ben de size..."

"Tabii... Siz de bana Suna diye seslenin lütfen. Ben resmîyetten pek hoşlanmam. Resmîyet Yağmur'un kalemidir."

Gözlerimi Yağmur'a çevirdim. O soğuk, kendini beğenmiş kız gitmiş; yerini sıcacık, gülümseyen bir kız almıştı. Tatlıları da yedikten sonra, "Yağmur," diye hitap ettim ona. Gözlerime baktı ama ne düşündüğünü anlayamadım. Kızdı mı acaba diye meraklanırken, manidar bir şekilde bana bakarak, "Ama sadece iş dışında," diye uyardı. Bu da demek oluyordu ki, iş dışında da görüşebilecektik... Sevindim, epey sevindim hatta.

"Anlaştık. O zaman bir dahaki iş çıkışı programını ben ayarlayacağım."

Ben bunları söylerken Suna çoktan dalıp gitmişti. Üstelik biz çay içerken o şarabı tercih etmişti. Yağmur ve ben yemek boyunca su, o ise yine şarap içmişti. Suna daha rahat ve kolay iletişim kuran biriydi. Alkolün etkisiyle de iyice gevşemişti...

"Suna, iyi misin?" Yağmur'un sorduğu bu soruyla, Suna'nın gözleri dolmuştu.

"Galiba değilim..." Suna gözyaşlarını ötelemeye çalışıyordu. Ama alkol, bardakta durduğu gibi durmuyordu işte...

"Şu aşk denilen meret, biraz canımı yakıyor sanırım."

Suna çok dertlenmişti, Yağmur ise utanarak bana bakıyordu. Sonunda kendini tutamayıp, "Eh bu kadar çok içersen, olacağı buydu zaten," dedi ve Suna'nın yanına oturarak, elini yanağına koydu.

Yağmur

Özgür şaşkındı ve ben gerçekten çok utanmıştım. Ne gerek vardı bu kadar içip, adama gizlimizi saklımızı dökmeye! Üstüne bir de Suna'nın diğer yanına oturmuş, benimle birlikte tesselli etmeye çalışıyordu. Üçümüz çok yakın mesafedeydik ve ben kendimi çok rahatsız hissediyordum. Ah Suna! Başlayacağım aşkına, nereden çıkardıysan bunu şimdi!

"İyi de, niye ağlıyorsun? Bunda ağlanacak ne var? Aşk nasıl bir şey, ben hiç bilmiyorum bile..."

Özgür bunları söylerken, benim de ağızımdan bambaşka aptalca kelimeler dökülüyordu.

"Evet, Özgür Bey haklı. Ben de bilmiyorum." Kendimi tam bir salak gibi hissediyordum ki haklıydım! Çünkü Özgür şaşkınca bana bakıyordu.

"Yok canım, daha neler?"

"Ne var, çok mu komik? Bak işte, sen de hiç âşık olmamışsın..."

Ortam bir miktar gerilmişti. Sesimiz yükselmiş, kafalarımız birbirine daha çok yaklaşmıştı.

"Niye kızılıyorsun?! Ben sana komik demedim ki."

"Bakışlarından anladım, imalı baktın."

"Yapma! Ne kadar da keskin bir anlayışa sahipsin!"

"Bana bak!"

"Baktım, ne var?!"

"Gözlerin çok güzel, sarıyı yeşili kahveyi birbirine katmış, çevresini de nefti yeşille sarmış. Çok güzelsin Yağmur ama bu seni çekilir kılmıyor!"

Takılıp kalmıştım Özgür'ün son cümlesine. Ne demekti bu şimdi, çekilmez bir insan mıydım ben? Sahiden öyle miydim? Suna'nın sesiyle kendime gelmiştim.

"Kesin artık tartışmayı! Ben çok kötüyüm diyorum, siz kavga ediyorsunuz. Bu duruma bir çözüm bulmamız lazım."

Özgür dikkatini tekrar Suna'ya vermiş ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gerçekten ertesi günlerde bu adamın yüzüne nasıl bakacağımı hiç bilmiyordum!

"Tamam, peki sorun ne?"

"O bana âşık değil. Hem, tam olarak kim olduğunu bile bilmiyorum." *Suna sus artık! Daha fazla konuşma!* Gerçekten sinirlenmeye başlıyordum.

"Aman Suna ya, ne vardı âşık olacak!" dediğimde Özgür yine kızmıştı bana.

"Bu kötü bir şey değil!"

"Belli!"

Elimle Suna'nın halini gösterdiğimde, başını iki yana salladı ve tasvip etmeyen gözlerle bana baktı.

"Acı çekmek de hayata dair, unutma."

"İyi, siz çekin o vakit, ben almayayım..."

"Biliyor musun, bazen çok şımarık olduğunu düşünüyorum."

"Allah Allah! Yeter ama!"

"Suna, cep telefonun nerede?"

"Burada, ne yapacaksın?"

Suna'nın telefonuyla, kendi telefonunu arayarak numarasını kaydetti. Sonra da kendi numarasını Suna'nın telefonuna kaydederek hemen ayağa kalktı. Kaşlarını çatmış, anlayamadığım bir ifade ile bana bakıyordu.

"Suna, yarın seni ararım, istersen oturur dertleşiriz. Yağmur Hanım, bu güzel akşam ve yemekler için çok teşekkür ederim."

Suna hafifçe doğruldu, ağzında kaybolan kelimelerle, "Yarın görüşürüz Özgür," derken, içimden saçlarındaki her bir teli cımbızla tek tek çekmek geçiyordu. Özgür kapıya doğru ilerlerken, peşinden gittim. Kaba bir ev sahibi pozisyonuna düşmüştüm ve bundan çok rahatsızdım.

"Az önceki küçük atışma yüzünden mi erken kalktınız?"

"Kalırsam, o küçük atışmanın büyümesinden endişelendiğim için kalktım."

"Kaba bir ev sahibi olduğumu düşündünüz, bunu demek istediniz, değil mi?"

"Bak işte, yine kendine göre yorumladın durumu. Neden hep negatif düşünmek istiyorsun? Bu sana ne kazandırıyor?"

"Tartışmayalım isterseniz. Geldiğiniz için teşekkür ederim, çok incesiniz. Bu ajandaya gerçekten çok ihtiyacım vardı. Gece çalışacağım. Programınızı iletirmek istiyorum."

"Peki, iyi akşamlar."

Uzatmak istememişti ama biraz kızgın ayrıldığı da her halinden belliydi.

"İyi akşamlar."

Kapıyı kapatırken huzursuzdum. Biraz ayıp olmuştu. Hatta epey ayıp olmuştu. Ne olursa olsun, benim evimdeydi ve ben daha kibar olabilirdim.

“Ne o Yağmur, başın göğe erdi mi? Adamı kızdırdın ve kaçtı. Rahatsın şimdi, değil mi? Ödün patlıyor, hayatına ben-den başka bir insan evladı daha girecek diye! Hem de bana söz verdiğin halde!”

Suna bunları söylerken daha da fazla sinirlenmişti. Hızla benim odama gitti ve kendini yatağın üstüne attı. Bu kızın sarhoşken bile beni azarlayabilme potansiyeline hayranım doğrusu.

Yarım saat sonra ona bakmaya gittiğimde yorgunluktan uyuyup kaldığını gördüm. Canım arkadaşım, biliyorum beni düşündüğü için huysuzluk yapıyor, başka arkadaşlarım da olsun istiyordu. Ama elimde değil, ben buydum işte.

Salona geçip çalışmaya başladım. İstedğim şablonu oluşturan kadar epey uğraşmıştım. Ama olmuştu. Geriye bir tek şablonu programa dökmek kalıyordu ve bu da işin en kolay yanıydı. Sonuçta bu hazır pakete yapılan ek bir programdı ve daha az vakit alacaktı.

Yarın şirkete gitmem gerekiyordu çünkü başka bir müşteri ile görüşmem vardı. Ben yarın diyordum ama kanepeye uzandığımda saat sabahın beşini gösteriyordu. Ne çok yorulmuştum. *Saat 10'a kadar uyusam, sonra kalkıp şirkete gitsem,* diye düşündüm... Nasıl olsa randevumuz saat ikideydi.

Burak Bey'in yeni müşterisi problemlili bir tip değildir, inşallah. Şu Özgür gerçekten beni çok yormuş ve germişti. O işten yüzümün akıyla çıktığımda, gerçekten çok rahatlayacaktım. Feci titiz olması nedeniyle hata yapmaktan çok korkuyordum. Gerçi şu anki huzursuzluğumun bununla bir ilgisi yoktu. Akşamki tavrım yüzünden hem Suna'yı hem de Özgür'ü kırdığım için kendime çok kızgındım.

Sabah güne ciddi bir baş ağrısıyla uyandım. Çalan saatin düğmesine basıp zorla da olsa ayağa kalktım. Suna işe gitmişti. Bir şeyler atıştırıp bir ağrı kesici aldım ve içeriye geçerek hazırlandım. Makyajıma olabildiğince özenerek, saçlarımı tek örgü yaptım. Fena olmamıştım. İlk randevuda, insanlar öncelikle dış görünüşe bakıyorlardı, bu bir gerçek. O yüzden, kıyafetlerimi özenli seçmeye gayret ediyordum. Evden her zamanki

gibi bilgisayar ve kol çantamı alarak çıktım. Şirkete vardığımda Burak Bey hazırды.

"Hoş geldin Yağmur, nasılsın?"

"Teşekkürler, sen?"

"Ben de iyiyim. Yine çok güzelsin."

"Ben bizim müdürle bir görüşeyim, geliyorum."

"Tamam, bekliyorum."

Müdürle görüşüp yaptıklarımı anlattım ve birkaç öneri de ondan aldım. O da bana yeni müşterinin tahminen ne istediğini anlattı, böylece kendimi konuya daha yakın hissetmemi sağladı. Tam kapıdan çıkarken, "Yağmur," diyerek seslendi.

"Efendim."

"Süpersin, biliyorsun değil mi?"

"Teşekkür ederim. Görüşürüz."

"Bol şans. Güle güle."

Burak Bey'in saçları kıvr kıvr ve uzundu. Tıpkı bir kadın gibi özenerek onları topluyordu. O saçların nasıl bu kadar parlak olduklarını doğrusu çok merak ediyordum.

"Çıkıyor muyuz?"

"Çıkalım Burak Bey. Nasıl yapalım, benim arabayla mı gidelim yoksa iki araba mı? Oradan çıkınca, işim var biraz."

"O halde iki araba çıkalım."

"Tamam. Arka arkaya gideriz."

"Öğlen yemeğini beraber yeriz diye düşünmüştüm."

"Üzgünüm, başka sefere."

Burak benden hoşlanıyordu, farkındaydım. Aslında yakışıklı bir adamdı ama benden boş yere karşılık bekliyordu. Arabaya binerken Suna'yı aradım. Biraz çaldırdıktan sonra kapattım, açmıyordu. Müsait değildi herhalde.

Toplantı olumlu sonuçlanmasına rağmen, ben buna pek sevinmiyordum. Sahibi feci bir adamdı, daha önce hiç böylesini görmemiştim. Toplantı boyunca bir tek ağzımın içine düşmediği kalmıştı... Kimi kartımı incelemeye bile değer görmezken, o daha kartı eline alır almaz, numaramı cep telefonuna

kaydetmişti ki bu durum beni ciddi anlamda ürkütmüştü. Belli ki beni işten çok, özel nedenlerle rahatsız etmeye niyetliydi...

Çıktığımızda Suna'yı tekrar aradım ama yine açmadı. Küstüğü için mi açmıyordu yoksa gerçekten müsait mi değildi anlayamıyordum. Ciddi anlamda canım sıkılmıştı. İşte Suna bir kez daha haklı çıkmıştı. Şu an birileriyle konuşmaya, dertleşmeye ihtiyacım vardı ve ne yazık ki etrafımda hiç kimse yoktu! Suna'nın derdi bunu benim iyice anlamamı sağlamaktı, doğrusu haksız da değildi. Yalnızlık Allah'a mahsusken, ben neyin derdindeydim?

Özgür

Bu aralar neyi nereye koyacağımı hiç bilmiyordum. Yoğunkluktan bunalmış vaziyette olmam yetmiyormuş gibi bir de aksi giden işleri toparlamaya çalışıyordum. Üstüne üstlük taşınma işleri ciddi problemler teşkil ediyordu. Özellikle de makinaların kurulumu. Bunlar yetmiyormuş gibi, bir de Yağmur Hanım vardı aklıma takılan. Onun hakkında ne düşüneceğimi tam olarak kestiremiyor olmak canımı sıkıyordu. Tüm bu düşünceler ve çalışmalar sonucu akşamüstü olduğunda nihayet Suna'yı arayacak vakti buldum. Telefon uzun uzun çaldı ve sonunda açıldı.

"Suna, ne haber?"

"İyidir Özgür, senden ne haber?" Sesi şaşkınlığını belli ettiğine göre, aramamı beklemiyor olmalıydı.

"Ne yapıyoruz, çekiyor muyuz kafaları bu gece?"

"Doğrusu aramanı beklemiyordum. Bana uyar uymasına da geçen gece de gördüğün gibi, içince sapıtıyorum. Emin misin diye sormak isterim..."

"Merak etme, daha kötülerini de görmüşlüğüm var..."

Suna şen bir kahkaha atıp, "Peki o zaman, yarın tatil nasıl olsa. Gidelim," dedi.

"Tamam, seni almamı ister misin, yoksa bir yerlerde mi buluşalım?"

"Gerek yok. Bir yer belirleyelim, ben gelirim."

"Taksim olur mu, Asmalımescit? Ama senin evin oraya uzaktı değil mi? İstersen sana yakın bir yerlerde de buluşabiliriz."

"Akşam Yağmur'da kalırım, hiç sorun değil."

"Tamam o zaman, çıkmadan ararsın beni."

"Anlaştık."

Akşam sözleştiğimiz gibi Suna ile buluştuk. İlk bir saat oldukça çekingendi. Sonra samimiyetime inanmış olacak ki yüzü gülmeye ve daha rahat davranmaya başlamıştı. Onu sanki yıllardır tanıyor gibiydim. Çok doğaldı.

Dikkatimi çeken şey, masaya oturduğumuz andan itibaren defalarca çalan cep telefonunu açmamasıydı. Her seferinde ekrana sıkıntıyla bakıp, telefonu yerine bırakıyordu.

"Neden açmıyorsun telefonunu? Rahatsız eden biri varsa?"

"Yok yok, öyle bir şey değil. Arayan Yağmur. Ona bir ders vermek niyetindeyim."

"Neden? Kızdırdı mı seni de?"

"Hayır, bana bir şey yapmadı. Benim ona kızgınlığım, huysuzluğundan."

"Huysuz olduğunu kabul ediyorsun yani?"

"O çok iyidir, Özgür. Bakma sen onun huysuz hallerine, melek gibidir aslında. Ancak, bir zırh giyinmiş ki üstüne, çıkarabilene aşk olsun!"

"Neden peki? Aslında, onun bu özelliğini kendini beğenmişlik olarak algılamıştım ben."

Suna hemen kaşlarını kaldırdı ve ellerini sallayarak, "Hayır, kesinlikle öyle değil. Ancak bunu benim sana anlatmam doğru olmaz; onun özeli ve kendisi anlatmalı. Aslında, bir sürü nedeni var, öyle olmak için," dedi.

"Suna, biliyor musun, sen çok düzgün bir kızsın. Seni tanıdığımı çok sevindim."

O sırada telefonu tekrar çaldı. Ekranı bana doğru tutarak, "Yine arıyor... Merak etmiştir, acayım en iyisi" dedi

Tavırlı olduğunu gizlemeyen bir tonla, "Efendim, Yağmur," dedi Suna. O yumuşak yüzlü kızıdan bu kadar sert bir çıkış beklemiyordum.

"Özgür'le yemek yiyoruz. Taksim'deyiz."

Nerede olduğumuzu soruyor olmalı ki adres veriyordu Suna. Telefonu kapattığında Suna'nın bu konuşmayı yaparken ne kadar zorlandığı ortadaydı, gözleri dolu doluydu.

"Sesi öyle olunca... Niye kızamıyorum ki şuna ben?!"

"Ağlayacağım deme sakın. Bu iki arkadaş arasında olabilecek basit bir kırgınlık, hepsi bu..."

"Öyle değil Özgür, maalesef hepsi bu değil. Onun bu hayatta benden başka, tek bir tane tutunacağı dal yok."

"Nasıl olur? Ailesi? Arkadaşı? Sevgilisi? Hiç mi kimse yok?"

"Maalesef Özgür. Çok yalnız ve bunu yenmek için de hiç çabası yok. Sen onun evine yemeğe gelen benden sonraki ilk kişisin, düşün artık!"

"İnanılır gibi değil..." Benim de içim bir tuhaf olmuştu. Bir insan neden bu kadar yalnız olur? Kim ister ki bir başına olmayı?

Bir süre sonra konuyu değiştirerek, Suna'nın hikâyesine döndük. Bana, nasıl âşık olduğunu anlatırken hem gülüyor hem de ağlıyordu. Ne kadar içten bir kız bu diye düşünürken, bir an başımızda dikilen kişiye doğru döndük. Gelen Yağmur'dan başkası değildi.

O güzel gözlerinin içinde oluşan kızarıklık, ağladığını gösteriyordu. Çenesi hafifçe titreyerek Suna'ya bakıyordu ve gözünden düşmesini diye uğraştığı damlacıklar maalesef aşağıya doğru salınarak iniyordu. O hali ve dudaklarından dökülen kelimeler, yüreğime batmakla kalmıyor, delip geçiyordu kalbimi...

"Kimim var ki senden başka?"

Suna dayanamayıp ayağa kalktı ve sımsıkı sarmaladı Yağmur'u.

Siyah elbisesi ve örgülü saçlarıyla belirginleşen güzelliği baş döndürüyordu. Böyle bir kadın nasıl oluyor da bu kadar yalnız kalıyordu? Hem şaşırmış, hem de çok üzülmüştüm. Neden bilmiyorum ama onu kollarıma alıp, "Hayır Yağmur, yalnız değilsin; ben de buradayım," diyebilmeyi çok istedim o an...

Suna yerine oturduğunda, Yağmur sıkıntılı ve utangaç bir hal içinde yüzüme baktı.

"Özür dilerim, rahatsız etmek değildi amacım. Ancak, Suna'yı görmem gerekiyordu."

Dün akşamki gerginliğin ardından onu görmek istemediğimi düşünmüş olmalıydı. Ayağa kalkarak, yanımdaki sandalyeyi çektim ve yüzüne bakıp gülümseyerek, "Birazcık gülümsersen belki masamıza oturmana izin verebiliriz, değil mi Suna?" dedim.

Başını sallayarak, derin bir soluk aldı ve içten bir gülüşü ortalığa saçtı.

"Biz çok acıkmıştık. Sen de aç mısın?"

"Açtır tabii. İşten geliyor, baksana kıyafetine..."

"Çok açım hem de!"

Suçlu bir çocuğun annesinin gözlerine bakışı gibiydi Suna'ya bakışları. O bir kere gülümsese Yağmur'un kalbine kuşlar konacaktı sanki. Ortamdaki gerilimi azaltmak adına araya girme ihtiyacı duyarak, konuyu dağıtmaya çalıştım.

"Hoş geldin Yağmur, iyi ki geldin. Eee, sana ne ismarlayalım?"

Ne yediğimi görmek için tabağıma doğru eğildiğinde, burnuma değen mis gibi kokuyla çarpıldım... Bu kız inkâr edemeyeceğim şekilde aklımı karıştırıyordu.

"Senin tabağın enfes görünüyor, aynısından olabilir."

"Tamam, söylüyorum."

Birkaç saniyelik bir sessizlik olmuştu ve o sırada Suna, Yağmur'a dimdik bakıyordu.

"Bak Yağmur, gördün değil mi? Nasıl da kendini kötü hissettin, değil mi?"

"Ama Suna..."

Suna eliyle susmasını işaret etti ve fırçalamaya tam gaz devam etti.

"Belki yarın bana bir şey olacak... Belki ben iş için yurtdışına çıkacağım. Belki evlenip başka bir yerlerde yaşamam gerekecek... Beni anla! Yalnız olmanı istemiyorum. Sen benim dosttan

öte, kardeşimsin. Benim ailem, senin ailen! Ama olmaz Yağmur, yapma lütfen. Bırak kalkanlarını da yere düşsünler artık!”

Yağmur düşünceli bir şekilde bakıyordu Suna’ya. Belli ki bunu yapmak onun için oldukça zordu. Birden merakıma yenik düşüp Yağmur’a döndüm.

“Hikâyen ne Yağmur?”

Sıkıntılı ve alelacele hareketlerle yüzünü ovuşturdu. Sonra da aniden bana dönüp, mırıltıyla, “Sorun da bu işte. Benim bir hikâyem yok,” dedi.

Suna’ya durması için göz kırpmıştım. Çünkü Yağmur’un bu gece yeteri kadar üzüldüğünü anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

“Hadi kapatın artık bu konuyu. Zamana bırakalım, zorlamanın manası yok. Bilirsiniz işte... Zamanın tedavi eden, iyileştiren bir yanı vardır.”

Suna içtenlikle gülümsediğinde, Yağmur’un yüzünde bin tane gül açtı sanki...

“Tamam, bırakalım. Yağmur, biz bugün içiyoruz, sen?”

“Ben de içeyim mi? Alışık değilim gerçi... Ya sarhoş olursam?”

“Ol, biz varız.”

“Ama ya siz de sarhoş olursanız?”

“Şoför çağırırız, bizi bırakır. Rahat ol.”

Kontrollü yaşamaya alıştığı için temkinliydi. Sonunu düşünmeden bir şeyler yapmak ona zor geliyor, içine sinmiyordu. Bir süre sonra neşeyle, “İyi madem, ne içeyim?” diye sordu ama içinde esen fırtınalar durulmuş değildi. Tamı tamına hüznü bulanmıştı gözbebeklerine... Sessizlik gelip oturmuştu yanı başımıza ve herkes kendi iç dünyasında bir gezintiye çıkmıştı.

Oturduğumuz mekân fasıl meraklılarına uygun, son derece sade bir yerdi. Eski şarkılar, eski hatıraları da canlandırıyor. Suna ile Yağmur, o güzel şarkılara öyle güzel eşlik ediyordu ki hayranlık duydum. Güzel ve farklı bir akşamdı. Bir ara şarkı söyleyen o çıtı pıtı kadının yanımıza gelerek, mikrofonu Yağmur’a doğru uzatmasıyla o büyülü ses tüm salonu

doldurdu. Gözlerini kapatıp şarkının içinde ~~gezinirken~~ ~~çıkması~~ adeta... Solist, Yağmur'u elinden tutarak sahneye ~~götürmek~~ ~~is-~~ dediğinde, "Yok, bu kadarı kâfi," demişti. Ancak öyle bir alkış kopmuştu ki itiraz edemedi. Belki de bu, Yağmur'un ilklerinden biriydi. Arkadaki gitariste doğru uzanarak gitarı aldı ve yerine oturdu.

Narin parmakları gitarın tellerinde gezinirken bilhuz sesiyle eskilerden kalma o muhteşem şarkıyı söylüyordu. Sadece o ve gitarına ait namlar... Şarkıyı en usul sesiyle bitirdiğinde bir tek ben değil, benimle beraber herkesin elleri birbirine değiyor, omuz alkışlıyorduk. Gülümse-di. Alışık olmadığı tek kadeh rakının da etkisiyle gözlerini kapattı. O anda sadece kendi iç sesini dinliyordu. Ne alkış ne de ışıklar umurunda bile değildi... Saçlarının tek örüğü yandan göğsüne dökülmüştü ve yanakları al aldı.

Önünde duran bardağı elinde öylece evirip çevirerek, dalıp gitmişti. Onunla ilgili kim bilir daha neler vardı şaşıracağım. Ama bu güzel sestten şarkı dinlemeyi bütün ömrümce isteye-bileceğimi biliyordum. Bendeki durumlar tuhaftı. Hani durup dururken bir efkâr basar ya insana... Eksik hissedersin, tamamlanmak istersin; işte öyle bir şeyler...

Suna arkaya doğru yaslanarak "Kalkalım mı artık?" diye sorduğunda, Yağmur çoktan çantasını eline almış ve "Olur," demişti bile. Ama ben onların aksine kalkmayı hiç istemiyordum.

"Tamam, kalkalım madem. Saat daha erkendi ama..."

Suna elini kalbine doğru tutarak "Beni hüzün bastı, biraz düşünmek istiyorum desem?" dediğinde gülümseyerek başımı salladım.

"Aşk deli vurdu desene Suna..."

"Hem de ne deli! Kapısına gidip serenat yapacak haldeyim."

Yağmur şen bir kahkaha atarak "Hadi oradan! O kadar da değil!" diye gülmeye başladı.

"Valla tam da o kadar, Yağmur. Adresini öğreneyim, sen görürsün."

"Suna, bu haline gerçekten inanamıyorum..."

Yağmur şaşkınlıkla Suna'ya bakıyordu. Gözlerinin içine yerleşen o muzip bakışları çok sevdiğimi söyleyebilirim.

"Ben de inanamıyorum, Yağmur. Ama ne yapayım? Öyle güzel gözleri vardı ki... Hem belki serenat yapmaya giderken sen de benimle gelirsin. Sen söylersin, ben de playback yaparım, olmaz mı? Malum, benim sesimin nahoş tınıları, değil Barış'ı, tüm apartmanı kaçırabilecek seviyede..."

"Sakin Yağmur! Öyle bir şey yapayım derse, onunla gideyim deme."

"Merak etme, henüz o kadar çıldırmadım daha..."

Suna, Yağmur'un omzuna hafifçe vurdu ve "Hani anca beraber, kanca beraberdik?" dedi.

"Aşk hariç Sunacığım... Onda sen yalnızsın. Sen ve hedefin var sadece, neydi adı? Barış..."

Kızlar neşelenmiş, bu geyik muhabbetine kahkahalar eşliğinde devam ediyorlardı.

"Sana açıl dediysem bu kadarını kastetmemiştim, fazla açıldın Yağmur!"

"Karışma Yağmur'a, doğru söylüyor. Sana hedefin konusunda başarılar Suna..."

Üçümüz de çakırkeyif olmuştuk. Şoförü çağırdığımda ilk önce Yağmur'un evine uğradık. Arabadan inip apartmanın önüne geldiğimizde Suna, "Siz neden erkenden eve giriyorsunuz? Yarın hafta sonu değil mi? Bakmayın bana. Ben aşığım; strateji geliştirmeliyim, yalnız kalıp düşünmeliyim," dedi. Aslında benim için bulunmaz fırsattı. Yağmur'u tanımak istiyordum, belki de daha fazlasını...

"Yağmur, ne dersin? Sahile inip biraz yürüyelim mi?"

"Üşümez miyiz? Hem benim çalışmam da lazım."

"Üşürsek kahvelerimizi alıp arabaya geçeriz. Güven bana, deniz havası iyi gelecek ikimize de."

Usulca, "Tamam," dedi ve başını salladı. Arka koltukta yan yana otururken, yüzü bana dönüktü. Kafamı aniden çevirdiğimde gözlerimiz çakıştı. Aklım karışmaktan öteye gitmeye

başlamış, kalbim ona eşlik eder olmuştu. Alkol yapmış olmalıydı tüm bunları.

"Niye öyle baktın?"

Yağmur garip bir ifadeyle beni izliyordu.

"Gözlerin çok güzel... Uzun kirpiklerin var ve yüzün de oldukça karizmatik. Bir o kadar da yakışıklısın. İşte tüm bunlar... Seni şımarık yapmış olmalı."

"Ne?" Şaşkındım. Önce güzel cümleler kur, sonuna da şımarık kelimesini ekle. Bu kız gerçekten çatlağın önde gideniydi.

"Bana şımarık diyen ilk kadın sensin ama ben de senin ne kadar ukala olduğunu görmüştüm, değil mi?"

Yağmur, beklediğimin aksine kızmak yerine tebessüm etti ve başını iki yana sallayarak, "Biliyor musun? Biz seninle fazla vakit geçirmemeliyiz bence, yoksa aramızda kanlı bir savaş çıkması an meselesi olacak," dedi. O öyle sakın konuşunca, bendeki süngüler de düşmüştü.

"Seninle vakit geçirmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim aslında. Fakat şimdi hoşuma gidiyor... Savaşmak konusuna gelirsek, dereyi gören paçaları sıvar diye boşuna dememişler."

Yağmur, kaşlarını kaldırdı ve dediğimi onaylamışçasına göz kırptı.

"Biraz hava alalım mı?"

"Olur."

Arabadan yavaşça çıkarak sahilde yürümeye başladığında, peşinden gidiyordum. Bir süre sonra durdu ve banklardan birine oturdu. Yan yana ve bir o kadar da yabancıydık birbirimize.

Ay, sarıya çalan ışıyla etrafı aydınlatırken, denizdeki dalgalar hafif hafif sahile çarpıyordu. Yağmur, neredeyse tüm gece yaptığı gibi yine dalıp gitmişti bir yerlere. Gökyüzünü izlerken gözlerinin dolmasını engelleyemedi ve banka doğru yaslandı. O güzel gözlerini yavaşça kapattığında, ellerini göğsünde birleştirmişti.

"Özgür, gökyüzüne bak. Yıldızlar bile yalnız değil, görüyor musun? Hatta kalabalık sayılırlar. Ay'ın etrafını nasıl da süslemiş, pervasızca ışıltıyorlar. Peki ben, ben niye bu kadar yalnızım?"

Yağmur'un gözünden sicim gibi dökülen yaşları görünce hiç şaşırmadım, zaten tüm gece burnunun ucunda bekliyorlardı. Nasıl teselli edebilirdim ki onu? Hangi söz iyi gelirdi yaşadıklarını unutturmak için? Belki de susmak en iyisiydi. Bazen sessiz bir arkadaştan daha güzeli yoktur.

İçindeki fırtınanın bir şekilde dinmesi gerekiyordu, bunu ağlamakla başaracaksa öyle yapmalıydı. Tek yapabileceğim, başını omzuma yaslamasını sağlamaktı. İtiraz edeceğinden korkmama rağmen, yanılmışım. Aksine, ihtiyaç duyduğunu fark ettim. Bir süre sonra elleriyle yüzünü sildikten sonra bana döndü.

Gecenin zifiri karanlığında gözleri tüm çekiciliğiyle parlıyordu. Yarı gülümser, yarı hüznü bir halde, "Özür dilerim. Çok dolmuştum, tutamadım kendimi..." dediğinde yüzüne gelmiş bir tutam saç geriye doğru iterek "Sakin özür dileme, Yağmur. Ağlamak istediğinde, bu omuz emrine amade," dedim.

"Sağ ol Özgür, gerçekten..."

Bu gece, Yağmur kadar benim için de ilklerle doluydu. O kendi karakterindeki zırhı üzerinden atmaya çalışırken bense, o inatçı, başımı topla morartacak kadar sinirli kadının, aslında ne kadar narin ve içe dönük, bir o kadar da özel olduğunu görüyordum. Şimdiye kadar tanıdığım insanlardan farklıydı. Erkek-kadın ayrımı yapmadan, şaşırtıcı bir kişiliğe sahipti.

Kibirli görüntüsünün altında, kendini etraftan korumaya çalışan küçük bir kız çocuğu gizliymiş. Aslında bana anlatacaklarını gerçekten çok merak ediyordum. Hatta anlatıp anlatmayacağını da...

Yağmur

Neden bilmem, bu akşam Özgür'ün omzundan kafamı kaldırmayı hiç istemedim. O omuzda, belki doğru belki yanlış müt-hiş bir güven duygusu hissettim. Beni eve bıraktığında vakit epey geç olmuştu. Eve girerken dönüp baktım, hâlâ oradaydı. Ben içeri girene kadar beklemiş olmalıydı.

Eve girdiğimde Suna çoktan uyumuştı. Eşofmanları giyip kendini yatağın üstüne atmış olmalı. *Âşık keçi*, diye geçirdim içimden ve üstünü örttüm. Duş alıp eşofmanlarımı giydim ve çalışmak için bilgisayarın başına oturdum. Yine sabahın ilk ışıklarını görene kadar çalışıp sonunda pes etmişim. Neredeyse bitmek üzereydi, yarın da çalışırsam sonuna yaklaşmış olacaktım. Özgür'e bunu teslim eder etmez, bugün yeni görüştüğüm şirketin yazılımına başlamak niyetiyle ayağa kalkarak kendimi kanepeye attım.

Uyandığımda, mutfaktan tabak kaşık sesi geliyordu. Ve de yanında bütün evi sarmış olan mis gibi peynirli poğaça kokusu... *Ah be Suna! Sen var ya müthişsin!* Her eve onun gibi bir arkadaş lazımdı. Yastığı pikeyi toplayıp dolaba koymaya giderken, evi bile temizlediğini fark ettim. Artık nasıl uyumuşsam hiç ses duymamıştım. Anlaşılan Suna aşk acısını evden çıkarmıştı... Hele mutfak, mutfak olalı böyle şenlik görmemişti.

"Günaydın canım." Onu yanağından öperek, yanaklarını sıkıştırdım.

"Günaydın, nasılsın?"

"Ben iyiyim de sen nasılsın? İyi misin?"

"Gayet iyiyim. Sen yatarken işleri toparladım. Akşam yemeğini yaptım. Şimdi de kahvaltı hazırlıyorum."

Suna'nın durumu cidden kötü olmalıydı, kafasını dağıtmak için kendini hırpalıyordu resmen.

"Ne yalan söyleyeyim benim için muhteşem de; saat kaç acaba? Niye yordun kendini bu kadar?"

"Bir, saat bir."

"İnanmıyorum, ne çok uyumuşum..."

"Vücudun ihtiyaç duyuyor demek ki. Telefonun çalıyor galiba, baksana."

Telefonu elime aldığımda şaşırdım, arayan Özgür'dü. Akşamki hallerim aklıma gelince, utançtan ölecek gibi hissettim ve telefonu masanın üstüne bırakarak Suna'ya döndüm.

"Özgür arıyor, açmayacağım."

"Neden? Ters bir şey mi oldu?"

"Hayır, ama utanıyorum."

"Saçmalıyorsun. Bak işte şimdi de beni arıyor."

Tereddütsüz telefonunu açtı ve sesi dışarıya verdi. Dudaklarına koca bir tebessüm yerleştirmiş, yüzüne bakıyordu.

"Ne haber aşk insanı?"

"Bak bu çok komik... Ama ne demişler Özgür; *gülme komşuna, gelir başına.*"

"Aman aman almayayım, sağ ol. Yağmur nerede, aradım açmadı."

"Geceyi çalışarak geçirdiğinden, yeni uyandı. Kahvaltı hazırlıyordum, gelmek ister misin? Peynirli poğaçamız da var."

"Boş ver, Yağmur için bu sıklıkta gelmem sakıncalı olabilir."

"Ne sakıncası olacakmış canım? Gel hadi, bekliyoruz."

Suna adamın cevap vermesine müsaade etmeden paldır küldür kapamıştı telefonu. *Onu bir gün boğabilirim!* Akşam yeteri kadar rezil olduğum yetmezmiş gibi, bir de sabah sabah ne işi vardı burada?!

"İnanmıyorum sana. Ne işi var şimdi burada."

Söylenmeyi bırak da git üstüne bir şeyler giy. Hatta geleym de bana da bir şeyler ver.

"Senin burada bir sürü kıyafetin var zaten Suna, bak işte şu dolapta."

Üstüne bol bir pantolon ve bluz giydim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp koltuğa oturdum. Suna da benzer bir kıyafet giymişti. Güzel kızdı, karakaşlı, kara gözlü, bebek yüzlüydü. Ne giyse yakıştırdı. Boylarımız da hemen hemen aynı sayılırdı.

Kapı çaldığında Suna kahvaltı masasıyla ilgileniyordu. Kapıyı açmaya ben gitmiştim ama elimden gelse, kendimi odaya kapatır ve oradan hiç çıkmazdım.

"Tünaydın."

Elindeki iki demet papatyadan birini bana uzattı. Bana göre papatya en masum çiçektir. Özgür'ün elindeki papatyalara, yüzünde açmış olan güller eşlik ediyordu.

"Hoş geldin. Teşekkür ederim, gelsene."

"Oh, ev mis gibi kokuyor. Bu koku Yeniköy'e kadar gelmişti Suna."

Diğer buketi Suna'ya uzatarak üzerindeki yeleği çıkardı. Suna sevinçle teşekkür ettikten sonra, çiçekleri elimden alarak vazo aramak için hızlı adımlarla mutfığa gitti. Özgür gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Dün onun karşısında aptal kız imajı verdiğimden emindim. Gerçekten çok utanıyordum.

"Dün neden dinlenmedin? Suna, gece çalıştığını söyledi. Ya hastalanırsan?"

Gözleri bugün başka bakıyordu. Öyle içten, öyle mutlu... Ne güzeldi bu sabah o gözler.

Suna'nın dışında başka birinin, bana böyle yakın ilgi gösterip üstüme titremesine hiç alışkın değildim. Onu halen çok yabancılıyordum. Ama o öyle görünmüyordu. Evimin içinde, mutfağında gayet rahat dolaşıyordu. Olaylar benim kontrolünden çıkmış gibiydi. Bir yanımda tedirgindi, diğer yanımda ise aman boş ver gitsin diyordu...

Özgür eliyle oturmamı işaret ediyor, ama ben transa geçtiğim için kıpırdıyamıyordum bile.

"E hadi otur artık Yağmur. Pek bir şaşkınsın bu sabah."

"Hiç yani. Evi temizleyen benim, yemeği yapan benim, kahvaltıyı hazırlayan da benim... E o zaman sen niye şaşkınsın Yağmur?"

"Bilmem, şaşkın mıyım? Masadakiler öyle nefis duruyor ki hangisinden başlamalı onu düşünüyordum."

"Buna ne derlerdi Suna? Dur, dilimin ucunda."

"Çevir kazı yanmasın derler, Özgürcüğüm. Onun şaşkınlığı senin bu eve ikinci kez gelmeden."

Özgür, gülümseyerek yüzüme bakıyordu.

"Tamam, kabul ediyorum, Özgür'le iyi arkadaş olmak hiç düşünmediğim bir şeydi. Yanlış anlama, bu beni rahatsız etmiyor ama çok şaşırtıyor. Bunu da engelleyemiyorum."

Özgür

Evet, iyi arkadaş olacağa benziyorduk ama Yağmur ile değil Suna'yla... Biliyordum ki Yağmur, hiçbir zaman tam olarak anlatmayacaktı kendini. O kendi dünyasında yaşayan bir gece çiçeği gibiydi. Birbirlerinden ayrı karakterler olsalar da ortak özellikleri duygusal yanlarıydı.

Huzurla oturup neşeyle kahvaltı yaptığım bu masa, öyle sıcak ve samimi geliyordu ki bana orada ne işim olduğunu sorgulamamı engelliyordu. Suna'nın içi dışı birdi, onun ne düşündüğünü çözmeye hiç gerek yoktu çünkü dili hemen döküyordu beynindekileri. Zihni ateş gibiydi, çok zeki biriydi o... Yağmur'u ise hiç anlayamıyordum. Ne hissedip ne düşündüğü konusunda tahmin yürütmek çok zordu. Tek bildiğim bakışlarındaki ifadediydi. Sanki eskiden tanıyordum onu, sanki o hüznü biliyordum... O buruk hal bana niye bu denli dokunuyordu, niye onu gözlerinden atmasını istiyordum? Henüz kendime de açıklayabilmiş değildim.

Onlarla yan yana olmayı sevmiştim. Aniden gelip hayatıma giren bu iki insana hemen alışmak benim için şaşırtıcıydı... Onların ilişkisi düşündürüyordu beni. Etrafımda çok arkadaşım vardı ama dostum diyebileceğim tek insan yoktu. Gününbirlik arkadaş toplantıları, eğlenceler... Sonrası hep çalışmakla geçiyordu. Suna ve Yağmur öyle değildi, kardeş gibiydiler... Bu beni gerçekten etkiliyordu.

Kahvaltı masasını topladıktan sonra Yağmur, zamanımın olup olmadığını sordu.

"Var, tabii. Ne oldu?"

"Programın son haline bakalım mı? Bitti gibi bir şey, eğer sen de tamam dersen bu gece sonlandıracağım."

"Benden kurtuluyorsun yani."

"Bilmem, kurtuluyor muyum?"

Gülümsedi. O gülünce, yüzüne binbir türlü ısıltı gelip yerleşti sanki... İnsanın gözünü alıyordu, çekmek ne mümkün... Işığın etrafında dönen pervanelere dönüşmem an meselesiydi. Kapılıyordum ve hiçbir şey yapamıyordum...

Suna'nın alaylı kahkahasıyla dikkatim dağıldı. Aksi halde kendime geleceğim yoktu.

"Tabii, kurtulacağın için adam evinden çıkmaz oldu bu hafta..."

Bu kızın patavatsız bir tarafı vardı ama insana batmıyordu. İçi dışı bir tavrını yedi yabancı bile anlayabilirdi.

"Suna, hem çağırıyorsun hem de söyleniyorsun..."

"Tamam, doğru. Seni ben davet ettim hep. Ama sen de hiç reddetmeden soluğu burada alıyorsun, demek ki..." dedikten sonra alaycı bir ifadeyle yüzüme baktı. Anlamıştım ne demek istediğini.

"Ne yalan söyleyeyim, size ısındım. Muhabbetiniz iyi geliyor. Kötü mü yapmışım gelmekle?"

Muzip bir şekilde Yağmur'a baktım ama o kaşlarını havaya kaldırıp parmağıyla Suna ve beni işaret etti.

"Suna, ben seni kıskanmaya başladım. Sen bu Özgür'le benden daha iyi arkadaş olacağına benziyorsun. Baştan söyleyeyim, feci bozulurum!"

Yağmur, hiç şaka yapıyor gibi değildi. Üstelik Suna'dan cevap bekler gibi bir hali vardı.

"Ciddi misin sen?"

"Yok canım, şaka yapıyor işte." Gelip Suna'yla ikimizin arasına oturdu.

"Hayır, çok ciddiym. Sakın beni yalnız bırakayım deme, Suna!"

Ses tonu kırıldı, korkularını söylemeye başlaması da önemli bir başlangıçtı aslında. Kalbine dokunanlar zamanla iyileşecek ve o korkuların yerini güven alacaktı.

"Özgür, desene bu kız bizi hiç yalnız bırakmayacak."

"Sorma. Ne yapalım, artık gizli gizli buluşuruz..."

"Gençler! Sakın beni küçümsemeyin, ikinizle de başa çıkabilirim!" Bu lafını şen bir kahkaha ile karşılayıp, başımı tuttum.

"Ona ne şüphe! Bilmez miyim? Neyse, hadi gel bakalım şu programa."

"Çocuklar siz bakın, ben eve gideceğim. Sabah, aşk acısıyla bu evin bütün işini hallettim ama kendi evime de gitmem gerekli."

"Kal, yarın gider beraber yaparız işlerini."

"Olmaz Yağmur, yarın biraz çalışacağım. Bakarsın akşam gelirim yine."

Yağmur, "Tamam," demişti ama benimle yalnız kalmaktan tedirgin olduğunu hissetmiştim. Bu durumun üstüne gitmemeyi tercih ederek Suna'ya döndüm.

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, ben giderim. Hadi size kolay gelsin."

Suna gittiğinden beri çalışıyorduk. Yağmur ekrandakileri göstererek yaptıklarını hararetli bir şekilde anlatıyor, bense emeğine saygısızlık ettiğimi bile bile, dikkatimi bir türlü veremiyordum. Öyle güzeldi ki... Ve de kokusu kafamı öyle çok karıştırıyordu ki... Bünyeme verdiğim tüm sinyaller, "Dikkat et Özgür, yanıyorsun!" şeklinde olsa da umursamayıp, közlüyor gibiydim hissettiklerimi.

Sonrasında kendimi toparlamayı nasıl başardığımı hatırlamıyorum. Ama program tam istediğim gibi olmuştu. Anlatımı bittiğinde bilgisayarı usulca kapatıp, bana doğru döndü. Aramızdaki mesafe çok yakındı ve gözleri bugün yeşille sarının en güzel karışımını oluşturmuştu. Üstüne bir de nefesinin yüzüme vurduğunu hissettiğimde iyice dağıldım. Nutkum tutulmuştu bir kere, ne o çekebiliyordu gözlerini ne de ben. Sanki biz değil de gözlerimiz inatlaşıyordu. Galip gelen Yağmur oldu. Ya da korkan... Birden ayağa kalkarak, salonda dolaşmaya başladı.

"Kahve içer misin?" Bana kızmasını beklerken o sakın bir sesle sorusunu sorup, mutfaka doğru gitmişti bile.

"Senin elinden, zehir olsa içer insan." *Ah, Allah'ım! Bunu gerçekten söyledim mi? Yoksa içimden mi geçirdim?*

Yağmur

Özgür'den duyduğum o son cümle sonrasında sadece yutkundum. Ne yapmalıydım? Ne demek istemişti? Yüzüm mutfak

tezgâhına dönüktü ve arkama dönemiyordum... Neydi bu? Şaka yapmıştı herhalde, duymazdan gelmek en iyisiydi. Komik duruma düşmeye hiç gerek yoktu durup dururken. Kahve konusunda mütevazı değildim pek, en köpüklüsünü yaptığımı iddiaya bile girebilirdim... Bir de Suna'yı kızdırmak için püf noktasını söylemediğim gerçeği vardı tabii ortada.

Kahveleri alıp içeriye doğru ilerledim. Elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Tıpkı bir aptal gibi... Özgür kahveyi alırken gülerek yüzüme bakıyordu. Dayanamayıp "Ne?" diye sordum.

"Demin şaka yapmıştım. Umarım zehir koymamışsındır."

Gülümsemişti. Rahatladım. Neyse ki şaka yapmıştı! Gerek-siz bir espri anlayışı vardı bu adamın zaten.

"Bilmem. İç bakalım; bir saate kadar bir şey olmazsa, demek ki etkili bir zehir değilmiş."

Özgür ciddileşmişti, elindeki kahveden birkaç yudum alarak etrafa bakındı.

"Yağmur, akşam bir şeyler yapalım mı?"

Onu feci korkutmuş olmalıydım, nasıl da sıkıntıyla bekliyordu cevabımı.

"Ne gibi?"

"Sinema olabilir ya da bowling veya bilardo oynamaya gidebiliriz. Ya da ne istersen?"

"Özgür, akşam belki Suna gelir."

"Anahtarı yok mu?"

"Var ama onu yalnız bırakmasam iyi olur."

"Suna'yı da alırsınız."

Kaçacak yerim kalmasın diye, hemen Suna'yı aradı. Cevabı olumsuzdu. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız! Özgür'ü başıma sarmış, sonra da ortadan kaybolmuştu.

"Başka bir bahanen var mı?"

"Aslında ben hiç bilardo ya da bowling oynamadım."

"Gerçekten mi?"

"Öyle şeylere hiç vaktim olmadı ki... Gerçi halen de yok."

"Bundan sonra olacak. Her şey iş, okul değil ki güzelim. Biraz da yaşamak lazım. Hadi kalk, üstüne montunu al, gidiyoruz."

"Erken değil mi? Saat beş daha."

"Hayır, erken değil. Hadi kalk."

"Üstümü değiştireyim bari."

"Neden? Gayet güzelsin."

Hadi çabuk diyerek beni apar topar çıkarmıştı evden.

"Eyvah, ne yaptın Özgür?! Ne anahtarları aldım ne de çantamı."

"Tüh! Neyse. Boş ver, sonra hallederiz anahtar işini."

"Ne diye koşturuyoruz anlamadım ki?!"

"Eğlenceli bir akşam için koşturuyoruz Yağmur, hadi."

Tabiri caizse, karga tulumba sokmuştu beni arabaya. Bizi gören peşimizde atlıların olduğunu düşünebilirdi. Nihayet arabayı park edip indiğimizde Özgür gülüyordu. Geldiğimiz yer bir bowling salonuydu. Montları çıkarıp bıraktıktan sonra alaylı bakışlarla bana baktı.

"Hazır mısın?"

"Hazırım da beceremem ki Özgür, inan hiç bilmiyorum."

"İyi ya işte, öğreteceğim."

Özgür topu nasıl atmam gerektiğini anlatmaya başlamıştı bile... Sonra topu eline alıp yavaşça attı. "Bak, işte böyle," dedi. İlk denememde benimle beraber topu tuttu ve yavaşça attı. Bu yarım dakika bile sürmeyen zaman zarfında, bir an heyecandan öleceğimi sandım. Neden bu kadar heyecanlandırıyor beni bu adam? Çok yakışıklı ve etkileyiciydi... Ama iki gündür hissettiğim duygu değişimi için bunlar yeterli miydi? Onun hakkında bildiğim hiçbir şey yoktu. İş yeri dışında.

Özgür

Yağmur'a bu kadar yakın olmak, bana hiç iyi gelmedi. Hiçbir kadın beni bu kadar heyecanlandırmamıştı. Ancak bu duygu sadece heyecan değildi, biliyordum. Bu kızdaki ciddi ciddi hoşlanmaya başlamıştım. Bunu en baştan kabul etmeliydim. Öyle

narindi ki insan dokunmaya kıyamıyordu... Bu alımlı ve güzel kadının neşeli hallerini görmek, bu hafta sonu bana iyi gelebilecek en güzel şey olacaktı sanki. İkinci atışında devirdiği üç labutun sevinciyle, "Özgür, ne dersin, acemi şans mı?" diye sordu.

"Gayet iyisin Yağmur, hadi devam et."

Bowling oynamayı sevmiş ve iyi atışlar yapmaya başlamıştı. Ama ben, onun daha da mutlu olmasını istiyordum. Yüzüne, bakışlarına yakışan o gülüşün hiç silinmemesini istiyordum.

"Yağmur, ne dersin, yemek yedikten sonra bana gidelim mi? Senin de benim yaşadığım yeri görmeni isterim."

Bu soruyu sormak büyük aptallıkmuş meğer... Duyduğu an hırçınlaşıp, tepki verdi. Gerçekten de sadece yaşadığım evi görmesini istemiştim, başka bir şey değil.

"Gerek yok, ben çok yoruldum. Beni eve bırakırsan sevinirim."

Kaçmasına izin veremezdim, üstüne gittim. Eğer şimdi bırakırsam, tamamen yanlış anlaşılacaktım ve ipler kopacaktı. Bana sapık biriymişim gibi bakıyordu ve bu gerçekten çok rahatsızlık vericiydi.

"Hadi, benden korkuyor musun yoksa? Hem anahtarların yok ki."

"Tamam, sorun değil. Ben Suna'ya giderim."

"Sen korkaksın, sana neden zarar vereyim?"

"Ben korkak değilim! Yeter artık!"

Yağmur

Özgür az önceki gülen gözlerine tezat sert bakışlarını üzerime dikmişti. O kızgın, bense çaresizdim.

Eve gitsem anahtarım yoktu. Suna'ya gitsem yanımda ne çantam ne de param vardı. Beni nasıl bir duruma düşürmüştü bu adam?! Çilingir bulabilir miydim? İyi de, bulsam bile eve gitmek için param yoktu. Suna'yı mı arasam acaba, gelip beni alsaydı? Gerçi arasam, tavır yapıp yine içine kapandın diye kızacak.

"Yağmur bana bir bak... Lütfen, halime bir bak. Sapık ya da manyak gibi bir halim var mı?"

"Ben öyle şeyler söylemedim Özgür... Nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü öyle davranıyorsun şu anda bana."

"Ben sadece evime gitmek istedim, ne var bunda?"

"Hadi, yapma Yağmur, öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"İyi tamam, tartışmayalım Özgür."

"Tamam tartışmayalım... Seninle tartışılmaz zaten, bir şey bulur kafama atarsın. Ben iyisi mi bir çilingir bulup seni eve götüreyim."

Özgür'ün tavırlı halinden çok kızdığı belliydi. Boyun damarları kızarmış, öfkeden durmadan yutkunur olmuştu.

Yüzüme bakmıyordu hiç. Hâlbuki ne de güzel eğleniyorduk... Arabayı çalıştırıp gaza bastığında garip bir huzursuzluk hissettim.

"Küstün mü şimdi sen bana?"

"Kızdım!"

"Bu elimde değil, yenemiyorum bir türlü. Savunma mekanizmam çalışıyor ve..."

"Bak Yağmur, birilerine güvenmelisin artık. Davranış şeklin karışındakini epeyce kıracak cinsten."

Bir süre sessiz kalmış olsak da daha fazla dayanamayacaktım bu gerginliğe... Özgür iyi birine benziyordu ve ben bu kez hislerimle hareket edecektim. Ortamı yumuşatmak için bir şeyler yapmak gerektiğini düşünerek, "Karnım çok acıktı," dedim.

Şaşkın gözlerle yüzüme baktığında dengesizin teki olduğumu düşündüğüne yemin edebilirdim.

"Hah, işte böyle!"

"Ama kaymaklı şöbiyet de ısmarlayacaksın bana, bu akşam mecburen her şeyi sen ısmarlayacaksın. Malum, hiç param yok."

"Hadi kabul et, çantan yanında olsaydı on dakika önce tüymüştün, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle!"

"Bu kadar mı zor?"

"Maalesef, hayat bazılarımıza çok zor Özgür... Kimine gül-lük gülistanlık, kiminin canına okuyor. Vurdumduymazın teki olmayı istemez miydin sanıyorsun?"

"Sen de haklısın."

Arabadaki derin sessizliği radyodan yayılan narin ses bozu-yordu. İçime dolan o sonsuz güven duygusu ve bilinmezliği ne-reye sığdıracağımı bilemeden gidiyordum Özgür'le. Karmakarışık-tım... Sadece şarkının anlattıklarını dinleyebilseydim keşke. "Mutlu ol, iyi bak kendine..." diye devam eden... Özgür, arada dönüp yüzüme baktığında benim gibi deliyi kırk yıl arasa bu-lamayacağını düşünüyordu herhalde.

Radyoda çalan şarkı içime ilmek ilmek işliyordu. Gözlerime dolup dolup boşalan gözyaşları yanaklarımda ince bir yol çiziyordu. Tıpkı arabanın camına vurup süzülen yağmur damla-ları gibi... Gökyüzünün gözyaşları gibi... Kafamı dışarıya çevirmiştim, şarkının her notasını kalbimde hissederken Özgür'ün arabayı sağa çekmesiyle bu dalgınlıktan kurtuldum. Tam el-lerimi yüzüme götürüyordum ki Özgür daha önce davranıp gözyaşlarımı sildi. Parmakları yüzümdeydi. Yüzümü avuçla-rının içine aldı.

"Aslında sen, gülümsediğinde saçtığın enerjiyi bilmedi-ğinden ağlıyorsun. Ama o halini gönül gözüyle bir görsen, bir daha asla ağlamazdın."

Onun gün be gün, bana daha iyi geleceğini biliyordum. Belki de kendi karanlığımdan onun yardımıyla çıkacaktım... Ancak niye böyle düşündüğümü idrak edemiyordum. "Özgür... İyi ki geldin. Yani hayatıma," dediğimde aldığım cevap, parlayan bakışlarıyla birleşmiş sıcak bir tebessümdü.

"Sen de iyi ki varsın Yağmurcuğum... İyi ki o topu kafama geri attın, iyi ki seni tanıdım! Sen çok özel bir kadınsın. Tıpkı şu yağmur taneleri gibi tertemiz ve duru... Suna'nın geçen-lerde yaptığı isabetli tanıma, bugün bütünüyle katılıyorum."

Dördüncü Bölüm

Özgür

Yağmur'la lokantaya girene kadar çoktan sırlıklam olmuş-tuk. Burası küçük, şirin bir sahil lokantasıydı. Samimi ve sıcak... Masalar ufak, sandalyeler bildiğimiz o eski iskemlelerdendi.

Daha önceleri hep çok süslü ve bakımlı kızlardan hoşlandığımı düşünürdüm. Ancak şimdi, karşımda en yalın haliyle duran Yağmur, içimin titremesine sebep oluyordu. Beni ne denli etkilediğini bilmeden, yüzüne saçılan ıslaklığı peçeteyle siliyor ve büyük bir huzurla dışarıyı seyrediyordu. Yemek yerken sessizdik, camın önünde duran o saç sakalı birbirine karışmış adama kadar... Yağmur boğazındaki lokmayı bir türlü yutamıyordu, sonunda dayanamayıp masadaki ekmeği kaptı ve içine tabağında bulunan köfteleri doldurdu. Aynı hızla dışarı çıkıp adamın eline ekmeği tutuşturdu. Peşinden çıktım. Adam, elini Yağmur'un omzuna koyduğunda ben ne kadar tedirginsem, Yağmur da bir o kadar rahattı.

"Sağ ol kızım, bahtın da yüzün ve kalbin gibi ılık ılık olsun. Allah seni kimseye muhtaç etmesin."

Adam, sessizce uzaklaşmadan önce söylediği son söz buydu. İnsanlığımdan utanç duyarak peşinden koştum, cebine biraz para koymaya çalışırken adamın gözlerine düşen gurur kırıklığı daha çok altüst olmama sebep oldu.

Hızlı adımlarla dönüp Yağmur'un kolunu tuttum. Birlikte yeniden lokantaya girdik. Bu lokantanın sahibi babamın eski arkadaşıydı. Salih Amca, biz geldiğimizde ortalarda yoktu. Fakat şimdi kapıya doğru baktığımda bizi izlediğini gördüm, yeni gelmiş olmalıydı. Biraz hal hatır sorduktan sonra, masamıza

geri oturduk. Salih Amca'nın yüzünde bir gariplik vardı, şaşkınlıktan rengi atmıştı neredeyse... "Oğlum, hanım kızımıza bir köfte ve piyaz daha ver," diye seslenirken bir yandan da Yağmur'a tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Özgür, neden yemiyorsun?"

"Ha, dalmışım. Nasıl, beğendin mi? Buranın köftesinin tadını başka yer tutturamaz bak. Ama eminim ki sen köfteyi de çok güzel yapıyorsundur."

"Çok beğendim. Biliyorsun, yemek konusunda mütevazı değilimdir. İddialıyım..."

"Bence de çok güzel yapıyorsun. Sık sık kapını çalarsam şaşıрма."

"Sen iyice arsız misafir oldun."

"Kim? Ben mi arsızım?"

"Özgür, hadi yemeğini ye..."

Yağmur'la atışırken gözüm yine Salih Amca'ya takıldı. Bizi zliyordu, daha çok da Yağmur'u... Dayanamadım, yanına gittim çünkü hiç böyle yapmazdı bu adam.

"Salih Amca, iyi misin?"

"Özgür, yanındaki kız kim oğlum?"

"Arkadaşım. Hayırdır, tanıyor musun?"

"Çok eskiden tanıdığım birini andırdı bana..."

"Evet, bazen ben de onda tanıdık bir şeyler buluyorum. Ancak sebebini anladım artık. Öylesine masum ve duru ki... Onu hep tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Evet, haklısın, belki de ondandır."

Bunu söylerken sanki söylediğine kendisi de inanmıyor gibiydi. Yüzünün değişen rengi aklımın bir köşesinde kalsa da dikkatimi yeniden Yağmur'a vermiştim. Demin hiç düşünmeden yemeğini kaptığı gibi dışarıdaki adama götürmesi, ondan beklemediğim bir hareketti. Bana ilk başlarda çok kibirli gelen bu kızın iç dünyasını öğrenmek için sabırsızlanıyor, öğrendiğim her yeni şey karşısında da şaşıırıyordum.

Yağmur acıkmıştı ama yine de çok yavaş hareketlerle yedi yemeğini. Bir ara Salih Amca'ya gözü takıldı, gülümseyerek "Deminden beri beni inceliyor," dedi.

"Buraya genelde erkek arkadaşlarımla geliyorum, şimdi yanımda seni görünce şaşırmış olmalı."

"Aaa ondan mı? Yanlış mı anladı?"

"Galiba. Bir de daha önce epeyce uzun süreli bir ilişkim olmuştu. Pınar... Onunla çok sık gelirdik. Şimdi onu değil, seni görünce de şaşırmış olabilir."

"Pınar, güzel isim. Nedense severim bu ismi. Temiz su kaynağı..."

"Evet. Pınar da adı gibi güzel ve temiz kalplidir."

"Acı mı çekiyorsun?"

"Ne için?"

"Ayrıldınız sanıyorum?"

"Evet ayrıldık. Acı çektik. Ama geçti. İnsan her şeye alışıyor, Yağmur."

"Haklısın. Ama sen kesin kızı bezdirmişsindir. Kız da dayanamayıp kaçmıştır!"

Yağmur

Özgür, bu yorum karşısında gözlerimin içine ne anlam ifade ettiğini anlayamadığım bakışlarla baktı. Sonra da kafasını sallayıp gülümseyerek "Böyle mi düşünüyorsun gerçekten? Kim bilir belki de haklısındır," dedi sadece.

"Demek aşk acısı çektin?"

"Aşk değil... Ama Pınar benim için iyi bir sevgili olmanın yanı sıra, çok da iyi bir arkadaştı. İş dışındaki zamanımın neredeyse tamamını beraber geçirdiğim insandı. Alışkanlıkları-mız, onun çok iyi bir insan olması, bu ayrılığa alışmamızı zorlaştırdı. Şimdi yurtdışında. İlk günler keşke yapmasaydım, bu kararı verirken biraz daha düşünseydim derdim. Ama şu an bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu biliyorum."

"Umarım ikiniz için de her şey iyi olur. Çok yedim, Özgür. Sanıyorum beni kaldırmak için bir vinç çağırman gerekecek!"

"O kadar narinsin ki! Ne vinci? Hem yediğin de sonuçta bir porsiyon köfte."

Bir halsizlik çökmüştü üstüme, galiba çok yemenin sonuçlarına katlanacaktım. Elimi mideme götürerek, "Kalkalım mı?" dedim.

"Olur, hadi kalkalım," dediğinde ise vakit kaybetmeden toparlandık. Ancak, lokantanın sahibi halen gözlerimin içine bakıyordu. Neden bu kadar dikkatli baktığına bir anlam verememiştim. Çok tuhaftı.

Arabaya bindiğimizde dişlerimin takırtısına mani olamadım, üşüdüğümü fark eden Özgür ise hemen klimayı açtı.

"Birazdan ısınırsın."

"Galiba hastalanacağım ben. Dünden bu yana boğazım da ağrıyor aslında. Yemekten sonra iyice halsizlik çöktü üstüme."

"Kötü mü hissediyorsun kendini? Dur bir dakika..."

Arabayı durdurdu. Gidip bagajdan bir battaniye alıp getirdi. Elini alnıma değdirdiğinde, yüzü endişeliydi.

"Ateşin de var sanki. Günlerdir hiç dinlenmeden, uyumadan çalışırsan olacağı bu."

"Ne yapabilirim, şirketin senin gibi müşterileri olunca..."

"Yağmur, gel inat etme, hastasın zaten. Benim evimde çok rahat bir kanepa var. Hastalar ona uzanınca hiçbir şeyleri kalmıyor. Hem yarın anahtar işini de hallederiz."

"Yalancı, nasıl bir kaneppeymiş o?"

"Gel tamam, iddiaya girelim. Sabah iyileşmiş olmazsan bana istediğin cezayı verirsin."

Bilmiyorum neden ama kolumu kaldırmaya halim yoktu. Tek bildiğim üşüdüğümdü. Ve belki de ilk kez bu akşam, kendimi bir başkasının kontrolüne bırakmaktan çekinmiyordum. Yüzüme yumuşacık bakan o güzel gözlerden kötülük gelir miydi ki?

"Söz mü? Yarın istediğim cezayı vereceğim sana," dediğimde koyu gözleri ateş gibi yakıcıydı.

"Söz. Ama sen de yarın iyileşmiş olacaksın güzelim."

Evinin önüne geldiğimizde dönüp yüzüme baktı. Sonra telaşlandı ve elini tekrar yanağıma değdirdi. Arabayı yeniden çalıştırırken "İtiraz yok, doktora gidiyoruz. Ateşin epeyce yükselmiş, bu haldeyken evde olmaz," dedi.

"Özgür, boş ver hastaneyi. Sen en iyisi, beni Suna'ya götür."

"Ha ben, ha Suna. Ne fark eder, Yağmur? Ben sana bakamaz mıyım?"

"Bilmem, bakabilir misin? Ben hep kendi kendime baktım şimdiye kadar."

Sesim yükselen ateşimden dolayı titremeye başlamıştı. Neyse ki kısa süre içinde hastanenin önüne gelmiştik.

"Tamam, geldik bile. Hadi inelim, en yakın hastane burası," diyerek yanıma geldi ve inmem için bana yardım etti.

"Özgür, bu akşam çok masraflı oldum sana, değil mi? Çantam da yanımda değil..."

"Sana inanamıyorum Yağmur! Bu kadar hastayken bile saçmalamayı başarıyorsun..."

"Yetenek diyelim. Ah, başım çok ağrıyor gerçekten."

Özgür'le doktorun yanına girdik. Genel bir muayene yaptı. Çok ciddi üşüttüğümü ve yorgunluğun da bunu iyice tetiklediğini söyleyip ağrı kesici ve ateş düşürücü bir iğne yaptı. Oda-
dan çıkarken Özgür gülüyordu...

"Gülme! Getirdin beni buraya, iğneyi de yedirdin, bir de gülüyorsun."

"Çok komiktin, paravanın arkasında olup yüzünü görmek isterdim."

"Ah! O koca iğneyi yediğim yerin yüzümle hiç alakası yoktu! Hemşirenin eli öyle ağırdı ki çığlık atmamak için zor tuttum kendimi."

"İğne olacağını duyduğundaki ifaden, mızmuз çocuklar gibiydi..."

Özgür bıyık altından gülmeye devam ederek ilaçlarımı almak için eczaneye gitti. Döndüğünde yüzünde halen bir tebessüm vardı.

"Suna'yı arasana, merak etmiştir beni."

"Merak etse beni cepten arardı. O kendi derdine düşmüştür."

"Ya sorma, bir de o durum var. Kız aşk acısı çekiyor, ben yanında değilim. Çok üşüyorum Özgür."

"Tamam. Birazdan evde oluruz."

Özgür'ün evinde kapıdan girer girmez gözüne gri ve siyah tonlar çarptı. Öylesine düzenli bir evdi ki... Dönüp Özgür'ün yüzüne baktım.

"Şu meşhur kanepen hangisi?"

Özgür, koşar adımlarla bir çarşaf, yastık ve battaniye getirerek, şöminenin hemen kenarında duran, televizyonun tam karşısındaki koltuğun üzerine çarşaf serdi. Yastık ve battaniyeyi de bırakıp "İşte bak, sihirli kanepeler bu. Hadi gel, sana eşofman bulalım," dedi.

"Tamam."

Özgür'ün peşinden koridora doğru ilerledim. *Allah'ım! Ne işim var benim burada? Tamamen yabancı bir ev!*

Füme rengin hâkim olduğu yatak odası oldukça şıktı. Dolabı açıp bana kalın eşofman takımlarından birini verdi.

"Yan tarafta bir oda daha var. İstersen burayı, istersen orayı kullanabilirsin."

"Sen odadan çıkarsan, hemen giyinirim. Kendimi ciddiye kötü hissediyorum ve bir an önce o kanepelere uzanmak için can atıyorum."

Özgür

Yağmur'u aptal aptal seyrettiğimi fark ettim. Çok güzeldi, hele de şimdi iyice kızarmış yanakları ve sarısı ağır basan gözleriyle... Dolaptan bir takım eşofman da kendime alıp yan odaya geçtim. Giyinip dışarı çıktığımda Yağmur da çıkmış, halsiz adımlarla kanepelere doğru ilerliyordu. O üzerinde çuval gibi duran

eşofmanlarımla usulca uzanınca, üstünü örttüm. Neredeyse gözlerini kapatır kapatmaz uyumuştı. Bense hayatıma ansızın giren ve kanepemde uyuyan bu güzel kadının beni daha ne kadar etkileyeceğini düşünmeden edemiyordum.

Gece bir iniltiyle uyandım. Bir anlık şaşkınlık sonrası, Yağmur'un karşı kanepede olduğunu ve sesin ondan geldiğini fark ettim. İnsan yalnız uyumaya alışınca evde başkasının olduğunu unutuyordu. Hemen kalktım, elimi alnına ve yanına sürdüm, ateşi yoktu. Vücut direnci düştüğü için inliyor olmalıydı. Yanı başındaki tekli koltuğa oturarak elimi saçlarında gezdirdim. Yine sayıklıyordu: Bırakma... Bırakma...

"Yağmur, hadi bak buradayım, korkma canım. Yağmur..."

Kan ter içinde uyandı. Göz bebekleri dehşete kapılarak büyümüş, beyazı kırmızıya dönmüştü. Çok ürktü ve etrafına hızlıca bakındı. Sonra gözlerime bakıp kaldı. Elimle saçlarını okşadım ve yastığı kaldırıp yanına oturdum, yastığı dizlerime dayayıp elimle işaret ettim.

"Hadi uzan, bak buradayım, korkacak hiçbir şey yok."

Uzandı... Tek kelime etmeden. Başı şimdi dizlerimin üstündeki yastıktaydı ve usulca saçlarını okşuyordum. "Yine bıraktı beni," dediğinde, "Kim?" diye sordum ama yanıt alamadım. Derin derin nefes alarak öylece uykuya daldı.

Yağmur

Uyandığımda şaşkındım. Bir an nerede olduğumu bilemeden etrafıma bakındım.

Yabancı bir ev... Sonra dizinde uyuduğum Özgür'ü gördüm. Rahatsız bir pozisyonda uyuyordu. Ama neden böyle uyumuştı ki? Hayal meyal gece gördüğüm kötü rüya ve Özgür geldi aklıma. Bir kadın ve yere bırakılan bebek. Ne zaman hasta olsam, anne ilgisine ihtiyaç duysam, hep aynı rüyayı görüyordum. Bilinçaltımın kurguladığı bu kâbustan artık gerçekten nefret ediyorum!

Başımdaki hafif zonklamayla beraber, doğruldum. Ayağa kalktığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Sehpaya çarpınca, Özgür'ün uyanmasına da sebep olmuştum.

"Günaydın."

"Günaydın, beni bir daha misafir etmezsin artık. Baksana ne hallere düşürmüşüm seni..."

"Ben halimden gayet memnunum. Uykumu da aldım. Sen nasılsın? Biraz daha iyi misin?"

"Evet, çok iyiyim."

"Süper!"

Telefonum çalıyor diyerek kalktı. Yürüyüşünden bütün vücudunun tutulduğu belliydi.

"Günaydın, Sunacığım."

"Günaydın Özgür, uyandırmadım umarım."

"Yok, uyanmıştım. Ne haber?"

"Ben iyiyim de gecedен beri Yağmur'a ulaşamıyorum. Sen dün kaçta ayrıldın ondan? Telefonunu açmıyor. Evine gideceğim, merak ettim ama ilk önce seni arayayım dedim."

"Merak etme Yağmur burada, benimle. Dün ben kapıyı çekince, anahtarlarını da çantasını da evde unuttuk."

"Anladım, iyisiniz yani."

"Pek sayılmaz... Yağmur dün ateşlendi. Doktora gittik. İğne vuruldu, sonra da yalnız bırakmadım. Bende kaldı."

"Yağmur sende mi kaldı? İnanmam! Aşmış kendini..."

"Sorma..."

"İyi o zaman, kahvaltı hazırlıyorum bana gelin. Hava da soğuk, Yağmur burada kalsın. Ben bakarım ona."

"Bilmem... Sen mi gelsen acaba? Yağmur'u yollarda yor-masak..."

Özgür'ün elinden telefonu aldım. Bir gece daha burada kalamazdım.

"Suna, günaydın canım. Birazdan çıkarım yola. Gece de sende kalırım uygunsan."

"Bıktın mı benden?"

"Olur mu hiç Özgür? Sen benden bıkmış olmalısın. Çok yordum seni, hadi gel gidelim Suna'ya. Döktürmüştür o şimdi. Hem onun da evini görürsün, çok şirindir evi..."

"Peki, kahvaltıda sizinle olurum, sonra da anneme giderim bugün. Özledim meleğimi..."

"Bence de git Özgür. Annenin kıymetini bil." İmrendiğimi gizleyememiştim.

"Sen annenin kıymetini bilemedin mi yoksa?"

"Hayır. Çünkü o zat her kimse zerre kadar kıymet vermiyorum. Neyse, kapatalım bu konuyu."

Özgür bir şey dememişti ama şaşırdığını belli eden gözlerle yüzüme bakmıştı. Kim bilir belki de ne kadar katı ve acımasız olduğumu düşünmüştü.

Suna'nın evine giderken oldukça sessizdik. Aramızda tuhaf bir enerji vardı ve eminim ki, benim kadar o da çözemiyordu sebebini. Ara ara birbirine takılan bakışlarımız, aniden dönüp göz göze gelmemiz... Bir sebebi olmalıydı tüm bunların.

Nihayet evine vardığımızda, Suna kahvaltı masasını hazırlamış, bizi bekliyordu. Sıcacık bir karşılamanın ardından direkt masaya geçtik. Suna ile Özgür sürekli şakalaşıp, gülüşüyordu. Âşık olduğu adamın çalıştığı şirketi öğrendiğini söylediğinde, Özgür onu dikkatle dinlemişti.

"Suna, ben bir bahaneyle gidip bu adamla tanışacağım."

"Bence de git. Âşık olduğuma değer mi bir bak. Boşu boşuna mı acı çekiyorum yani, bir bakalım. Kontrol edelim."

"Evet ya, tabii... Bir görelim, değil mi?"

"Siz gerçekten kafayı yemişsiniz. Cidden. Arkadaşlarımdaki tuhaflık potansiyelini gördükçe nutkum tutuluyordu..."

Özgür, "Arkadaşlığa terfi ettim yani," dedi, içimi ısıtan bakışlarla...

"Sen bana hastayken öyle güzel bakarsın da ben hiç unuttur muyum bunu? Arkadaşımsın tabii..."

Yüzüm gülüyordu ama kıpırdamaya dahi halim yoktu. Masadan kalkarak tekrar kanepeye uzandım.

"Özür dilerim, hiç halim yok, oturamadım."

Suna, "Uzan bir tanem sen," diyerek üstümü örttüğünde Özgül ilacımı getirip vermişti. Bitkin bir halde uyumuşum.

Özgül

Suna'yla karşılıklı oturmuş, çay içiyorduk. Yüzüme sıkıntıyla bakarak Yağmur'u gösterdi.

"Çok üşütmüş, ince giyiniyor."

"Sabaha kadar sayıkladı."

"Malum rüya..."

"Nasıl yani? Hep aynı rüyayı mı görüyor?"

"Maalesef."

"Annesini tanımıyormuş anladığım kadarıyla. Bir şeyler söyler gibi oldu, sonra sustu."

"Annesini tanımıyor. Ama bunları sana o anlatsın. O anlatsın ki seni içine sindirsin arkadaş olarak. Şimdi ben anlatırsam onun güven duygusunu sarsarım. Çok hassas biri o Özgül. Bunu hiç unutma."

"Unutmam. Ben kalkayım. Anneme gideceğim, malum bugün günlerden pazar, beni bekler."

"Tamam. Sağ ol her şey için."

"Ne demek... Ararım seni hafta içi, görüşürüz. Yağmur'a iyi bak, kötüleşirse beni ara."

"Olur. Merak etme, bakarım ben ona."

Dönüp tekrar Yağmur'a baktım. Uyuyan güzel... Nasıl da masumdu.

Kafamda milyon düşünce ile anneme doğru yola koyuldum. Benim için farklı iki insanla farklı bir hafta sonu olmuştu. İnsanoğlu ne yaşayacağını asla bilemeyecek olan bir varlıktı. Aklimda Yağmur ile birlikte geçirilecek bir hafta sonu yoktu mesela. Ama zaten hayatın kendisi sürpriz olduğundan, fazla lafa da gerek yoktu.

Bir süre sonra ellerimde çiçeklerle, annemin kapısındaaydım.

"Anneciğim!"

"Canım, hoş geldin. Bu ne güzel sürpriz," deyip sarıldı boynuma.

"Özlemişim sultanımı."

"Yalancı seni... Özleyen gelir, hadi geç. Baban içerde."

"Babacığım, nasılsınız?"

"Hoş geldin oğlum. İyiyim, sen nasılsın?" Babamın sesi her zamanki gibi sert ve gürdü.

"Teşekkür ederim. İyiyim."

"Canım oğlum burnumda tütüyordun, iyi ki geldin."

"Eee, akşama ne yemek var sultanım?"

"Burada mısın akşam? Gerçekten mi?"

"Evet, sizde kalacağım. Sabah buradan giderim işe." Babam soğuk bir ses tonuyla firmayı ne zaman taşıyacağımı ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.

"Haftaya, baba. Son halini görmeye ne zaman geleceksin fabrikanın?"

"Taşınınca gelirim artık. Bana ihtiyacın yok nasılsa..."

Bir insanın anne ve babasına her yaşta ihtiyacı vardır oysa. Bu tavırları niye yapıyor, hiç anlamıyordum. O gece annemle ilgilenmek için orada kaldım. Nasıl da mutluydu, evin içinde adeta kelebekler gibi uçuyordu.

Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da babam da mutluydu. Konuştuklarımı dikkatle dinliyor, yaptıklarımla ilgileniyordu. Gururlandığı her halinden belliydi.

Bir ara bana dönüp "Sen ne zaman çoluk çocuğa karışacaksın?" diye sorduğunda şaşırdım. Çünkü bunun cevabı henüz bende de yoktu. "Bilmem, kısmet," diyerek geçiştirmeye çalıştım ama annem de bu konunun açılmasına sevinmiş olmalı ki "Oğlum bu yalnızlık nereye kadar?" diyerek konunun kapanmasını engelledi. Sessizliğimi koruyunca babam çatılmış kaşlar eşliğinde, "Neyse, sen işini bilirsin," deyip uyumak için odasına doğru yöneldi. Giderken "Çarşamba işin yoksa uğrarım,

gidip bakarız fabrikaya," dedi. Fikrini değiştirmesi bile babam için büyük bir gelişmeydi. Yaşlanıyor muydu yoksa?

Yağmur

Bugün daha iyiydim. Ancak yıllardır zihnimde, oraya buraya öteleyip durduğum şeyi artık daha da fazla merak ediyordum. Benim ailem kimdi? Bunu bugüne kadar kızgınlığımdan olsa gerek, hiç araştırmamıştım. Beni istemeyeni ben hiç istemem diyerek gurur yapmıştım. Ama merak ettiğim şeyler de vardı tabii: Kaşları, gözleri, huyları nasıldı? Ben kime benziyordum? Nereliler, neden bırakıldım? Sorular ve sorular...

Kalkıp giyindim ve evden çıktım. Üniversiteyi kazandığım-dan beri bahçesine hiç gitmediğim, Çocuk Esirgeme Kurumu'nun önündeydim. İçeri girmek ve girmemek arasında kalmıştım. Yanımda sadece Suna'dan aldığım borç para ve TC kimlik numaram vardı. Ürkek adımlarla binanın önüne kadar ilerleyerek etrafa bakındım. Her şey ne kadar da çok değişmişti... Şükür ki bu değişim iyi yöndeydi. Sanıyorum son yıllarda yapılan haberlerin ve ekranlara yansıyan bazı görüntülerin faydası olmuş buralara. Binalar, eşyalar değişiyordu tabii... Ama insanları ne kadar değiştirebiliyoruz, işte orası büyük bir bilinmezlikti. Umarım onlar da değişmiştir diyerek büyük kapıdan içeriye girdim.

Müdüriyetin önünde durdum ve kapıyı tıklattım. "Girin," sesini duyduğumda yavaşça odaya doğru süzüldüm. Müdür değişmemişti, aynıydı. Mithat Bey'in yüzündeki duygunun adı şaşkınlık, bendekinin ise çekingenlikti... Bir süre öylece birbirimize baktıktan sonra ayağa kalkarak yanıma geldi.

"Yağmur, hoş geldin... Gel, gel otur."

"Hoş bulduk."

"Sen gelir miydin buralara? İyisin, değil mi? Bir problem mi var yoksa?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"İyiyim, emekliliği bekliyorum artık. Seninle gurur duyuyorum, Yağmur. Çok başarılı çıktın. Biliyorum, burayı görmek

istemediğinden gelmedin hiç. Şimdi neden buradasın peki Yağmur? Hadi, anlat!"

"Benimle ilgili hiç mi bilgi yok elinizde?"

"Bunu neden şimdi, yıllar sonra merak ediyorsun, Yağmur?"

"Bilmiyorum. Nedenleri umurumda değil artık. Sadece merak ediyorum."

"Sana adını bile ben verdim. Kayda değer hiçbir şey yoktu. Ama..."

Ayağa kalktı. Bir yerleri arayarak arşivden dosyayı istedi. Dosya geldiğinde içini açıp el yazısıyla yazılmış ve artık iyice sararmış bir kâğıt ve bir poşet çıkardı.

"Bu poşet hep dikkatimi çekmiştir benim. Üzerinde yazılı firma adı ve adresi Nevşehir... Bak, burada işte. Bunun içinde bir mama biberonu ve bu kâğıt vardı. Acaba oralı mısın sen? Gerçi İstanbul'da yaşayan biri olmalı, daha yeni doğmuştun çünkü. Ama bunlarla bir sonuca gitmek çok zor kızım."

"Bunları ben alabilir miyim?"

"Al bakalım. Keşke elimden başka bir şey gelse..."

"Keşke!"

Elimdeki kâğıdı bir türlü açıp okuyamıyordum. Bahçede bir banka oturmuş, öylece saatlerce kalakalmıştım. Eve gitmeye bile halim yoktu. Güneş neredeyse batmak üzereydi, ama ben hâlâ aynı yerde oturuyordum.

Karşıdan gelen kişiyi görünce gözlerimi birkaç kez ovuşturdum. Hayal olmalıydı... Başka bir şey istesem olurmuş demek ki... Onun ne işi vardı burada?

Özgür

Önümüzdeki hafta ufaklıklar için bir gezi daha düzenlemek istiyordum. İşe güce dalmış, bu sıralar onları ihmal etmişim.

Ama nasıl olur? Bahçede oturan Yağmur değil miydi? Ne işi vardı onun burada? Kolu kanadı kırılmış gibi öylece oturuyordu... Ben bunları düşünürken o koşarak bana doğru geldi ve daha ne olduğunu bile anlayamadan boynuma sarıldı.

"Özgür beni buradan götür, ne olur... Beni hemen götür."

"Yağmur, tamam canım. Hadi gel..."

Arabaya gittik, kapısını açtığımda titreyen elleriyle tuttuklarına baktım. Gidip hemen arabayı çalıştırarak, hiçbir şey sormadan evine doğru sürdüm. Montundan bir anahtar çıkararak bana uzattı, "Suna'da bulunan ev anahtarım," dedi mırıltıyla. Dokunsam ağlayacaktı. Arabadan inip, evinin kapısına gelene kadar hiçbir şey sormadım. Ne zamanki kapıyı açtım, içeri girdi; o anda başladı ağlamaya.

"Yağmur, neyin var güzelim?"

Hıçkırıklarla elindekileri gösterdi.

"Bak bunlara, dipsiz bir kuyu gibi Özgür!"

"Yeter ama... Ne oldu ilk gördüğüm günkü dişli kıza? Sen sulu gözlünün tekiymişsin meğer!"

Gözlerini silerek yarım yamalak bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. Sıkıntılı bir nefes eşliğinde koltuğa oturduğunda ben de yanına geçtim. Öylesine masumdu ki onu sarıp bir daha bırakmamak istedim. Kirpikleri gözyaşları yüzünden birbirine yapışmış, neredeyse kaşlarına değiyordu.

"Özgür, ben yetimhanelerde büyüdüm. Bugün, yıllar sonra ilk defa oraya gittim. Geçmişteki soğuk renkler, soğuk yüzler geldi aklıma. Öyle çok çektim ve kurtulmak için öyle çok çalıştım ki, oradan ayrıldığım gün bir daha dönmeyeceğim diye yeminler etmiştim. Küçücük bir çocuğun korku dolu gecelerini anımsatıyor bana. Bugün o kahrolası merakıma yenik düştüm ve yetimhanenin yolunu tuttum. Belki bir iz bulurum diye... Ne yazık ki elimde iki uyduruk şeyden başka bir iz yok! Bir kâğıt ve bir poşet. Kâğıtta yazılanları bile okuyamadım..."

"Seninle gurur duyuyorum! Bunu kaç çocuk başarabilir, söyle? O kâğıtta ne yazarsa yazsın, kuvvetli ol ve oku. Çocukluğunu, sevgiye en muhtaç olduğun zamanları atlattıktan sonra, onları bulsan da çok bir şey değişmez bence. Kaybedeceğin hiçbir şey yok sonuçta."

"Haklısın," dedikten sonra, sıkıntıdan terleyen avuçlarının içindeki o eski kâğıt parçasına baktı, derin ve titrek bir nefes alarak, okudu:

"Mecbur olmasam asla bırakmazdım onu, lütfen iyi bakın."

Hepsi bu kadardı... Okuduğu bu tek cümleye, gözünden düşen tek bir damla yaş eşlik etti. Gözlerine bakarken içimin ezildiğini hissettim. Yanağına düşen o tek damla yaşı silerken elindekileri bana uzattı. Dikkatlice incelemeye başladım. Poşetin üzerindeki adres Nevşehir'deydi, bu beni çok şaşırtmıştı.

"Yağmur, biz aslen Nevşehirliyiz. Araştırabiliriz. Gerçi samanlıkta iğne aramak gibi olur ama..."

"Hayır, Özgür. Hem dediğin gibi samanlıkta iğne aramak olur hem de bir poşetle aile aranmaz... Herhangi bir yerden gelmiş olabilir. Zaten anlamı da yok... En güzeli bu konuyu kapatıp, kaldığım yerden devam etmek. Boş bir ümitti ve tükendi."

Bir süre sustuk, belki de konuyu değiştirmek en güzeliydi.

"Bana bak, sen benim programı sallıyor musun? Hiç ses çıkmıyor, tembel misin yoksa sen?"

"Kim tembel? Ben mi? Çok komiksin! Suna yazılım CD'lerini bugün şirkete gönderdi bile... Birkaç güne kadar yüklerler senin paketi."

"Senden korkulur!"

"Ha onu bileydin! Son günlerde beni dağılmış görmen seni aldatmasın sakın!"

"Peki, şimdi ne yapacaksın? Var mı yeni müşterin?"

"Var. Var da..."

"Ee?"

"Beni pek normal insanlar bulmuyor. Ya senin gibi ters ve titiz insanlar ya da sulu adamlar."

"Nasıl yani? Adam sana asıldı mı?"

"Sözleriyle olmasa da gözleriyle evet."

"Bak şerefsiz! Çalışmayacaksın o adamla, Yağmur. Kesin kart zamparanın tekidir..."

"Pek sayılmaz."

Yerime oturamıyor, *bana ne* diyemiyordum. Sinirlenmiştim. Ayağa kalkarak, dolanmaya başladım. Camdan bir süre dışarıya bakıp geri döndüğümde, Yağmur koltuğa uzanmış beni seyrediyordu.

"Şu adam, genç ve yakışıklı mı demek istiyorsun? Hoşlandın mı yoksa ondan?"

Tavrım Yağmur'u da şaşırtmış olmalıydı. Gözleri kısıldı ve başını dikleştirerek bana baktı. Ne dediğimi anlamamış gibiydi ve sinirli görünüyordu. Ayağa kalkıp yanıma yaklaştı.

"Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi duydun."

"Sen beni hiç tanımamışsın, sulu tiplere prim veren bir intiba bıraktım demek ki sende..."

"Bak işte yine paranoya yapıyorsun. Sana bir soru sordum, senin dediğine bak şimdi..."

"Asıl sen sorduğun soruya bak... Ne sanıyorsun sen beni? Kimsesiz büyüdüm diye her önüme gelene inanan ve sevgi dilenen biri miyim ben? Ama hata bende tabii, seninle bu kadar özelimi paylaşırsam olacağı bu! Daha ne kadar tanıyorum ki ben seni? Suna'nın aklına uyarsam böyle olur..."

"Demek benimle Suna belirttiği için arkadaşlık ediyorsun. İyi, unut o zaman, farz et ki beni hiç tanımadın."

Hızla kapıyı çarpıp çıktım oradan. Durup dururken kavga etmiştik. Sinirden elim ayağım birbirine girmişti ve sağlıklı düşünemiyordum. Hele de ardımdan söylediği o son cümleden sonra hemen gitmek en iyisiydi: "Üç günlük insanın arkadaşlığı da bu kadar olur zaten!"

Arabaya binerken tülün ardından baktığını fark ettim ama aldırmadan, bir hışımla ayrıldım oradan. Niye kötü gidiyordu her şey?

O sinirle eve vardım ve üstümü değiştirdim. Koltuğa oturduğumda iki gece önce Yağmur'un burada yatışı geldi aklıma. Birden gözüm sehpa da bulunan saate takıldı. Yağmur'un saati burada kalmıştı. Daldım. Niye bu kadar kızdığımı ben de anlamıyordum aslında. Sakinleşmek için pencereyi açarak, akşam

ayazını derin derin soludum. Ancak, bu bile beni sakinleştirmeye yetmiyordu.

Biraz rahatlarım belki diye Suna'yı aradım. Hal hatır sorduktan sonra olanları anlattığımda, "Çocuk gibisiniz, hem sen neden öyle bir çıkış yaptın ki Özgür?" dedi. Ben biliyor muydum niye öyle bir çıkış yaptığımı sanki! Laf işte!

Yağmur

Sinirlerim iyiden iyiye altüst olmuştu ve bu durumun önüne geçemiyordum. İşe gitmem lazımdı fakat yataktan çıkmak istemiyordum. Zorla da olsa hazırlanıp şirkete gittim. Burak Bey ile o sulu adamın işi için çalışmaya başladık. Akşama kadar şirketteki odamdaydım. Ancak Suna aradığında saatin kaç olduğunu fark edebilmişim.

"Suna, ne haber?"

"Ben iyiyim de sen yine kalkanları takmışsın duyduğuma göre?"

"Özgür'le mi konuştun?"

"Evet. Saatin onda kalmış, şoförüyle bana gönderdi. Haberin olsun. Diğer konuda da seni artık kendi haline bıraktım, hayat senin... İster yalnız geçirirsin ister kalabalıkla. Öyle değil mi Yağmurcuğum? Beni arayıp dün olanları bile anlatmadın..."

"Suna, sakın... Lütfen! Tavır yapma, inan dayanacak gücüm kalmadı."

"Tamam, neyse. Seni artık böyle kabul ettim, zorlamayacağım."

"Teşekkür ederim. Şirketteyim şu yeni iş için."

"Hani şu, Özgür'le tartışmana sebep olan iş mi?" Gülmeye başlamıştım. Çocuk gibi şikâyet mi etmişti yani?

"Özgür mü anlattı?"

"Evet. Neden bu kadar sinirlenmiş, ben de anlamadım ama... Eee, adamın adı ne?"

"Yalçın. Suna, sana başka bir şey söyleyeceğim. Şu Burak Bey adım adım peşimde, mesela şimdi ben mesaideyim. O da

mesaide. İkiide bir gelip *yemek yiyelim mi?* diyor. Beni kurtarmaz mısın?"

"Ooo! Millet bir tanesini bulamazken sendeki şansa bak... Bu ne popülerlik? Ben nasıl kurtarayım seni? Oraya gelene kadar bir saat geçer. Özgür'ü kaçırmasaydın, o yakındı, kurtarırdı seni!"

"Aman istemez. Ben bakarım başımın çaresine."

Bin türlü bahaneyle de olsa kurtulmuştum Burak Bey'den. Gerçekten çok yorulmuştum ve kimseyi çekecek halim yoktu. Hem, kafam Özgür'e de çok takılmıştı. Evlerimiz birbirine çok yakın olmasına rağmen, saati bana göndermek yerine, Suna'ya göndermiş. Çok kızmış olmalıydı ama ben de ona kızgınım.

Onunla Suna'nın zoruyla görüştüğüm doğru değildi. Beni yanlış anlamıştı. Aslında bana büyük bir huzur ve güven veriyordu. Ve kabul etmeliyim ki ne kadar kızgın da olsam Özgür'ü çoktan hayatıma almıştım...

Özgür

Bugün günlerden çarşamba. Babam beklediğimden de erken gelmişti şirkete. Fakat ifadesinde bir tuhafılık vardı. Her zamanki dik duruşunun yerini, sıkıntılı bir hal almıştı.

"Baba, hoş geldin; erkencisin..."

"Hoş bulduk. Bana bir kahve söyle, Özgür."

Sessizce kahvesini içti. Kravatını hafifçe gevşeterek derin bir nefes aldı.

"Baba? İyi misin, neyin var?"

"Dün gece Salih aradı, oraya gitmişsin bir kızla." Salih Amca'nın tavırları aklıma geldi o an. Çok tuhaf davranmıştı.

"Evet, gittik. Salih Amca'nın hareketleri çok tuhaftı."

"Kim o kız? Salih eski bir tanıdığa çok benzetmiş."

"Arkadaşım. Hayırdır?"

"Nasıl arkadaş?"

"Normal arkadaş işte baba! Şirketin yeni programlarını o hazırladı, bilgisayar mühendisi."

"Ailesi kimlerden?" dediği an, beynim sinyaller vermeye başlamıştı.

"Yetim o, kimsesi yok."

Babamla gözlerimiz birleşmiş aynı şeyi düşünüyorduk.

Babamın anneme neden terslendiğini az çok bilirdim. Çok sevmiş annemi gençliğinde. Nevşehir'de iken, pencerelerden bakışır, gizli gizli buluşurlarmış. Babam annemden beş yaş büyük. O askere giderken istemişler annemi ama dedem küçük diye vermemiş, askerden dönsün öyle demiş... Annem çok güzelmiş, bir bakan dönüp bir daha bakarmış. O daha çok küçükken ölmüş anacığı. Annemi babası büyüttmüş. Tek çocuğu, başka da kimsesi yokmuş.

Babam askerdeyken, tek haberleşme yolu olan mektuplarla teselli bulurlarmış. Günler geçiyormuş. Bir gün Nevşehir'e alışveriş için gelen bir esnaf, anneme âşık olmuş. Adıyamanlıymış kendisi. Sürekli istetmiş annemi, dedem de vermemiş. Annemin gönlünün babamda olduğunu bildiğinden, hep savmış başından. Bir de yabancı insanlar, tanımayız etmeyiz diye düşünmüş... Annem küçük, annem babama deli gibi sevdalı. Olmaz deyip göndermişler hep. Ne var ki adam hırs yapmış. Hem sevdalı, hem de gözü kara... Birkaç ay sonra hiç beklemedikleri bir anda annemi zorla kaçırmış. Birkaç kişi, annem yolda yürürken zorla arabaya tıkmışlar. Salih Amca görmüş. Çok koşmuş peşlerinden ama ne çare... Koşup dedeme haber vermiş. Dedem duyduğu gibi kalbine inmiş. Zavallı oracıkta can teslim etmiş. Salih Amca bu adamı tanıyan esnaftan yerini öğrenerek, yollara düşmüş. Annem kimsesiz, babam ise askerde olanlardan bihaber.

Salih Amca Adıyaman'a gitmiş gitmesine, bulmuş da onları ama geç kalmış. Götürdükleri gün düğün dernek kurulmuş, annem zorla başkasının karısı olmuş. Salih Amca, "Kaçıran adamın kız kardeşini asla unutamam, çok güzeldi," demişti. Gördüğü an vurulmuş ona ama öyle bir durumda yapacak bir şey yokmuş. Onun yardımıyla Salih Amca annemi görmüş ama annem dedemin öldüğünü duyunca salmış kendini. "Artık dönemem,

hangi yüzle çıkarım onun karşısına," demiş. "Söyleyin, askerden gelene kadar unutsun beni..." diye de eklemiş. Salih Amca dönüp olanları babama yazmış. Babam yıkılmış. Annesine haber göndermiş, komşu kızını istemişler ona. Döner dönmez evlenmiş. Sonra da toplanıp İstanbul'a göç etmiş. Tam dokuz ay sonra ben doğmuşum. Ama ne yazık ki annem, yani benim öz annem, doğumda ölmüş. Babamla baş başa kalmışız. Üç yaşına kadar babaannem bakmış bana.

Annem çok çekmiş oralarda. Üç senenin sonunda hamile olduğunu öğrenmiş. Ama kötü kader bırakmamış yakasını yine; kan davasına sebep, öldürmüşler kocasını o hamileyken. Onların geleneklerine göre ölen abinin eşini, kardeşe verirlermiş. Annem korkmuş, daha duramam buralarda deyip kaçmış. Salih Amca'ya gitmiş, Nevşehir'e. Doğum yaptığı gün, izini bulmuşlar. Bebek öldü deyip kandırmışlar, annem yeni doğum yaptığı için de o gün geri götürmemişler. Salih Amca bunu fırsat bilip, annemi aldığı gibi İstanbul'a götürmüştü. Salih Amca'nın evde olmadığı bir zaman, annem yaşının verdiği cahillikle, bebeğin başına bir şey getireceklerinden korkarak bırakmış karakolun önüne. En azından güvenli bir yerde büyür diye düşünmüştü.

Sonraları Salih Amca ve babam bulmuşlar birbirlerini. Babam annemi bırakmamış bu sefer, evlenmişler. Seval Anne'm de bana üç yaşından beri gerçek bir anne gibi, davranmıştır. Canım o benim. O beni kaybettiği çocuğunun yerine, bense onu kaybettiğim annemin yerine koymuştum. Ama babam olanları çok zor sindirmişti. Belki de sindirememişti ki yılları hepimize zehir ederek geçirtmişti.

"Baba, olabilir mi?"

"Halasına ikizi gibi benziyordu dedi Salih."

"Nasıl olur, inanılmaz bu?"

Babamla birbirimize bakakalmıştık. Babam, Seval Anne'min bu kayıp kızıyla ilgili hiçbir araştırma yapmamıştı. Çünkü sevdiği kadının başkasından olan kızıyla karşılaşmaya hiçbir zaman hazır hissedememişti kendini... Seval Anne'm kendi başına birkaç arama yapmış ama sonra vazgeçmişti. Çünkü o da

biliyordu ki kızını bulsa bile babamla beraber kalamayacaktı. Babam bu kızı kabullenemeyecek ve sert davranacaktı. Ben, öz oğlu olduğum halde araya hep mesafe koyarken, böyle bir durumda tavrının değişeceğini ummak olmazdı.

Annem doğum yaptığında daha on sekiz yaşındaymış. Babama sevdalandığında ise henüz on dördündeymiş. On sekiz yaşında kimsesiz bir kız kendisine dahi bakamazken, bebeğine nasıl bakardı? Üstelik bebeği almak isteyen kocasının ailesi varken... Ve de onlara bebek öldü diye yalan söylemişken...

Bunları Yağmur'a nasıl anlatırdım? Belki de önce Suna ile konuşmak en iyisiydi. Peki, ya annem? O öğrenince nasıl tepki verecekti acaba? Yıllardır kalbinde gizlediği bu acı ve bende giderdiği evlat sevgisi... Beni bile kaybetme korkusuyla yaşadığı için günde en az iki kere düzenli olarak arıyorken hem de... Peki, ya babam? Ne yapacağını bilmeyen ve karşımda sessizce oturan babam...

"Baba, peki ne yapacağız? O kız bence de Yağmur. Onu bırakanlar Nevşehir'e ait bir yerin poşetinin içine bir biberon ve kâğıt koymuşlar."

"Demek adı Yağmur... Bilmiyorum Özgür, belki istesem onu bulurdum. Annen bütün bu olanlarda en suçsuz insandı fakat ben bunu gururuma bir türlü yediremedim. O kadar severken, sevdiğinin başkasıyla olduğunu bilmek... Yine de ona çok acı çektirdim. Bütün bunlar başına geldiğinde daha on beş yaşındaydı. Bunların hepsini çok iyi bilsem de; çoğu zaman elimde olmadan ona soğuk davrandım, tersledim. Ama tüm bunlar onu sevmemi engellemedi."

Babam ilk defa bana duygularını anlatıyordu ve gerçekten çok üzgündü...

"Bunu ona yapamam, annen çocuğunu görmeli. Saklamak olmaz, bu vebali kaldıramam artık. Bundan sonraki günlerinde bari görebilsin evladını."

"Tabii, o evlat da bunu isterse!"

"Belki önce bir annelik testi yapılmalı. Sonra da şüphelerimizde haklıysak eğer, konuşursun onunla Özgür. Bunu sen yap. Fabrikaya başka zaman gideriz. Ben eve döneyim en iyisi."

"Baba, her şey iyi olacak, merak etme."

Her şey iyi olacak demiştim ama bu nasıl olacaktı bilmiyordum. Babam gittiğinde biraz düşünerek bu durumu Suna ile paylaşmaya karar verdim. Aradım ve acilen görüşmemiz gerektiğini söyledim. Aksi gibi Yağmur'la da aram kötüydü... Öyle çok kızgındım ki ona, elim telefona gitse de frenlemeye çalışıyordum kendimi. Tüm bu olanlar kafamı iyice karmakarışık hale getirmişti. Birazdan müşteri gelecekti ve onlar gider gitmez, Suna'nın çalıştığı şirkete gitmekte kararlıyım.

Ben bunları düşünürken, telefonuma mesaj gelmişti.

"Saat için teşekkür ederim. Sana olan borcumu muhasebene gönderdim. (Hastane ve ilaç masrafları.)"

Bu satırlar beni inanılmaz kızdırmış, sinirden dişlerimi sıkar hale gelmiştim. Hiç beklemeden, hızla kendisine cevap yazdım. Hem de hiç zamanı olmadığını bilerek.

"O kadar gururlusun ki zaten her şeyi kendi başına halledebilirsin, değil mi? Kimseye ihtiyacın yok biliyorum ama sen de şunu bilmelisin: Arkadaşlar arasında üçün beşin hesabı yapılmaz. Ama sen bunu nerden bilebilirsin ki? Suna'dan başka arkadaşın var mı?!"

Bu mesajı Yağmur'a attığım an pişman oldum. Biliyorum, okuduğunda çok üzülecekti. Kafam allak bullak oldu. Elimde telefonla kalakaldım. Ama para göndermek de ne oluyordu, olacak şey miydi bu?!

Yağmur

Özgür'ün bana attığı mesaja bakıp kalmıştım. O kadar dokunmuştu ki gözyaşlarımı tutamıyordum. Elimdeki telefon çalmaya başladığında, arayanın Suna olduğunu görüp rahatladım. Konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Suna!"

"Yağmur, ne oldu? Ağlıyor musun sen?"

"Bu aralar çok ağlıyorum Suna, neden bilmiyorum ama gücüm tükendi sanki."

Daha da çok ağlamaya başlamıştım. Ve o da daha fazla panik olmuştu.

"Canım, yapma ne olur... Neyin var, söyle?"

"Önemli değil aslında ama... Özgür'e mesaj atmıştım, hastane masraflarını gönderdim diye. Bana öyle sert bir mesaj atmış ki..."

"Yağmur, yeter ağlama artık. Sen de niye gönderirsin ki?!"

"Sen göndermez miydin?"

"Göndermezdim, elden verirdim." Bu kız cidden deliydi. İnsanın ağlarken, güldüren kaç tanıdığı olabilirdi ki?

Özgür

Toplantı güzel geçmişti. Bunlar yeni müşterilerdi ve önemliydiler. Hele ki çoğu firmanın kapandığı bu kriz günlerinde, dikkatli ve kuralcı adımlar atmak zorundaydık. Piyasa bizi buna zorluyordu. İşlerimi toplamış şirketten çıkarken bugünün bir an önce bitmesi için dua ediyordum. Ama henüz öğlen vakitleriydi. Suna'ya uğrayıp bir an önce onunla konuşmalıydım.

Nihayet birbirine girmiş trafiği geride bırakarak, Suna'nın çalıştığı şirkete gittim. Her zamanki güler yüzüyle beni karşıladığında, bu kızın sıcak enerjisine bir kez daha hayran olmuşum.

"Özgür, gel canım. Hoş geldin."

"Hoş bulduk. Ne haber?"

"Ben iyiyim de senin yüzün sirke satıyor."

"Sorma!"

"Adamın birisini de ağlatmışsın zaten..." İşte şimdi içim cız etmişti. Biliyordum o mesajın Yağmur'u üzeceğini.

"Ders olsun ona. Para göndermiş bana, düşünebiliyor musun?"

"Ne var bunda Özgür? Kız sana borcunu ödemiş. Arkadaş değil misiniz, gönderecek tabii. Geçen anahtarlarını unuttuğunda, benden de borç para almıştı. Onu da gönderdi, ben kızdım mı?"

"Ben kızarım, Suna. Ne yani, ben hastalandığımda sen beni doktora götürsen, sonra o parayı isteyecek misin?"

"Tabii isteyeceğim, ne sandın sen? Kriz var kriz..." Deli bu kız. Kahkahalarla gülüyordu.

"Bir ciddi ol ama..."

"Özgür! Bak bak! İşte işte..." Heyecanlanmıştı. Baktığı yere baktığımda anladım ne olduğunu.

"Barış... Bana doğru bakıyor, değil mi?"

"Evet canım, hatta bakmakla kalmıyor, buraya doğru geliyorlar."

"Yanındaki Suat Bey, genel müdürümüz."

Ofisleri kalın cam duvarlardan oluştuğu için jaluzi perdeler vukarıdayken dışarıyı görebiliyorduk. Çok kalmadan Suna'nın odasına girmişlerdi.

"Merhaba Suna, müsait misin?"

"Tabii Suat Bey, buyurun lütfen..."

Suat Bey, bana doğru dönüp tokalaştı. Tabii meşhur adam Barış da... Tanışma faslından sonra, sandalye çekerek oturdular.

"Barış benim kuzenim olur, tekstil mümessilidir."

"Öyle mi? Özgür de tekstilcidir."

"Ne güzel, hangi firma?"

Suat Bey bu soruyla muhabbete girmişti ama Suna çok komikti. Heyecandan sesi titriyordu. Gerçekten tam bir aptal âşıktı bu kız. Onların kalkmayacağını anlayınca, ayaklandım.

"Suna, ben kalkayım kardeşim."

Suna'ya bilerek kardeşim demiştim. Herhangi bir yanlış anlamaya sebebiyet vermek istemiyordum.

"Siz kardeş miydiniz?" Barış Bey'in yüzündeki rahatlama gözle görülecek derecede olduğuna göre Suna'ya karşı boş değildi. Yoksa bunlar ilk görüşte âşık mı olmuşlardı birbirlerine?

"Öyle sayılır, ben onu kardeşim gibi görürüm."

"Özgür Bey, ben kartınızı alabilir miyim? Belki size müşteri getiririm. Birkaç müşterim var, sizin tarzınızda. Çalışabiliriz belki."

Kartımı uzattıktan sonra tokalaşmak için elimi uzattım.

"Her zaman beklerim, görüşmek üzere." Suna beni geçirmek için kapıya kadar geldi.

"Özgür, konuşamadık da..."

"Evet, ama konuşmalıyız Suna; çok önemli. Akşama ne dersin?"

"Yağmur'la mı ilgili? Tamam, o zaman ararım akşam seni. Nasıl, beğendin mi Barış'ı?"

"Dur bakalım, bir tanıyalım önce... Hadi sen git, bekletme..."

Şaşırdığım şey ise; içimdeki onca kızgınlığa rağmen, kendimi bulduğum yerin Yağmur'un kapısının önü olmasıydı...

Yağmur

Yalçın denilen gayriciddi adamın programı için tüm gün çalışmışım. Akşama doğru kendimi mutfağa atarak patates ve köfte ikilisi için uğraştım. Kafamı dağıtmam gerekiyordu, yoksa dibe vurmam an meselesi olacaktı.

Müziğin sesini biraz fazla açtığım için çalan zilin sesini zor duymuştum. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerleyerek, "Kim o?" diye sordum.

"Özgür!"

Özgür mü gelmişti, nasıl yani? Hani kızmıştı bana? Kapıyı korkarak açtım. Hiçbir şey demeden birbirimizin yüzüne bakıyorduk.

Henüz yeni tanıdığım bu adam, benim için niye çok şey ifade ediyordu? Ona neden bu kadar güveniyordum? Neden bu kadar yakışıklıydı ve neden burada olmasına seviniyordum? Nedenler, nedenler...

Usulca çekildim kenara... O da hiç konuşmadan içeri girdi. Mutfağa gidip kızaran köfteleri tabağa aldım ve o gelmeden

yaptığım salata ve servis tabaklarıyla içeri girdim. Koltukta oturuyordu. Tekrar mutfağa gidip yemekleri ve sosu getirdim. Ses çıkarmadan beni izliyordu... Masa hazırды. Ama davetsiz misafirim oldukça gergin görünüyordu. Elindeki zarfı koltuğa bıraktı.

Bu benim ona gönderdiğim para zarfıydı. Şimdi bir şey desem tartışacaktık. Bunu kesinlikle istemiyordum... Yüzüme baktığında gerçekten üzgündü.

"Gel hadi, yemek hazır."

Kalkıp yanıma geldi ve gözlerimin içine bakarak, "Özür dilerim. Seni ağlatmak, yapmayı isteyeceğim son şeydi..." dedi. Suna'yı elime bir geçirsem! Son günlerde ne kadar gevşek ağızlı bir kız olmuştu!

Gülümsedim sadece, uzatmanın manası yoktu. Elimle masayı işaret ederek oturmasını istedim.

"Lütfen."

"Çok açtım..."

En kısık sesiyle söylemişti bu iki kelimeyi.

"Afiyet olsun."

Yemek boyunca sessizdik. Hatta hiç konuşmadık. Özgür çekten acıkmış, iyi ki geldi. Bir yanım anlamsızca rahatlamıştı. İtiraf etmeliyim ki onu görmek iyi gelmişti bana.

Masayı beraber toplayıp, makineye bulaşıkları dizdik. Tabakları bana o uzatıyordu. Ben aniden doğrulduğumda, birbirimize bakarak kalakaldık. Gözünü benden ayırmadığı gibi, üstüne bir de aniden elimden tutarak kendine doğru çekmiş ve sıkıca sarılmıştı. Neler oluyordu bize, hiç bilmiyordum.

"Üzülmene neden dayanamıyorum? Beni o kadar çok kızdırıyorsun ki seni hiç görmek istemiyorum. Ama sonra... Üzüldüğünü bilince de kendimi kapında buluyorum."

"Özgür... İyi ki geldin, ben çok üzgünüm. Amacım seni kızdırmak değildi."

Ancak bu kadarını söyleyebildim. Çünkü kafamı omzundan kaldırıp yüzüne baktığımda aramızda oluşan enerjiye kalbim dayanmıyordu.

"Sana kahve yapayım mı?"

"Hayır. Gel içerde oturalım biraz."

Koltuğa rahatça oturarak, eliyle zarfı işaret etti. Yüzü ciddileşmiş, sesi en sert halini almış halde kesin bir tavırla, "Bir daha böyle bir şey istemiyorum," emrini vermişti.

"Tamam, söylenme artık." Yanına oturarak güldüm ve omzuna düşmüş olan ipliği aldım.

Yanılıyor muydum? Gözlerinde gördüğüm şey hayranlık mıydı? Vücuduma hükmeden kalp atışının sesi kulaklarımdan dışarıya doğru yankılanıyor muydu? O güzel bakışları aniden ışıldayarak, dudakları kıvrıldığında, "Peki... Bil bakalım bugün kimi gördüm?" diye sordu.

"Kimi?"

"Barış'ı. Suna'nın şirkete uğramıştım, o taraflarda işim vardı. Görmek istedim onu. Sonra Barış geldi Suat Bey'le. Fena birine benzemiyor açıkçası."

"İnanmıyorum. Tüh, ben nasıl kaçırmışım bunu!"

"Yağmur, sen ne yaptın? Başladın mı o sulu herifin işine?"

Donup kalmıştım. O buz gibi sesiyle, yine aynı konuya mı dönmüştü? Neden üstüne gidiyordu bu meselenin?

"Başladım. Taslağı oluşturunca gidip göstereceğim."

Elindeki anahtarlığı gergin bir şekilde çeviriyordu. Sanıyorum bendeki dengesizliği etrafımdaki insanlara da bulaştırıyordum. Bir dakika önce gülerken, şimdi suratı beş karıştı.

"Tek mi gideceksin?"

"Bilmem."

Özgür

Yağmur'un gözlerinin içi nasıl da huzurlu duruyordu... Keşke ben de onun gibi huzurlu hissedebilseydim. Neden bilmiyorum, o adamın şirketine tek başına gidip gelmesini istemiyordum. Öyle masumdu ki... Ona birilerinin zarar verme ihtimali, beni feci halde endişelendiriyordu.

"Belki Burak Bey'le gidersin..."

Öylece gözlerimin içine bakıyordu, hem de tüm sıcaklığıyla. Dudağının kenarında beliren hafif bir gülümsemeyle, "Belki..." dedi. Yanağındaki o minik çukurcuk aklımı başımdan alıyor, dokunma hissimi tetikliyordu. Telefonum çalmasa, yapabilirdim de.

Arayan kişi Suna'ydı. Nerede buluşacağımızı kararlaştıktan sonra kapattım ve Yağmur'a baktım. Onu davet etmediğim için bozulduğuna eminim ama bugün konuşacaklarımızı şimdilik duymaması gerekiyordu.

"Seni götürmüyorum çünkü dinlenmeni istiyorum. Asma suratını, olur mu?"

"Yok, neden asayım... Hadi sen git, bekletme arkadaşımı."

Yağmur beni yolcu etmişti ama biliyordum ki bizimle gelmek için can atıyordu. Arabaya binerken kafamı kaldırıp penceresine baktım, yağmur çiseliyordu ve o camdaydı. Kafasını pervaza dayamış, beni seyrediyordu. *Niye dayanamıyorum bu kıza ben?* Suna ile muhakkak konuşmam lazımdı ama onu öyle görünce de tereddüt ediyordum. Şimdi ya da sonra konuşmak sıkları arasında kararsızlık yaşıyordum.

Yağmur'u da alıp götürsem, biraz hava alsam? diye düşündüm. Yok, en iyisi Suna ile konuşmak ve bu meseleyi çözmekti. Yağmur'u o ıslak camın arkasında bırakarak yola çıktım.

"Nerede kaldın?"

"İstanbul'u bilmez misin, azıcık yağmur yağsa trafik felç oluyor."

"Hadi anlat, öldüm meraktan. Nedir bu kadar acil olan?"

"Dur be güzelim, bir oturayım... Bu arada Barış'ı beğendim, yakışıklı çocukmuş. Ancak itiraf et, ben daha yakışıklıyım!"

"Aman hiç de sevmezmiş kendini övmeyi! Yakışıklısın, kabul... Allah sevdiğine bağışlasın."

Biraz gırgır yaptıktan sonra, Suna'ya olanları anlatmaya başladım. Şoka girmişti, suratındaki aptal ifade ile bana bakıyordu.

O bu kadar şaşırdıysa, Yağmur ne yapacaktı? Düşünmek dahi istemiyordum!

"Özgür, sen ne anlattığının farkında mısın? Bunlar çok ciddi şeyler."

"Bunu Yağmur'a ve anneme nasıl anlatacağım? Suna bana yardım et..."

"Özgür sen anlatırken yanında olurum en fazla, başka nasıl yardım edebilirim ki? Sonra Yağmur bunu nasıl kaldırır?"

"Bilmiyorum Suna... İnan bilmiyorum... Tek bildiğim, onu ve annemi üzmeden bu işi halletmek istediğim."

"Özgür, ne oldu şimdi? Kardeş mi sayılıyorsunuz Yağmur'la?"

"Ne alakası var? Tabii ki hayır!"

Bu sert çıkışıma kendim bile şaşırmıştım...

Yağmur'la tabii ki de kardeş değildik. Sonuçta hiçbir kan bağıımız yoktu. Annemi anne olarak kabul edeceği bile soru işaretiydi. Korkum, bundan dolayı benimle de görüşmek istememesiydi.

Suna ile bu akşamki konuşmamızın sonunda, annelik testini bir şekilde acilen yaptırıp, bu durumu Yağmur'a beraber söyleyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Ama benim aklımda bunu Salih Amca'nın yerinde söylemek de vardı, o zamanki koşullar hakkında onun söyleyecekleri de etkili olabilirdi.

Ertesi gün, doktor bir arkadaşımın da yardımıyla bu işi halletmiştik. Suna Yağmur'u zorla hastaneye götürüp, "Boğaz kültürü yaptıracağız, durmadan hastalanıyorsun," demişti. Ben de annemi aynı şekilde götürüp bunu yaptırmıştım. Bize lazım olan şey tükürük örneğiydi ve bu iş sandığımızdan da kolay hallolmuştu.

Yaklaşık on gün kadar sonra test sonucunu hastaneden alarak Salih Amca'ya gittim. Bunu tek başıma yapamayacaktım. Beni bekliyormuş gibi sırtımı sıvazlayarak, "Geç oğlum, otur şöyle. Çıkar üstündekini, ıslanmışsın," dedi.

"Salih Amca, ne yapacağım ben şimdi?"

"Önce zarfı aç, emin olalım." Başımı sallayarak zarfı açtım. Haklıydı. Yağmur, Seval Anne'min kızıydı. Elimle alnımı sıvazladım ve Suna'ya mesaj attım.

"Tıkandım..."

"Söyleyeceğiz oğlum. Bu hem Seval'in hem de Yağmur'un en doğal hakkı. Öğrendikten sonra verecekleri tepkiler, kararlar, kendilerine ait olacak. Bize ancak bunu söylemek düşer."

"Ne zaman söyleyelim?"

"Bence bu gece söyleyelim ve bitsin bu çile."

"Arayayım o zaman."

İçimdeki sıkıntıya engel olamayarak, Yağmur'un numarasını tuşladım. Madem kaçış yoktu, Salih Amca haklıydı. Bir an önce söyleyip kurtulmak en doğrusuydu. O şen sesiyle telefonu açtığında, bu geceyi ne yazık ki ağlamaklı geçireceğini bilmiyordu.

"Özgür?"

"Yağmur, neredesin?"

"Evdeyiz Suna'yla."

"Ben köftecideyim. Hani seni geçenlerde götürdüğüm..."

"Öyle mi?"

"Buraya gelebilir misiniz? Biraz konuşsak..."

"Ne konuşacağız? Çıkarma bizi dışarı, sen buraya gel."

"Hadi Yağmur, istersen gelip alayım sizi."

"Gerek yok. Biz geliriz de niye bu ısrar? Ne o, eve sığamadın mı bugün?"

"Galiba."

Yaklaşık bir saat sonra, Yağmur ve Suna gelmişti. Islanmamak için koşmuş ve gülerek içeri girmişlerdi. Suna her ne kadar gülümsese de durumu bildiğinden, çok gergin görünüyordu. Tedirgindi. Yağmur bize yanaşıp Salih Amca ile tokalaştı, sonra da montunu çıkardı. Yanakları, üzerindeki kırmızı kazakla aynı renk olmuştu. Bana doğru yanaştı, beni niye bu kadar çok etkilediğini biliyordum artık. Uzanıp yanaklarından öptüm, ellerimle yüzünü tutup, "Üşüdün mü sen?" diye de sordum.

"Evet, dışarıısı soğukmuş. Çıkardın bizi dışarıya akşam akşam, ev ne güzel sıcacıktı."

"Söylenme... Suna, ne haber güzelim?"

"İyiym," dedi imayla bakarak.

"Eee, bizi niye getirdin şimdi sen? Zorla köfte mi yedireceksin? Karnımız tok haberin olsun."

"Yağmur, sana bir şeyler anlatacağım. Fakat önce bana söz vereceksin, oturup usulca dinleyeceksin. Tüm anlatacaklarım bitene kadar."

Yağmur şüpheyle gözlerine bakıyordu. "Tamam. Anlat," dedi sakince.

"Anneni buldum."

Hiç tepki vermeden, hatta o uzun kirpiklerini dahi kırpmadan yüzüne baktı öylece...

"Demek buldun, kimmiş?" dedi ilgisiz görünmeye çalışarak. Elimde duran zarfı ona doğru iteleyerek okuması için zaman verdim. Ondan sonrasını ise ben değil, Salih Amca anlattı. Masadan birkaç kez kalkmaya çalıştı fakat kolundan tutarak oturttum. Bütün anlatılanları söz verdiği gibi dinledikten sonra, "Bitti mi, hepsi bu kadar mı?" diyerek yüzümüze baktı ters ters.

"Hepsi bu kadar, Yağmur."

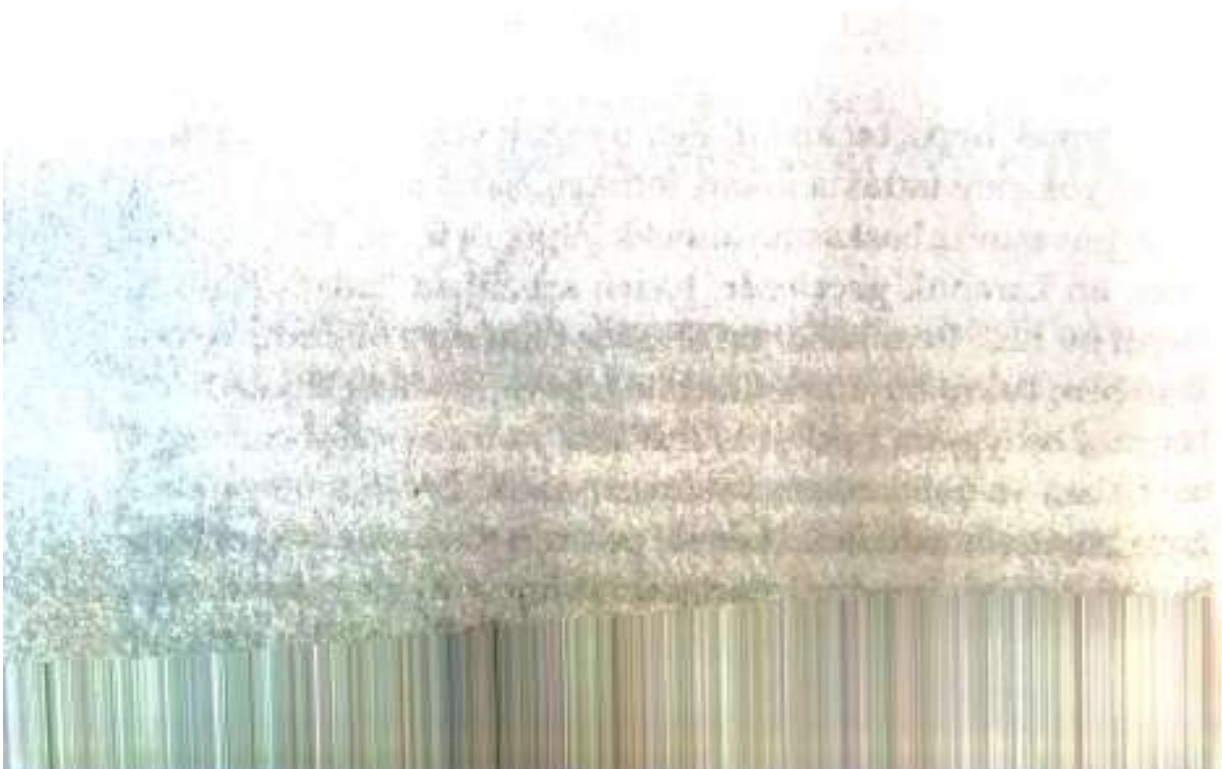
Elini masaya hızla çarptı, sinirini de heyecanını da saklamıyordu.

"Demek hepsi bu kadar! Ben o soğuk yerlerde büyürken... Bazen yok yere tartaklanırken, itilirken, kakılırken hanımefendi sıcak yuvasında başkasına annelik yaptı, öyle mi? Ben, en sevgisiz, en karanlık gecelerde, bazen sabahlara kadar ağladım. Hepsi bu ha... Beni babamın ailesine öldü diye bildirdi. Ve onların beni bakıp büyütmesine bile izin vermedi! Belki orada da beni zor bir yaşam bekleyebilirdi ama ya beni o çok benzettiğiniz halam ya babaannem ya amcam ya da her kim varsa, sevgiyle büyütebilirdi. Belki ben de oraların törelerine başkaldırıp okuyabilirdim, kendimi kurtarabilirdim... Madem bakmaya-caktı, beni neden onlardan aldı? Ne sanıyorsunuz? Ben karakol önüne bırakılmış bir bebeğim. Daha doğar doğmaz mücadele

etmeye başladım bu lanet olası hayatla. Şimdi gelip sakın ola ki bir daha anneni buldum demeyin bana... Hatta mümkünse sakın beni bir daha arama Özgür!"

Sesi huçkırıklara karışarak, dayanamayıp kendini dışarı attığında Suna ve ben arkasından koşup yakalamış, zorla da olsa arabaya bindirmiştik. Suna, *gelme* dediği için gitmemiştim ama gerçekten çok rahatsız hissediyordum kendimi.

Döndüğümde Salih Amca'yı durgunlaşmış, düşünürken buldum. İkimizin de gözüne takılan şey, Yağmur'un gözyaşlarını sildiği peçeteydi.

Beşinci Bölüm

Yağmur

Gece nasıl da soğuk, nasıl da katran karasıydı... Ben nasıl bir kaderle baş başaydım böyle? Suna'nın dizlerine kafamı koymuş, çaresiz, öylece ağlıyordum. Darmadağınaktım. Suna bir yandan saçlarımı okşuyor, diğer yandan da beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Yağmur, çok zor güzelim, biliyorum ama lütfen bir de şöyle bak olaya... Sen o insanı 'anne' olarak kabul etmek zorunda değilsin. Merak etmiyor muydun onu? En azından kim olduğunu biliyorsun artık. İstersen arkanı dönersin ve hayatına aynen kaldığın noktadan devam edersin. Bak o da çok gençmiş, daha on sekiz yaşında bir kızmış o vakitler. Zorla yapılan bir evlilik, imkânsızlıklar..."

"Suna, çok zoruma gidiyor. Bıraktığında küçükmüş, tamam, ama bu kadın hiç mi büyümemiş? İnsan hiç mi aramaz yavrusunu? Düşünsene, şimdi 45 yaşlarında bir kadın o lanet olası her kimse... Kesinlikle onu görmek istemiyorum. Ama yarın gidip Salih Bey'den babamın köyüne, ailesine ait bilgileri öğreneceğim. Babamın resmini görmek istiyorum Suna. Ölmüş bile olsa! Ben o çok benzettikleri halamı görmek istiyorum! Hangi soya sopa ait olduğumu bilmek istiyorum. Bu hakkım değil mi?"

"Yağmur, elbette ki hakkın... Ama ben seni oralara tek göndermem, ben de geleceğim seninle. İlk önce babamlara gideriz. Sonra babamı ya da ağabeylerimden birini yanımıza alıp, onları buluruz, tamam mı?"

"Ama senin işlerin?"

"Senden kıymetli hiçbir şey yok Yağmur. Sen benim kardeşimsin."

"Sen olmasan ben ne yapardım Suna?"

Kendimi hayattaki tek varlığım olan Suna'nın kollarına bırakmışım. Beni teselli edecek hiçbir şey olmasa da sığınacağım limanım kesinlikle Suna'mdı.

Özgür

Geceyi nasıl sabah ettiğimi hiç bilmiyordum... Suna ile konuştum. Onlar da kötü bir gece geçirmişler. Yağmur neredeyse sabaha kadar ağlamış, sonunda uyuyakalmış. Ben de sabah erkenden Salih Amca'yı da alıp, anneme kahvaltıya gittim. Annem mutfaktayken babama, "Konuşmalıyız," dedim. *Olur*, gibi bir işaret yapınca, kahvaltı sonrası annemi karşıma aldık.

Annem, Salih Amca'yı bir ağabey olarak kabul etmişti her zaman. Salih Amca karşısına geçip olanı biteni usulca anlattı ona. Annem dinlediklerine gözyaşlarıyla yanıt verdi. Ne yapacağını bilemedi. Kalktı, gezindi evin içinde. Yüzü sararmıştı. Babam onun bu halinden tedirgin oldu, onu koltuğa oturttu. O ise Salih Amca'ya dönerek sordu.

"Nasıl biri? Saçları, gözleri ne renk? İyi huylu mu? Okuyabilmiş mi?"

Yağmur, anneme yabancıydı. Hiç görmediği bir evlat... Annem çok heyecanlanmıştı, ne yapacağını bilemiyordu. Sonra bana döndü.

"Özgür, onu görmek istiyorum. Gidelim mi?"

"Şimdi değil, anne. O buna henüz hiç hazır değil..."

İstenmediğini anlamış ve öylece çökmüştü. Onu hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim.

Bir süre sonra Salih Amca'yı köfteciye bıraktım. Arabadan indiğimizde kapının önünde bekleyen Yağmur'u gördük. Kafasındaki krem rengi beresiyle öyle güzeldi ki... O bizi fark etmemişti, telefonumla resmini çektim. Yanına geldiğimizde, yüzüme hiç bakmıyordu.

"Yağmur, hoş geldin kızım. Neden içeride beklemedin? Hava soğuk."

"Yok, kalmayacağım. Sizden babamın köyünü, ismini, bildiğiniz ne varsa söylemenizi rica ediyorum."

"Ama Yağmur!"

"Lütfen..."

Salih Amca içeriye girip, istenen bilgileri bir kâğıda yazdı. Yağmur'la kapı önünde yalnız kalmıştık. Suratıma bakmamaya devam ediyordu. Ben ne yapmıştım ki?

"Yağmur, bana bir merhaba bile demeyecek misin? Ben ne yaptım ki sana?"

Öyle nefretle bakıyordu ki bana. O güzel çenesini hafifçe kaldırdı.

"Bilmem. Bana ait bir sevgiyi çalmış olabilir misin? Sakın bir daha beni görmeye gelme. Ben seni tanımıyorum artık. Sana anneciğinle mutlu mesut bir yaşam dilerim. Benden uzak durun, yeter!"

İşte ilk günlerde tanıdığım o huysuz, gelip başköşeye oturmuştu. Sanki olanlar benim suçumdu... Kâğıdı bir hışımla Salih Amca'dan alıp gitmişti. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız? Yoksa oralara mı gidecekti? Yalnızken ya başına bir şey gelirse... Suna'yı aradım, gerçekten de gidiyorlarmış. Kabul etmez ki, etse ben de giderdim. Anneme gittim tekrar, iyi görünmüyordu ayrılırken. Hiç alışık olmadığım bir durumdu. Babam kapıyı açarken odasında olduğunu söylemişti.

"Anneciğim..."

"Gel oğlum."

Ağlamaktan kızarmış gözlerine takıldım.

"Ağlama artık. Bir şeyler yapmalısın anne, onu kazanmalısın. O bunu hak ediyor."

"İyi de nasıl Özgür? Yıllardır onu doğru düzgün aramadım bile. Şimdi hangi yüzle karşısına çıkarım, bunu bile bilmiyorum..."

Yağmur'un fotoğrafını anneme göstermek için çekmiştim. Gelirken de bir fotoğrafçıya uğrayıp bastırmıştım. Cebimden fotoğrafı çıkarıp anneme verdim.

"Al, bu Yağmur'un fotoğrafı."

Annem fotoğrafı avuçlarına alırken o kadar heyecanlandı ki kalbi duracak sandım. Baktı, baktı, fotoğrafı göğsüne bastırdı. Sarsıla sarsıla ağlıyordu.

"Yağmur, ne güzel isim. Adını bile koyamadım. Ne kadar da güzelmiş. Gerçekten de halasının kopyası gibi... Dilan çok iyi bir kızıdır. Hamileyken hep yanımdaydı. Hemen hemen yaşıtlarıydık onunla. Ne kadar çok benziyor. Çok güzelmiş yavrum..."

"Anne, yeter ağlama artık. Topla kendini. Yağmur benimle bile konuşmak istemiyor. Akşam uçakla Malatya'ya, oradan da ertesi gün Adıyaman'a gideceklermiş. Bir arkadaşının ailesi Malatya'da yaşıyor. Orada bir gece kalıp babasının köyüne geçecekler."

Annem gülümsedi biraz.

"Sanıyorum inatçı biraz... Babası da öyleydi. İnatçıydı, dik kafalıydı. Beni bile inadından kaçırmıştı. Oranın şartları zordu, ağırdı ama biliyor musun, beni hiç incitmedi. Çok sevmişti beni, biliyorum. Ama benim gönlüm onun gönlüne değemedi. Vurulduğu gün dün gibi gözlerimin önünde... Bahçeydik, iri yarı bir adamdı. Gençti. Siniri saman alevi gibiydi. Kurşunlar bedenine gelirken duvara yaslanmıştı. Gözleri gözlerimde kaldı. Yanına çöktüm. Çığlık çığlığa ağlıyordum... Elini karnıma koydu. Gözleri de karnıma doğru yöneldiğinde, son nefesini verdi. Gözü arkada gitti biliyorum. Ama bana hep ne derdi, biliyor musun? O öyle ille de erkek olsun diyenlerden değildi. Kardeşini, yani Dilan'ı çok severdi. *'Ona benzeyen fidan gibi bir kızımız olsa, evin içinde dolaştığını görsem,'* derdi. Göremedi. Sonrasını anlatmıştım, biliyorsun. Sonra seni kucağıma aldım. Savunmasızdın. Gözlerime öyle güzel bakıyordun ki... Sardım seni. Hem Özgür olduğun için hem de Doğan'ın yavrusu olduğun için. Ben teselliyi sende buldum oğlum."

"Anne, yeter artık lütfen..."

"Bırak gitsin, görsün oraları. İçi rahat etsin. Döndüğünde daha dingin olacaktır."

Aradan bir hafta geçti. Yağmur'u o kadar çok özlemiştim ki... Önceleri arkadaşım olduğu için çok özlediğimi sanmıştım. Sonra eğer öyleyse, neden Suna'yı onun kadar özlemiyorum diye düşündüm. Tam üç kez aradım. Hiçbirini açmadı, yaşananların cezasını niye ben çekmek zorundaydım?

Bugün Suna aradı, bana uğrayacağını söyledi. Zili duyunca, heyecanla açtım kapıyı. Anlatacaklarını deli gibi merak ediyordum.

"Hoş geldin Suna, gel canım. Hadi hemen anlat, neler oldu?"

"Bir dur, nefes alayım..."

"Kusura bakma..."

"Gittiğimizde kan davası yüzünden oradan taşındıklarını öğrendik. Babasından sonra, iki amcası daha vurulmuş. En küçük amcasını da yurtdışına göndermişler daha küçükken. Kan davasını nihayet bitirmiş ve barışmışlar ama iki taraf da epey kayıp verdikten sonra olmuş bu... Çok da uğraşmadan Dilan halasını bulduk. Gerçekten de inanılmaz benziyorlardı... Kadıncağız kapıyı açtığında Yağmur'u karşısında görünce şoka girdi. '*Sen kimsin?*' diyebilirdi sadece. Çünkü o kadar çok benziyordu ki hem çok tanıdık hem de yabancı... '*Siz benim halamısınız,*' dedi Yağmur sakince. Kadın biraz düşündü ve anında anlayıp sarmaladı Yağmur'u. İçeri aldı bizi hemen. Ağabeyim de bizimle gelmişti. Yağmur olanları anlattı. Gözyaşları içerisinde dinledi kadıncağız. Sarıldı, öptü öptü... '*Demek sen benim ağabeyimin yadigârısın ha,*' dedi. '*Bilseydim seni bırakır mıydım yetimhane kapılarında,*' diye hayıflanıp durdu çaresizce. Yağmur'u kapıda görünce, '*Gençlik halim kapıya dayandı sandım,*' dedi. İlk defa Yağmur'u böyle gördüm Özgür. Yağmur resmen sığındı kadına. Sonra babaannesiyile aynı şeyler yaşandı. Çok ağladılar Özgür, görmeliydin. Kan çeker diyorlar ya... Gerçekten de öyle. Hiç yabancılamadılar birbirlerini. Kuzenleri vardı. Hatta biri Yağmur'a ne kadar çok benziyordu, bir görseydin... Yağmur'la iki gün kaldık onlarda. Şimdi de döndük işte..."

Soluklandı Suna bir süre, sonra gözlerimin içine baktı.

"Annen konusunda Dilan Hala onu biraz yumuşatmaya çalıştı ama maalesef başaramadı Özgür."

"Konuşmuyor benimle, biliyor musun? "

"Sen olmasaydın, annesi onu ararmış gibi düşünüyor. Evlat ihtiyacını sen karşılamışsın diye kızgın. Sağlıklı düşünemiyor."

"İyi de ben ne yapayım Suna? Sen keyfine bak. Valla ben gidip konuşacağım Yağmur'la."

Yüreğimdaki belirsizliğin yerini alan kaybetme korkusu içimde koca bir öfke topu oluşturmuştu. Suna'yı evde bıraktım, öfkemi yanıma aldım ve çok geçmeden Yağmur'un kapısına dayandım. Apartmana girerken, daire ışığının yandığını gördüm. Ancak zile bastığımda, kapı açılmıyordu. Uyumuş olma ihtimalini göz önüne getirmeye çalışıyordum, ama nafile. İnadından açmıyordu.

Yağmur

Zil çalmış ve her zaman yaptığım gibi, kapı deliğinden kimin geldiğine bakmıştım. Gelen Özgür'dü. Açmadım kapıyı, yapamadım. Gururumu yenemedim. Oysa ne kadar da çok istiyordum ona sarılmayı...

Gitmiyordu, alnını kapının pervazına dayamış öylece bekliyordu. Tekrar zile bastı ve yine açmadım. Şimdi de cep telefonumu çaldırıyordu. İnat etmek manasızdı artık, ne olacaksa olsun diyerek açtım kapıyı.

Özgür

Yağmur küskün gözlerle bakıyordu yüzüme. Saçları açık, beline doğru salınıyordu. Üzerinde siyah eşofman ve beyaz tişört vardı. Bu sadelikte bile nefes kesen bir güzelliğe sahipti. Onu gördüm ya, konuşmasak da olurdu... Çok özlemiştim, buraya deli bir hızla beni getiren öfkeyi unutturacak kadar çok hem de... Ama sanıyorum o hiç öyle düşünmüyordu. Gözleri alev alevdi. Terslenerek, "Ne istiyorsun Özgür?" dedi.

"Konuşmak istiyorum Yağmur."

"Git Özgür. Git ve bir daha gelme. Benim senden ve de senin o sevgili anneciğinden tek beklentim beni rahat bırakmanız."

"Yağmur, söylesene benim suçum ne?"

"Ben sana suçlusun demedim. Ama onunla alakası bulunan tek kişiyi bile görmek istemiyorum etrafımda. Bana ondan, ona da benden tek bir söz, tek bir haber gidip gelmesin. İstemiyorum."

"Öyle mi tanıdın beni? Laf taşıyan biriyim ben, öyle mi?"

Elleri o güzel saçlarının arasına girmiş, saçlarını karıştırıyordu.

"Söylesene Özgür, benden ne istiyorsun? Niye buradasın?"

"Buradayım çünkü haksız yere bana tavır yapıyorsun. Bana de ki Özgür *senin şu yanlışını gördüm, bu hatanı gördüm*. Benimle ilgili bir şey söyle ki ben bu kapıdan gidebileyim Yağmur. Ama haksızlık etme!"

"Peki, tamam. Senden hoşlanmıyorum, tamam mı? Bu yüzden de etrafımda olmanı istemiyorum. Oldu mu şimdi?!" Kendimi engelleyemiyor, Yağmur'un ruh haline veremeyip, kırılıyordum...

"İyi, öyle olsun Yağmur. Rahatsız etmem seni bir daha."

Bütün sinirlerim ayaklanmıştı. Yağmur'un ettiği o son laf acayip dokunmuştu bana. Benden günah gitmişti artık. Elimden geleni yapmıştım. Bir daha ne arayıp ne de soracaktım. Gerisi annemle ikisinin arasındaki meseleydi. Onlar iki yetişkindi nihayetinde. Ne yapacaklarına kendileri karar vereceklerdi. İster görüşürler, ister görüşmezler ama Yağmur'a bana bir daha böyle davranma hakkını asla vermeyecektim.

Eve gittim. Suna evde olduğu için zile bastım. Suna'nın bu akşam burada olmasına acayip seviniyordum. Hem kendisi hem kalbi güzeldi Suna'nın. İçeri girdiğimde evi çok güzel kokuların sardığını fark ettim. Kapıyı açtığında görüşmenin tatsız geçtiğini suratımın halinden az çok anlamıştı.

"Gel bakalım, gel... Kötü geçmiş anlaşılan..."

"Hata sende. Niye durdurmuyorsun ki beni? O çokbilmiş arkadaşın benden hiç hoşlanmıyormuş. Etrafında dolaşmayacakmışım."

"Öyle mi dedi, Özgür? Ciddi misin? Bu kız deli yahu!"
Suna kahkahalarla gülüyordu.

"Ha onu bileydin... Bir afralar, tafralar... Dersin küçük dağları o yaratmış. Ukala, ne olacak!"

"Yeter ama o kadar da söylenme Yağmur'uma. O şimdi söylediklerine pişman olmuştur bile..."

"Sanmıyorum Suna. Neyse boş ver... Ne pişirdin sen? Ne güzel kokmuş!"

"Yaptım bir şeyler. Gel içelim bu akşam, ne dersin?"

"Ne o, Barış mı geldi aklına, içelim tabii..."

"Biliyor musun, Barış geçenlerde niye gelmiş, hani senin gördüğün gün..."

"Niye? "

"İşle ilgili, bir imalatçısına program lazımmuş."

"Külahıma anlatsın."

"Sanmıyorum. Bende ki bu aşk platonik olarak kalacak galiba."

"Kendi kaybeder. Dur bakalım hem, zaman neler gösterecek bizlere..."

"Mevlana'nın dediği gibi: Görelim Mevla neyler, neylerse güzel eyler..."

O akşam iyi içtik. Suna anlattı, ben dinledim. Sonra ben de ona Pınar'ı, annemi, babamı, haylazlıklarımı anlattım. O bir kanepede, ben diğerinde sızmışız. Sabah susmak bilmeden çalan telefonun sesiyle uyandık. Suna panikle kanepeden düşünce, son olayların verdiği sinir bozukluğuyla gülme krizine girdim.

"Özgür, başım çatlıyor. Bu telefon nerede?"

"Benim de çatlıyor... Bak, sehpanın altına düşmüş."

Suna telefonu eline aldığı anda bana sus işareti yaptı.

"Efendim ağabeyciğim? İyiyim, sen nasılsın? Evet, Yağmur da iyi. Ben dışarıdayım, alışverişte. O yüzden duymamışım. Üç kez mi aradın? Yok, meraklanma iyiyim. Ne, kim görmüş? Tamam biliyorum. Aman abi, Yağmur duymasın. Onun evlenmeye falan niyeti yok, tamam hadi görüşürüz."

"Ne o, hem teftiş hem de Yağmur'a talip var anlaşılan."

"Sorma, talipleri çok."

İçimi yine bir öfke ve huzursuzluk kaplamıştı. Bu kız hayatıma girdiğinden beri kendimi tanıyamıyordum. "Kimmiş bu talipler?" diye sorabilmişim huysuzca.

"Çok var Özgür, fıstık gibi kız. Mesela şu Burak Bey..."

"Hani şu pazarlama müdürü, hadi ya. Bak sen..."

"Onun dışında, en son işini yaptığı şirketin sahibi. Neydi adı? Ha buldum, Yalçın Bey. Bu sabahki benim kuzenim; Doktor. Malatya'da görmüştü. Daha sayayım mı?"

"İstemez, kalsın! Hem bana ne o huysuzdan!"

"Tabii sana ne canım."

Sözleri imalıydı. Aynı imalı ters bakışla yastığı ona attım.

"Ne biçim kızsın sen, kalk da kahvaltıyı hazırla!"

Suna kalkmıştı ama ben sinir harbi yaşıyordum. Bu öfke ve huzursuzluğun adı kıskançlık mıydı? Yok, canım daha neler... Niye kıskanayım ben onu?

Gidip duş aldım ve günlerden pazar olduğu için üstüme rahat bir şeyler giydim. Aşağıya indiğimde Suna kahvaltıyı hazırlamıştı. Ama telefonunun o iğrenç sesi yine yükselmişti evin içinde.

"Şu telefonun sesini değiştir Suna, feci kötü!"

"Haklısın, Yağmur arıyor... Alo, ne haber canım?"

"İyi değilim Suna. Neredesin?"

"Özgür'deyim. Gelmek ister misin, kahvaltı yapacağız."

"Ne işin var orada Suna? Bilmezmişsin gibi..."

"Benim bildiğim Özgür çok iyi bir arkadaş, Yağmur. Yoksa yanılıyor muyum? Bilmediğim bir huyu mu var?"

Suna bunları söylerken ses tonu daha çok ona fırça atar ya da yanlış yaptığını söyler gibiydi.

"İyi tamam, Suna. Size afiyet olsun. Her zaman siz haklısınız zaten. Beni anlayan yok."

"Yağmur, neden oturup bugün biraz düşünmüyorsun? Yaşadıklarında Özgür'ün ne kadar günahı var sence? Merak etme, zaten o da artık seni görmek istemiyor, dün söylediklerinden

sonra... Ama sen yine de bir düşün, olur mu? Ben iki saate kadar gelirim. Görüşürüz."

"Suna, dün Özgür'e çok kaba davrandım. Nasıl üzüldüğünü en aptal insan bile anlayabilirdi. Ancak onu her gördüğümde hissettiğim kızgınlığı sökemiyorum kalbimden. Aslında annemin yüzünden olan bu kızgınlığı neden Özgür'e yüklediğimi ben de bilmiyorum. Neyse, konuşuruz sonra."

Suna telefonu kapatıp sehpanın üzerine fırlatır gibi atmıştı.

"Hadi gel, otur Suna. Boş ver, yesin kendi kendini küçük hanım."

"Özgür, sana bir şey sormak istiyorum. Ama dürüst ol."

"Sor bakalım."

"Yağmur'a karşı ne hissediyorsun? Ona bakarken gözlerinin halini gördüm."

Suna bunu sorarken ben fincana çay dolduruyordum. Şaşkınlıktan çayı dökmüştüm.

"Bilmiyorum Suna, inan bilmiyorum... Bu çok tuhaf, o kadar kızgın ve kırgınım ki ona. Ama bu onu merak etmemi engellemiyor. Şu an çok üzgün olduğunu bilip bir şey yapamamak çok moralimi bozuyor mesela. Suna bak ne diyeceğim, annemle tanışmak ister misin? Gidelim mi kahvaltıdan sonra?"

"Bilmem. Yağmur buna kızmasın?"

"Onu tanımanı isterdim."

"Ben de isterdim. Ama bunu Yağmur'dan önce yapmak istemiyorum. Kız mıyorsun bana değil mi?"

"Elbette kızmıyorum... Suna, seni tanıdığım için çok şanslıyım. Umarım hep yanımda olursun."

"Olacağım, merak etme sen."

Suna'yı Yağmur'a bırakmak için arabayı çalıştırdım. Hem Suna, hem de ben susmuştuk. Radyoda çalan şarkılar yüzünden üstümüze hüznün çökmüştü, bizdekiler yetmezmiş gibi sanki... Hatta Suna'nın gözünden iki damla yaşın süzüldüğünü bile görmüştüm. Her ne kadar hızla silse de, yakalandığını anlayınca gülümsedi.

"Sulu göz seni... Demek o kadar işledi kalbine!"

"İşledi be Özgür..."

Yağmur'un kapısının önüne park eden arabayı gördüğümde çok şaşkındım. Bu araba babama aitti, üstelik babam arabanın içinde bekliyordu.

Yağmur

Zil sesiyle doğrulmuştum kanepeden. Suna gelmiş olmalıydı. Bugün kendimi çok halsiz hissediyordum. Ağır adımlarla gidip kapıyı açtığımda hiç tanımadığım biri karşımdaydı.

"Buyurun. Kimi aramıştınız?"

Kadın öylece kalmış yüzüme bakıyordu. Kırklı yaşlarında çok güzel bir kadındı ve gözleri dolu doluydu. Hem tanıdık hem yabancıydı sanki... Bakışlarındaki şefkat miydi? Neden bana öyle bakıyordu? Bu kadın da kimdi? Bacaklarım beni taşımıyordu sanki. Merdivenlere baktığımda Suna ve Özgür'ün neredeyse koşarak basamakları çıktığını gördüm.

Özgür'ün, "Anne," diyen sesinden sonra hiçbir şey hatırlamıyordum.

Altına Bölüm

Özgür

Yağmur, kapıda donmuş vaziyette, limon gibi bir tenle aneme bakıyordu. Son zamanlarda iyice zayıflamış olan bedeni yaşadıklarına daha fazla dayanamamış, bir anda yere yığılmıştı. Annem üzerine kapaklanmış, deli gibi sarsıyordu onu. Yağmur'u onun kollarından alıp koltuğa yatırdım. Biraz suyla yüzünü yıkayınca ayıldı. Ama ayıldığı anda endişeyle yüzüne bakan annemi gördüğünde, elleriyle yüzünü kapattı. Halsiz bir sesle, "Suna, onu görmek istemiyorum. Lütfen! Lütfen!" dedi iniltiyle. Bunun üzerine Suna bana doğru döndü.

Anneme bakıp çikalım işareti yaptım. Onu aşağıya indirip babamın yanına bıraktığımda, yüzümü avuçlarının içine aldı. Gözleri endişeliydi ve elleri titriyordu.

"Sen çıkıp bir daha bak Özgür, belki doktora götürmek gerekir." İkisi için de çok zordu ama en çok Yağmur için. Yağmur'un da dediği gibi annemin teselli bulacağı birileri vardı etrafında. Ama o bir başına asılmıştı hayata.

Annem, gözlerindeki yaşlar bir ip misali yanağından süzülürken babama döndü.

"Doğan, bir görmelisin. Öyle güzel ki..."

Babam, Yağmur ortaya çıktığından beri olayları daha sakin ve farklı karşılıyordu sanki. Tepkileri olumlu ve yapıcıydı. Belki de içindeki suçluluk duygusunu yok etmek içindi tüm bu değişiklik...

Onlar gittikten sonra tekrar yukarı çıktım. Kapıyı Suna açtı ve eliyle içeri girmem için işaret etti. Yağmur, koltukta hıçkırıklarla ağlıyordu. Dizlerini karnına çekmiş, yüzünü de dizlerinin

üstüne koymuştu. Vücudu sarsılırken endişelendim, gerçekten hiç iyi görünmüyordu. Gidip kollarından tuttuğumda, başını kaldırarak yüzüme baktı. Ağlamaktan yüzü gözü birbirine karışmıştı.

"Yağmur, yeter artık kendine gel!"

"Özgür, kapıma gelmiş, öylece karşımda duruyordu! Buna hakkı varmış gibi! Sanki annemmiş gibi!"

Suna tedirgindi. Yanımıza geldi ve Yağmur'un yüzünü avuçlarının içine alıp "Yağmur, sen bir şey yedin mi bugün?" diye sorduğunda, "Benim bir şey yiyecek halim mi var Suna? Yaşadıklarına bak!" yanıtını aldı.

"Hadi kalkın, sizi dışarıya çıkarayım. Biraz ortam değişikliği yapalım."

Yağmur gözbebeklerine kadar yerleşen acıyla yüzüme çaresizce bakıyordu.

"Özür dilerim, dün kalbini kırdım."

Bitkin gözlerle yanımda oturuyordu. Ben ağzımı dahi açmadan, o başını omzuma yasladı. Ve ben bütün yaptıklarımı unuttum... Sıkı sıkıya sarıldım. Buna ihtiyacının olduğunu biliyordum. Tıpkı benim gibi...

Suna sessizdi. Bugün olanlardan çok etkilenmişti. Yağmur'u öyle görmek onu çok üzmüş, ikisinin de beti benzi atmıştı.

"Kızlar, hadi kalkın, dışarı çıkıyoruz."

"Evet, iyi olur. Bu hepimize iyi gelecek."

Onlar hazırlanmak için gittiklerinde, ben de annemi arayıp Yağmur'un iyi olduğunu söyledim. Bu karşılaşmanın bugün olması belki de daha iyi olmuştu. En azından birbirlerini görmüşlerdi.

Yağmur, üzerine bir kot ve kazak giymiş, saçlarını tepeden toplamıştı. Yüzünü yıkayınca biraz kendine gelmişti. Montunu giyerken çantasını aradı gözleri. Sonra bana baktı, "Sen kapıyı çekmeden alayım da sonra geçen günkü gibi kalmayayım dışarıda," dedi gülümseyerek.

"Aşk olsun Yağmur, benim evim dışarı mı?"

"Of hadi ya, siz yeni bir kavgaya tutuşmadan çıkalım bu evden. Valla yoksa bu sefer de ben düşüp bayılacağım!"

Yağmur, uzanıp Suna'yı yanağından öptü.

"Canımsın sen benim Suna. Bu hayatta kimse senin kadar çekmedi benim kahrımı."

Arabada Suna arka koltuğa uzanmıştı. Akşamdan kalma olduğu için bir sersemlik vardı üzerinde. Yağmur ise benim yanıma oturmuş, kafasını arkaya doğru çevirmiş Suna'nın anlatıklarını dinliyordu.

Telefonu çaldı o ara, ekrana baktığında gülümsedi. "Canım, ne haber? İyiyim, sen nasılsın?" dediğinde bütün merakım tarruza geçmiş gibiydi. Biraz konuştuktan sonra, "Tamam, görüşürüz. Hadi ver halamı," deyince anlamıştım; kuzeniyle konuşuyordu. Rahatlamıştım. Halasıyla da konuştuktan sonra telefonu kapattı ve bana baktı.

"Arıyorlar mı sürekli?"

"Evet, her gün konuşuyoruz. İlk fırsatta yine gideceğim."

"Ben de gelirim. Ne güzel yemeklerdi onlar ya..."

"Ben de gelirim diyeceğim ama beni almazlar eve."

"Almazlar tabii... Oralarda gelenekler daha ağır. Gittiğimde gördüm. Babaannemin seni terlikle kovalaması ihtimallerden sadece biri."

Yemek için Üsküdar'da bir yer seçmiştim. Anlaşmış gibi bugün yaşadıklarımızı hiç konuşmadan, sessizce oturuyorduk. Esasında kimsenin tadı yoktu; durgun ve keyifsizdik. Denizin bugünkü çalkantılı haline benziyordu ruh halimiz... Dalgaya, denize dalıp gitmiştik. Ta ki benim çalan telefonuma kadar... Arayanı görünce ben de çok şaşırmıştım doğrusu. Geçen gün aldığım karttan numarasını telefonuma kaydetmiştim. Suna için özel olduğundan bunu yapmıştım; yoksa aldığım her kartı telefonuma kaydetme gibi bir alışkanlığım söz konusu değildi.

"Alo?"

"Özgür Bey, merhaba... Ben Barış, hatırlayabildiniz mi? Suna'nın ofisinde tanışmıştık."

"Merhaba Barış Bey. Tabii hatırladım, nasılsınız?"

Suna gözlerini kocaman açmış, merak ve şaşkınlığı harmanlamış, can kulağıyla beni dinliyordu.

"Özgür Bey, müsaitseniz yarın için sizden randevu istiyorum. Bir müşterimle beraber geleceğim, uygunsanız tabii. İnternet sitenizi inceledim. Sizin tarzınız onlara çok uygun. İngiliz firması. Adetleri de oldukça yüksek."

"Tamam, yarın saat iki uygun mu sizin için?"

"Süper. Yarın görüşürüz o zaman. Umarım rahatsız etmemişimdir..."

"Yok, ne rahatsızlığı, biz de Suna'yla çok sevdiğimiz bir arkadaşımızı yemeğe çıkarmıştık."

"Öyle mi, ne güzel... Suna nasıl?"

"Aslında bugün pek iyi değil," dediğimde Suna gözlerini fal taşı gibi açmış, Barış ise şaşkınlığını gizlemeyerek, "Neden?" diye sormuştu.

"Grip olacak galiba, halsiz," dedim gülerek...

"Geçmiş olsun, görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Yağmur muzip bir şekilde bana bakıyordu. Gülümsedim, Suna merakla kolumu dürterken bir yandan da söyleniyordu.

"Hadi çatlatma insanı, söylesene! Niye aramış?"

"Hiç, yarın şirkete müşteri getirecek."

"Ay, keşke orada olabilsem..."

"Gel istiyorsan."

"Sabah, İzmir uçağıyla geçen gün gittiğim müşteriye gideceğim."

"Özgür, yarın ben de geleyim mi? Çok merak ettim şu Barış'ı."

"Gel tabii... Hem, şu programınızı yüklediler ama birkaç sorun var, onlara da bir bakarsın."

Beni dinlerken yüzüne gelen bir tutam perçemi kulağının arkasına koydu ve elindeki ekmeği ağzına attı. Öyle tatlıydı ki... Hiç bıkmadan sabaha kadar onu seyredebilirdim.

"Tamam, o zaman anlaştık."

Dün söylediklerini unutan Yağmur, samimiyetiyle beni şaşırtıyordu. Az çok tanıyordum artık onu... Su gibi temiz, gelincik kadar narin, bahar dalları gibi güzeldi... O kötü düşünemez, isteyerek kimseyi kıramazdı.

"Suna, dağıldın yine."

"Canım, iyi misin?"

"Âşığım," deyip kafasını sallamıştı. Cidden çok âşıktı bu kız!

"Ne garip seni böyle görmek... Sence bir gün ben de böyle âşık olabilecek miyim?"

Kızları evlerine bıraktıktan sonra eve geldim ve kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Yorucu ve şaşırtıcı bir gündü. Sonunda, Yağmur'un annemle ilk karşılaşması gerçekleşmişti. En azından birbirlerini fiziksel açıdan tanıyorlardı artık. Yağmur'la aramızın bu yüzden düzelmesi garip, içimdeki huzursuzluk ve sinir halinin geçmesi de ayrı garip...

Pınar'la seneler süren ilişkimizde hiç böyle bir ruh haline girmemiştim. Oysa şimdi içimde oluşan kararsızlıklar, çekimsellikler, ne yapacağımı bilemediğim hallerim... Ve beynimde yanıp sönen gözleri... Yatağa uzandığımda aklıma Suna'ya sorduğu soru geldi: *Ben de âşık olabilecek miyim?* Ve Suna'nın tereddütsüz verdiği cevap: *Olacaksın elbette, Yağmur!*

Onu başkasıyla yan yana düşünmek bile beni çok rahatsız etmişti. Hiç hakkım olmadığını bildiğim halde hem de...

Yağmur

Bugün benim için çok zor bir gündü. Eğer Suna ve Özgür yanımda olmasaydı, darmadağın olabilirdim. Demek annemsin ha! Beni bırakan, istemeyen sensin demek! O duygusuz, o zalim kadın! Aslında, kabul etmeliyim ki halen güzel ve gençti... Tabii hatun keyfine baktı, beni de oraya buraya bıraktı; niye çöksün ki? Gözleri her ne kadar şefkatli baksa da biliyordum ki o bakışlar bile yapmacıktı...

Geçtiğimiz son on günde, annemi ve babamın ailesini tanımak, beni duygusal anlamda çok yordu. Bunun yanı sıra Özgür'ün iyi niyetinden emindim artık. Öyle dürüst ve düzgün bir adam ki... Ona hayran olmamak mümkün değil. İyi ki o topu atmış kafama ve ben de onu tanımışım. Hele Suna! O benim dosttan da öte artık kardeşim, ablam...

Halamı tanımak ise bambaşka bir his... Öyle sıcak ve ben ona o kadar çok benziyorum ki! Neden bilmem; anne sıcaklığını, kokusunu, ona sarılırken duydum... Şimdi gözlerim uykuya yenik düşerken hayalime gelense, halamların duvarında asılı olan babamın fotoğrafıydı... O fotoğrafta gözlerinin içi gülüyordu. Ne kadar da yakışıklı bir adammış babam! Onu o fotoğrafla ve o gülümseyişle beynime kazıdım. En azından artık nereye ve hangi soya ait olduğumu biliyordum. Bu bile bana yeterdi esasında.

Ertesi sabah Suna, erkenden havalimanına gitmişti. Uçağa yetişecekti. Ben de kahvaltı edip şirkete gittim. Yalçın Bey'in program taslağı hazır. Burak Bey ile birlikte sunum yapmak için oraya gittik. Adam halen gözümün içine bakıyordu. Onun bu bakışları beni olduğu kadar Burak Bey'i de rahatsız etmişti. Gerildiğinin farkındaydım. İki saat sonra nihayet çıkmıştık oradan.

"Yemek yer miyiz?"

Burak Bey'in bu sorusuyla artık kaçacak bir bahane bulamamış, "Olur. Yiyelim," demiştim. Sonuçta iş arkadaşımı ve sürekli uydurduğum kaçış yalanları komik oluyordu. Nişantaşı'ndaki restoranlardan birine oturup, yemek siparişimizi verdik. Öyle açtım ki midemden çıkan gürültüyü karşımdaki adamın duyması an meselesiydi.

"Özgür Bey'in şirketine gideceksin buradan, değil mi?"

"Evet. Birkaç ayrıntı varmış. Ona da çözüm bulalım da bitsin artık. Diğer işlerime odaklanmak istiyorum."

"En azından Özgür Bey düzgün bir adam, Yalçın Bey gibi yılışık değil... Ağzına düşecekti neredeyse senin."

"Boş ver... En iyisi, böyle adamları görmezden gelerek sadece işimizle ilgilenmek..."

"Tabii, ama yine de sinir bozuyor. Yağmur, sana bir şey sormak istiyorum. Hayatında özel birisi var mı?"

Bu sorunun her an gelebileceğinin farkındaydım fakat şimdi ne diyeceğimi ben de bilememiştim. Aslında sevgilim yoktu. Ama o bu soruyu sorduğunda aklıma gelen ilk kişi Özgür oldu. Onunla aramızdaki şey kocaman bir hiçti. Peki, şu an zihnimden neden onun ismi geçiyordu? Belki arkadaş olarak özeldi, belki de..? İçimdeki gelgitleri bir kenara bırakarak, "Evet, var," dedim.

Gözlerine yerleşen hayal kırıklığı, sıradaki soruları engellemişti. Suskunca yenen öğle yemeğini kısa bir, "Hoşça kal, görüşürüz," dileği takip etmişti. O hislerini kalbine gömüp kendi yoluna dönerken, ben de Özgür'ün şirketine doğru yola çıkmıştım. Arabada dinlediğim eser Leman Sam'ın tüm duygu-sunu verdiği *Gönül* şarkısıydı. Ne de güzel söylüyordu bu şarkıyı bu kadın!

Özgür'ün sekreterinin yanındaydım. Şirkette yavaş yavaş taşınma hazırlıkları başlamıştı, klasörleri kolilere yerleştiriyorlardı. Özgür kapıyı açıp sekreterine evrak verirken görmüştü beni.

Özgür

Sekreterime evrakları bırakırken Yağmur'u görmüştüm. Çok güzeldi. Üzerinde vişne rengi uzun bir hırka, siyah boğazlı bir bluz ve siyah pantolon vardı. Topuklu ayakkabılarıyla çok zarif görünüyordu. Saçlarını yine arkadan toplamıştı ve ben yine aklı başından gitmişler kervanına katılmıştım. Yanaştım, yanaklarından öptüm.

"Hoş geldin canım. Geç hadi..."

Elimi beline koyarak yönlendirmiştim Yağmur'u. Gayri ihtiyari yaptığım bu hareket, fark ettiğim an heyecanlanmama sebep olmuştu. Hele de aniden başını çevirip, gözlerime bakarak, "İşini bölmüyorum, değil mi?" dediğinde.

"Olur mu hiç? Barışlar gelmedi henüz. Trafiğe yakalanmışlar, yarım saatten önce de gelemezler."

Bakışlarına oturan muzip ışıltıyı sevmiştim.

"İyi, kaçırmamışım o zaman."

"Meraklı seni... Sahi, evden mi geliyorsun?"

"Hayır, şu Yalçın Bey'in şirketi vardı ya..."

Duraksadım ve ona doğru dönüp, "Tek mi gittin yoksa Yağmur?" dedim sinirle.

"Burak Bey'le gittim."

Ah! Bu beni rahatlatmalı mıydı şimdi? Al birini vur ötekine... Hem zaten niye rahatlamayı bekliyordum ki?!

"Niye çattın kaşlarını?"

Tabii, kıza Burak Bey'le gitmesini tavsiye eden ben değil miydim zaten?!

"Şu Burak Bey de sana ilgi duyuyordu değil mi?"

Sorduğum soru karşısında şaşırmıştı. İçinden Suna'ya saydırdığına emindim.

"Bunu da mı söyledi sana. İyi de sen neden bu kadar bozuldun şimdi? Rengin kızardı resmen. Kaşlarını çatma hiç ayrıca. Şu Suna başka neler anlattı sana?"

"Onun bana bir şey anlattığı yok, Yağmur. Burak denilen adamın sana bakışlarını görmemek için kör olmak gerekiyor. Suna'yı neden bu işe karıştırıyorsun?"

Bunu aslında Suna söylemişti ancak kızı bu kadar ispiyon etmenin hiç anlamı yoktu yani.

"Nasıl bakıyormuş bana?"

Yutkundum. Yağmur'un ifadesi değişmiş, meydan okur gibiydi...

"Körkütük âşık gibi..."

"Tamam, bakıyorsa baksın. Sen niye kıızıyorsun ki?"

Evet, şimdi cevapla Özgür Efendil Niye kızıp, ani tepkiler veriyorsun?

"Sadece seni kırmalarından korkuyorum, hepsi bu." Bir de üstüne haklıymışım gibi omuz silkerek suratımı ekşittim.

"Hepsi bu demek?"

Gözlerime öyle bir bakışı vardı ki, "Hayır, hepsi bu değil," demek istedim o an. Ama bu konuşma, sekreterimin içeri gelerek Barışların geldiğini söylemesiyle yarım kaldı.

Onları kapıda karşılayarak içeri davet ettim. Barış, beraberinde ikisi erkek, biri kadın üç İngiliz getirmişti. Tanışma faslı bittiğinde, Yağmur'un gözlerine bakıyordum. Barış'ı öyle fena inceliyordu ki gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Suna'sı çok kıymetliydi tabii. Kime âşık olduğunu iyice tartıyordu kafasında. Oğluna kız bakan kaynanalar gibiydi hali! İyi ki Barış müşterilerle ilgileniyordu da görmüyordu o bakışları. Yalnız İngilizlerden biri sürekli Yağmur'la konuşmak için çaba sarf ediyordu ve bu benim biraz önce gerilen sinirlerimi iyiden iyiye zıplatmıştı.

"Barış, ne dersiniz showrooma geçelim mi? Ürünlerimize bir bakın, belki beğendikleri bir şeyler olur."

"Çok iyi olur."

Showrooma geçerken Yağmur'u da zorla getirdim oraya. Gitmek istemişti ama bırakmadım. İngilizler askılarda bulunan koleksiyonumuzu incelerken, biz de kendi aramızda konuşuyorduk. Barış etrafa şöyle bir göz gezdirip, "Sizi de taşınma arifesinde meşgul ettik," dedi.

"Olur mu hiç? Müşteri velinimetimizdir."

"Özgür, bir dahaki ay yeni fabrikaya da getireyim bunları, sağlam müşterilerdir."

"Olur. Akşam yemeğe götürelim mi, Barış? Yabancılar sever böyle şeyleri."

"İyi olur aslında. Yalnız kadına dikkat et, her gözüne kestirdiğine asılıyor; ona göre. Yani ben yeni kurtardım yakamı, belirtmek isterim."

Gülümseyerek, Yağmur'a bakmıştı.

"Özür dilerim, patavatsızlık mı ettim yoksa?"

"Yok, etmediniz. Biz Özgür'le sadece arkadaşız, rahat olabilirsiniz..."

Bakakalmıştım Yağmur'a... Neden daha fazlasının olması için büyük bir istek duyuyordum peki ben?

"Yağmur, sıkıldın mı?" dedim. O da aynı tavırla, "Neden sıkılayım? Hatta eğlendiğim bile söylenebilir," diye yanıtladı.

Barış, müşterilerin yanına doğru gidince, Yağmur'un ne düşündüğünü öğrenmeye çalıştım.

"Nasıl buldun Barış'ı?"

"Gayet yakışıklı ama biraz da çapkın gibi... Biraz patavatsız. Ve biraz da..."

Bir sürü şey sıralayacaktı ki sözünü kahkaha atarak kestim.

"Sen Suna'yı paylaşmak istemiyorsun, bildiğin kıskanıyorsun işte..."

"Hiç de bile! Ben sadece... Öf, tamam kıskanıyorum!"

Öyle tatlıydı ki uzanıp burnunu sıktım. Barış görmüştü bunu. Uzaktan göz kırparak gülümsedi. Yağmur derin bir nefes alıp etrafa göz gezdirdi. Ayağa kalktığı anda, "Ben gideyim artık. Göreceğimi gördüm ne de olsa!" dedi.

"Ama benim de soracaklarım vardı."

"Sorsaydın... Hep özel şeyler soracağına onları sorsaydın, hakkını kaybettin."

"Yağmur, gitmesen... Bak birazdan ben yeni fabrikaya gideceğim. Sen de benimle gelip görmek istemez misin?"

"İsterdim ama çok işim var."

"Hadi Yağmur..."

Israr ediyordum çünkü yanımdayken kendimi mutlu hissediyordum. Barış yanıma gelerek, "Yarın akşam gidelim yemeğe. Sordum, programları yokmuş. Bu arada, iki tane model seçtiler. Toplantı sonrası sanıyorum sipariş gelir onlara," dedi.

"Süper. Yağmur, sen de gelsene yarın bizimle. Barış; Yağmur, Suna'yla kardeş gibidir..."

"Öyle mi? Yarın Suna'yı da davet edelim o zaman, olur mu?"

Yağmur yine hiçbir şey beğenmeyen kaynanalar gibi memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Olur, Suna bu gece gelecek, İzmir'de. Sorarım, gelmek isterse..." dediğinde gülmek için kendimi

tuttum. Suna mı istemeyecekti Barış ile yemeğe gitmeyi? Kız aşkından Leyla olmuştu neredeyse!

"Biliyorum, yani Suat Ağabey bahsetmişti. O iş onlar için önemliymiş sanırım..."

Kıvrır Barış kıvrır... Belli ki boş değilsin. Neyse bakalım, yarın felekten bir gece çalalım da Suna'ya kıyağımız olsun azıcık! Yağmur'la birbirimize bakıp muzip bir şekilde gülüştük.

Barış ve müşterileri yarım saat kadar sonra numuneleri de alarak gitmişti. Yağmur'la showroomda baş başa kalmıştık. Yağmur stantlardaki kıyafetleri inceliyordu, ben de onu... Birden gözüme siyah renkte bir elbise takıldı ve elime alıp Yağmur'un yanına gittim.

"Bu elbiseyi yarın akşam giymeni istesem?"

"Çok güzelmiş. Yakışır mı bana?"

"Güzele ne yakışmaz ki..."

O sıcacık gözleriyle gülümsediğinde kalbimde bir yerler ya-
nyıyor gibiydi. Nefesimin hızlanmasının, başıbozuk bir at gibi
dörtmala koşmuşçasına çarpan kalbimin ya da yanımdan mi-
lim uzaklaşmasını istemememin sebebi, ayan beyan ortaya dö-
kölme üzereydi.

İçimde kaynayan kazandan habersiz, elbiseyi eline alarak
aynanın karşısına geçtiğinde, tam arkasıydım. Bakışlarımı
frenleyemediğimi o da fark etmişti sanki...

"Ben gitmeliyim, Özgür."

"Hani kalacaktın, fabrikaya gelmeyecek misin?"

"Gidip çalışmaya başlamalıyım. Hem, yarın akşam da ye-
meğe çıkacağız. İşlerim çok aksar, Özgür. Şu yılışık herifin işini
bir an önce tamamlayıp kurtulmalıyım."

"Bak, o zaman olur. Git başla ve o adam bir an önce çık-
sın hayatından."

"Çok maço gördüm seni."

"Sen daha hiç bir şey görmedin, güzelim."

O gülümsüyordu ama ben gayet kararlıydım. Başka gözün
ona değmesine izin vermeyecek kadar değerliydi benim için.

"Hadi, elbisemi bir çantaya koy da gideyim. İşim var ve sen de durmadan oyalıyorsun beni."

"Gitmeni istemiyorum da ondandır belki..."

Şımarık ses tonuna, küçük bir kıkırdama eşlik etti ve "Aç kalmamı istemezsin herhalde. Malum, ekmek parası," dedi.

"Ben bakarım sana."

Bunu duyunca kızmış gibi yaparak, kaşlarını çattı. "Özgür!" diye vurgulayarak ismini söyledi ve kapıya doğru yöneldi. Arkasından hayranlıkla bakıp gülüyordum.

"Bekle. Elbiseyi paketleyelim."

Yağmur gittiğinden beri masama çakılmış, düşünüyordum. Bugün ona olan ilgimin iyice farkına varmış ve paniklemişim. Suna'nın toplantıda olabileceğini düşünerek yarın akşamla ilgili kısa bir mesaj çektim. Görünce nasıl sevinecekti kim bilir...

Telefon elimdeyken annemi de aradım. Yağmur'un onu hiç kabullenmeyeceğini düşündüğü için çok evhamlıydı. Doğrusu bu konuda ona ümit verici cümleler sarf edebilmeyi çok isterdim. Fakat benim de endişelerim vardı. Yağmur hayatına kabul ettiği insanları zaten kolay kabul etmiyorken, bu kadar suçladığı bir anneyi nasıl kabul edecekti? Bunu ben de bilmiyordum.

Yağmur

Suna, gece uçaktan indikten sonra kendi evine gitmeyi tercih etmişti. Havaalanı onun evine oldukça yakındı. Dinlenecekmiş biraz. Ben de evin sessizliğinden istifade ederek, oldukça yüksek performansla çalışmış ve boşladığım işleri biraz toparlamıştım.

Son zamanlarda bildiğim her şey şaşmış, dağılmıştı. Ama bu da benim hayatımda yaşamam gereken rüzgârlı bir dönemmiş demek ki...

Gece üçü gördüğümde uykuya esir olmaya başlamış ve mücadele etmekten vazgeçip kendimi yatağa bırakmıştım. Anında uykuya dalmış olmalıydım.

Saat on bir gibi çalan alarm sesiyle uyandım ve kalkıp beni güne hazırlayacak olan ılık duşumu aldım. Mutfakta bir şeyler

atıştırdıktan sonra hiç oyalanmadan, tekrar bilgisayarın başına oturdum ve bütün dikkatimi işime verdim.

Ne kadar uzun süredir yerimden kalkmadan çalıştığımı, Suna arayınca anladım. Saat neredeyse dört olmuştu!

"Yağmurcuğum..."

Aynı şekilde, "Sunacığım," diye yanıtlarken, bu güzel sesi hayatım boyunca duymayı diliyordum içimden...

"Çalışıyorsun değil mi, sesin hiç çıkmadı?"

"Evet. Toparlayayım işlerimi biraz dedim, fakat olmuyor..."

"Acele etme, yaparsın. Akşam için Özgür aradı beni, saat sekizde senden alacakmış bizi."

"Öyle mi, sen kaçta gelirsin?"

"Altı gibi sende olurum, hazırlanana kadar ancak yetişiriz zaten."

"Haklısın, neyse o zaman ben biraz daha çalışayım, dikkatli gel. Görüşürüz."

Bir saat kadar çalışıp ayağa kalktığımda tüm uzuvlarım tutulmuştu. Birkaç aksak adımın ardından yaptığım esneme hareketleri açılmamı sağlamıştı ama yarım saatlik uyku hiç fena olmayacaktı. Bana adeta, *'Gel uzan, bak çok rahat edeceksin,'* diyen kanepeme teslim olmuş, daha fazla dayanamayarak uzanmıştım. Ancak zilin evi yıkarcasına çalmasından anladım ki o yarım saatlik uyku çoktan bir saati geçmiş bile. Uykulu gözlerle kapıyı açtığımda Suna neredeyse çığlık atıyordu.

"Yağmur! Bu halin ne? Şaka yapıyor olmalısın!"

Özgür

Bugün dikimhane ve kesimhane gibi bölümleri taşıdığımız için çok yoğunduk. Yağmur'u hiç arayamadım. Nedense onu aramak zor geldi. Bu duygu karmaşası bana pek iyi gelmemiştii. Suna'yla konuştum, sesine kuşlar konmuştu sanki. Öyle heyecanlı, öyle neşeliydi ki kabına sığamıyordu. Onları sekizde alacağımı söyleyerek telefonu kapatmıştım ama Suna'nın akşamki

hallerini düşünmeden de edemiyordum. Barış'ı görünce, kim bilir nasıl dolaşacaktı eli ayağı.

Eve gelip bir duş aldım ve giyindikten sonra Barış'ı aradım. Buluşacağımız yeri öğlen kararlaştırmış, çıkmadan birbirimizi ararız diye konuşmuştuk. Arabaya atlayarak Yağmur'a doğru sürmeye başladım. Yolun her metresi ona gidiyordu ve anlamıyordu. Onu düşünmeden geçirdiğim bir saat bile yokken, neyi itiraf edemiyordum? Neye cesaretim yoktu?

Evlerinin önüne gelmiş, arabayı park ederken Suna'nın aradığını gördüm.

"Özgür, nerede kaldın? Bir de kadınlara hazırlanamaz derler!"

"Hadi oradan, saat daha yedi buçuk... Hem ne bu heyecan, Suna? Geldim, aşağıdayım. Kapıyı açın."

"Tamam."

Suna apartman kapısını açmış, daire kapısının önünde bekliyordu.

"Vay vay vay! Ne kadar güzel olmuşsun, Suna!"

"Sen de pek yakışıklısın Özgürçüğüm. Gerçi hep yakışıklısın ya, hadi gel..."

"Tamam," deyip içeri girdiğimde, Yağmur da hazırlanmış odasından çıkıyordu. Onu tüm güzelliğiyle karşımda görünce, nutkum tutulmuştu. Saçlarını salmıştı, bukle bukle beline dökülüyordu. Elbise sanki onun vücudu için özel dikilmişti. Makyajıyla, duruşuyla, her şeyiyle çok güzeldi Yağmur.

Hiçbir şey söyleyemedim. Seyrederken dilim tutulup, kırım çekildi sanki. Gülümseyerek bana baktı ve "Hoş geldin," dedikten sonra ayakkabılarını giymek üzere eğildi. O kadar doğaldı ki!

"Suna, Özgür beni beğenmedi galiba. Yoksa bu elbiseyi daha başka taşıyacağımı mı hayal etmiştin?" Sitem mi ediyordu? Doğru ya, kıza tek laf etmeden, trene bakar gibi bakıyordum.

"O elbise daha başka nasıl taşınır ki Yağmur? Umarım bu gece etraftaki bakışlardan koruyabilirim seni."

"Korunmaya ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?"

Yağmur'un verdiği ters tepkiyi yine tek başına büyümüşlüğüne vererek sustum. Ama zamanla o da başkası tarafından korunmaya ve kollanmaya ihtiyaç duyacaktı, bunu biliyordum. Gecenin tadını kaçırmamak için cevap vermedim. Suna da bunun için göz kırpmıştı zaten...

"Çıkalım mı?" diye sıkıntıyla sorduğum an, Yağmur da tavırla, "Çıkalım," dedi.

"Durduğumuz kabahat, hadi artık, Barış'ı bir an önce görmek istiyorum."

Arabada, Suna yanıma, Yağmur da arka koltuğa oturmuştu. Bütün gün çalışmış olmasının verdiği yorgunlukla, kafasını arkaya doğru yaslamıştı. Dikiz aynasından birkaç kez yakaladığım bakışları aklımı başımdan alıyor, tuhaf hissettiriyordu. Bana neler yapıyordu bu cadı bilmiyorum ama ne yapıyorsa deli gibi etkilediği kesindi. Belki de ilgimi çeken şey, onun bu hırçın tarafıydı.

Yağmur

Özgür arabayı park ederek aşağıya indiğinde, dönüp baktım. Öyle yakışıklıydı ki kendinden emin duruşu bile hayranlık uyandırıyordu.

Bazı insanların oturup kalkması, yürüyüşü, konuşması, ne yaparsa yapsın insanı etkileyen bir enerjisi vardı... Ve Özgür de bunlardan biriydi. Eminim ki hayatı boyunca, herkes tarafından beğenilen biri olmuştur.

Yanıma yaklaşp, "İyi misin canım?" diye sorduğunda, yaptığım onca huysuzluğu göz ardı ederek, gülüşüyle, tüm sıcaklığını yüzüme vuruyordu.

"Evet, iyiyim. Ama üşüdüm, içeri girelim mi bir an önce?"

Gözleri bir süre yüzümde oyalanıp gözbebeklerimle buluştuğunda, Suna'nın o titreyen sesiyle uyarılmıştık.

"Özgür, tut beni. Heyecandan her an bayılabilirim."

"Suna, sakın ha! Hem ne diye bayılacakmışsın? Bırak, Barış Efendi bayılsın. Bulmuş senin gibi güzeli, hiç meraklanma sen."

"Hadi bakalım, göreceğiz."

"Özgür haklı. Ben erkek olsam seni asla kaçırmazdım."

"Yani ben de seni kardeşim gibi görmesem, asla kaçırmazdım."

Özgür

Yağmur, aniden bana doğru dönmüş ve bakışlarına yerleş-tirdiği tuhaflıkla şaşkınlığını belli ediyordu. Söylediğime ya şa-sırmış, ya da kıskanmıştı. Ya da bilmiyorum, bu kızı çözemiyo-rum ki ne hissettiğini de yorumlayabileyim!

Boğaz'da bulunan bu nezih restoranı hep çok sevmişimdir. Manzarasının güzelliğinin yanında, insanı kasmayan rahat bir havası vardı. İçeri girdiğimizde Barışların yeni geldiğini gör-müş ve onlara doğru ilerlemiştik. Selamlaşma faslından sonra, Barış Suna'nın yanına oturmayı tercih etmişti.

Masada konuşulan dil İngilizceydi. Sonuçta hepimizin bil-diği ortak dili konuşmak en mantıklısıydı. İngiliz kadınla se-lamlaşırken, bakışlarındaki yangını görmek işime gelmemişti. Hiç saklama gereği duymadan asılıyordu ve bu beni cidden ür-kütüyordu. Yağmur'la aramızda bir şey olmamasına rağmen, fark etmesini istemiyordum.

Üstelik diğer adam da pek tekin sayılmazdı. Neredeyse Yağmur'un ağzının içine düşecekti ve bu hiç hoşuma gitme-mişti. Garip bir şekilde adamın gözlerini kör etme ihtiyacı du-yuyordum. Yağmur yanımda oturuyordu, adam da tam karşı-sında. Hafifçe kulağına doğru eğilerek, fısıldadım.

"Yağmur, sen rahat mısın orada? Hayır, adam resmen sar-kıyor sana da o açıdan!"

"Adamı bilemem ama kadın senin ağzının içine düşecek... Asıl sen rahat mısın orada?"

"Sen benim için endişelenme, ben alışığım öylelerine."

"Öyle mi? O zaman ben de alışırım, sen hiç merak etme."

"Ne diyorsun sen?"

"Duydun dediğimi, hem sen davet etmedin mi beni buraya? Sanki senin şirketindeyken, görmedin mi adamın bana bakışlarını?"

"Neyse Yağmur, tartışmayalım, zaten bu akşam sende bir kavga etme potansiyeli var. İlk dakikadan sıraladın lafları bana."

"Öyle mi? Demek potansiyel kavgacıyım ha! Sen Suna'ya dua et, yoksa bir dakika kalmazdım burada!"

"Yağmur lütfen, duyacaklar şimdi."

"Umurumda değil!"

"Suna için umurunda olmalı! Unutma, ben de meraklı değilim bu İngilizlere, Suna'nın hatırı için davet ettim onları yemeğe."

"O zaman söylenmeyi kes artık."

"Allah'ım, söylenen ben mi oldum şimdi?!"

İkimiz de başımızı çevirmiş, suratlarımızı asmuş, etrafa bakınıyorduk. Yağmur yemek sırasında hiç keyifli değildi. Daha oturur oturmaz yaptığımız tartışma ikimizin de tadını kaçırmıştı. Oysaki İngilizler gibi Barış ve Suna da acayip eğleniyorlardı. Barış İngilizlere çiftetelli öğretiyor, bir yandan da Suna'dan destek istiyordu. İkisinin de yakınlaşmak için böyle bir fırsata ihtiyaçları olduğu ortadaydı. Masada Yağmur'la yalnızdık ve gizleyemediği bir gülümsemeyle onları izliyordu.

Müzik değişip, eski şarkılardan biri çalmaya başladığında, Barış oturmak için masaya dönen Suna'yı elinden tutarak durdurmuş ve dans etmeye başlamışlardı. Barış'ın belki de Suna ile samimiyeti ilerletmek için bana getirdiği müşteriler işe yaramış, hem ben sipariş almış hem de Barış isteğine ulaşmış gibi görünüyordu.

Onlar dans ederken, bana bakan İngiliz kadının dans teklifiyle karşı karşıya kalmam, an meselesiydi. Buna gerçekten hiç tahammül edecek durumda değildim. Ayağa kalktım ve Yağmur'a doğru dönerek elini tuttum. Bir şey demesine fırsat vermeden, peşimden piste doğru sürüklercesine götürdüm.

Bir an neye uğradığını şaşırsa da itiraz etmedi. Elimi beline atıp da o narin vücudunu hissettiğimde sırtımdan terler akıyordu. Gözleri öylesine güzel, yüzü öylesine masumken, bu

kadar çekici olmak da neyin nesiydi? Hele o bakışların insanı baştan çıkarması... Gözlerim gözbebeklerinde; ellerim, elimde olmadan belini okşuyordu. Bu Allah'ın cezası duygu her neyse artık dayanacak gücüm kalmamıştı.

"Yağmur..." Kulağına en boğuk sesimle inler gibi ismini fısıldamış ve "Küs değiliz, değil mi?" demiştim.

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama kollarımın arasında titrediğinin farkındaydım. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Nefesi yüzüme vuruyor, her vuruşta kalbim durmuş gibi hissediyordum.

"Aslında," dedikten sonra bakışlarıma takıldı ve susup utanarak başını çevirdi.

"Aslında ne?" dedim alnımı alnına yaslarırken...

Ne yapmaya çalıştığımı ben de bilmiyordum. O bir rüzgâr gibi ruhumda esiyordu ve ben karmakarışık olduğum gibi onun da aklını karıştırdığımı gözlerinden anlayabiliyordum. Bize ne-er olduğunun ayırımına şu an daha iyi varmışım. Yağmur kollarımdayken kendimi müthiş iyi hissediyor ve kaybetmekten korkuyordum. Şu ana kadar onun yanındayken duyduğum mutluluk ve huzur duygularından farklı, küçümseyemeyeceğim kadar kıymetli bir şey vardı aramızda...

"Özgür."

"Söyle canım." Ah, Allah'ım! Gözlerinde nasıl ölünür ki bir kadının? Anafora düşmüş gibiyim. Bu ne heyecan Yağmur, ne yapıyorsun sen bana?

"Suna'yla Barış çok yakıştılar yan yana, değil mi?" O da farkındaydı aramızdaki çekimin ve konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Evet, çok yakıştılar. Bakışlarını fark ettin mi?"

"Evet, ikisi de halinden memnun görünüyor."

"Barış fena çocuk değil, sempatik ve olduğu gibi."

"Evet, bana da öyle geldi. Bakalım hayırlısı..."

"Ee?"

"Ne?"

"Yani sen..."

"Ne olmuş bana?"

"Yok mu hoşlandığın kimse?"

Yağmur'a bu soruyu sormuştum sormasına ama cevabını hem heyecanla hem de başkasından hoşlanma ihtimalini göz önünde bulundurarak korkuyla bekliyordum.

"Benim önceliklerim var, Özgür. İlk önce iş hayatımdaki hedeflere ulaşmalıyım. Şimdi aşkı, meşki, hoşlanmaydı, bunlarla vakit kaybetmemeliyim."

Feci bozulmuştum bu cevaba! Duymak istediğim tabii ki bu değildi!

"Vakit kaybetmek mi? Sen aşkı böyle mi tanımlıyorsun?"

"Özgür, sana daha önce de söylemiştim. Senin ya da Suna'nın arkasında sırtınızı dayayacağınız, güveneceğiniz insanlar var. Allah korusun, ters giden bir şeyler olsa mesela... Ama ben şu anda çalışmasam en fazla altı ay dayanabilirim. O yüzden ilk önce ayakta durabilmeliyim."

"Yapma Yağmur, senin de sırtını dayayabileceğin insanlar var. Ben varım. Ve her ne kadar annemi kabul etmesen de o var. Halanlar var. Unutma, yalnız değilsin artık. Ben hep yanında olmak istiyorum Yağmur. Şartlar ne olursa olsun..."

"Teşekkür ederim Özgür."

"Ne için?"

"Benim gibi bir huysuza katlandığın için!"

"Çok şükür. Huysuz olduğunu kabul ettin sonunda. Ama..."

"Ama?"

"Keşke her huysuz senin gibi güzel olsa!"

O güzel gözlerinde kaybolmadan, masamıza oturmayı başarmıştık. Suna bize göz kırptığında, ağzı kulaklarındaydı. Yağmur'a doğru hafifçe dönerek, "Şaşkın kız, nasıl da mutlu," diye fısıldadığımda, kokusu aklıma başımdan almıştı. Aniden bana doğru döndüğünde gecenin başından beri olan şey olmuş ve yine birbirimizin çekim alanına girmiştik. Fakat bu durum, bizi izleyen İngiliz kadının sorduğu soruyla bozulmuştu...

Şaşkınca birbirimize bakarken, *Dışarıdan nasıl görünüyorduk biz?* diye sordum kendime.

"Siz âşık mısınız?"

Masada oturan herkesin dikkati bize yönelmiş, cevap bekliyor gibi bakıyorlardı. Yağmur'a göz kırpıp, "Evet, çok aşığız," dediğimde, gözleri kocaman açılmış, utançtan renkten renge girmişti. Aslında bu bir kaçıştı. Böylece bu İngilizlerden kısa yoldan kurtulmuş olacaktık. Nitekim öyle de oldu. En azından yüzlerindeki hayal kırıklığını görmüş olduk.

Ancak kültür farkı dediğin şey önemliydi. Geldiğimizden beri Yağmur'u dikizleyen adam "Özgür Bey, çok şanslısınız. Yağmur Hanım şahane bir kadın ve çok çekici," dediğinde, yumruklarımı adamın gözüne indirmemek için kendimi zor tutmuştum. Üstelik bu muhabbeti bitirmeye pek niyetleri yok gibi görünüyordu. İngiliz kadın da ona cevap verme gereği duyarak, "Özür Bey'e haksızlık etmeyin; o da en az Yağmur Hanım kadar ekici," deyip, gözümün içine imayla bakmıştı.

Adam, iğrenç bir kahkaha atarak, "Evet, yakışıyorlar ama değil mi?" dediğinde sinirlerim laçkalaşmıştı. Nasıl insanlardı bunlar?

Barış gerildiğimi anlamış, hem gülüp hem de "Bir ömür boyu âşık kalırlar umarım," diyerek muhabbete katılmıştı. "Sağ ol Barışcığım, darısı başına," derken, gözlerim kadar sesim de imalıydı... Ne demek istediğimi tabii ki anlamıştı, zeki çocuk... Yağmur'a döndüğümde yüzünü gördüm. Şaşırsam mı, gülsem mi bilemedim. Kırmızının her tonunu yanaklarına yerleştirmiş, dut yemiş bülbül gibi susmuştu. Onu biraz daha utandırmak istedim ve sordum.

"Sevgilim, ne dersin? Biraz daha dans etmek ister misin?"

Pis bir şekilde sırtmıştım... Ama Yağmur da buna pis bir cevap vermişti.

"Ah sevgilim, seninle her zaman dans ederiz. Ben bu şarkıda Sevgili John'u dansa kaldırmak istiyorum."

"Tabii ki güzel bayan, çok nazıksınız."

Adam, bunu bekliyormuş gibi yıldırım hızıyla ayağa kalkmış ve elini ona doğru uzatmıştı bile. Nasıl da faka bastırmıştı Yağmur beni! Şimdi, otur izle bakalım bu güzel dansı Özgür Bey!

Yağmur

Özgür, benden böyle bir karşı atak beklemediği için, yüzünün şekli anında değişmişti. John, kibarca elini uzattığında elimi onun elinin üstüne koymuştum. Ama Özgür bana öyle bakıyordu ki sinirden çıldırmış gibiydi. Umursamadım. Demek dalga geçiyordunuz benimle... Dalga denizde olur, buyurun bakalım! John, elini kibarca belime attığında Özgür'e çok anlamlı ve muzip bir gülüş göndermiştim. Kafasını iki yana sallayarak, *ne yapıyorsun* gibilerinden bakınca görmezden geldim.

Piste geldiğimizde, elimi John'un omzuna bıraktım. Ama John'un bu konuda usta olduğunu nereden bilebilirdim? Adam gözlerimin içine düşecekti. Hâkimiyeti tamamen ele almış, öyle büyük bir ihtirasla dans ediyordu ki şaşırmıştım... Bu hiç alışık olmadığım bir durumdu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Fakat Özgür'ün yüzündeki öfkeyi gördüğümde, devam ettim. Hem de büyük bir zevkle...

Özgür

Adam kızı ahtapot gibi sarmış, dans ediyordu! Hem de ne dans! Aşağılık adama bak sen. Belinden tutup nasıl da çekmiş kendine doğru. Maşallah, Yağmur Hanım'ın keyfi de pek yerinde. Sinirden nefesim kesilmek üzereydi ki bu çok tehlikeliydi. Sakin kalabilmek için ellerimle yüzümü ovuşturdum ve derin bir soluk aldım.

Suna'nın bana baktığını görünce, sustum. Ama o konuşmayı tercih etmişti.

"Ee Özgür Efendi, sevgilin de güzel dans ediyormuş, değil mi?"

"Ya... Sorma..."

Sözcükler dişlerimin arasından zorla çıkıyordu. Daha fazla yerimde oturup, bu dansı seyredemeyecektim. Ayağa kalktım ve emin adımlarla onlara doğru yürümeye başladım. Suratımı ekşiterek yanlarında durduğumda, John iğrenç bir tebessümle bana bakıyordu.

"John, ben kıskanç adamın tekiyim. Sevgilimi başka kollarda görmeye ancak bu kadar dayanabildim."

"Ee böyle bir sevgili için çok bile dayandın, Özgür."

Yağmur'un elini elime bırakmış ve masaya doğru gitmişti. Yağmur, yüzüme çekinerek bakmış ama hiç konuşmamıştı. Kollarım beline dolandığında, aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak, ellerini boynuma sardı. Kendimi onu seyretmekten alamıyordum. Demin duyduğum o yüksek duygunun adı belliydi artık, kıskançlık. Onu deli gibi hiç kimseyi kıskanmadığım kadar kıskanmıştım. Bırak vücudunu, saçının teline benden başkası dokunsun istemiyordum.

Yağmur, bizi izleyen Suna'yı görünce gülümsedi. Onu sevetteğimi fark ettiğinde gözlerime derin derin baktı ve bir elini boynumdan çekerek, yanağımın üstüne bıraktı. Her şey alev alevdi ve daha da alazlanmak için bahaneye bakıyordu sanki. Yüzümü, onun yanağına doğru yasladığımda sıcaklığını hissetmek...

"Öyle derinden ve hüznle bakıyorsun ki bazen... Özgür, iyi misin canım?" diye sorduğunda ise erimek...

Galiba hiç iyi değildim. Bana neler yaptığını bilmiyorsun, Yağmur... Bu duygunun büyüklüğü korkutuyor beni artık. Öyle güzelsin ki her baktığımda kapılıp gidiyorum...

"Demin çok kızdım sana. Elin adamıyla o yakınlıkta nasıl dans edersin?"

"Abartma. Güzel dans ediyor ama değil mi?"

Bu cevap beni delirtmiş, onu tüm hırsımla kendime doğru çekmiştim. Aptalca davrandığımın farkındaydım ama kendimi engelleyemiyordum.

"Böyle, bu mesafeden dans edince mi güzel dans oluyor? Gözlerine böyle bakınca mı?"

"Özgür, ne yapıyorsun?"

"Niye? John kadar iyi dans edemiyor muyum yoksa?"

Yağmur beni hışımla iterek gidip yerine oturdu. Sinirle peşinden gittim, yerimize otururken kollarımız birbirine çarpınca, kızgınlıkla ittirdi kolumu... Devamında da ters ters baktı. Ne yaparsa yapsın, beni feci etkiliyordu.

Bir süre sonra, İngilizler sabah uçağıyla gideceklerini söyleyip, müsaade istemişlerdi. Şoför çağırıp onları otellerine gönderdiğimizde, masada dördümüz kalmıştık. Suna ve Barış ikimizin sus pus olmuş haline bakıp gülerken, Suna dayanamayıp takıldı bize.

"Özgür, ne yaptın da kızdırdın sevgilini?"

"Sunacığım, bugün tıpkı Özgür gibi seni de pek bir esprituél gördüm."

"Yağmur Hanım, bu tamamen bir kaçış planıydı Özgür için. Yoksa o gördüğünüz bayan, asla bu saatte kalkmazdı masadan. Özgür, durgunlaştın sanki biraz?"

"Tüm gece o kadar aktıftı ki yorulmuş olmalı. En azından bakışları o yönde..."

Yağmur'un cümlesi, yüzüne düşen bir tutam saç okşayarak kulağının ardına ötelememle yarım kalmıştı.

"Seni izlerken insanın yorulması mümkün mü? Beni yoran, John'un sana asılmasıydı."

Yağmur

Gecenin kalanında, Özgür'ün bakışları üzerimde tatlı tatlı gezindi. Suna ve Barış ise biraz da alkolün etkisiyle çekingen tavırlarını bir kenara bırakmış, muhabbet etmişlerdi.

Gitme vakti geldiğinde hep birlikte çıkışa doğru ilerledik. Kapıdaki görevlinin elinden mantomu alıp gözlerimin içine baktı ve giymem için kendisi tuttu. Ama ensemeye değen sıcak nefesi, döndüğümde yüzüme vurunca yutkundum. Elini belime bırakarak, "Hadi, gidelim artık," dedi ve ilerlemem için izin verdi.

Tuhaf bir geceydi. Gergin başlayıp, hareketli devam etmiş ve çok eğlenceli bir şekilde bitmişti.

Önceleri hayatımda bir tek Suna varken, şimdi etrafıma baktığımda halamlar, babaannem, kuzenlerim, daha görmediğim ama en kısa zamanda beni görmeye geleceğini halama söyleyen yurtdışındaki amcam, Özgür, hatta belki Barış ve hiç kabul etmesem de annem sıfatındaki insan... Kalabalığa karışmaya başlamıştım birdenbire...

Arabaya doğru giderken Barış, "Özgür, bayanları ben bırakayım istersen," demişti ama Özgür'ün cevabı yine şaşırtıcı olmuştu.

"Onlar bu gece bende kalacaklar, Barış."

Özgür'ün emrivakisine, "Öyle mi?" diye ikimiz birden tepki vermiştik.

"Özgürcüğüm ne o, bize sormadan planlar mı yaptın sen?"

Suna'nın şu çakır keyif hallerini sevememiştim bir türlü çünkü dünya umurunda olmuyordu o zamanlarda.

"Ben eve giderim, kimse kusura bakmasın."

"İtiraz yok, bana gidiyoruz. Hem evde kritik yaparız biraz. Sabah erkenden kahvaltı hazırlar, beni işe gönderirsiniz, güzel olmaz mı?"

"Özgür, sen niye hep emrivaki yapıyorsun? Bir sor bakalım biz bunu istiyor muyuz?"

"Evet, ben istiyorum Yağmur, Özgür de istiyor. İkiye bir yenisin zaten."

Barış, bizim çekişmemizi tebessümle izledikten sonra, "O zaman ben de size, bu güzel gece için çok teşekkür eder ve en kısa zamanda tekrarlayalım derim," dedi.

"Tamam, tekrarlayalım Barışcığım ama mümkünse yabancılar olmadan. Kaşı gözü ayrı oynuyordu seninkilerin be kardeşim!"

"Haklısın, kardeşim."

"Peki, o zaman cumartesi akşamı biz sinemaya gideceğiz. Sen de gelmek ister misin Barış?" diye sordum. Suna bana büyük bir minnetle, Özgür de tek kaşını kaldırmış bakıyordu.

"Doğru, biz cumartesi gidiyoruz işin yoksa sen de gel."

"Olur, gelirim."

"İyi, konuşuruz yine. Dikkatli git. İyi akşamlar."

Barış'ı bu sözlerle uğurladıktan sonra, Özgür bizi arabaya yönlendirmişti ama Barış'ın Suna'ya attığı o anlamlı bakışı da gözden kaçırmış değildik. Suna bir kuş gibi cıvı cıvı şakıyarak, "Ya siz süpersiniz, gerçekten süper!" dedi.

"Bu iyiliğimi unutma, Suna." Suna daha da keyiflendiğinde, üzerine bir rahatlık gelip onu esir almıştı.

"Unutur muyum hiç, Yağmur?!"

"Bana da borçlu olduğunu hatırlatırım. Bu geceyi ayarladığımı unutma."

"Şunlara da bakın ya... Yaptığınız iyiliklerin çetelesini mi tutuyorsunuz siz?"

"Özgür, bu arada Barış'ın yanında tartışmak istemedim ama bizi eve bırak, en azından beni."

"Hayır. Yağmur, bu sefer senin dediğin olmayacak."

"İyi de Özgür, sabah bu halde nasıl işe gidelim biz?"

"Evet ya doğru, sabah benim de bir toplantım var. Gece kıyafetiyle gitmek olmaz."

"Kızlar, su koyuverdiniz hemen."

"Tamam. Şöyle yapalım, sen bizde kal. Sen yarın o kıyafetlerle de gidebilirsin işe."

"Bence de."

"Neyse, boş verin. Ben sizi eve bırakayım o zaman."

"Of Özgür! Hemen bozuluyorsun. Elinden gelse bizi biblo gibi başucundan ayırmayacaksın."

Gözlerime bakarak, "Elimden gelse, evet... Ama bu durum seni rahatsız ediyor galiba?" dedi.

Özgür'e cevap vermedim. Hâlbuki o bir cevap bekliyordu. Vermediğim için de yüzü iyice asılmış bir şekilde bizi eve bırakıp gitmişti.

Suna ikimiz için de sıcak süt hazırlamıştı. Mutfak masasına oturmuş, sessizce içiyorduk. Halimize şöyle bir bakıp elimde

olmadan kahkahalar atmaya başladım. Sinirlerim bozulmuş olmalıydı. Suna aptal aptal yüzüme bakıp, "Yağmur, sıyırdın mı kuzum sen?" dediğinde daha çok gülüyordum. Başını iki yana sallayıp, "Tövbe tövbe! Ne oldu ki şimdi?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok da Suna, bu gece o kadar süslü ve gösterişliydik ki... Yemekler, içkiler... Şimdi bu eski eşofmanların içinde, elimizde sütler... Birden komik geldi."

"Cidden komik. Bir de baksana benim eşofmanın dizkapağı delinmiş biraz. Bunları niye saklıyorsak?"

"Çünkü ikimiz de paspalız. Ve evde bir sürü yeni eşofman da olsa yine eskisini alıp giyeriz."

"Öğrencilik alışkanlıklarına aynen devam. O zamanlar yoktu, elimiz hep aynı şeye gidiyordu."

"Haklısın."

Durgunlaşmıştı Suna, elindeki bardağı evirip çevirip masaya bıraktı.

"Yağmur, sana bir şey sormam gerekli."

"Hayırdır, sen izin alıp sormazsın pek. Küt diye girersin konuya genelde."

"Özgür."

"Ee?"

"Bu çocuk senden hoşlanıyor galiba."

"Daha neler... Sana öyle gelmiştir, tam tersine bence bana biraz uyuz oluyor..."

"Hiç zannetmiyorum, hem çok iyi birisi..."

"Bence de çok iyi."

"O kadar mı Yağmur? Sadece iyi mi?"

"Tamam, iyi, yakışıklı hatta feci karizmatik... Ama hepsi bu. Ha bir de annemin sevgili üvey oğlu."

"Yapma Yağmur, yine aynı şey için suçlamayacaksın Özgür'ü, değil mi?"

"Suna, bak bu aralar hayatımda çok hızlı değişimler yaşıyorum. Sen de farkındasın. Psikolojim allak bullak... Dün yaptığım bugün doğru gelmiyor. Bugün yaptıklarım şimdi yanlış

geliyor. Yani bu aralar hiçbir şey düşünmek, hiçbir şey için karar vermek istemiyorum. Çünkü sağlıklı düşünemiyorum."

"Haklısın güzelim. Hadi, içtik sütümüzü, uyuyalım artık."

"Tamam."

Elbette, tüm bunları ben de gözden geçiriyordum. Durup durup aklıma düşüyordu zaten Özgür ama bana söylediği bir şey yoktu ki henüz... Hem belki de yanılıyorduk biz. Belki de hiç öyle düşündüğümüz gibi hoşlanmıyordu benden.

Ertesi gün sabah sekiz gibi uyanmıştık. Giyinip bir şeyler atıştırmamız hemen hemen 20 dakika sürmüştü. Sonrasında Suna toplantısına, ben de Yalçın Bey'in şirketine doğru yol almıştım. Adam içeri girdiğim saniye itibariyle sulu sulu konuşmaya başlamıştı bile... Bu kadar yeterdi, artık bir dur demeliydim yoksa kafasını kırmam an meselesiydi. Tam bu esnada telefonumun çalması müthişti, arayanın Özgür olması ise başka bir şanstı tabii...

"Özgür!"

En yüksek sesimle konuşmaya başlamıştım fakat belli ki dünden kırıgındı, sesi pek bir bozuktu.

"Neden böyle yapıyorsun?" demişti hemen konuya girerek.

"Canım, ben Yalçın Bey'in şirketindeyim şu anda."

En samimi halimle devam ederken, bozuk sesi daha da cızırtılı bir hal alıp, "Yalnız mı gittin?" diye sordu. Yalçın Bey hiç gizleme gereği duymadan can kulağıyla beni dinliyordu. Sapık adam, utanmadan bir de vücudumu inceliyordu!

"Evet aşkım, tamam ben şimdi çıkıyorum."

Bu cümlemin sonunda Özgür'ün sinir katsayıları tavan yapmış vaziyetteydi.

"Yağmur, o adi adam seni rahatsız ediyor, değil mi? Tarif et bana orayı."

"Yok, gerek yok. Çıkıyorum ben bir iki saate kadar. Görüşürüz."

Telefonu kapatarak, kendini bir şey sanan kalantor adama göz ucuyla baktım. Rengi resmen mora dönmüştü. Buraya gelmeli iki saat olmuştu ve adamın tavrında ciddi bir değişme vardı. Özgür'le yaptığım telefon görüşmesi arayıp da bulamayacağım bir fırsat olmuştu benim için.

İşim bittiğinde, çantamı hızla toparlayıp çıktım. Telefonum titreşimde olduğundan duymamıştım, defalarca çalmış meğer... Özgür aramış üç kere ve şimdi yine...

"Özgür?"

"Sen neredesin? Aklım çıktı resmen!"

"Ya tamam çıktım, bir sakın ol!"

"O adamın ağzını burnunu dümdüz edebilirim. Karakter-siz şeye bak sen!"

"Esip gürelemeyi bırak hadi... Ne yaptınız, taşındınız mı?"

Özgür derin bir nefes alıp bir süre susmayı tercih etti. Benim için çok endişelendiği belliydi.

"Ofis katı kaldı bir tek. Onu da hafta sonu taşıyacak çocuklar."

Sesindeki sıkıntılı ton değişmiyordu bir türlü.

"Ne güzel... Tertemiz bir mekân olmuştur orası şimdi."

"Görmek ister misin?"

"Tabii, ama önce iyice yerleşin. Hayırlı olsun demeye geleceğim size. Şimdi gidip bu işi bitirmek için çalışmam gerekiyor."

"Bana söz ver."

"Ne için?"

"O adamın yanına tek başına gitmeyeceksin bir daha."

"Peki, söz. Ama tam vaktinde aradın, biliyor musun?"

"Farkındayım. Yoksa senden öyle *canım* ya da *aşkım* kelimelerini asla duyamazdım. Aklım çıktı aklım!"

Özgür

Yağmur, söylediğim son cümle ile ona olan ilgimi biraz daha fark etmiş olmalıydı ama Özgür *kapatmam gerekiyor. Polis var ileride, sorun çıkmasın, diyerek kaçmak daha cazip gelmişti.*

Yanaklarının kızardığına ya da kafasına saksı düşmüş gibi davrandığına emindim... Aslında söylediğim son cümleleri nasıl kurduğuma, kendim de şaşırmıştım. Ama bana neler olduğunu az çok biliyordum artık. Tüm gün kafamın içinde dönüp duran suretten bir türlü kurtulamıyor, düşünmeden edemiyordum.

Aradan bir hafta geçmişti. Bu bir hafta boyunca, hem Suna hem Yağmur hem de ben, çok yoğun çalışmıştık. Öyle ki cumartesi günü için yaptığımız sinema programını bile iptal etmiş, birkaç telefon konuşmasından ileri gidememiştik.

Ben taşınma işleriyle uğraştığımdan, Suna aldıkları İzmir işinin programına başlama sebebiyle, Yağmur da bir an önce kurtulmak istediği Yalçın Bey yüzünden yoğun bir çalışma ortamına girmiştik...

Fakat bugün, özellikle son bir saattir çalışamıyordum. Yağmur'u çok özlemiştim. Elim telefonda, gözüm ekranında, "Arasam mı acaba?" diye tereddüt ederken, bu hafta arayanın hep Yağmur olduğunu anımsadım. Aslında bunu bilerek yapmıştım. Onun hayatında bir yer edinip edinmediğimi görmek için... Ve görünen oydu ki iyi ya da kötü bir yerim vardı kalbinde.

Kendi kendime söylenmeyi keserek telefonu sehpanın üzerine bıraktım ve ceketimi alıp çıktım. Bir süre sonra olmak istediğim yerdeydim. Zile basıp, sıkıntılı bir nefes vererek saate baktım. Kapıcı biraz önce merdivenlerden iniyordu ve Yağmur onun bir şey unuttuğunu sandığı için kapının ardından, "Ah be Serhat, kim bilir ne unuttun yine?" diye söyleniyordu. Kapıyı açıp, beni karşısında görünce sevinçle gülümsedi.

Üzerinde eski bir eşofman altı, üstünde yakası yırtık bir tişört vardı ve saçları darmadağın toplanmış halde tam karşımdaydı. Bu en dökük haliyle bile o kadar güzeldi ki... Çünkü gözbebekleri parlıyordu. Gözlerinde ilk defa umut ışıkları vardı ve yüzü apaydınlıktı. Yanakları al al, dudakları pembeydi. Gözlerim gözlerine takıldığında, ne bir adım geri ne de bir adım ileri... Ne o ne de ben, bir şey diyebildik...

Dayanamadım. Belinden çekip sarıldım. Özlemiştim, hem de çok... Kollarımdaydı işte. Çıt çıkarmadan, uysal bir kedi gibi sokuldu.

"Hayırsız, nerelerdeydin?"

Şakaya vurmuştu, gözlerindeki sevinci gizlemek istercesine... Elimi yanağına bırakarak okşadım ve yeşil gözlerine özlemle baktım.

"Bana diyene bak! Ama haklısın, bu aralar taşınma falan derken kendimi bile unutmuşum. Bir de annemde kaldım bu hafta hep..."

Bozulmuştu Yağmur son ettiğim laftan sonra.

"Öyle mi?" dedi sıradan bir ses tonuyla, sonra da yüzünü ekşiterek, "Nasılmış annen?" diye ekledi.

"Annem... Bilmem, bence mutluydu."

Şaşkınlığını gizlemek istercesine yutkunmuş, elini nereye koyacağını bilemeyince parmaklarını birleştirmişti.

"Demek mutlu... Tabii, ben hanımefendi için ne ifade ediyorum ki? Benim onunla konuşup konuşmamam umurunda bile değil."

Kızgındı artık. Halen kapı girişinde olduğumuzu fark edince kenara çekildi ve içeri girmeme izin verdi. Ayaklarıma bakarak hafifçe tebessüm etti ve portmantonun içinden çıkardığı erkek terliğini bana doğru uzattı. Bunu benim için aldığını biliyordum... Öyle hoşuma gitti ki yüzüme geniş bir gülümseme yerleşti. Evde daha önce erkek terliği yoktu... Hemen giydim ayağıma ve teşekkür ettim sevinçle. Ceketimi asıp içeri geçtiğimizde, Yağmur yorgunluğu her halinden belli olan bedenini koltuğa bıraktı. Tam karşısına geçerek eğildim ona doğru.

"Annem neden mutlu, biliyor musun?"

"Umurumda değil!"

"Seni gördüğü için... Sen iyi olduğun için. Başarılı olduğun için. Bir de senin halana ne kadar benzediğini yakından görmek ona çok garip gelmiş. Sakın yanlış yorumlar yapma ama..."

"Kapatalım bu konuyu, Özgür?!"

"Hiç mi affetmeyeceksin?"

"Sen benim şartlarımda olsaydın ne yapardın, Özgür?"

Aslında sorusu çok samimiydi ama cevap veremedim. Çok haklıydı ama anneme de kıyamıyordum işte...

"Çok zor. Bu çok zor Yağmur, neyse kapatalım bu konuyu. Ben buraya seni çok özlediğim için geldim zaten."

"Çok yoğun bir haftaydı hepimiz için. Suna'yı da göremedim hiç. Barış birkaç kez bir şeyleri bahane edip aramış onu."

"Öyle mi? Peki sen... Bizi özlemedin mi?"

O alev saçan gözleriyle beni izlerken, ellerimi usulca saçlarının arasına bıraktım. Bakışlarını yere çevirdiğinde, çenesinden tutup kaldırdım. Cevap bekliyordum.

"Çok özledim," dedi mırıltıyla... Tamam, bu yeterdi bana şimdilik. Alnımı alnına yasladığımda, konuşmaya mecalimiz kalmamıştı. Onun küçük kız çocuğu mahcubiyetiyle harmanlanmış bu hallerini öyle çok seviyordum ki... Öyle yakın, öyle tek parça gibi hissediyordum ki... Şimdi bu denli yakın olunca daha iyi kavramıştım diğer yarım olduğunu.

Ben biliyordum bilmesine ama bunu bir de Yağmur'a anlatmak vardı... Gözlerimizin arasındaki mesafe neredeyse sıfırlanmıştı ama buna rağmen, bu yakınlık bile çok uzakmış gibi özlemle, yetmezlikle bakıyordum o güzel, renkli gözlerine... Alı al, moru mor olmuş halde, utanarak hafifçe uzaklaştı benden.

Bir şeyler rayından çıkmıştı artık, benim kadar o da farkındaydı. Ayağa kalktığı anda içime bir boşluk yerleşti sanki bir an bile uzağıma düşsün istemiyordum. İnsan güzel şeylere nasıl da kolay alışıyor.

Kanalları değiştirip dururken, bulduğu ilk filmi açıp, "Seyreder miyiz?" diye sorduğunda yine gözlerini kaçırdı. Elinden tutup yanıma çektiğimde, şaşkın ve ürkekti... "Yanıma otur, seyredelim," dedim. Filmı seyrediyorduk güya... Külliye n ya-lan... O benden kaçmak için televizyonu izliyorken, ben de onu izliyordum. Film bittiğinde, yorgun bedenimi toparlamaya çalışarak, "Ben gideyim artık. Güzel bir akşamdı, teşekkür ederim," dedim.

Bana *kal, gitme* desin istiyordum ama susuyordu Yağmur. Koltuktan kalktığı da yoktu, beni geçirmeyecek mi diye düşünürken, "Gitmesen?" deyiverdi. Gözlerinin içi gülüyordu bunu söylerken. Onu böyle görmek nasıl da hoşuma gidiyordu, bayram şenliği gibi... Başımla onayladım ve "Hiç söylemeyeceksin sanmıştım," dedim. Yağmur'la birlikte olmanın güzelliği bambaşkaydı. Yanına oturdum ve başımı koltuğa yaslayarak yüzümü yüzüne döndüm. Değişecekti her şey... Belliydi ve ben buna çok hazırdım.

Yedinci Bölüm

Yağmur

Ellerimi saçlarında gezdirirken, hiçbir erkeğe kendimi bu kadar yakın hissetmediğimi düşünüyordum. Heyecanımı bastıramıyor, kalbimin kuş gibi çırpınmasını engelleyemiyordum. Ben bir an önce sabah olsun ve o güzel parlak bakışlarıyla buluşayım derken, o öyle derinden uyuyordu ki... Başka türlü uyandırmak içimden gelmedi. Kendime bile itiraf edemesem de usul usul severken, saçlarını okşarken güne uyansın istedim. Sımsıcak bakan gözlerini yavaşça açtı ve gülümsedi. Ellerim öylece saçlarında, gözlerim gözlerinde kaldı.

Yanağıma uzanıp usulca okşadı... Saçlarının arasında olan elimi çekecekken, doğrularak oturdu ve elimi tutup nazikçe öptü. Bu her neyse, ruhumu teslim edeceğimi sanıyordum. Yavaşça yüzüme yaklaşıyordu ve ben öleceğimi hissediyordum. *Aman Allah'ım, neler oluyor yüreğime?!* Neyse ki, düşündüğümü yapmadan, yanağıma bıraktı dudaklarını. Ateşe değmiş gibi alev alıyordu dokunduğu yer. Bin duygu birbirine karışıyor ve dağılıyordum.

Özgür

Tutamıyordum artık kendimi. O böyle güzelken, o böyle masumken... Aynı zamanda bu kadar çekiciyken... Ne kadar zordu dayanmak. O öpücük yanağına gitsin diye, kendimi ne kadar zorladığımı bir ben bilirim. Bu bile bendeki duyguların tavan yapmasına sebep olurken, tutup kollarımı beline dolasam ne olurdu acaba? Öyle sıcaktı ki teni, dayanamıyordum

işte... Elim beline gittiğinde yüzü nasıl da kızarmıştı. Gözlerini yerden kaldırmayışı utandığını açıkça gösteriyordu. Of... Bu nasıl bir güzellikti, aklım başımdan gitmişti iyice. O şaşkın olsa da ne hissettiğimi iyi biliyordum. Düpedüz âşık olmuştum Yağmur'a. Yakar gibi... Yanar gibi... Bıraksam, kaçır adımlarla gidecekti biliyordum. Ama ona kaçacak pek bir yer bırakmayacağımu ikimiz de görecektik yakın zamanda.

Yağmur

Özgür'ün sıcak nefesini yanağımda hissetmenin şokunu atlatamadan, eli belime dolandı yavaşça... Diğer eli saçlarımda geziniyordu. Başımı usulca omzuna dayadı ve beni sımsıkı sardı. Bu güven duygusu, Özgür'ün kendine has erkeksi kokusu... Başım dönüyordu galiba. Kafamı omzundan kaldırmamak en iyisiydi... O sımsıkı sardı, ben sığındım kollarına... Meğer hayatta okumaktan, çalışmaktan başka duygular da varmış. Peki, bu yaşadığımın adı neydi şimdi? Beynim takıldı kaldı, kalbim dörtlale koşan bir tay gibiydi...

"Günaydın meleğim. Bugün çok güzelsin," dediğinde çekildim kollarından. Tatlı bir telaş almıştı kalbimi. Ürktüm her nedense.

"Günaydın. Hadi kalk, elini yüzünü yıka, kahvaltı hazır." Sesim şaşkınlığımı ele veriyordu.

"Niye giyindin sen? Evde çalışmayacak mısın bugün?"

"Hayır. Şirkete gideceğim."

"Öyle mi?"

"Yalçın Bey'in programı bitti. Onun CD'lerini götüreceğim."

"Şükür, kurtuluyoruz pis heriften. Sakın yalnız gideyim deme."

"Korkma gitmem."

"Sen bu kadar güzelken korkmamak mümkün mü?" dediğinde bakışlarımız tekrar kilitlenmişti. Hemen kalktım ve koşar adımlarla mutfığa giderek, fincanlara çay doldurdum. Geri geldiğimde kaldığımız yerden devam ediyordu.

"Kiminle gideceksin? Burak Beyle mi?"

"Yok, ben gitmeyeceğim. Çocuklar yüklerler. Yeni bir iş varmış, biz Burak Bey'le onun hakkında konuşacağız."

"Şu Burak, bir evlense de kurtulsak."

Yediğim lokma boğazıma takılınca öksürmeye başladım. Hemen kalkıp su getirdi.

"Özgür, boğulacağım bir gün senin yüzünden..."

"Ne dedim ben şimdi?"

"Ne dediğini sen de ben de biliyoruz. Ben genç bir kadınum, tabii ki etrafımda insanlar olacak ve beni beğenecekler. Bundan doğal ne olabilir ki?"

"Haklısın," dedi ama suratı beş karış olmuştu. Hatta kuduruyordu resmen!

"Özgür, sen bugün ne yapacaksın?"

"Yerleştik ama son bir kez departmanların eksiklerine bakmam gerek. Bir de iki saat sonra gelecek olan bir müşterim var."

"Sonra?"

"Sonra da gelen müşteriyi belki öğlen yemeğine çıkarırım, bakacağız duruma göre."

"Müşterin bayan mı?"

Bu soruyu sordum sormasına ama kendime de kızdım. *Yuh yani Yağmur, sen Özgür'ü kıskanıyor musun yoksa?!*

"Evet. Güzel bir sarışın."

"Öyle mi, ne güzel... En azından sıkıcı bir yemek olmaz, değil mi? Baktıkça için açılır."

"Ses tonun niye sertleşti? Yanlış bir şey mi dedim?"

"Hayır sertleşmedim. Sadece geç kaldım biraz."

"Hayır, geç kalmadın. Sizin şirket sekiz buçukta işbaşı yapıyor. Daha yarım saat var. En fazla on dakikada gidersin... Ama ben kalkmalıyım artık, teşekkür ederim her şey için."

"Rica ederim. Ben de seninle birlikte çıkayım."

Merdivenlerden inerken, elini belime dayayıp yol verdi. O üç beş saniye süren zaman diliminde, vücuduma titreşimler gönderilmişti sanki...

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Yok, arabamla gideceğim. Akşama işlerim var biraz."

"Ne işin var?"

"İş işte..."

"Peki, hoşça kal o zaman."

"Hoşça kal."

Çalışırken zaman mefhumunu yitiriyordum. Nasıl dalmışsam saatin bir olduğunu bile henüz fark etmiştim. Koltuğumu pencereye doğru çevirmiş, akan trafiği seyrediyordum. Sanki karşımdaki manzara çok matah bir şeymiş gibi... Aklım zaten başka yerdeydi... Ne yapmıştı acaba Özgür, çıkmış mıydı sarışın müşterisiyle yemeğe? Huzursuzdum. Üstelik haksız da değildim. Özgür o kadar yakışıklıydı ki kadının kayıtsız kalması imkânsız gibi bir şeydi.

Aramalıydım... Evet evet, aramalıydım... Telefon elimdeydi. Peki, şimdi arayıp ne diyeceksin Yağmur? Bırak o telefonu elinden! On dakikadır kendimle boğuşuyordum. Hem de nasıl bir boğuşma... Burak Bey'in dakikalardır odamın kapısını tıklattığını bile fark edememişim...

"Yağmur, hangi denizlerdesin? Öyle bir dalmışsın ki beş dakikadır kapındayım! Duymuyorsun." Zorla da olsa gülümsemeye çalıştım.

"Öyle mi? Özür dilerim, dalmışım..."

"Rica ederim. Yemeğe çıkalım mı? Sabahtan beri deli gibi çalışıyorsun. Acıkmadın mı?"

"Aslında acıktım. Ama burada yesem daha iyi olacak. Bu yeni projeyle ilgili fiyat teklifi oluşturmak için ayrıntılara bakmam gerekli."

"Sonra bakarsın. Şimdi anlıyorum evde çalışma nedenini. Ses yok, seda yok. Kaptırıp aç açına çalışıyorsun değil mi?"

"Galiba öyle yapıyorum... İyi madem, çıkalım hadi o zaman yemeğe. Nereye gideceğiz?"

"Şöyle yağlı, acılı bir kebab ve üstüne künefe yiyeceğiz, Yağmur."

"İnanmıyorum!"

"İnansen iyi olur..."

"Kokmaz mıyız?"

"Boş ver, toplantı yok bu saatten sonra... Bugün de bizim kokumuzu çeksinler, ne yapalım?!"

"Peki, tamam, gidelim bakalım."

Kebapçıya gitmiş ve ne varsa söylemiştik masaya. Öyle açtım ki çatlayana kadar yemiştım. Üstüne o kaymaklı künefeyi de yiyince tam olmuştu. Burak, yemek boyunca espriler yaptı, onun bu yönünü daha önce görmemiştım. Eğlenceli bir tipmiş meğer...

Özgür

Sabahtan beri deli gibi koşturuyordum ama yeni fabrika biraz oturmuş sayılırdı artık. En azından, üretime başlayacak duruma gelmiştik. Saat on birde müşterim gelmişti fakat işi olduğu için yemeğe kalamamıştı.

Nihayet masama oturmuştım ve sekreterimin getirdiği kahveyi yudumluyordum. O ara telefonum çaldı, arayan Suna idi. Daha sesini duymadan yüzüme bir tebessüm yayılmıştı.

"Cadı, nerelerdesin sen?"

"Diyene bak! Sen nerelerdesin asıl?"

"Şirketteyim gelsene, bak sana yemek de ısmarlarım. Yakındasın hem..."

"Öyle açım ki! Ama dışarı çıkacak bir saniyem bile yok. Suat Bey yemeği masama getirtti sağ olsun. Ona kalsa hiç kaldırmayacak beni yerimden. Senden önce de Yağmur'u aradım, o da yemek yiyor. Hem de ne yemek..."

"Öyle mi? Ne yiyormuş bakalım?"

"Çok çalışmışlar, yorulunca Burak Bey onu zorla kebabçıya götürmüş. Kebaplar, künefeler..."

"Hem de Burak'la..."

"Ya hem de Burak'la. Ne ayıp, değil mi, Özgür?" Suna kahkahalarla gülüyordu ama benim asabım fena bozulmuştu.

"Sen şimdi neden gülüyorsun Suna, söylesene?"

"Bilmem, sence? Bozuk ses tonuna olabilir mi?"

"Hadi oradan, ne diye bozulacaktım? İsteddiğini yapabilir."

"E iyi madem, o zaman ben kapatıyorum."

"Suna, Barış ne yapıyor haber var mı hiç?"

"Yok. Nereden olsun?"

"Sabah beni aramıştı da..."

"Ne dedi? Söylesene çatlatma beni."

"Gel, anlaşalım seninle. Sen bana Yağmur'un akşam ne işi olduğunu bul; ben de sana Barış hakkında bilgi vereyim."

"Yemezler... Hadi görüşürüz, yemeğim soğuyor."

"Kötüsün sen, kötü!"

"Öptüm."

Beş dakika önceki halimden daha da beter haldeydim şimdi. Yağmur şu an, Burak Bey'in bakışlarına maruz kalıyordu. Buna mı sıkılsam yoksa akşam ne işi olduğunu mu düşünüp sıkılsam bilemiyordum...

Yağmur

Saat beş civarı toparlandım. Akşam Suna'da kalacaktım. Ama öncesinde uğramam gereken biri vardı. Arabamı park edip anahtarları görevliye verdim. Ardından, yine başka bir görevli beni istediğim yere götürdü. Gösterdiği odaya doğru yöneldiğimde karşımdaki kadın o sinsî bakışları eşliğinde bana gülümseyordu. Bu kızı nedense hiç sevememiştim.

Özgür

Sekreterim kapıyı çalıp misafirim olduğunu söylediğinde, Yağmur hemen arkasındaydı. Geleceğini söylememişti. Gülümseyerek içeri girdiğinde odama güneş doğmuş gibiydi. Karşılama için ayağa kalktığımda şaşkındım. Öylece birbirimize bakıyorduk.

Elinde iki paket vardı. Masama bıraktı. Aç der gibi işaret etti, açtım... Birinde çikolatalar ve üzerinde not vardı. *'Umarım yeni yerinde her günün çikolata tadında olur...'* Diğerinde ise güç ve şans getirdiğine inanılan dökümden yapılmış minik bir boğa heykeli. Onları özenle arkamdaki dolabın üstüne bıraktım ve teşekkür ettim. Yağmur'un gözlerine baktığımda, adım adım ilerliyordum ona doğru.

"Sana hoş geldin dedim mi ben?"

"Demedin... Ama ben hoş geldiğimi anladım."

"Sevindim," dedim en içten halimle.

"Onun için geldim zaten. Senin sarışın gitti mi?"

Vay vay vay! Demek sarışına takıldı kafan. Bak bu çok güzel işte!

"İşi varmış, birkaç model seçip gitti."

"Yemeğe gitmediniz yani?"

"Yok. Suna aramıştı öğlen, gel dedim ama gelemedi. Sen ne yaptın?"

"Suna söylemiştir sana..." Gözlerine muzip bir ifade yerleştirerek, çantasını koltuğa bıraktı. Beni kızdırmayı sevdiğini ilk günden beri bildiğim halde niye her seferinde sinirleniyordum?

"Evet, söyledi. Burak Bey bir incelik yapmış sanırım."

"Evet, iyi de oldu..."

"Demek çok eğlendin! Sıkılırsın sanmıştım..."

Gerilmiştim ama o buna aldırmadı, eğlendiğini inkâr etmeyen sesiyle, "Masayı görsen, sen de sıkılmazdın. Hem Burak Bey gayet eğlenceli bir insanmış," dedi.

Konuştukça daha fazla öfkeleniyor, parmaklarımın yumruk haline gelmesini engelleyemiyordum. Nereden çıkmıştı şimdi bu adam? Buldu tabii fıstık gibi kızı! Yapmıştır şebekliğin en âlâsını da!

"Niye astın yine suratını?"

"Canım sıkıldı."

"Ne?"

"Burak. Yani onu ne kadar tanıyorsun ki yemeğe çıkıyorsun?"

"İki senedir. Hem ne var ki? Basit bir öğlen yemeği sadece. İş arkadaşım o benim."

"İş arkadaşın, evet, ama o başka şeyler de hissediyor sonuçta."

"Olabilir ama ben hissetmiyorum. Önemli olan bu değil mi?"

Bunu gülümseyerek söylediğinde, içim rahatlamıştı. Yağmur bugün çok neşeli, kıpır kıpırdı. Onu böyle görmek gerçekten çok güzeldi...

"Hadi otur. Ne içersin?"

"Şekerli kahve lütfen."

Bir yandan coşkuyla bir şeyler anlatıyor, diğer yandan da kahvesini içiyordu. Kahvesinin bittiğini göstererek, "Falıma bakar mısın?" diye sordu.

Allah'ım, fallara mı kaldı işimiz? Hadi Özgür, alık alık bakmayı bırak ve ne hissettiğine karar ver.

"Deli misin, Yağmur, ne anlarım ben faldan?"

Fincanını kapatmış, kıkırdıyordu karşımda. Bir yandan da şirketi çok beğendiğini falan anlatıyordu hararetle. Üzerindeki turuncu-kahverengi elbisenin de etkisiyle, gözleri sarıyı kahveye çalıyor, içinde az görünür hale gelen yeşiller sadece ara ara yanıp sönüyordu. Hınzırca gülerek fincana doğru uzandım.

"Ver bakayım fincanını. Senin kısmetin çok açılmış."

"Ya..."

Gülüyordu ve gülünce yüzünde binlerce çiçek açıyordu...

"Etrafında bir sürü kısmetin var."

Yağmur'un yüzünü takip ediyordum. Fincanı elime verdiği için pişman olmaya başlamıştı bile.

"Biri senin için çok hayırlı. Uzun boylu, esmer, yakışıklı da biri... Sana çok değer veriyor. Hatta sanki gözünün içine bakıyor sürekli."

Bunları söylerken, fincandan çok Yağmur'un gözlerinin içine bakıyordum. Yanakları kırmızının tonlarına karışırken, daha fazla dayanamadı ve ayağa kalktı.

"Falıma da baktırdım, ben gideyim artık." Resmen kaçıyordu. Korkak!

"Nereye?" Tam o esnada çalan telefon sesi ile onu sıkıştır-
mayı bıraktım ve ekrana baktım. Arayan Suna'ydı.

"Hadi, nerede kaldınız, gelin artık... Canım sıkıldı evde."

"Sana mı geliyoruz? Niye söylemiyorsun, öğlenden beri de
kıvrandırıyor sun beni?"

"Yağmur'a söylemiştim, o da işi yoksa beraber geliriz de-
mişti."

"Bir şey söylemedi Yağmur, anlaşılan beni istemiyor."

"Naz yapma, hadi artık gelin."

"Tamam bakarız."

Yağmur, ayakta durmuş suçlulukla yüzüme bakıyordu. Ona
doğru yürümeye başladığımda, geri adımlar atıyordu. En so-
nunda sırtı duvara yaslandığında, kaçacak yeri kalmadığının
farkına vararak, "Ben..." deyiverdi.

"Sen?"

"Unuttum sana söylemeyi." Elimini yanağına bırakarak, ha-
fifçe okşadım ve başparmağımı dudağının üstüne bıraktım.

"Demek unuttun. Senin gibi zeki bir kız için bu kadar basit
bir şeyi unutmak, pek inandırıcı gelmedi ama..."

Sesimin boğuklaşmasını engelleyemiyordum. İçimde dö-
nüp duran deli poyrazları, ona doğru estirmeye başlamıştı vü-
cudum. Yağmur'un karşımda bir yaprak gibi titremesi de bun-
dandı... "Çok güzelsin. Çok..." diye fısıldayıp şakağının üstüne
minik bir buse bıraktım. Onu daha fazla utandırmak isteme-
diğim için geri çekildim ama bunu yapmak cidden çok zordu.
Gözleri alev alev yanıyor, göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

Alelacele, "Hadi, gidelim Özgür," dediğinde, bakışları ka-
çak güreşiyordu. Mantosunu alarak giymesi için tuttum. Bu
kız bana neler yapıyordu bilmiyordum fakat yaptığı her ne ise
kendimi unutuyordum!

Yağmur'un bakışlarında gördüğüm pırıltı ve ürkeklik ka-
rışımı parlaklıktan anlıyordum ki o da bana karşı boş değildi.
Üstüne gitmek istemedim. Gülümseyerek göz kırptım ve be-
raberce şirketten çıktık.

İkimiz de kendi arabamıza binmiş, Suna'nın evine doğru peş peşe sürüyorduk. Ama asabım bozulmuştu çünkü ben Yağmur'u daha önce araba kullanırken hiç görmemiştim. Bu kız deli gibi kullanıyordu. Canının hiç mi kıymeti yoktu? Yaptığı huza bak! Sanki nereye yetişecekti? Delirmiş olmalıydı!

Suna'nın evinin önünde arabaları park edip inince, sinirle ona doğru yürüdüm ve kolunu tuttum.

"Söylesene, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne yaptım Özgür? Hem niye bağıırıyorsun?"

"Ne biçim araba kullanıyorsun?!"

"Basbayağı..."

"Çok mu acelemiz vardı? O ne hızdı öyle?"

"Özgür, saçmalıyorsun. Ben çıkıyorum yukarıya."

Kolunu çekerek, tavırla, apartman kapısından içeri girdi. Buna hem suçlu hem de güçlü deniyordu. Hanımefendi öyle başına buyruk ki tek laf etmeye de gelmiyordu. Aynı sinirle reşinden gittim. Basamakları çiftler çiftler çıkıp zile bastığında, una bekletmeden kapıyı açmıştı.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk canım," deyip içeri girdi.

"Hoş bulduk, Suna."

"O suratının hali ne Özgür? Yağmur, yine ne yaptın sen bu adama?"

"Hiç. Beyefendi araba kullanmamı beğenmemiş!"

"Haksız da sayılmaz, Yağmur."

"Sen böyle kullanırsan her an ölebilirsin."

"Ne fark eder? Kaybedeceğim ne var ki bu dünyada?"

"Öyle mi düşünüyorsun? Demek biz senin için bir şey ifade etmiyoruz."

"Yağmur, cidden ayıp ama..."

"Sunacığım, öyle demek istemedim. Yani..."

"Bir daha duymayayım Yağmur!"

"Sen var ya, bence araba falan kullanma. Valla bak! Ben seni bırakırım istediğin yere."

"Özgür, abartmıyor musun?"

"Anlamıyorsun, değil mi? Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun."

Onu kaybetmenin korkusuyla cam kenarına doğru gidip pervaza elimi yaslamıştım. Suna bizi yalnız bırakmak için sessizce mutfağa geçti. Ancak beklemediğim bir şey oldu o esnada. Yağmur koluma girerek benimle beraber dışarıyı izlemeye başladı. Derin bir soluk alarak ona döndüm. Yutkundum, "Özgür," dedi o yumuşacık sesiyle ve devam etti.

"Söz veriyorum, daha dikkatli olacağım. Ben sadece böyle açıklama yapmaya falan alışık değilim, o yüzden gereksiz yere parlıyorum bazen."

Kalbimdeki aşk ortalara dökülmek üzereydi, içimde yaşadığım ne varsa anlatacaktım.

"Senin için... Daha dikkatli davranacağım."

Kolumdaki elinden tuttum ve kendime doğru çektim iyice. Aramızdaki mesafe üç santimi geçmiyordu.

"Bizim için..." diyerek, dudaklarımı alnının üstüne bıraktım. Öpmeden... Ürkütmeden...

"Hadi, gülümse artık."

Gerisi sessiz bir anlaşma gibiydi; canım yanıyordu ve dilim bunu anlatamıyordu. Gözbebekleri beni bir mıknatıs gibi kendine çekerken nefesim kesiliyordu artık.

"Bana bakın, aranızda ne varsa halledin ve gelin yardım edin bana! Açlıktan, yorgunluktan ölüyorum!" Suna'nın mutfaktan eve yayılan tiz sesiyle kendimize geldik ve aramızdaki çekimi görmezden gelerek mutfağa doğru yürüdük.

"Geliyoruz, canım. Yağmur, hadi yürü, gerçekten bugün Suna çok yorgun, yazık kıza..."

"Evet, Sunacığım; emrine amadeyiz."

"Özgür, salatayı sen yap; Yağmur sen de çorbayı hallet. Ben yemeğimi yapmıştım zaten. Hadi, çalışın biraz. Bana ihtiyacınız olursa kanepede uzanıyor olacağım."

Yağmur

Çorbayı karıştırırken, Özgür'ün bana bakmaktan salatayı yapamadığını fark ettim.

"Beni izlemeyi bırak, salatayı yapmazsan Suna seni meze yapar."

"Haklısın ama suçlu ben değilim, çok güzelsin."

"Ha yani suçlu benim, öyle mi?"

"Kesinlikle."

Ani bir hamleyle kolumdan tuttu ve kendine doğru çekti. Tezgâhla Özgür arasında sıkışıp kalmıştım. Gözleri öylesine hoyrattı ki aklım başımdan gitti gidecekti. Eli yüzümde gezinirken bana doğru eğiliyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama Özgür'ün hızlanan nefesini ve heyecanını da fark edebiliyordum.

"Hadi, nerede kaldınız? Açlıktan ölüyorum."

Bunu duyar duymaz çekilmiş ve tabakları alarak içeriye geçmiştim. Masa hazır sayılırdı. Zar zor hazırladığı salatayı ortaya koyup, kaçamak bakışlarla Özgür'e baktım... Ertesi günün cunartesi olmasının verdiği rahatlıkla, masaya oturmuştuk. Suna bir yandan yemeğini yiyip diğer yandan da ortamdaki elektiriği dağıtmaya çalışıyordu.

"Yarın ne yapacaksınız?"

"Ben alışveriş yapacağım biraz, ya sen?"

"Bilmem, belki sana eşlik ederim."

"Ben de anneme uğrayacağım."

Çatal istemsizce elimden düşmüştü. Engelleyemiyordum kendimi, ondan bahsedilince sanki içime öfke topu atılmış gibi hissediyordum.

Suna, "Sahi, annen nasıl Özgür?" diye sorunca Özgür bana bakarak, "Daha iyi olabilir, tabii Yağmur da isterse..." dedi.

Gayet rahat bir şekilde geriye doğru yaslanıp peçeteyle ağızımı sildim.

"O konu benim için kapanmıştır. Öyle birini tanımayı bırak, görmek dahi istemiyorum!" Özgür'ün gözlerini daha önce hiç böyle görmemiştim. Ateş saçıyordu.

"Öyle biri? O kadar da değil, Yağmur! Yanlışları olabilir ama ben anneme laf ettirmem! Kimse kusura bakmasın!"

"Aman ne iyi..."

"Çocuklar, lütfen kesin şunu artık."

"Biliyor musun, sen çok düz bakıyorsun olaylara... Hiç onu anlamayı denedin mi? Senin baban onu daha 16 yaşındayken zorla kaçırmış. Baban kan davasında öldürülünce de bu sefer o hamile haliyle amcanla evlendirilmek istenmiş. Karnı burnundayken oradan kaçmış ve 18'ini doldurmadan kucağında bebeğiyle beş parasız ortada kalmış! Şimdi söyle, bunları yaşamak çok mu kolaydı onun için?"

"Ben mi fazla geldim ona? Ben nasıl büyüdüm, biliyor musun sen? Peki, annen biliyor mu?"

"Ben sana rahat mı büyüdün dedim? Sen kavga etmek istiyorsun, öyle değil mi? Tek derdin bu! Bir gün, tek bir gün ağız tadıyla oturamayacak mıyız seninle?"

"Yeter!"

Suna elini sertçe masaya vurdu. Üzgün gözlerle ikimize bakıyordu.

"Sizi anlayamıyorum. Birbirinizi kırmak için yarışyorsunuz resmen! İki inatçı keçiden farkınız yok! Gözlerinizde yanıp söneni görebilseydiniz, didişmekten vazgeçerdiniz... Derdiniz ne sizin? Kedi köpek gibi durmadan tartışıyorsunuz... Madem anlaşılamıyorsunuz, görüşmeyin... Birbirinizi kıracağınıza bitirin bu arkadaşlığı ve zorlamayın. Öyle değil mi, Özgür? Yağmur?"

İkimiz de susmuştuk. Bunu istemiyorduk, Suna bunun farkındaydı. Biliyordu ki birbirimizi görmesek özleyecektik. Ve yine biliyordu ki bize olanlar olmuştu.

Hani odunlar toplanır, üst üste konur... Yakmak için sadece bir kibrit alevi yeterlidir ya... Birimizden biri duygularını açsa, o küçük kibritten çıkan ateş etrafı kora çevirebilirdi... İkimiz de buna hazırдық.

"Ne yani, tartışıyoruz diye silmem mi gerekli ille de Yağmur'u? Bu çok saçma!"

"Evet... Özgür haklı, insanlar her zaman iyi geçinecek diye bir şey yok ki."

"İyi o zaman! Ben doydum, masayı toplayabilirsin. Eminim siz de doymuşsunuzdur."

Suna kendini koltuğa bırakmıştı. Gerçekten çok yorulmuş bugün. Masayı toplarken, Özgür yüzüme hiç bakmıyordu... Mutfakta da hiç konuşmadık. Kirli tabakları bulaşık makinesine dizip içeri geçtiğimizde, Suna koltukta oturmuş, sazını akort ediyordu... Çok güzel çalardı, heveslenip kursa bile gitmiştik bir ara. Öğrenci evindeyken ben gitar çalardım, o saz. Komşuların başını epey şişirmişliğimiz vardı.

Özgür ve ben sessizce onu izliyorduk. Anneme olan kalp kırıklığımı bir daha Özgür'le tartışmak istemiyordum. Yılların acısı vardı içimde ve bunun kavgasını sadece annem sıfatındaki insanla yapmalıydım. Özgür bana kızgınlığını gizlemiyor, bakışlarıyla hançerliyordu ama kendimi sonuna kadar haklı görmemi engellemeyecekti.

Suna bize bakıp, gülümseyerek, "Ha şöyle! Uslu olun biraz... Bakın sessizlik ne güzelmiş, değil mi?" dediğinde ayağa kalktım ve su içmek için mutfaka gittim. İçeri geri dönecekken, Suna ile dertleştiğini duydum ve olduğum yerde kaldım.

"Olaylara hep kendi tarafından bakıyor. Tabii ki onu anlıyorum, tabii ki çok zorlanmıştı... Bu yalnız hayatı kendisi seçmedi elbette! Ama affetmeyi de öğrenmeli. Nereye kadar kin besleyebilir? Ne kadar yanlışlar yapmış olsa da annesi o. Karşıma her oturup suratını astığında, benim canım yanmıyor mu sanıyorsun, Suna?"

Özgür'ün o içten cümlelerini duymak, tabii ki etkiliyordu beni. Ama iş *anne* konusuna gelince aramıza koca bir duvar örülüyor, birbirimizi anlamakta zorlanıyorduk.

"Biliyor musunuz, bu gece içimi şişirdiniz siz benim."

"Şimdi ne yaptım ben sana, Suna?" Salona geri döndüğümde, gözlerim istemsizce Özgür'e kaymış ve demin yaşadığımız tatsızlıktan dolayı buruk bakmıştım.

"Hiç bana öyle bakma, Yağmur!"

"Gözlerimi mi kapatayım sana bakmamak için? Hem belki seni seyretmek istiyorum." Özgür'ün o keyifsiz yüzü değişmiş, kaşları hafifçe yukarı kalkarak konuşmaya başlamıştı.

"Neden? Saçma bir soruydu bu, unut. Tabii ki yakışıklı olduğum için gözlerini alamıyorsun benden, değil mi?"

"Ukala."

"Huysuz!"

"Ya siz niye geldiniz bugün bana? Evinizde otursaydınız ya..."

"Özledik diye gelmiştik, Suna. Hem sen çağırmadın mı bizi?"

"Yapmayın ya, çok belli oluyor özlediğiniz... Geldiğinizden beri bana bir ilgi bir ilgi... Hem ben kavga edin diye mi çağırdım sizi?"

"Kız haklı. Hep senin keçiliğin yüzünden, Yağmur. Ama ben şimdi Suna kardeşimin moralini düzelterek bir girişimde bulunacağım."

Özgür, eline telefonu alıp, ekranı Suna'ya doğru tuttu. Barış'ı arıyordu. Barış telefonu açınca, sesini dışarı vermişti.

"Özgür, ne haber?"

"İyidir senden?"

"İş güç. Unuttunuz beni sandım."

"Yoğun bir haftaydı. Yarın işin var mı?"

"Yok. Yapalım bir şeyler artık."

"Olur. Yarın senle kafaları çekelim."

"Olur da... Kızlar yok öyle mi?"

Barış'ın sesi bozguna uğramış gibiydi ve bu Suna'yı çok mutlu etmişti.

"Aslında biz Suna'dayız Yağmur'la. Yarın onları da alalım. Takılırız o zaman."

"Yemek, sinema falan yapalım."

"Barış, şimdi ne yapıyorsun? Ben çıkacağım birazdan."

"Gel, buluşup dağıtalım o zaman biraz."

"Olur. Çok da güzel olur. Görüşürüz."

Nedense huzursuz olmuştum. Bu akşam Özgür'ü sıkmuş olmalıyım ki erkenden gidiyordu. Hem şimdi dışarıdaki bir sürü güzel kadın da avını bekleyen aç kurt gibi bekliyordur!

"Özgür, sen var ya muhteşemsin!"

"Muhteşem olan sensin Suna. Ama ben biraz da kendim için gidiyorum, biraz kafa dağıtmakta fayda var."

"Özgür, sen bu akşam benden kaçıyorsun, değil mi?"

Özgür

Gözleri dolmuş, bebedeksi ifadesiyle bana bakıyordu. Deminki kızgınlığımın nereye kaybolduğunu gerçekten çok merak ediyordum... *Ne istiyorsun benden Yağmur? Yeter artık!* Kafam allak bullaktı ve birileriyle konuşmaya gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Yutkunarak ellerimi saçlarımın içinde gezdirdim ve daha sonra kulağına doğru eğildim. Saçlarının kokusu burnuma gelince nutkum tutulmuştu sanki.

"İstesem de senden kaçmayı başaramıyorum. Sandığın kadar kolay değil..." Yanağını usulca öptükten sonra gözlerine baktım. Öyle derinden, öyle buruk... Aldırmadım, çıkmam lazımdı. Darmadağındım artık.

Suna beni geçirmek için kapıya kadar eşlik etmişti...

"Suna, bu ara çok zayıfladın, farkında mısın?"

"Evet. Peki, sen ne kadar âşık olduğunun farkında mısın?"

"Sorma. Konuşalım seninle bir ara. Ben bunun farkına vardığımda iş işten çoktan geçmiş, ateş bacayı sarmıştı."

Gülümseyip sırtımı sıvazladı ve "Alkollü araba kullanmanın olur mu?" dedi.

"Merak etme kullanmayız. Konuş şu kızla biraz. Ne olur Suna. Annem konusunda yumuşaması lazım."

"Denerim, Özgür. Ama bu çok zor."

"İyi ya işte, ben de zoru seviyorum."

Duvarları tahta lambrilerle kaplanmış, cam üstlerinde minik keten perdeleri olan ve boğazın en parlak ışıklarını, denize sıra sıra dizili yalıları gören, küçük bir yere gelmiştik. Barış raki

sofrasını hazırlatıp, beni beklemişti. Burası onun sık geldiği bir yermiş. Oldukça şirin ve sıcak bir mekândı.

Suna'dan çıkarken Yağmur'un küskün bakışlarını görmüş, kafamdan atmayı başaramamıştım. Hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım. Doluya koysam almıyor, boşa koysam dolmuyordu. Annemin, babamın bu işe verecekleri tepkileri düşünemiyordum bile... Bir de Yağmur'un anneme karşı olan nefret duyguları vardı tabii.

Bunun düzelmesi gerekliydi. Yağmur'un annem hakkındaki düşüncelerini sindiremiyordum. O bana yıllarını, hatta hayatını adamıştı. Her ne kadar kan bağı olmasa da o benim canım annemdi.

"Özgür... Daldın gittin derinlere, hayırdır?"

Gülümseyip kafamı salladım.

"Senin durumun çok ağır galiba."

"Epey ağır be Barış."

"Yağmur mu?"

"Çok mu belli ediyorum?"

"Ona nasıl baktığını görmemek için kör olmak lazım."

"Hayat neler getiriyor hiç bilemiyorsun. Bir bakıyorsun ki..."

"Evet, bir bakıyorsun ki kör kütük âşıksın."

"Ee, sende durumlar nasıl? Var mı bir şey?"

"Aslında var... Ama umut var mı onu bilmiyorum."

"Kim?"

"Suna."

"Bizim Suna mı? Hadi ya..."

"Suat Ağabey'i ziyarete gittiğimde görmüştüm. Öyle güzel ki... Sonra onu görmek için birkaç kez daha gittim. Bir keresinde de senin yanında görmüştüm. Hatırlarsın ilk tanıştığımız gündü. Öyle kıskanmıştım ki seni. Sevgilisi zannetmiştim."

"Daha neler! Suna benim kardeşimdir."

"Biliyorum. Sence umut var mı? İster mi benimle olmayı?"

"Ben nereden bileyim, kendisine sorsana."

"Yani, başka birisi yok hayatında, değil mi?"

"Yok. Ama günü birlik, gönül eğlendirmek amaçlı bir ilişki düşünüyorsan karşında beni bulursun, haberin olsun. Suna öyle biri değil."

"Olur mu hiç öyle şey? Ben bayağı ciddi düşünüyorum. Anlayacağın, aşığım abi..."

"Fena o zaman. Dur bakalım, kız isteyecek mi seni. Hemen heveslenme. Kendini kötüye de alıştır."

"Of, ne diyorsun sen?"

"Gel içelim diyorum. Bugün bizi bu paklar."

"Haklısın. Hadi, anlat bakalım, siz nasıl tanıştınız Yağmur'la?"

Gülmeye başlamıştım ilk tanıştığımız günü hatırlayınca... Hele de Yağmur'un sinirle kalkıp, peşimizden gelerek topu kafama geçirmesini.

"Anlat da ben de güleyim..."

"Anlatayım ama uzun hikâye."

Anlatmaya başladım. Barış dikkatle dinliyordu. Sonraları anlattıklarım, yüzünde şaşkınlık ifadesi oluşturmuştu. En sonunda sustuğumda bir kadehi daha kafaya çekmiştim.

"Özgür, bir de kadere inanmazlar. Bu yaşananlar kader değil de ne peki?"

"Tabii ki kader ve onun cilveleri."

"Film gibi."

"Haklısın."

Duvardaki eski saat ikiyi gösterdiğinde çalmaya başlamıştı. Eskiden her evin duvarında asılı olan bu eski saatleri artık göremez olmuştuk. Barış'la birbirimize bakıp gülümsedik.

Kalkıp iki ayrı taksiye atladık. Eve geldiğimde, kendimi kanepenin üzerine bıraktım. Olmak istediğim gibi, çok sarhoştum; sızmışım. Sabah uyandığımda, kapı zilim ve telefonum çalıyordu. Zorla da olsa ayağa kalkarak, kapıyı açtım. Suna kapıda, telaş içindeydi.

"Suna?"

"Neredesin sen? Ödümüz patladı. Sabahtan beri telefonu çaldırıyorum, evini arıyorum. İçime sinmedi, kalkıp geldim. Kapıyı da açmayınca çok korktum."

"Gel içeri gel. Korkma, iyiyim. Sızmışım sadece."

"O kadar içtin yani."

"İçtik. Yağmur nerede? Akşam sende kalmadı mı?"

"Yok. Senin peşinden çıktı, evinde kalacaktı."

"Başım... Hep onun yüzünden."

"Git bir duş al. Ben de sana kahve yapayım."

"Evet, iyi olur."

Duş alıp mutfığa geldiğimde, Suna bana kahvaltı hazırlamıştı. Saate baktığımda üçü gösteriyordu. Telefonumda ise bir sürü cevapsız arama vardı.

"Bayağı aramışsın sen. Başkaları da aramış, nasıl sızmışım ben? Yağmur da aramış kaç kere, nasıl olmuşsa artık..."

"Herhalde. Boşuna gelmedik kapına. Yağmur'un telefonunu da açmadığına göre bir şey olmuştur dedim kendi kendime."

"Nerede o?"

"Şirkete gitti. Burak Bey aradı, bir problem varmış. Şirkette halletmeye çalışıyorlar."

"Sevgili Burak'la..."

"Kızma, iş bu. Hem biter birazdan."

"İş, iş, iş... İçimde anlatamadığım bir sürü volkan patlıyor. Suna ben gidiyorum, Yağmur'u alıp geleceğim. Sen keyfine bak. Ha bu arada, akşam için Barış'la sinemaya gideriz demiştik, unutma. Bir de Barış sana abayı fena yakmış. İtiraflara hazırlıklı ol."

"Özgür, bana bunu yapamazsın. Anlat, öyle git ya... Heyecandan ölürüm yoksa. Kime diyorum ben?"

"Yağmur'u alıp geleyim, anlatırım. Sabrım yok şu anda, Suna."

Neredeyse fırlayarak çıkmıştım evden. İçimi büsbütün sarıp sarmalayan kıskançlık duygusu nefes almamı zorlaştırıyordu. Rota Yazılım'ın önünde arabayı park edip indim. Görevli bana

Yağmur'un odasını tarif ettiğinde, şirketin tamamının çalıştığını gördüm. Yaptığım panik biraz yersizmiş anlaşılan...

Odasının önüne geldiğimde, Yağmur'un karşı koridordan odasına doğru geldiğini gördüm... Beni orada görmeyi beklemediği için şaşırdığı yüzünden belli oluyordu. Ancak kabul etmeliyim ki aynı şaşkınlığı ben de hissediyordum. Bugün öylesine baş döndürücüydü ki... Saçları bukle bukle beline iniyor, üzerindeki lacivert elbise ve ayağındaki topuklu ayakkabılarla nefis görünüyordu. Kalakaldım. Bana doğru yaklaşıp "Özgür, iyi misin? Bir problem yok, değil mi? Yüzün sararmış, hasta mısın yoksa? Buraya geldiğine göre bir sorun olmalı," diye sordu telaşla.

Yağmur şaşkın şaşkın yüzüme bakarken beni gören Burak Bey de yanımıza geldi.

"Özgür, gel hadi içeriye."

"Burak Bey, merhaba."

"Özgür Bey, sizi burada gördüğüme şaşırdım. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Yağmur'u almaya gelmiştim." Adamın rengi atmış, gözlerine hayal kırıklığı yerleşmişti.

"Öyle mi? Yüklediğimiz programda bir sıkıntı yok, değil mi?"

"Şimdilik yok. Teşekkürler."

"Özgür, gel otur hadi. Toparlanayım, çıkarız." Burak Yağmur'un yüzüne tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Suna'yı bizde bıraktım. Bekletmeyelim."

Adam kapıda dikilmiş gitmiyordu. Bu durumu çok yadırgamış olmalıydı ki dayanamadı ve konuşmaya başladı. Suratı beş karıştı.

"Özelde de görüştüğünüzü bilmiyordum."

Bu sefer de Yağmur'un suratı asılmıştı. Sanırım sinirlenmişti.

"Evet, özelde de sık sık görüşüyoruz Özgür'le. Neden bunu hesap sorar gibi söylediniz?"

"Sadece, işle özeli ayırt edecek kadar profesyonel olduğunuzu düşünmüştüm."

"Ne demek bu şimdi, Burak Bey? Yağmur'un yaptığı işle ilgili nasıl bir amatörlüğünü gördünüz?"

"Öyle demek istemedim. Sadece Yağmur Hanım normalde çok içine kapanıktır. Kimseyle kolay kolay görüşmez, konuşmaz. Doğrusu sizinle olan münasebeti şaşırttı beni."

"Özgür, çıkalım mı artık? Bu konu gereksiz yere uzadı. Ben kimseye hesap vermek zorunda değilim."

"Haklısın canım. İyi günler, Burak Bey." Sesim imalıydı. Asansöre bindiğimizde onun asılan yüzünü inceliyordum. Yanağına dokunarak yaklaştım ve sordum.

"Gelmekle seni zor durumda mı bıraktım?" Gözleri öyle anlamlı bakıyordu ki; ne dese boştu.

"Hayır. İyi ki geldin."

Gülümsedim. Bugün güzelden öte dehşet görünüyordu. Onu seyrederken içim kıpır kıpır olmuştu. Asansörün kapısı açıldığında elimi beline koydum. Aşağıdaki sekreter ve güvenlik görevlileri meraklı gözlerle bakıyorlardı Yağmur'a. Dönüp gülümsedi bana. Arabaya geçene kadar da elimi çekmedim belinden.

"Araban burada kalsın. Sonra şoförü gönderip aldırırım."

"Olur. Nereden esti, niye geldin?"

"İçimden geldi. Çalıştığın yeri de hiç görmemiştim. Meraktan diyelim biraz..."

Nasıl söyleyebilirdim ki *deli gibi kıskandığım için* diye.

"Aradım ama açmadın... Ne vardı o kadar içecek sanki!"

"Varmış bir şeyler demek ki o kadar içecek..."

"Önüme bak, kaza yapacaksın."

"Sen bu kadar güzelken, benim yola bakmam kadar adaltsiz bir şey var mı?"

"Mahsus yapıyorsun, değil mi? Utanmam için!"

"Utandın mı? Dur bakayım. Evet, yanakların kızarmış."

Elimi saçlarının arasına bırakarak yüzüne tekrar baktım. Arabayı sahil yönüne doğru çevirerek onunla biraz yalnız kalmak istedim.

"Ne yapıyorsun? Yanlış yere girdin."

"Konuşalım mı biraz?"

"Ne konuşacağız?"

"Buluruz bir şeyler. Mesela benim huysuzluğumdan, dertlerimden, problemlerimden konuşabiliriz. Hem belki dinleyince bunlara bir çare bulursun, ne dersin?"

Yağmur

Her şey ne kadar da farklılaşmıştı hayatımda. Adamın biri gelip beni şirketten almış ve istemim dışında, "Konuşacağız... Şuraya gideceğiz," demiş, bense sadece onun dediklerine uy-muştum. Galiba ortamla ve değişen zamanla birlikte ben de de-ğişmiştim. İçimde bir yerlere güven duygusu yerleşti. Özgür'ün bakışları, sesi, yanımdaki nefesi bile güven veriyordu.

Bugün hava ayazdı. Sanıyorum soğuktan, etrafta hiç kimse-ler yoktu. Akşamın kızılığı etrafa yayılmış, güneş yavaş yavaş denizin ardına gizlenmeye başlamıştı. Özgür'ün aldığı o son de-rin nefesle birlikte, dönüp yüzüne baktım. O da bana döndü. Gözleri ürkek, hatta heyecanlıydı... Gözbebeklerimin ta içine bakıyordu. O halini görünce elimi yüzüne bıraktım. Gözlerini kapayıp eliyle yanağında duran elimi tuttu. Yüzünü, avucumun içine daha fazla yasladığında, "Biliyor musun, bu çok değişik," diyebildim sessizce. Sesim zorlasam da çıkamıyordu. Kalbimi bir çarpıntı almıştı ki başa çıkmak ne mümkün?

"Özgür, bize neler oluyor?"

Sekizinci Bölüm

Özgür

Bu soruyu duyunca gözlerimi açarak Yağmur'un yüzüne baktım. Yüzünde korku ifadesi varken, bedeni çaresiz çocuklar gibi titriyordu. Elim saçlarına gitti ve usulca okşadım... İpek gibiydiler. Gözlerinin gözlerime tutulduğu o an...

"Şimdi bir sen, bir de ben. Gerisini boş ver Yağmur."

Usulca yanaştı dudaklarım dudaklarına. Bu çekim tarif edilir gibi değildi... Bütün hücrelerimle ona doğru itiliyorsam, artık ayrıntıları, sorunları, düşünememem kadar normal bir şey olamazdı...

Sarıyı yeşile, yeşili kahveye çalan rengârenk gözleri aklımı başımdan çoktan almıştı. Konuşacaktık daha hâlbuki... *Ama bu dakikadan sonra dilim kelime üretirse lâl olsun.*

"Özgür... Dur lütfen..."

Yağmur

Dur demiştim ama ona dokunmayı, bana dokunmasını istiyordum. Gözleri deli fişek gibi fırtınayı içime salmıştı... Gözkapaklarımı açamıyordum. Tenime hisli dokunuşlar bırakırken eli yüzümdeydi. Tüm bedenim, deli gibi titriyordu. Özgür'ün dudaklarına kondurduğu, naif ama tutkulu, küçük ama derinden öpücükleri bana çok yabancıydı. Dokunduğu ilk an, kendi benliğimde kaybolmuştum. Sıcacıktı.

Sanki hep benimdi, bir yerlerde saklıydı ve şimdi gelip bulmuştu. Alnını alnıma dayadığında, nefesi yüzüme vuruyordu. Kalbimdeki titremeler, yerini ağır sarsıntılara bırakmıştı.

Özgür

Ruhum, kendini ona teslim etmişti sanki... Kontrol edemediğim, elimde olmayan duygulara yeniktim ve her şey alev alevdi. Daha önce defalarca başkalarıyla yaptığım ve bana basit gelen şey, şimdi Yağmur'un dudaklarında dünyanın en önemli şeyi olmuştu. Bütün bedenimi saran heyecan, aramızdaki kuvvetli çekimle birleşmiş, ayrılmamıza izin vermiyordu. Alnımızı birbirine yaslamış ve öylece kalmıştık. Kalbi çok hızlı çarpıyordu, fark ediyordum. Tıpkı benim kalbim gibi... Şimdi bu ufak öpücükle birlikte daha iyi kavramıştım... Yağmur hayatının en büyük aşkıydı. Gözlerini açmıyor, utandığını gizlemeye çalışıyordu. Oysaki o rengârenk bakışlarında hangi duygu olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

"Yağmur..." Büyülü bir fısıltı gibi...

"Özgür. Bana neler yapıyorsun..." Halen gözleri kapalıydı ve yanakları kıpkırmızıydı.

"Yağmur, ya sen bana neler yapıyorsun bir bilsen?"

Gözkapakları nazlı bir gelin gibi usulca açıldığında, bakışları alev gibiydi... Görür görmez bir kez daha dağıldım. Bakışlarını kaçırarak hislerini gizlemeye çalıştı. Hâlbuki orada erimeye çoktan hazırdım ben...

"Gidelim mi?" diye sorduğunda, "Konuşalım mı biraz?" cevabını verdim.

"Anlatacağın bir şey kaldı mı?" Gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı ve kelimelere hiç gerek yok der gibiydi...

"Anlatamadığım bir şey kaldı mı?"

Gülümsedi. *Bilmem* der gibi bir işaret yaptı. Ve döndü.

"Biliyor musun bugün seni almaya neden geldim?"

"Neden?"

"Şu kıskançlık denen meretin bir an beni boğacağını sanmıştım..."

Sadece gülümsedi. Güzel başını cama yaslayıp dışarıyı seyretmeye başladığında sebebini anlayamadığım şekilde, yüzüne hüznün gelip oturmuştu. Kafasında neler dönüyordu, bir bilsem...

Saat altı gibi eve vardık. Suna kapıyı açtığında ikimizde de garip bir sessizlik mevcuttu. Bu belki huzurdan, belki de belirsizliğin verdiği sıkıntıdandı.

Biz de ne olduğunu, ne yaşadığımızı bilmiyorduk... Hayat bizi rastgele bir yerlere savuruyordu. Ötesi yoktu. Evin içinde Suna ile birbirimize baktığımızda, 'ne oldu?' der gibi bir işaret yaptı. Cevap vermeyip omuz silkince Yağmur'a baktı. Ama o da cevap vermek yerine kafasını çevirip cama doğru ilerlemeyi tercih etmişti. Suna, ikimizden de bir cevap alamadığında, evde sıkılıp biraz alışveriş yaptığını, sonra da yemekle uğraştığını anlatmaya başlayarak konuyu dağıtmaya çalıştı. Masayı dahi hazırlamıştı. Bizim onu öylesine dinlediğimizi anlayınca, pes etmiş bir sesle, "Anlaşılan yemişsiniz siz yine birbirinizi... Bu suskunluğunuz hayra alamet değil gibi," dedi.

"Boş ver sen bizi. Döktürmüşsün yine galiba. Hani dışarıda yiyecektik?"

"Çok açım, bekleyemem ben o kadar. Hem ev yemeklerini daha çok seviyorum."

"Ben de önceden anneme gittikçe yerdim. Dur, ben en iyisi Barış'ı da arayayım."

"Olur mu hiç? Üstüm başım rezil halde!"

"Gayet güzelsin. O kendine baksın."

Gözüm Yağmur'a kaydığında bana olanlar olmuş, karşımda duran güzelliğe dalıp gitmiştim... Telefonun karşı tarafından gelen sesle irkildim.

"Alo Özgür? Özgür?"

"Ha Barış, pardon ya. Neredesin?"

"İş yerindeydim. Çıkıyorum şimdi. Eve doğru gideceğim. Kaçta buluşuruz?"

"Ya sen direkt bana gel, Barış. Suna çok güzel yemekler yapmış."

"Hemen mi? İyi tamam geliyorum. Suna yemek pişirir de ben yemez miyim?"

"Bekliyoruz."

Arkamı döndüğümde, Yağmur'un mutfakta Suna'ya yardım ettiğini gördüm. Çok güzeldi bugün, melekleri kışkandırabilirdi...

"Eksik bir şey var mı? Gidip alabilirim."

"Yok, eksikimiz yok. Ben banyonu kullanabilirim, değil mi Özgür? Saçıma başıma bir çeki düzen vermem gerekli. Gerçi sana sormadan mutfağını kullanıp her şeyi yaptım ama..."

"Burası senin, istediğini yap."

Suna gülümseyip gitti. Yağmur'la hiç konuşamamıştık. Çekiniyordu. Mutfakta baş başa kalınca yanaştım ona doğru. Elim saçlarına gitti. Ona dokundukça dokunasım geliyordu.

"Saçlarını ne ara ördün? Görmedim bile."

"Mutfaka girmeden, Barış'la konuşuyordun..."

"Yağmur... Öyle narinsin ki sana baktıkça..."

"Özgür, hadi sen bu salatayı ve ekmeği masaya koy."

Lafımı kesmişti. Oysaki ben ona daha neler anlatacaktım. Olsun, beklemeyi de iyi bilirim.

Yağmur

Barış gelirken birkaç kez adres tarifi için aradı ama en sonunda evi buldu. Biraz daha gecikse, Suna heyecandan ölecekti. Bir de üstüne Özgür'ün esprileri eklenince kızcağız iyice heyecanlanmıştı... Barış'ı içeri davet ederken Özgür elini belime dolmuştu. Sonra da yüzüme bakıp hiçbir şey olmamış gibi Barış'la konuşmaya devam etti. Suna'nın gözü bir ara belimdeki ele takılınca, dudakları kıvrılmış, ancak dikkatini tekrar Barış'a odakladığı için bizi unutmuştu.

"Evin çok güzel Özgür, titiz miyiz biraz?"

"Oldukça."

"Suna yemekleri sen yapmışsın, yeteneğin var mı bu konuda? Baştan söyleyeyim, feci açım!"

"Emin ol, aç kalmayacaksın."

"Evet, Yağmur haklı. Ama sen bir de Yağmur'un yemeklerini yesen..."

"Ciddi misin? Yağmur, davetini bekliyorum bir gün."

"Tabii, mutlaka beklerim."

Özgür gözlerini alamıyordu benden. Utanıp sıkılıyordum ama nafile, bugün zincirlerini kırmıştı artık. Belimdeki elini çekmeyince, "Hadi oturun, ben servis yapayım," deyip elini itmiştim. O ise, meşhur muzip gülümsemesini yüzüne takıp oturmuştu. Çorbaları servis ediyordum, sıra onun tabağına geldiğinde hafifçe eğildim. Hiçbir fırsatı kaçırmayışı elimi ayağına birbirine dolaştırıyordu. En kısık sesiyle, "Kokun başımı döndürüyor," diye fısıldadığında ise titrememe mani olamadım. Yanaklarımdan kan fışkıracak kadar kızardığıma emindim ve yanına oturduğumda kaşığı tutamayacak haldeydim.

Farkına varınca, bana acımış olmalıydı ki hemen yeni bir konu açma gereği duyarak, "Barış sen bayağı acıkmışsın ya..." dedi.

"Hem de nasıl! Ama tok bile olsaydım, bu lezzete asla hayır demezdim. Ellerine sağlık Sunacığım."

"Sunacığım, eline sağlık. Çorba mükemmel gerçekten."

Özgür bunu vurgulayarak söylemişti. Amaç Suna'yı utandırmaktı ve başarılı olmuştu. Suna, "Afiyet olsun," derken kesinlikle kekeliyordu.

Ana yemek servisi için Özgür ve Barış'ın tabağını alarak mutfağa gittiğimde, Özgür de diğer tabakları alarak peşimden geldi.

"Birkaç dakika yalnız kalmak belki iyi gelir," dedikten sonra gülümseyip, "Yani onlara," diye devam etti. Yine öyle bakmaya başladığında, kendimi onun etkisinden kurtarıp fırına doğru yöneldim. Kapağı açarak tepsiyi bir hışımla kendime doğru çektim.

"Uf parmağım..."

"Ver, ver bakayım."

"Tamam, yok bir şey."

"Ya niye dikkat etmiyorsun? İyi, neyse önemli bir şey yokmuş."

"Azıcık sızladı sadece."

Parmağım onun avuçları arasındayken, eğilip yanan yeri öptü. Sonra gözlerime derin derin bakarak, "Geçti mi?" diye

sordu. Başımı sallayıp aniden çektim elimi. Tabaklara yemek koyuyordum.

"Hadi, bakma öyle, götür tabakları."

"Yağmur, bugün ben bende değilim ki... Şu halime bir bak."

İçeri doğru yönelmişti. Masada da durum farklı değildi. Barış, Suna'yı göz hapsine almıştı ve nihayet yemek faslı bittiğinde sordu.

"Hangi filme gidiyoruz?"

"Bilmem. Özgür, ne dersin?"

"Bir şey söyleyeceğim... Siz ikiniz gitseniz sinemaya. Ben kendimi biraz halsiz hissediyorum bugün. Yağmur, ne dersin? Evde oturup tavla oynar mıyız seninle?"

Hepimiz kararsız kalmış halde birbirimize bakıyorduk. Özgür hariç! Kesinlikle benimle yalnız kalmak istiyordu. Aslında, Barış çok şaşkıındı. Suna'yla yalnız kalma fikri onu bozguna uğratmış gibiydi. Belki de açılmaya henüz hazır değildi. Benim de ondan hiç farkım yoktu. Tuhaf tuhaf Özgür'ün yüzüne bakmaya başladığımda, duruma müdahale etme isteği Barış'tan gelmişti.

"Beraber gitseydik iyi olurdu. Ama madem gelmiyorsunuz, böyle güzel bir bayanla, baş başa geçireceğim bir akşama hayır diyemeyeceğim. Sunacığım, çikalım mı biz?"

"Olur, gidelim." Ah Suna! Aşk insanı nasıl da kuzuya çeviriyordu, değil mi?

Olacak bu ya, Barış ile dışarı çıktıkları ilk dakika, Suna'nın bahçede ayağı kaymış, Barış'ın fark ederek onu tutmasıyla da Suna son anda yere oturmaktan kurtulmuştu. Gözünü kırpmadan Suna'yı izleyen Barış böylelikle kendini ele vermiş oldu. Suna onun karşısında kendini çok iradesiz hissetmekten rahatsız olsa da içinden geçen, Barış'ın ne kadar tatlı olduğu idi...

"Şu kara gözlerin öyle güzel bakıyor ki, insanın karşında eriyesi geliyor, Suna."

"Hava çok soğuk, arabaya gidelim mi?"

Söylemek istediği onca şey varken, niye bu cümleyi sarf etmişti ki şimdi?! Sanki başka bir şey yokmuş gibi söyleye söyleye bunu söylemişti... Barış, Suna'nın yüzüne ellerini bırakarak, "Üşüdün mü? İyi, hadi gidelim," demiş ve ona geçmesi için kibarca yol göstermişti.

Arabada, Barış neşeyle sürekli bir şeyler anlatıyor, bir yandan da ara ara Suna'yı izliyordu. Sinemada romantik bir film tercih etmişlerdi. Koltuklar ikili kanepeler şeklinde olunca duraksayarak birbirlerine bakmış ama daha sonra montlarını çıkarıp yan yana oturmuşlardı. Bu kadar yakın mesafede olmak, kan akışlarını değiştirmiş, kalp sesleri kulaklarında çınlar olmuştu. Film başlayalı on beş dakika olmasına rağmen Barış'ın filmi izlediği pek de söylenemezdi. Onun dikkatini çeken şey, kesinlikle on beş dakikadır gözünü kırpmadan izlediği Suna'ydı. Suna durumun farkındaydı. Hem utanıyor, hem de garip bir haz duyuyordu bu durumdan. Zihninden sürekli olarak, "*Özgür'ü bir boğasım geliyor, bir de sarılıp öpesim,*" diye tekrar ediyordu. Ne de olsa şu anki hallerini ona borçluydular.

Nihayet, dayanamayıp o da Barış'a doğru döndü. Cesur olmalıydı. Hem, o gözlerde kaybolmaya bu kadar hazırken, beklemenin ne anlamı vardı ki... Bu kadar âşıkken, insan daha ne isterdi? Barış, Suna'nın bakışlarına kayıtsız kalmamış, elini usulca onun beline sararak, kendine daha da yanaştırmıştı. Suna bünyesinde feci tavan yapan bu heyecana daha fazla dayanamayıp, Barış'ın kulağına doğru eğildi.

"Barış... Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Ben sana çok aşığım."

Suna bunu söylediği an, kendine kızmaya başlamıştı bile. İçinden, "*Ne yapıyorum ben, aklımı çöpe atmış olmalıyım ya da şuurumu kaybettim sanırım...*" diye tekrarlarsa da çok geçti artık. Yanakları bitişik, Barış'ın kulağına bu denli yakinken öylece kalmıştı. Barış şaşırılmıştı, böyle bir itiraf beklemediği için yutkunduydu. Neden sonra kendine geldiğinde, Suna'nın belinde

duran eli hareketlendi ve o narin beli hafifçe okşayarak, Suna'ya doğru iyice sokuldu.

"Sen benden çok yaşayacaksın, ben de tam aynı şeyi söyleyecektim. Suna, ben sana feci aşışım, biliyor musun?"

Bakışları birbirine geçmişti artık. Asıl romantik film o koltukta oynuyor fakat bunu bir tek ikisi biliyordu. Suna başını Barış'ın omzuna koydu ve âşık olduğu adam elini tuttuğunda itiraz etmedi. Tıpkı akan zamana edemedikleri gibi... Film bitmiş, ancak onlar tek bir sahne bile izlememişti. Sinemadan çıkarken el eleydiler. Çakır gözler, Suna'ya deli mavi bakıyordu.

"Suna..."

"Barış..."

"Haftalardır seni düşünmediğim tek an yok. Bilseydim, bu kadar bekler miydim?"

"İlk gördüğüm an..."

"Gözlerinin gözlerime değip, kirpiklerini ilk kırptığın an... Şimdi böyle ayakta olmaz, oturalım bir yerlere."

Özgür

Barış ve Suna çıktıktan sonra Yağmur banyoya gitmiş, sakinleşebilmek adına elini yüzünü yıkayıp saçlarını iyice toplamıştı. Bugün olanlardan sonra benimle yalnız kalmaya hiç hazır değildi. Hızlı adımlarla çıkışa doğru yönelerek portmantoya asılı paltosunu aldı.

"Yağmur, nereye?"

"Eve."

"Saçmalama! Öyle anlaşılmamıştık."

"Seninle ne zaman bir anlaşma yaptık biz? Sesimi çıkarmadıysam tamamen Suna içindi."

"Ama."

"Aması yok, ben gidiyorum. Senin her istediğini yapamam, bana da sormalıydın!"

Bana kızılıyordu, çünkü her şey çok hızlı geliyordu ve içindeki çocuk ürkmüştü. Üzülmekten, kırılmaktan korktuğu kadar, ona bu denli kaptırmış olmam da korkutuyordu onu.

Elini kapı koluna uzattığı an, daha fazla dayanamadım ve belinden tutup kendime doğru hızla çektim. İçindeki tüm kavgaya buraya kadardı. Elindeki çanta yere düşmüş, dudaklarına odaklanmış olan gözlerime bakıyordu. Onu öpmeyi deli gibi istememe rağmen, kendimle mücadele halindeyim. Bu mücadele hırçınlaşmama sebep oluyordu.

"Çok başına buyruksun, olmaz ki böyle," dediğimde bakışlarım Yağmur'un dudakları ve gözleri arasında gidip geliyor, hızlanan nefesimi engelleyemiyordum.

"Dik kafalının tekisin, asıl bu olmaz!"

"İnatçılık etme, bak bozuşuruz sonra!"

"Bozuşmaktan korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Hayır, sadece gideceksin diye korkuyorum..."

Dudakları dudaklarımdaydı ve ikimiz de bu anlamsız mücadeleye yeniktik. Aşk gelip aramıza kurulmuştu bir kez ve bizi birbirimize çarpa çarpa adam edeceğe benziyordu.

Yüzünü göğsüme yasladığında, kalbi hızla atıyor, dizleri kendini taşıyamayacak kadar titriyordu. Kollarımı beline daha sıkı dolayıp, burnumu saçlarının arasına bırakarak o güzel kokuyu derin derin soludum. Nefes nefeseydim ve ondan bir milim ayrılmak istemiyordum. Eliyle çenesini tutup gözlerini yakaladığımda, aramızdaki tutku koca bir ateşe dönmüş, yakmaya hazırdı. Tekrar dudaklarına doğru eğildiğimde, beni iterek ani bir hareketle çantasını aldı ve kendini dışarı attı. Bu her neyse, daha fazla dayanacak takatim yoktu.

Yağmur gidince, eve kara bir boşluk yerleşmişti sanki... Ona olan hislerim, her gün biraz daha yoğunlaşıyordu. İçimde birikenleri bir güne sığdırınca, ürkmüş olmalıydım kızı. Ama öyle güzeldi ki dayanamıyordum. Kendimi toparlayıp kafamı cama doğru çevirdiğimde havanın karardığını fark ettim. Yağmur arabasızdı. Evi yakındı ancak taksi bulamayabilirdi.

Ceketimi alarak evden çıktım ve peşinden gittim. Arabayla yanında durduğumda, irkildi.

"Yağmur, hadi gel canım. Söz veriyorum, sadece eve bırakacağım."

Kararsızlıkla yüzüme baktı bir süre, daha sonra da etrafa. Taksi bulamayacağını anlamış olmalıydı ki gelip oturdu yanıma. Bakışlarını yakalamaya çalışıyordum ama nafile bir çabaydı. Konuşmak istemediğini anlamıştım ve onun gibi susmayı tercih ettim. Evinin önüne geldiğimizde arabayı park ederek dışarı çıktım. İnip yanıma doğru geldiğinde, tek bildiğim ondan bir saniye olsun ayrılmak istemediğimdi. Ancak tepkisini tahmin edemediğim için bir şey demeden bekledim. Tatsız ayrılmak istememişti ki usulca yaklaştı ve yanağıma sıcacık bir öpücük bırakarak gülümsedi. Ve her gülümsediğinde olduğu gibi yine bahar dalları saçıldı etrafa ve ben, bir kez daha âşık olduğumu hissettim.

"İyi akşamlar." Sesi yumuşacık ve şefkatli, gözleri ateş kadar sıcaktı. Elim yanağımda kalakalmıştım. Bu ufak öpücük bile o kadar kıymetli ve önemliydi ki benim için... Yağmur'uma aitti zira...

Eve döndüğümde, yaşadığımız şu hayatın başka bir yönüne doğru yol aldığımızın farkındaydım. Eskisi gibi olmayacaktı hiçbir şey... Öyle ya da böyle... Yağmur hayatımdan hiç çıkmayacaktı.

Ertesi günün, pazar olmasının verdiği rahatlıkla, yataktan çıkmadım. Gece onu düşünmekten uyku tutmayan gözlerim, nihayet uyuyakaldıktan sonra sabah yine onu düşünerek açılıyordu. Yağmur'la aramızdaki ilişkinin bir adı olmalıydı artık. Belirsizliklerden nefret ediyordum! Bugün onu karşıma alıp adam akıllı konuşmam gerekiyordu fakat tedirgindim. İçime çöreklenmiş olan huzursuzluktan kurtulamıyordum. Kafamdaki bu gelgitler kolumu kanadımı kırıyor ve hiçbir şey yapamayacak hale getiriyordu beni. Bir an önce kalkıp yanına gitmeliydim ve ona duygularımı anlatmalıydim. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini öğrenmeliydim.

Yağmur

Bahardan kalma bir güne uyanmıştı İstanbul. Kara kışa inat etraf ıslıl ısıldı. Camı açarak, temiz havayı derin derin tenefüs ettim. Dün yaşadıklarımız aklımdan çıkmadığı için garip bir ruh hali içindeydim. Biri için özel olmak ve bunu çok istemek... Elim dudaklarıma gitti. Özgür'den kalan duygu izleri halen oradaydı. Gözlerimi kapatarak gülümsedim. Onun gözlerini düşleyerek uyanmak, Özgür'ü düşünmek, ne güzeldi. Başka bir Yağmur ile tanışmıştım sanki...

Kapı zili çalınca, gelenin Özgür olma ihtimali dudaklarımdan kıvrılmasına sebep oldu. Neredeyse koşar adımlarla, kapıyı açmaya gittim. Ancak, yaşadığım tam bir hayal kırıklığıydı. 'An-nem' sıfatındaki insan karşımda durmuş, gözbebeklerimin tam da içine bakıyordu. Hangi hakla? Hangi cesaretle? Yüzümde şaşkınlık... Beynimde şaşkınlık... Dahası yüreğimde şaşkınlık... Ne yapmalıydım?

Tepkisiz, put gibi kaldım karşısında. Yumuşak, belki de en kibar sesiyle bana bir şeyler anlatıyordu ama ben sadece bir uğultu hissediyordum. En sonunda birkaç kelime anlamış olmalıydım ki, "Konuşabilir miyiz? Lütfen Yağmurcuğum," dediğini fark ettim. Elimle buyurun tarzında bir hareket yaparak kenara çekildim. Fakat tuhaf tuhaf suratına bakıyor, tepeden tırnağa inceliyordum onu.

Gözleri gibi kendisi de çok güzelmiş... Daha önce hanımefendiyi inceleme fırsatı bulamamıştım ne de olsa! Oldukça alımlı bir kadındı... Gözlerinden yaşlar süzülürken elleri karsız hareketler içerisinde, parmaklarıyla oynayıp duruyordu.

"Biliyorum, konuşmak istemiyorsun benimle. Hatta görmek bile istemiyorsun. Ama ben, seni üzme için gelmedim, Yağmur. Kokunu duymaya ihtiyacım vardı. Sen bana ne desen haklısın... Kendimi savunmam o kadar yersiz ki... Ancak dayanamıyorum. Öyle su gibi, öyle pırıl pırıl ki... Senelerdir, yaptığının pişmanlığıyla kıvranıyorum. Senin zarar görmeden büyüdüğünü görmek... Yüreğimi tek rahatlatan bu..."

Kurduğu son cümle beni fena kızdırmıştı. Birdenbire ilk şoku attım üstümden ve karşımda duran kadının yüzüne gözlerimi kısarak baktım. Ancak bu arada zil ısrarla çalıyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Hızlı adımlarla gidip kapıyı açtım, gelen Özgür'dü. Yüzüme bakınca bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı ki "Yağmur? İyi misin?" diye sordu. Elimle içeriği göstererek kapıyı kapattım. Sevgili annesi ona buraya geleceğini haber vermiş olmalıydı. Hemen üstüne geldiğine göre... Ama aklım, kadının söylediği o son cümleye öyle feci takılmıştı ki, cevap vermesem olmazdı.

"Demek zarar görmeden büyüdüğüme sevindiniz. Peki, neler biliyorsunuz yaşadıklarım hakkında? Mesela dayak yemiş olabilir miyim? Ya da defalarca küfür? Ya da tacize uğramış olabilir miyim? Sizce ne kadar itilip kakılmışımdır? Demek beni böyle pırıl pırıl gördüğünüz için sevindiniz... Ben böyle olabilmek için ne kadar savaştım biliyor musunuz? Bilemezsiniz! Çünkü siz beni soğuk duvarlar ardına terk edip kendinize sıcak bir yuva kurmuştunuz, değil mi? Asıl benim size sormam gerekli. Nasıl, eviniz yeterince rahat mıydı? Sizi hiç yıpranmamış, gayet pırıl pırıl gördüm. Demek ki yeteri kadar rahatmış, bakın buna çok sevindim. Gerçekten!"

Özgür

Yağmur, neredeyse çılgık çılgıydı. Öfke nöbeti geçirir gibi... Yılların acısını ortalığa saçar gibi... Aslında, kendi aralarında konuşup halletmelerini tercih etmişim ama durum berbat bir hal almıştı. Yağmur'un ses tonu yükseldikçe, annemin gözyaşları da ayrı oranda artıyordu. Buna dayanmak gerçekten zordu.

"Yağmur! Yeter artık, kendine gel!"

Hâlbuki buraya ne hayallerle gelmiş, neler kurgulamıştım kafamda. Aşk sözcükleri söyleyecek, onu ikna edecektim güya! Annemin burada olabileceği hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Yağmur'un gözleri alev topu gibi üstüme çevrilmişti. Diklenerek, "Asıl sen kendine gel. Bana bağırmaya ne hakkın var? Çıkın hayatımdan, tamam mı? Buraya gelip tüm hayatımı alt

üst etmeyi bırakın artık!" diye bağırdığında en az onun kadar kızgındım.

"Anne yürü! Lütfen! Hanımefendi daha fazla rahatsız olmasın!"

Annemin eli kalbine gitmiş, benzi solmuştu. Ne kadar üzülseyse artık, onu tuttuğum an, kollarımın arasına yığılivermişti.

"Anne! Anneciğim, iyi misin? Yağmur, hemen ambulans çağır! Çabuk!"

Yağmur donmuştu sanki. Hiç hareket etmeden öylece bize bakıyordu. Bu böyle olmayacaktı. Annemi kucağıma alarak hızla arabaya götürdüm. Ambulansın gelmesini beklemek, geç kalmamıza sebep olabilirdi. Yağmur neden sonra kendine gel-di-yse, anahtarı almış peşime düşmüştü. Arabanın arka koltu-ğuna oturduğunda, annemi arabaya uzatıp başını onun diz-lerine koydum. Ellerini hiçbir yere koyamadı çünkü anneme dokunmak istemiyor, sıkıntıyla dışarıyı izliyordu.

Korkmuş olmalıydı ki rengi sararmıştı. Ama onu düşünecek halim yoktu. Annemin durumu hiç iyi görünmüyordu. Allah'tan, hastane Yağmur'un evine çok yakındı ve acil kapısının önüne geldiğimizde hemen sedye getirmişlerdi. Annemi apar topar içeri aldıklarında korkuyu iliklerime kadar hissetmiştim.

Yağmur, girişteki banka çökerek oturduğunda göz göze gel-miştik. Şoka girmiş gibi öylece suratıma bakıyordu.

"Anneme bir şey olursa seni asla affetmem, Yağmur!"

Yağmur

Özgür bunları söylerken gözlerime nefretle bakıyordu. Bu güzel bahar gününün bana böyle kötü bir gün olarak dönece-ğini hiç düşünemezdim. İçeride muhtemelen kalp krizi geçirmiş olan kadın, benim annemdi. Peki, ne hissediyordum? Üzülüyordum, bunu bile bilememek ne garipti. Evet, üzülüyordum ama bir yabancıya hastalanmasına üzüldüğüm kadar... Belki de çok sert çıktığım için duyduğum pişmanlıktan, kim bilir? Allah'ım, ne yapmalıydım?

Doktor odadan çıktığında, Özgür ok gibi fırlamıştı. Yanlarına doğru gittiğimde, "Annem nasıl, neyi var?" diye telaşla soruyordu doktora. Ama ben tam aksine gayet sakindim. Evet, o Özgür'ün annesiydi. Ona aitti. Emek nasıl da kendini gösteriyordu. Sevginin emek istediğini daha iyi anlamıştım bugün.

"Hastamız kalp krizi geçirmiş. Neyse ki çabuk getirdiniz. Yoğun bakıma aldık kendisini. Ama durumu iyi, merak etmeyin. Daha önce var mıydı bir rahatsızlığı?"

"Hayır, yoktu. Tehlike yok, değil mi? Yani şimdi?"

"İyi ama yine de dikkat etmemiz gerekli. Söz konusu kalbimiz ise ekstra önem vermeliyiz."

"Ne gerekiyorsa yapın lütfen."

Yoğun bakımın önünde bekliyorduk. Doktor gittikten sonra, Özgür bir süre sessizce beni izlemişti ama umurumda değildi! Biraz önce lavaboya yüzümü yıkamaya gittiğimde, rengimin sararmış olduğunu gördüm ve kendime kızdım. Niye etkileniyordum ha, niye?! Döndüğümde isyan halinde koltuğa oturmuştum. Yaşadıklarım ağır geliyordu ve taşıyamaz olmuştum. Ellerimi saçlarımın arasına geçirmiş, başımı ovuşturarak bu lanet ortamdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

O sırada Özgür'ün telefonu çalmıştı ve o telefonda kısaca olan biteni Suna'ya anlatmıştı. Her cümlesinde beni suçladığı ortadaydı, hastanede olduğumu da eklemişti.

Artık hiç yüzüme bakmaz olmuştu. İki saattir burada olmamıza rağmen, tek kelime etmemişti benimle. Herkes kendi açısından bakıyordu olaylara. Herhalde benim dışımda hiç kimse, asıl mağdurun ben olduğumu düşünmüyordu.

Neyse ki bir süre sonra Suna gelmişti. İkimize de şöyle bir baktıktan sonra, önce Özgür'e sarılmış ve "Gececek..." diye fısıldamıştı.

"Biliyorum... Gececek." Özgür'ü bırakarak bana baktığında, ne hissettiğimi anladığını biliyordum. Beni başka da anlayan yoktu zaten bu dünyada. Yanıma gelip dizlerimin önüne çöktü ve eliyle çenemi tutup kaldırdı. Gözlerim o sıcak dost gözlerini görünce içinde tuttuğu ne varsa, usulca döküverdi... Kollarını

boynuma doladığında, başımı omzuna yasladım ve her zamanki gibi sustum. Tüm hayatım boyunca yaptığım gibi son birkaç ay ki Yağmur'u unutarak, sustum.

Özgür

Suna ile konuştuktan hemen sonra, babama da haber vermiştim. Uygun bir dille hastanede olduğumuzu söylememe rağmen, paniklemesine engel olamamıştım.

Yağmur, Suna'nın omzuna gözyaşlarını akıtırken, tabii ki çok üzgündüm. İster miydim onu öyle görmeyi? Ama annemin bu halde olmasının sebebiydi o! Ve bu yüzden, bugün ona nasıl davranmam gerektiğini hiç kestiremiyordum. Kedi yavrusu gibi köşeye kıvrılarak gözlerini kaçırmaya çalıştığında, bu durumda olmayı ister miydim? Asla! Ancak, öyle öfkeliydim ki gözüm gerçekten hiçbir şey görececek halde değildi bugün.

Babam geldiğinde, yüzü korku içinde karmakarışık olmuştu. Onu hiç böyle görmemiştim. O sert adam gitmiş, kötü haberler duymak istemeyen zayıf biri gelmişti sanki. Ayağa kalkarak sarıldığımda, o da bana sarıldı ve sordu.

"Sakin bana kötü şeyler söyleme, Özgür. Olur mu?"

"Merak etme baba, annem iyi."

Tuttuğu derin nefesi bırakarak "Çok şükür," dedi ve yoğun bakım odasının penceresinden bir süre anneme baktı. Gözleri dolu doluydu.

Daha sonra bize doğru geldi ve önce Yağmur'a, ardından da Suna'ya baktı. Tanıştırmak amaçlı elimle gösterdim.

"Suna, benim çok yakın arkadaşım, baba." Babam başını sallayarak Yağmur'a baktığında, "Yağmur," dedim ve sustum. Babam Yağmur'u dikkatle inceledikten sonra gülümsedi ve yaklaşıp kendini tanıttı. Hiç beklemediğim, alışık olmadığım tavırlardı bunlar.

Yağmur dolu dolu gözleriyle babama baktığında, babam hemen yanına oturdu ve elini avuçlarının içine aldı.

"Bazen her şey insanın üstüne gelir, boğuluruz. Yanlış kararlar alır, yanlış adımlar atarız. Hatalar da yaparız, insanız çünkü. Biliyor musun, Yağmur? Ben, yaşadıklarımın acısını gençlik öfkesiyle, belki de senden çıkardım. Anneni seni araması için hiç teşvik etmedim. Babana olan kızgınlığımı sana ödettim aklımca! Ah o lanet aklım! Ama çok pişman oldum, Yağmur. Hele de yaşımda artık ellilere dayandığımda, vicdanımdaki rahatsızlık çok ağırlaştı. Biliyorum, bunların hiçbirisi senin yaşadıklarını açıklayamaz ama sadece bilmeni istiyorum. Senden kendi adıma çok ama çok özür dilerim."

Yağmur'un gözlerindeki yaşlar, sıra sıra ama hiç durmadan yanaklarından süzülüyordu. Gözlerinin içine bakarak çok dikkatlice dinledi babamı ve sonra sessizce Suna'ya döndü. Başını Suna'nın omzuna yaslayarak gözlerini yere diktiğinde, yüzüne yerleşen hüznün ne kadar da tanıdıktı. Bu ifadeyi çok iyi tanıyordum.

Kendimi bildim bileli, anneme baktığımda yüzünde hep aynı hüznün vardı. Bunu yaşamayı seçmek onun tercihi miydi? Suçlu kimdi bilmiyorum ama herkes kendi payına düşen acıyı yaşamıştı aslında.

"Suna, Yağmur'u eve götür istersen. Baba, sen de gidip dinlen biraz. Ben buradayım, bir şey olursa haber veririm. Tedbir olarak iki gün yoğun bakım ünitesinde tutacaklarmış."

"Özgür, sen git eve, ben beklerim."

"Olmaz, baba. Hatırım için eve git ve dinlen. Merak etme, onu sağ salım evimize götüreceğiz."

"Peki. Sanki evde rahat edecektim gibi..."

Yaş ilerledikçe annemle birbirlerine daha mı düşkün oluyorlardı? Elini Yağmur'un omzuna bıraktıktan sonra, "Görüşürüz," demiş ve gözü arkada kalarak gitmişti babam. Suna Yağmur'un yüzünü avuçlarının içine alarak, "Yağmur, hadi kalk canım. Biz de gidelim. Dinlen biraz, iyi görünmüyorsun," dediğinde, Yağmur'un sesi çok netti.

"Sen git Suna, ben kalacağım."

"Emin misin? Bak, iyi görünmüyorsun ama."

"İyiym, merak etme. Hadi, sen git artık."

"Özgür, bir şeye ihtiyaç olursa eğer..."

"Sağ ol Suna. İyi ki varsın."

İki gün sonra...

Yağmur ve babamla birlikte hastanede geçirdiğimiz iki günün sonunda, annem taburcu ediliyordu. Hastanede dönüşümlü kalmıştık. Yağmur, annemle birkaç kelimenin dışında bir şey konuşmamış, mesafeyi korumuştur. Ama bu bile, annem için çok şeydi. Onu etrafında gördükçe, yüzü gülüyordu.

Babam Yağmur'a çok sıcak davranıyordu. Hatta hiçbir zaman bana davranmadığı kadar! Onu sevdiği her halinden belliydi. Hastaneden çıkarken odada, "Yağmur, çok alıştık kızım sana. Bizimle birlikte eve gelir misin? Sadece bu gece için. Eğer huzursuz olursan dönersin, ha kızım?" bile demişti. Ama onun bu soruya yüzünü ekşitip, başını sallayarak cevap vermeyi düşündüğünden emindim.

"Boşuna uğraşma baba, hayatta gelmez!" dedim sinirle ve dönüp annemin saçlarını öptüm.

"Özgür, yeter artık! Benim hakkımda fikir yürütmekten vazgeç. Rahatsızlık vermeyeceksem gelmek isterim." Annem, yüzüne kelekler konmuş gibi sevinçle bir babama, bir de Yağmur'a bakıyordu.

"O nasıl söz çiçeğim? Sen benim başımın tacısın."

Gözleri yine bulutlanmıştı. Ama bu Yağmur'un umurunda bile değildi. O sadece bana kafa tutmak için geliyordu, biliyordum. Son iki gündür, neredeyse hiç konuşmamıştık. O bana, ben de ona feci şekilde bilenmiştik. Ve bu kırgınlığın düzelmesi zaman alacağına benziyordu.

Hastane çıkışında, annemi arabanın arka koltuğuna oturttuk. Babam da onun yanına oturmayı tercih etti. Yüzüne bakıp elimle, 'bin' der gibi işaret ettiğimde, burnu Kafdağı'nda olan Yağmur Hanım, "Ben kendi arabamla gelirim," dedi.

"Ne gerek var? Beraber gideriz işte! Yarın aldırırım arabamı buradan."

"Lüzum yok. Ben seni takip ederim."

Kolundan sertçe çekmiştim kendime doğru. Gözlerime yerleşmiş olan öfkenin boyutunu tahmin edebiliyordum. Bunu sesime yansıtmamaya çalışsam da pek başarılı sayılmazdım.

"Arabarla gelmek istiyorsun, çünkü kaçmaya meylettiğin zamanlarda, bir saniye bile kaybetmek istemiyorsun. Sürekli kendini garanti altında hissetmen gerekiyor, öyle değil mi?"

Kolunu hızla kurtarmıştı avuçlarımdan ve göğsüme vurarak beni geriye doğru itmişti.

"Biliyor musun, benim hakkımda çok yanılıyorsun. Ben istemedikten sonra, çıkar ve gerekirse yürüyerek eve dönerim. Kimse umurumda bile olmaz."

"Merak etme, kimsenin umurunda olmadığını az çok öğrettin bana. Ama sakın, annemi üzecek tek bir şey daha yapayım deme! Onu böyle görmeme sebep sensin! Ve dua et, hatta ne yaparsan yap, iyileşmesini hızlandır. Yoksa yüzüne bakmam Yağmur, haberin olsun."

"Bakma! Yüzüme bakma, Özgür! Hem, ben niye size geliyorum ki zaten?!"

Arabasına doğru hırsıyla yürümeye başlamıştı... Üzerindeki kot pantolon ve bluzla hem sade hem de bu kadar şık olmayı nasıl beceriyordu bu kız? Mint rengi bluzun içinde pırıl pırıl gözleri yeşile ağırlık vermiş, yanakları kendini sıkıdığından olacak, dudaklarıyla uyum içinde, pespembeydi.

Tam arabasına yaklaşmışken, babam arabanın kapısını açıp seslendi. Duraksadı ve dönüp babama doğru baktı.

"Yağmur, dikkatli gel kızım. Özgür biraz hızlı kullanır."

Alaylı bir ifade ile bana bakmıştı.

"Merak etmeyin. Ben adresi az çok anladım. Hem, bakalım Özgür bana yetişebilecek mi?"

"Aman ha! Dikkat et! Özgür, sen de oğlum. Yavaş yavaş gidelim."

"Gidelim artık, annem yorgun. Bu yüzden de senin huy-suzluklarına ayıracak zamanım yok!"

Yağmur

Yutkunmuştum. Çok zoruma gidiyordu onun bu tavırları. Arabaya bindiğim an, dirseklerimi direksiyona dayayıp yüzümü avuçlarımın arasına aldım. Derin bir nefes çektim içime. Sonra kontağı çalıştırarak kafamda kırk kuruntuyla Özgür'ün arkasından gitmeye başladım. *Gitsem mi? Dönsem mi?* Döndüğüm an Özgür'ü beynimden çıkarma fikrini de kabul etmiş sayı-lacaktım. Silebilir miydim? Bunları düşünürken cep telefonum çalmaya başlamıştı. Arayan Özgür'dü.

"Ya sen ne biçim araba kullandığının farkında mısın? O eh-liyeti sana nasıl verdiler?! Annem sana baktıkça daha da fena oldu korkudan!"

"Hadi! Demek benim için korkuyor artık. Sen de annen korktuğu için aradın, öyle mi?"

"Yağmur!"

"Ben kapınızın önündeyim, sizi bekliyorum."

"Vardın yani... Maşallah, hıza bak sen! Dışarıda bekleme, evde yardımcımız var."

"Gerek yok, beklerim!"

Özgür

Telefonu suratıma kapatmıştı Yağmur. Onun için nasıl kork-tuğumu bir bilse... Hırçın şey! Gerçi son günlerde üstüne çok gitmiştim ama elimde değildi, çok kızgındım ona. Arabayı evin önüne çektiğimde, kornaya bastım. Arabasından dışarı çıktığında, yüzü allak bullaktı. Babam, "Yağmur iyi misin sen?" dedikten sonra gidip onu omuzlarından tuttu ve teselli etmeye çalıştı.

"Biliyorum, bu senin için zaten çok zorken, Özgür seni daha fazla zorluyor. Ama annesine olan sevgisinden hepsi, onlar

fazlasıyla düşkündür birbirine. Tıpkı yakında senin de olacağın gibi...”

Hayret verici bir şekilde babam sürekli Yağmur’a destek olmaya çalışıyordu. Belki de bu onun vicdanını rahatlatma yöntemi idi. Ama bunun Yağmur üzerindeki etkisi epey büyüktü. Babam konuştuğu zamanlarda, tüm dikkatiyle dinliyordu onu.

Eve girdiğimiz an, Yağmur şöyle bir etrafa bakındı. Vücudu halsizleşmiş, hareketleri yavaşlamıştı. Sessizliğini koruyarak annemi odasına çıkarmamıza yardım ediyordu güya.

Ancak merdivenlere geldiğimizde adımlarını iyice yavaşlatmış, ahşap korkuluklara tutunarak yukarı çıkıyordu. Aklından, “Demek annemin uğruna beni terk ettiği sıcak yuvası burası,” diye geçirdiğine emindim.

Son basamaktayken rengi iyiden iyiye sarıya dönmüş, arkaya doğru yalpalamaya başlamıştı. Fark eder etmez, onu ani bir hamleyle belinden yakaladım. Kollarımda yere doğru süzülüyordu resmen.

İçindeki fırtınalara yenik düşmüş, buraya kadar dayanabilmişti. Kucağıma aldığım gibi onu kendi odama götürdüm ve yatağıma yatırdım. Annem kendi rahatsızlığını unutmuş, panik içinde babamın Yağmur’un yüzüne soğuk su vuruşunu izliyordu. Başucuna oturmuş, belki de ilk defa dokunabilmenin tadıyla, saçlarını okşuyordu Yağmur’un.

Yağmur kendine geldiğinde, hemen ayağa kalkmak istemiş ancak annemin, “Biraz dinlenmelisin meleğim. Yaşadıkların çok ağır... Hem biz de şimdi çıkıyoruz odadan. Dinlen sen.” Sözleriyle, başını yastığa bırakmıştı.

Annem, şefkatli bakışlarını esirgemedi, babamla birlikte kapıdan çıkınca, odada yalnız kalmıştık. Ona bir şey olacağını düşündükçe, delirecek gibi oluyordum. O an merdivenlerden aşağıya düşebilir, zarar görebilirdi. Yanına oturarak o uğruna öldüğüm güzel gözlerine baktım.

“Lütfen... Biraz dinlen.”

“İyiyim... Gerek yok.”

"Kahretsin! Rengini görmüyorsun bile. Tutmasaydım merdivenlerden yuvarlanmıştın."

"İyi ya işte... Belki de kurtulmuş olurdun benden!" Yutkundum. Nasıl böyle düşünürdü? Görmüyor muydu benim halimi?!

"Yağmur, beni kızdırmak için yapıyorsan şunu bil. Kızmadan öte, kahroluyorum. Sen böyleyken, ben... Tamam, çok üstüne geldim, biliyorum. Ama sen de sadece kendi açından bakıyorsun olaylara."

"Öyle mi? Kimin açısından bakmamı istersin? Ha anladım. Yaşadıklarımı, çektiklerimi tek kalemde unuttum deyip, etrafıma gülücükler saçmalıydım, değil mi? Özgür... Ben seni hiç tanıyamamışım, biliyor musun?"

Sesi kırgındı. Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde, yaşadığı acının izlerini daha iyi fark etmiştim. Evet, belki de haklıydı, anneme olan sevgim onu anlamamı engelliyordu. Belki de bizim bir ilişkiye başlamamız, annem ile aralarına daha büyük bir set çekecekti.

"Son zamanlarda yaşadıklarımızdan, yani yakınlaşmamızdan bahsediyorum... Sanırım bu bir hataydı. Çünkü galiba biz başaramayacak, kırılıp döküleceğiz. Kendimden geçtim. Ama hiç olmazsa, senin bugünden sonra daha mutlu olmanı istiyorum. Unutalım, olur mu Yağmur?"

"Merak etme. Ben her şeyi unuttum."

Dokuzuncu Bölüm

Yağmur

Kendimi ne kadar zorlasam da akmasına mani olamadığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya peş peşe süzülüyordu. Özgür, derin bir iç çekerek ve her zamankinin aksine, buz gibi sesiyle, "Rica ediyorum, biraz uyu artık," deyip çıkmıştı odadan. Boğazıma dizmeye çalıştığım yutkunmalar hıçkırığa dönüştüğünde sesim duyulmasın diye elimi ısıırıyordum. Ta ki kapının aniden açılıp, annem vasfındaki kadının yanıma geldiği ana kadar... Beni öyle görmek onu telaşlandırmıştı. Hemen yatağımın başucuna oturup, beni sarmalayarak, "Tamam, ağla ama sana söz veriyorum bir daha kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim. Buna ben de dâhil... Eğer beni görmek seni kahrediyorsa, uzaktan seyrederim seni. Yaklaşmam. Ama asla peşini bırakmam, Yağmur. Güzel kızım benim," dediğinde, benim gibi o da ağlıyordu. Sesimizi duyan Doğan Bey içeri gelmişti.

"Seval, yeter ama. Yeni çıktın hastaneden. Hem bak, Yağmur da iyi değil. Acaba doktor çağırsak mı? Rengi çok sarardı."

"Bence de çağıralım, Doğan; hiç iyi görünmüyor."

Doğan Bey haklıydı. Hiç iyi değildim, hem de hiç! Yorgun ruhumun uykuya ne zaman teslim olduğunu bilmeyecek kadar kötüydüm üstelik.

Özgür

Kendimi çatı katındaki küçük odaya zar zor atmıştım. Boğuluyordum sanki! Yağmur'u bu kadar üzgün ve bitkin görmek beni kahrediyordu. Ona karşı bu kadar yoğunken ve bu

kadar bağlanmışken, nasıl yok sayacaktım duygularımı? Terasa çıkarak soğuk havayı içime defalarca çektim. Ama nafile... Sakinleşemiyordum.

Aşağı kata indiğimde Doktor Avni Bey, Yağmur'un odasından çıkıyordu. Telaşlanarak babama döndüm.

"Baba, kötüleşti mi?"

"Ağlamaktan helak oldu. Belki bir ilaç ya da iğne, iyi gelir diye düşündüm."

"Ben muayene ederken uyanıktı. Tansiyonu düşmüş, kan değerlerinin de düştüğünü tahmin ediyorum. Bunun için tahliller yaptırmanız gerekiyor."

"Siz hangi tahliller olduğunu yazarsanız hemen yaptırırız. İlaç falan bir şey almamız gerekir mi?"

"Evet. Bu zorlu süreci atlattırken, ilacın faydası olabilir tabii. Hatta psikolog yardımı bile alabilirsiniz. Yağmur Hanım'ın sinirleri gerçekten çok yıpranmış."

Babam, Avni Bey'i geçirirken Yağmur'un yanına gittim. Aslında bana ait olan bu odaya hiçbir zaman bu kadar tedirgin girmemiştim. Yağmur yatakta oturmuş, parmaklarıyla oynuyordu. O güzel başını kaldırıp bana baktığı an, kendime lanet ettim. Neden onu anlamayı denemiyordum hiç? Bu hali deli gibi kalbime batıyorken, niye aldırmıyormuş gibi davranıyordum? Öyle sevgiye muhtaç, öyle çaresiz bakıyordu ki tek yaptığım ayağımın önünde duran puf koltuğu tekmelemek oldu. Yağmur, beni öyle görünce halsiz bedenini umursamadan ayağa kalktı.

Yine birbirimize bakıyorduk. Bana göre aşkla... Ona göre sevdıyla... O incecik kollarını boynuma doladığında, beline sımsıkı sarıldım. O ağladı, ben ne varsa içime attım. Sarmaş dolaş, öylece kaldık.

"Yağmur... Kalbimi çok acıtıyorsun."

"Özgür, ne olursun... Yardım et bana."

Yağmur

Kendimi Özgür'ün kollarına attığımda, tek istediğim beni sarıp sarmalamasıydı. Öyle de oldu. Kuvvetli kollarıyla belime dolandığında, istediğim, belki de ait olduğum yerdeydim. Güvendeydim... Kokusu burnumdayken, başımı omzuna yasladım. Boynunun sıcaklığı yüzüme değerken dakikalarca öylece kaldık. Ben çekilmedim, o da bırakmadı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Tam da gözlerine... Elim yüzüne gitti... Yüzünü avucuma yaslayarak, öptü usulca. Gözleri alev alevdi, yandığı kadar da yakıyordu. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına doğru uzandım. Yavaş ama usulca öptüm onu. İçimden tek gelen şey buydu. İhtiyacım olan tek şey onun sıcaklığıydı ve benden uzak durma kararını kabullenmem kolay değildi.

Özgür

Hiç kimse, hiçbir şey onu benden alamasın istedim. Ne çok kaptırmışım kendimi meğer... Körkütük âşıktım işte. Öyle narin, öyle halsizdi ki vücudu... Ama gözleri? Biliyordum artık, ne hissediyorsam en az yarısıydı. Birden uzanıp da o halsiz düşmüş dudaklarını, dudaklarıma bastırduğunda... Yağmur'dan tabii ki böyle bir şey beklemiyordum fakat ihtiyacım varmış buna, bırakamadım dudaklarını.

İncitmekten çekinerek belki kaybetmekten korkarak... Sadece sevgiyle öpüyorduk birbirimizi. Gözlerimizden dökülen yaşlar, belki de bu aşkın kuvvetine karşı sunulabilecek en güzel kanıtlardı. Hafiften geri çekildiği zaman gözleri kapalıydı. Alnı dudaklarıma dayalı, ellerini belime dolayarak kaldı. Arkamdaki duvara sırtımı yaslamıştım. Dudaklarımı alnına bastırarak defalarca öptüğümde, ikimiz de güzel bir uykudan uyanmaya korkar gibi, açamıyorduk gözkapaklarımızı.

Sonunda fısıltı halinde konuşmaya başlayan Yağmur olmuştu.

"Özgür, ben... Seni... Hissettiklerimi... Unutmaya hazır değilim..."

Yağmur kalbimin her zerresine bu denli derin işlemişken, onu unutmam mümkün müydü? Nasıl uzak durabileceğimi bile bilmiyordum. Gözlerim gözlerini bulduğunda yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Bana o rengini tarif edemediğim, yeşile dönmüş gözleriyle bakarken derin bir nefes aldım.

"Yağmur, neler hissettiğimi bilmiyorsun. Ne olur, benim için, bizim için annemi kabullenmeye çalış. Onu silip atmam mümkün değil. Sen onu terslerken, gözlerinde gördüğüm sancıyı nasıl görmezlikten gelirim? Bir düşün, kalp krizi geçirecek kadar üzüyor bu insan..."

Kollarımdan sıyrılıp cama doğru gitti. Perdeyi aralayıp dışarıyı seyretti. Ayakta durmaya hali yoktu. Farkına vardığında, köşedeki ikili kanepeye oturarak, başını geriye doğru yasladı. Komodinin üzerinde duran ve annemle sarmaş dolaş çektiğimiz olduğumuz fotoğrafa uzanarak eline aldı. Dikkatlice baktıktan sonra yerine koydu ve "Kaç yaşındasın o fotoğrafta?" diye sordu.

"Galiba on altı."

"Benim on altı yaşında çekilmiş sadece bir iki fotoğrafım var. Ve hepsinde yalnızım, biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum, Yağmur."

"Tahmin edebiliyorsun ama anlamıyorsun. Öyle değil mi?"

"Böyle mi düşünüyorsun, anlamadığımı mı?"

Gidip dizlerinin önüne oturdum... Ellerini avuçlarımın içine alarak sımsıkı tuttum ve gözlerine baktım.

"Çektiklerin gözbebeklerinin tam orta yerine kurulmuşken, nasıl anlamam? Tek istediğim, ikinizin de bundan sonra mutlu olmanız. İçindeki kini koparıp at Yağmur, bırak temiz duygular yerleşsin onun yerine."

"İçimdeki sadece kin olsaydı, koparıp atardım, Özgür. Emin ol! Ama içimdeki derin kırgınlık, küskünlük. İlk, ne zaman fark ettim bunu biliyor musun? Çok küçükken! Etrafıma baktığımda çocukları hata yaptığında, onları koruyan anneleri, babaları görürdüm. Oysa bizim öyle bir şansımız yoktu. Hata yaptığımızda sert hareketlerle duvara çarpılıyorduk Özgür. Bizim hakkımız değil miydi sığınmak? Bir bakışa, bir gülüşe sığınmak.

Sen, beni tabii ki anlayamazsın. Senin sığındığın bir insan hep vardı. Aslında haklısın... Ben gitsem iyi olacak galiba, burası bana hiç iyi gelmedi, Özgür."

Yapamıyordu. Elinde değildi, kalbindeki kırıkları yapıştıramıyordu. Belki de bunları tek tek annemin toplayıp yapıştırması gerekiyordu. İtirazlarımı duymamayı tercih ederek montunu giydi. Çantasını da alarak hızla aşağı kata indiğinde, peşinden gidiyordum.

"Doğan Bey, ben çok üzgünüm. Ama gitmek istiyorum. Boğuluyorum sanki. Daha fazla duramayacağım. Hoşça kalın."

Vakit kaybetmeden çıkmak istiyordu ama o halde araba kullanmasına izin veremezdim.

"Bekle, ben seni bırakırım."

Yine eski Yağmur gelip dikilmişti karşıma."

"Hayır. Kendim giderim."

"Kahretsin Yağmur, neden böyle yapıyorsun?! Yürümeye halin yok. Daha birkaç saat önce bayıldın!"

Babam ikimizin de sinirlerinin çok bozulduğunun farkındaydı ve duruma müdahale etme ihtiyacı duymuştu.

"Özgür, yeter! Gitme kızın üstüne. Yağmur, bak şöyle yapalım. Şoför seni evine bıraksın. Senin arabanla. Olur mu?"

Başını sallamıştı. Çünkü gerçekten benimle ya da annemle yan yana kalmaya gücü yetmediği gibi araba kullanmaya da hali yoktu. Bana çok kırgındı, içinde kopan fırtınaları görmediğimi düşünüyordu. Oysaki en az onun kadar, ben de zarar görüyordum o fırtınada. Yaşadıklarını sindirmek için zamana ihtiyacı vardı ancak yalnız kalmamalıydı. Suna'yı arayarak Yağmur'un hasta olduğunu söyledim.

Birkaç saat sonra merakıma yenilerek tekrar Suna'nın numarasını tuşladım. Yanında olduğunu söyledi fakat sesindeki kızgınlığı fark etmemem imkânsızdı.

"Yalnız bir şey sormak istiyorum, Özgür. Birkaç günde ne yaptınız da bu kızı bu hale getirdiniz?"

"Suna, bazı şeyleri anlatamıyorum ona."

"Anlatman için önce anlamam lazım Özgür. Bunu unutma!"

Yağmur

Bir hafta sonra...

Daha iyiydim. Yaşadığım çöküşün, olayları kabullenmeme faydası olmuştu. Dibe vurmuştum ama bir süre geçtikten sonra, artık hayatıma çeki düzen vermem gerektiğini biliyordum. Tabii bunda sabah aldığım telefonun etkisi de epey büyüktü. Paris'te yaşayan ve görmek için delirdiğim amcam, iki hafta önce gelecekti ama ani bir iş programı çıkınca gelememişti. Halam sabah erkenden arayıp, yarın geleceğini söylemişti. Amcam dediğime bakmayın, daha kırk yaşında. Babam öldüğünde on üç yaşlarındaymış.

Kan davasını sona erdirmişler ama o dönmemiş yine de oralardan. Henüz evlenmemiş. Fransız bir kadınla beraber yaşıyormuş. Aslında çok çekiniyordum, hiç tanımadığım bir insandı sonuçta... Ama madem o sadece beni görmek için yurtdışından geliyordu, ben de onu karşılamak için havaalanına gitmeliydim tabii ki... Bu arada, ben halamın da teşvikiyle babamın soyadını almak için dava açmıştım, sanıyorum onun sonucunda bir süre sonra Kayhan soyadını alacaktım. Evde hummalı bir temizlik yaptım, ardından da yemekler... Benim için oldukça özel bir durumdu.

Bu akşam, "Amcam," gelecekti! Onu seve seve ağırlayacaktım evimde. Otele gitmesine asla müsaade edemezdim. Suna gülen gözlerle beni izliyordu, bir dakika bile durmayan koşuşturmamın sonunda, ne de çabuk akşam olmuştu... Suna, bu hafta iş çıkışı sürekli bana gelmişti. Bu arada Barış ile bir ilişkiye başlamış bulunuyorlardı artık. Nasıl da mutluydu, gözleri nasıl da ışıltılıydı... Adeta yerinde duramıyordu. Gerçi bu son hafta, hep benimle ilgilendiğinden pek görüşmemişlerdi. Tabii bu sürekli telefonla konuşmalarını engellememişti. Barış'ın Suna'ya çok değer verdiği belliydi.

Özgür birkaç kez aramıştı beni, ama hepsi bu... 'Nasılsın, iyi misin?' sorularından öte bir şey konuşmamıştık. Belki de böylesi en iyisiydi. Annesini sorduğumda ise daha iyi olduğunu söylemişti.

O geceyi zorla sabah ettim ve erkenden halamı aradım. Araya mesafeler, zamanlar, ayrılıkların girmesi onlara ısınmamı engellememişti. Doğduğumdan beri tanır gibi gün içinde sürekli konuşuyorduk. Babaannem bile okuryazar olmamasına rağmen, kuzenlerime aratıyordu beni ve konuşuyorduk. Artık bir ailem vardı benim ve bir yerlere aittim.

"Hala..."

"Kuzum..."

"Amcama söyle onu almaya gideceğim. Uğraşmasın taksilerle şimdi. Ama beni nasıl tanır? Kırmızı mı giyinsem sence?"

"Bak deli kıza... Amcan boğa mı ki kırmızıyı görünce üstüne gelsin..."

"Aman hala!"

"Hiç meraklanma, o seni tanır. Sen onun olacağı çıkış kapısında bekle yeter, daha da bir şey yapma. Kan çekecek, göreceksin."

"Çeker, öyle değil mi?"

"Çeker tabii kuzum."

Gülümsemiştim. Suna telefonu elimden alarak "Dilan Hala, ben Suna," dedi aniden.

"Hayırsız seni, hani getirecektin Yağmur'umu?"

"Ne getireceğim ya, sonra yemeklerini en çok ona yediriyorsun... Hala, bu kız bugün heyecandan oturamıyor yerinde..."

"Sorma, olsun, kuzumun sesi düzelmiş ya biraz. Amcası da kötü olduğunu duyunca, ne yapıp edip gitmeliyim dedi. Yoksa bir aya gelemezdi. İşleri yoğunmuş çok."

"Çok iyi oldu bu, neyse kapatıyorum. Kızlara ve enişteye selam. Tombik babaanneyi öp bizim için. Nasıl olsa bu kız daha kaç kere arayacak amcası gelene kadar bilmiyorum. İstersen nöbet tut sen bu birkaç saat."

"O iyi olsun da ben nöbet de tutarım. Hadi, görüşürüz."

Şiveli konuştuğu Türkçesiyle çok tatlıydı halam... Bana canı gibi davranıyordu, canım halam benim.

Havaalanında, dış hatlar yolcularının geldiği çıkış kapısında bekliyordum. Hava bugün çok güzeldi... Üzerime minik çiçeklerle bezenmiş, yuvarlak yaka, göğüsten aşağıya doğru bollaşıp, dizde biten şirin bir elbise ve spor ayakkabı giymiştim. Saçlarım belime doğru salınıyor, heyecandan yerimde duramıyordum.

Uçak inmişti ve heyecanım had safhadaydı. Yolcular gelmeye başladığında, kalbim yerinden fırlayacaktı sanki. Acaba hangisi diye bakınıyordum ki karşıdan gelen uzun boylu, uzun saçlı, iri gövdeli ve yeşil gözlü biri gözlerimin içine bakıp kaldı. Yok canım, bu olamaz herhalde amcam. Daha neler derken...

"Güzel Bayan, Yağmur siz olmalısınız, öyle değil mi? Ya da size küçük Dilan mı demeliydim?"

"Özcan Amca?"

"Gel buraya güzellik," deyip belimden çekmiş ve sımsıkı sarılmıştı bana. Başımı omzuna yaslamıştım fakat onun gözlelerinden yaşlar süzülüyordu.

"Biliyor musun, bakışların bile ağabeyimi anımsatıyor."

Hafifçe çekildim ve gülümseyerek yüzüne baktım. İnceliyordum onu, yüz hatlarımızda epey benzerlik vardı. Mesela kaş şeklimiz, onun gözleri daha yeşil olsa da burun yapımız benziyordu.

"Hey, hadi, daha sonra incelersin beni. Ama itiraf etmeliyim ki Dilan'a gerçekten feci benziyorsun. Gülüşün, kaşlarını çatışın bile aynı."

"Biliyor musun?" Merakla yüzüme baktığında her şey çok garipti. Hem yabancı hem de tanımak için sabırsızlandığım, bir tanecik amcam!

"Neyi?"

"İyi ki geldin."

"Evet, bence de iyi ki geldim. Ancak daha da önemlisi, sen iyi ki hayatımıza girdin Yağmur."

"Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Bilseydik hiç bırakır mıydık seni? Sen bizim canımızsın... En önemlisi abimden yadigârsın."

Amcamla birlikte arabaya binmiştik. Eve doğru giderken sıkıntılı bir nefes bırakarak bana doğru döndü.

"Küçük hanım, arabayı sağa çeker misin lütfen?"

Henüz Yenikapı sahilindeydik. Şaşırmıştım ama yine de söylediğini yapıp arabayı sağa doğru park etmiştim.

"Şimdi gözlerime bakıp bana söz veriyorsun... Bir daha bu hızla asla araba kullanmayacaksın! Bize bu tedirginliği yaşatmaya hakkın yok, öyle değil mi?"

"Ama bu benim yavaşlamış halim."

"Ciddi olamazsın, hemen söz ver lütfen."

"Peki, tamam, söz veriyorum... Ama sen de söz ver... Beni sık sık görmeye geleceksin."

"Onun için söze hiç gerek yok güzelim... Ensende olacağıma emin olabilirsin."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, gülüyordu. İlk defa ailemden biri beni koruma altına almaya çalışıyordu. Hem çok tuhafıma gitmişti hem de gözlerim dolmuştu... Kahrolası damlalar bugün peşimi bırakmayacağına benziyordu. Amcam ne hissettiğimi anlamış olmalıydı. Elleriyle yanaklarımı silip gözlerimin ta içine bakarak, "Merak etme, asla yalnız kalmayacaksın. Hatta istersen benimle gelip Paris'e bile yerleşebilirsin. Bunu düşün Yağmur, burada seni bağlayan bir şey yoksa gel benimle," dedi.

"Teşekkür ederim. Şu an olmasa bile, ihtiyaç duyduğumda gidebileceğim yerlerin olduğunu biliyorum artık."

Daire kapısını açmaya çalışıyordum ama yine tutukluk yapıp uğraştırmıştı beni. Nihayet açıldığında amcam etrafı inceleyerek, içeri girdi. Onunla nerede kalacağını konuşmamıştık.

"Çok şirin bir ev... Yalnız, bir kapı firmasıyla görüşelim. Bu kapı hiç güvenilir değil. Aklım sende kalmasın istiyorum."

"Evet, ben de ev sahibine birkaç kez söylemiştim ama..."

"Umursamadı, değil mi? Ev sahibin kim Yağmur?"

"Üst komşum. Hadi, gel otur şöyle, hatta uzan, biraz dinlen. Ben de hemen kahvaltı hazırlayayım."

Amcamı gerçekten çok sevmiştim. Esprili, sıcak ve çok düşünceli biriydi. Üstelik genç olduğu için, gezmeyi tozmayı da çok seviyordu. İlk gün evden dışarı çıkmamış ve birbirimizi tanımaya çalışmıştık. İkinci gün ise İstanbul'u didik didik etmiştik neredeyse.

Galiba güzel olan saatler daha hızlı geçiyordu. Üçüncü günün sabahıydı ve gitmesine az kaldığı için, içim çok buruktu. Onu tanıdıkça daha çok seviyordum, iyi ki gelmişti... Bana sürekli moral verip kendime olan güvenimi arttırmaya çalışıyordu. Onun gönlü beni Paris'e götürmekten yanaydı ama böyle bir şeye şu an hiç hazır değildim.

Dün akşam, Suna da bizimle beraber yemeğe kalmış, sonra çok geç olmadan kalkmıştı. Çok gülüşmüştük. Amcam Suna'ya resmen bayılmış ve "İçim daha rahat etti Suna. Yağmur ile birbirinize iyi bakın ve ihtiyaç duyduğunuzda mutlaka beni arayın," diye de eklemişti.

"Yağmur, meleğim... Bugün benim biraz işim var. Öğleden sonra için, seni yalnız bıraksam?"

"Tamam, ama erken geleceksin. Amcamla geçireceğim son iki günü kimseyle paylaşamam."

"Akşam için hazırlan sen, yemeğe dışarı çıkalım... Olur mu?"

"Güzel olur," dediğimde telefonum çalıyordu. Fakat ekrana baktığımda canım sıkılmıştı. Arayan Özgür'dü ve ona çok kızgındım. Telefonu açmadan koltuğun üstüne bıraktım ve amcama baktım. Günlerdir aramamışken, şimdi ne istiyordu? Tabii ki açmayacaktım.

"Neden açmıyorsun?"

"Konuşmak istemiyorum... Özgür... Hani..."

"Seval'in üvey oğlu... İyi birisi demiştiniz?"

"Öyle ama annemle ilgili herhangi bir şey duymak istemiyorum."

"Bak Yağmur, hepimizin gençliğinde yaptığı hatalar mevcut. Aslında ağabeyim de çok suçluydu. Seval'i zorla kaçırdı. Çok küçüktüm ama yüzündeki korkuyu asla unutmam. O daha on beş yaşındaydı... Sonra o zamanki ortam gerçekten çok kötüydü.

Abim öldürüldüğünde, babam onu diğer ağabeyimle evlendirmek istedi. Hangi kadın ikinci kez aynı kaderi yaşamak ister? Ürktü Seval. Bak, belki de geçmişe bir sünger çekmelisin artık. Annenle barışmalısın, bu bir bakıma senin kendinle de barışın olacak. Birdenbire git yapış annene demiyorum. Ama içindeki kırgınlıkları düzeltmesi için ona bir şans ver. Herkes ikinci bir şansı hak eder Yağmur."

"Ya, sen buralarda, yakınlarımda yaşasaydın olmaz mıydı?"

"Hadi ama en fazla üç saat uzağındayım. Bir uçağa bakar iş."

"Haklısın..."

Amcam dışarı çıktığında ben de biraz ortalığı topladım ve üzerinde çalıştığım birkaç düzeltme CD'sini çantama koydum. Şirkete götürüp çocuklara yaptığım değişiklikleri anlatacaktım. Üstümü giyinip çıkmak için kapıyı açtığımda Özgür'ü karşımda bulmayı hiç beklemiyordum.

Özgür

Yağmur'u çok özlemiştim ve dayanma gücümün bittiği yerdeydim. Onu gördüğüm son gün aklımdan çıkmıyordu. Bakışları yaralıydı ve acı bir çığlık gibi tüm benliğimi kaplamıştı.

Günlerdir, kendimle savaş halindeydim. Fakat olmadı. Denedim ve başaramadım. Kafamı yastığa koyduğum her an, kâbustu. Kalbime düşmüş bu sevdaya yeniktim. Sözüm geçmiyor, lafım dinlenmiyordu. Değil bir gün, bir saat bile dayanamayacaktım artık.

Kapısındaaydım. Aradığımda açmayınca, içimi deli gibi saran kaybetme korkusuyla birlik olup buraya gelmişim. O kadar gün sabırla bekleyip, an kadar bekleyememek... Bu kadar kısa mesafeyi gelirken bile yol uzamış, sabırsızlığım artmıştı.

Kapıyı açtığında, toprağına kavuşmuş seyyahlar gibiydim. Sarıya kahve ve yeşil bulaşmış o güzel gözlerini nasıl da özlemiştim. Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Onu gördüğüm an kendimi kaybetmem yeni değildi nasılsa...

"Özgür?"

"Yağmur... Girebilir miyim?"

Bakışlarındaki kırgınlığı görmemek için kör olmak lazımdı. Kararsız ifadesine rağmen, eliyle geç anlamında bir işaret yaptı ve içeri girmeme izin verdi. Ayakta durmuş, öylece onu izliyordum fakat içimdeki korku onun gözlerine yerleşmiş olan soğukluğu görünce kat be kat artmıştı.

O sırada, portmantoya bakınca başka bir şey dikkatimi çekmişti... Bunlar da neyin nesiydi? O mont, o hırka? Baktığım yere doğru baktığında, kafasını tekrar çevirmişti bana doğru.

"Özgür, neden geldin? Ters bir şey mi var yoksa?" Gözlerim halen o yabancı eşyalardaydı, etrafa daha dikkatli baktım. Yerde duran erkek ayakkabılarını da görünce kan beynime sıçramış gibiydi.

"Kim var evde?" Ona hesap sormaya hakkım olup olmadığı umurumda değildi! Sesim de bedenim gibi buza dönmüştü.

"Bunu sormak için mi geldin?"

"Yağmur lütfen... Bunlar kimin eşyaları?"

"Zevkli seçimler, değil mi? Ben de çok beğendim."

"Yağmur!"

"Niye geldin?"

"Bunlar kimin?"

"Sana ne?" dediğindeki tını beni acayip rahatsız etmişti. *Kim oluyorsun da hayatıma karışıyorsun?* der gibiydi bakışları. İçimdeki kızgınlığı ortalara dökmem an meselesiydi. Ve buna mani olmak için hışım ile çıkmıştım evden.

Asıl kızdığım şey, Yağmur'un tavırlarıydı. Tabii ki oradaki eşyaların kime ait olduğunu merak ediyordum. Fakat Yağmur'un zekâsına ayrı ve karakterine de ayrı güveniyordum. Eminim ki o eşyaların bir açıklaması vardı. Benim kızdığım şey bana açıklama yapmaya gerek duyacak kadar değer vermemesiydi. Arabaya oturup gaza bastım ve sahile doğru indim. Aksi gibi, bugün yine çok güzeldi. Ona böyle derinden tutulmuşken, beni hayatında istemiyor olmasını hazmetmek çok güçtü. Telefonu elime alarak Suna'yı aradım. Dertleşmek iyi gelecekti.

"Ooo Özgür Bey, siz beni arar mıydınız?"

"Suna, çok kötüyüm. Buluşalım mı?"

"Neredesin?"

"Yeniköy'de sahildeyim. Sana doğru gelsem, çıkabilir misin birkaç saatliğine?"

"Tamam, o zaman Yeşilköy'de buluşalım."

"İyi olur. Sağ ol."

Yeşilköy'e vardığımda, Suna'yı anlaştığımız yerde beni beklerken gördüm. Onu yanaklarından öptükten sonra masaya çöker gibi oturdum. Suna kolumu tutarak yüzüme doğru eğildi.

"Hey, durum o kadar kötü mü? Ne bu halin?"

"Ben artık ne yapacağımı bilmez haldeyim Suna. Kusura bakma, seni de işinden ettim ama biriyle konuşmaya çok ihtiyacım vardı."

"Saçmalama, tabii ki beni arayacaksın. Hadi, anlat ve rahatla."

"Onu geçmişle ilgili her şeyi unutmaya ikna etmeye çalıştım. Geleceğimiz için... Yapamam dedi. O zaman ben unutamam hissettiklerimi dedim, arayıp sormadım. Bu da olmadı. Sabah gittim tekrar konuşmaya, çok özlemiştim, artık dayanamıyordum. Yine olmadı Suna, iki dakika içinde kavga ettik. Söylesene, ben ne yapacağım?"

"Siz kavga ederken amcası neredeydi?"

"Amcası mı burada? Demek geldi yurtdışından..."

"Eee arayıp sormazsan bizi, öğrenemezsin tabii."

"Eşyalarını gördüm. Kimin diye sordum ve 'Sana ne?' cevabını aldım..."

"Sen günlerdir aramayıp, sonra da gider gitmez hesap sorarsan, böyle olur. Ben de olsam aynı tepkiyi verirdim. O çok kötü günler geçirdi, Özgür. Şükürler olsun ki, amcası geldiğinden beri iyi. Yüzü gülüyor en azından."

"Ya sorma, yüzü bir gülüyordu, bir gülüyordu... Kovmaktan beter etti beni sabah sabah!"

"Seni pek bir yıkılmış gördüm Özgür. Anladın mı şimdi aşk nasıl?"

"Anladım anladım, merak etme. Senin o arkadaşına da anlatacağım bunu."

"Anlat anlat. Haber ver de sen ona aşkı anlatırken bir ambulans göndereyim, yanınızda hazır bulunsun."

"Bana bak, Barış'la aşka yelken açalı pek bir neşelisin, maşallah diyelim."

"Evet, maşallah diyelim. Gerçi henüz iki kere çıkmış olsak da telefonda telafi ediyoruz. Cuma günü dönecek Viyana'dan."

"Evet, biliyorum. Aradı beni de. Yeni bir müşteri daha bulmuş. Getirecekmiş bana yine."

"Annen nasıl?"

"O da başka bir sorun. Yağmur'un telefon numarası elinde sürekli bakıp duruyor. Aramaya cesaret edemiyor, üzülmesini istemediğinden... Orada kalıyorum bu aralar. Sağlığı iyi ama."

"Aman iyi olsun da... Sen iyi misin biraz daha?"

"Suna, amcası ne zaman gidecek?"

"Emin değilim. Galiba yarın Dilan Halalara gitmek için uçacakmış. Oradan da birkaç gün sonra Paris'e aktarmalı dönecekmiş. Görsen şaşırırsın, kırk yaşlarında müthiş yakışıklı bir adam. Ve süper bir karakter... Ona kalsa Yağmur'u beraberinde Paris'e götürecektir. Oraya yerleşmesini çok istiyor."

"Ne diyorsun Suna sen? Kalbime indirmeye falan mı niyetin var?"

"Merak etme, Yağmur'un gitmek gibi bir planı yok."

"Of... Of... Suna, şirkette bir dünya işim var. Ama elimi kaldırmaya halim yok. Onun bir tek gülüşünü görsem, bir tatlı bakışını... Kendimi bulacağım. Her şeyin üstesinden gelebileceğim sanki o zaman."

"Özgür, onlar amcasıyla akşam yemeğe çıkacaklarmış. Yani kuşlar sana nereye gittiklerini söylese, gidip bir tanışsan."

"Süper olur. Hem aslında amcasıyla tanışmayı ben de çok istiyorum."

Yağmur

İşten geldiğimde amcamı dairenin önünde buldum. Yeni bir kapı taktırmıştı. Çok şaşkındım. Ev sahibini nasıl ikna etmişti acaba? Yerlerdeki inşaat pisliğini bile temizletmişti.

"Amcacığım! Ne yaptın sen? Nasıl ikna ettin huysuzu?"

"Güzel oldu. Şimdi sağlam bir kapın var artık. İçim rahat etmezdi yoksa."

"Ya sen nasıl birisin? Anneme şimdi daha çok kızıyorum, beni sizden mahrum bıraktığı için."

"Nasıl anlaşıştık? Artık kimseye kızarak yaşamak yok."

"Peki, uymaya çalışacağım bu anlaşmaya."

Gülümseyerek yatak odasına doğru gittim ve çantamı bir kenara bırakıp aynanın önünde duran tokayı almak için uzandım. Fakat tokenın yanındaki evraklar dikkatimi çekmişti. Bu da neydi şimdi? Elime alıp içeri geçtim, aptal aptal amcamın suratına baktım.

"Amca, bu nedir? Ama..."

"Aması falan yok küçük hanım. Bu küçük ev artık senin... Ama itiraf etmeliyim ki bu tapuyu alabilmek için çok uğraştım. Ev sahibin ve kardeşi burada oturacağımı sandığı için ikna oldular evi bize satmaya. Yakışıklıyım işte, dayanamıyor kadınlar! Bu arada kimliğin bende, sabah cüzdanını karıştırmak zorunda kaldım. Özür dilerim."

"Ben bunu kabul edemem amca, bu çok pahalı."

"Senin tırnağın etmez burası. Bu ev sana çok yakışıyor, meleşim. Güle güle otur."

"Beni düşünen birileri var ya... Ev falan hikâye aslında... Benim için önemli olan asıl şey bu."

Amcama sarılıp hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Ama bu seferkiler sevinç gözyaşlarıydı. Sevincimin nedeni elimdeki tapu ya da başka bir şey değildi. Sadece birilerinin benim için endişe duyuyor olmasıydı. Birileri için kıymetli olduğumu bilmek iyi hissettiriyordu.

"Hadi, sil o burnunu da hazırlan. Çıkalım bir an önce. Seninle geçireceğim bu son gecemde, karşımda gülen bir yüz istiyorum."

Bu gece amcamla olduğum için ne kadar mutluysam, yarın gideceği için de o kadar hüzünlüydüm.

Geldiğimiz bu güzel mekânda her yer bembeyazdı. Tüm sorunları, tasaları dışarıda bırak öyle gir içeriye der gibi... Bu akşamın dinleyicisi bendim. Amcam kendi hayatını anlatıyordu. Onun hakkında bilmediğim birçok şey olsa da o sabırla öğretmeye kararlıydı. Neye kızar, neye sevinir; aklına ne geliyorsa bahsetmeye çalışıyordu. Bu adam konuşurken, hipnoz olmuş gibi hissediyor, gıkım çıkmadan dinliyordum onu. Bu kadar mı güzel olurdu bir insanın sohbeti.

Yemeklerimiz geldiğinde, hafifçe geriye doğru yaslandım. Fakat karşıdan gelenleri görünce, içimden koca bir *yuh* dedim. Bu kadar da olamazdı yani! Bir de pişkin pişkin gülmüyor mu şu Suna!

"Yağmur, siz burada mıydınız?" Cevap vermeme fırsat bile kalmadan, Özgür elini amcama doğru uzatmıştı.

"İyi akşamlar, ben Özgür."

"İyi akşamlar, ben de Özcan. Memnun oldum. Oturmaz mısınız?"

Suna diğer masalara şöyle bir göz gezdirip, "Yok, biz sizi bu akşam baş başa bırakalım. Amca yeğen konuşacaklarınız vardır," dediğinde onu öldürebilirdim. Havalara bak, havalara! Ciğerini bilmesem bir de!

"Saçmalama Suna, otur!" dedikten sonra Özgür'e ters ters baktım ve "Özgür Bey, siz de oturmak istemez misiniz?" dedim alaylı ses tonumla.

"Yok, biz rahatsızlık vermeyelim. Suna ile biraz dertleşecektik."

"Ha, yani ben duymayayım dertlerinizi, öyle mi?"

"Özgür, otur lütfen. Ne rahatsızlığı, bilakis Yağmur'un arkadaşlarını tanımak benim için zevk."

"Teşekkür ederim. Benim için de sizi tanımak zevk."

Amcam gece boyunca, Özgür'ü sağlam bir şekilde tartmıştı. Konuşmasını, mimiklerini, her şeyini süzüyordu. Özgür'ün kendine has duruşu ve konuşmasının insanlar üzerindeki etkisi tartışılmazdı tabii...

"Yarın gidiyorsunuz değil mi?"

"Evet ama sık sık geleceğim. Hem Yağmur da sık sık gelecek beni görmeye. Suna, seni de beklerim."

"Gelirim belki bir gün Yağmur'la. Çok görmek istediğim bir şehir Paris zaten. Özgür, sen görmüş müydün Paris'i?"

"Evet, iş seyahatleri için sık sık gittiğim bir yer. Özellikle koleksiyon hazırlanması gerektiğinde gidip yakından takip ederim."

"Konumuz moda sanıyorum."

"Evet, takip gerektiriyor. Showroomda yeni ürünler bulundurmak şart."

"Eee Yağmur, sohbetine de doyum olmuyor bugün."

"Biz, sizi rahatsız ettik aslında. Yalnız kalsanız sanıyorum daha iyi olacak."

"Lütfen. Rica ederim."

"Amcacığım... Beni dansa kaldırmayacak mısın?"

"Tabii ki güzel kız, gel bakalım."

Amcamla dans ederken, bir çocuk gibi muzmuzlanıyordum.

"Öyle üzülüyorum ki aslında... İşim olmasaydı ben de seninle gelirdim halamlara."

"Üzülme, başka zaman gideriz yine beraber."

"Gideriz tabii... Zaten, önümüzdeki hafta iş seyahatim var. Antalya'da bir otel programlarını yenilemek istiyormuş."

"Dikkat et kendine, olur mu? Aklım hep sende kalacak artık. Özgür iyi birisine benziyor, Yağmur. Ne de olsa Seval'in yetiştirdiği çocuk. O da öyleydi, hanım hanımcıktı."

"Evet, Özgür iyi biri. Ama bazen çok uyuzlaşıyor," dediğimde amcam kahkahalarla güldü.

"Cadı, sen de az değilsin."

"Ne yapayım, bazen tutuyor işte damarım."

Amcamın gülümsemesi yüzünde donmuş, gözlerimin içine sevgiyle bakmıştı.

"Baban öyleydi, inat etti mi olay bitmişti onun gözünde. Anneni bile inadından kaçırdı. Ama çok sevmişti Seval'i. Gözünün içine bakardı onun. Annen su gibiydi. Çok güzeldi. Halen güzel mi öyle?"

"Evet, yine çok güzel ve alımlı."

Kafamı amcamın omzuna yaslamıştım. Gözüm masaya takıldığında, Özgür'ün bakışlarıyla karşılaştım. Öyle güzel bakıyordu ki onun kollarında olabilmeyi ne çok isterdim.

Gece, sakın bir sohbetle son bulmuştu. Eve gelince amcamla biraz daha dertleştik, sonra da uyuduk. Geldiğinden beri her akşam yaptığımız gibi... Bu üç dört günde, amcama deli gibi bağlanmıştım. Belki de içimde sıkışıp kalmış baba sevgisini onunla tadıyordum.

Ertesi gün, eşyalarını toplarken eve koca bir boşluk gelip oturmuştu sanki. Havaalarına gidene kadar neredeyse hiç konuşmadım. Tam vedalaşma anı geldiğindeyse, ne anlamı vardı kendimi tutmanın, sal gitsin içinde tuttuklarını dedim kendime... Adı üstünde vedalaşma anıydı bu. Amcam da dayanamamıştı bu halime, onun da gözleri dolmuştu.

"Şu halime bak, bütün karizmamı yerle bir ettin... Bak etraftaki kadınlara, nasıl da bakıyorlar bana! Ah be Yağmur'um, sen ne güzel bir şeysin!"

Son defa sarıldı bana ve gitti. Arkasından, "Hey yakışıklı adam! İyi ki varsın ve iyi ki hayatıma dâhil oldun," diye bağırdığımda olduğu yerde kalmış ve bana doğru dönerek, kollarını iki yana açmıştı. Bana düşense, koşarak kendimi o güvenli kollara bırakmak olmuştu.

Sonraki günlerde deli gibi çalışmaya başladım. Bugün Özgür birkaç kez aradı ve ben telefonunu yine açmadım. Kendimi günlerden sonra zorla işime motive etmişken, dikkatim dağılsın istemiyordum. Hâlbuki sesini duymak için can atıyordum.

Saat dokuzu vurduğunda kendime çay demledim. Bu akşam yağmur sicim gibi dökülüyordu gökyüzünden. Ve ben artık, bana ait olan küçük evimin penceresinden dışarıyı izliyordum. Birden Özgür'ün arabasını gördüm. Arabayı park edip çıkarak pencereme baktı. Sicim gibi dökülen yağmuru umursamadan bana bakarken sokak lambasının altında sıırsıklam olmuştu. Gülümsedim. Gülümsedi... Elimdeki çay fincanını gösterdiğimde, koşarak apartman kapısından içeri girdi. Banyodan bir havlu alarak kapıyı açtığımda, yüzünden çenesine doğru sular süzülüyordu. Havluyu saçlarına doğru bıraktığımda, çok yakınımdaydı... Gözlerindeki soğukluk bariz bir şekilde ortadayken dudaklarına bakıyordu. Çok özlemiştim onu. Kalbim amansızca kıvranıyordu karşısında.

Portmantoya dönerek derin bir nefes aldım ve ayakkabılığın içindeki, ona ait olan terlikleri çıkarıp yere bıraktım. Tebesüm ederek içeri girdi. Montunu çıkardığında hafif ürperdi, üşümüştü. Havluyla kafasını kurutup bana uzattı. Havluyu almak için uzandığımda, elimi tutup kendine doğru çekti.

Alnını alnıma yaslamış, gözlerime deli bozuk bakıyordu. Belime dolandığında, kollarım boynundaydı. Eğilip başını boynuma gömdü ve tenimi kokladı. Sesi boğuklaşmıştı.

"Nasıl özledim, bilemezsin. Meğer ben kalbimi sende unutmuşum."

Titriyordum, çok duyguluydu ses tonu.

"Kalbini, kalbimin en güzel köşesinde sakladım, Özgür. Geri istersen kaybolmasın diye..."

"Ben kendi kalbimi değil, seninkini istemeye gelmiştim oysa..."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Usulca eğildi. Yanağıma sıcak bir öpücük bıraktı. Biliyordu kıvılcımların yüreğime sıçradığını.

Özgür

Yağmur kollarımdayken nasıl bıraktım... Daha sıkı sarardım, daha sıkı. Elimde olsa yüreğime sokardım onu. Heyecandan kuş gibi titreyen bedeni nasıl da narin ve inceydi. Usulca geri çekildiğinde, ikimiz de birbirimizi biliyor, ne hissettiğimizi anlıyorduk. Uzanıp dudaklarıma ne olduğunu bile anlayamadığım, küçük ama çarpıcı bir buse bıraktığında ben kalakalmış, o ise mutfağa gitmeyi tercih etmişti.

"Çay içersin, değil mi?"

"Senin elinden yapılmışsa içmez miyim hiç? Çok üşüdüm. Bugün şirket çok yoğun. Defalarca aradım seni. Niye açmıyorsun benim telefonlarımı?"

"Çalışıyordum. Hem açmazsam, gelirsin diye düşündüm."

Sehpaya elindeki iki sıcak çayın ve kurabiyelerin olduğu tepsiyi bırakarak, koltuğa oturdu. Yanına gittim. Elimle yüzünü okşadım.

"Telefonu açsaydın keşke, sesini duyardım. Hem sen gel dediğinde, dünyanın öbür tarafında olsam yine gelirim."

"Özgür," dediğinde parmağımı dudaklarına bastırmıştım, sus der gibi.

"Yağmur, bu akşam hiç kötü bir şey konuşmayalım, olur mu? Sadece sen ve ben... Buna ne çok ihtiyacım var bir bilsen... Sana ne çok soracak şeyim var..."

"Öyle mi? Ne soracaksın?"

"Mesela kalbime adını neden bu kadar derin yazdığını çok merak ediyorum."

"Çok mu derin?"

"Çok... Ha bir de bazen, gözlerin öyle rengârenk bakınca, delirecek gibi oluyorum. Sence neden böyle? Bitmedi... Çok güzelsin. Her baktığımda daha çok bakmak geliyor içimden."

Küçük bir öpücük bıraktı dudaklarıma, geri çekilerek gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Bağımlılık mı yaratıyorsun?"

"Özgür, çok utanıyorum, yapma böyle."

Parmaklarım usulca yüzünü okşadı o vakit, ipekten bir kumaşın üzerinde gezinir gibiydim.

"Utandığında yanakların kızarıyor, dudakların da onlara eşlik ediyor. İşte o zamanlarda, neden sürekli seni öpmek istiyorum?"

Artık iyice sokulmuştum Yağmur'a. Beklediğim tabii ki daha farklı bir şeydi ama o aniden öne doğru eğilerek, sehpanın üzerinde duran çayı kavrayıp elime vermişti.

"Hadi iç, üşümüştün, için ısınsın."

"Şu an içim alev alev... Buna gerek yok ki... Uzaklaşma benden, ne olur..."

"Özgür, kalbim kuş gibi çırpınıyor ve sen bu çırpınışları arttırmak için neler yapıyorsun."

"Kalbinin sadece benim için çarpmasını istiyorum. Bunun uğruna her şeyi yaparım Yağmur."

Konuşacak tek kelime yoktu artık. Hele de gözlerimiz bu kadar derinden anlatırken her şeyi... Çayı tekrar sehpaye bırakarak sokulmuştum boynuna. Kokusu içimi gıdıklıyordu. Garip bir şekilde rahatlıyordum onun yanında. Yüzünü avuçlarımın içine alıp, dudaklarını öptüğümde itirazı yoktu. Benim kadar o da istiyordu bu yakınlığı.

Bunu ne kadar çok beklemişim meğer... Kalbim bütün kapılarını sonuna kadar açmıştı ona. Aramızdaki elektrik yadsınamayacak kadar yüksekti. Hafifçe geri çekilerek, alnımı alnına yasladım. Gözlerimi dudaklarından alamıyordum.

"Yağmur, gitsem iyi olacak. Yoksa..."

"Gitme. Kanepede yatarsın. Bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

"Ama ben yaramaz bir misafirim."

"Ama başımın üstünde yerin var."

"Ben sana çok aşığım, çok..."

Alnına minik bir buse bıraktıktan sonra sımsıkı sarılmıştım ona. Kafasını göğsüme bastırmış, öylece duruyordu koynumda.

Öyle değerli ve özeldi ki onu kaybetmekten deli gibi korkuyor, hep böylesine yakın olmak istiyordum.

Yağmur

Bunu ilk defa söylüyordu Özgür. "Çok aşığım." Kulağa ne güzel geliyordu onun sesiyle. Hem gözleri ne de güzel bakıyordu.

Yağmur hiç durmadan gece boyunca cama hızla vurmuştu. Üçlü geniş kanepenin üzerinde elimizde sıcak çay fincanları, gözlerimizde delice bir çekim... Bir an gülerken, bir an o kuvvetli çekime yenik düşüp, sarmaş dolaş oluyorduk.

Üzerimize örttüğümüz İskoç battaniyesinin altında, öylece uyuyakalmışız. Özgür'ün dokunuşlarıyla uyandığımda parmakları saçlarımın arasında geziniyordu. Kollarına alıp sarmalamıştı beni, sessizce izliyordu. Elim halen onun belindeydi. Zavallı, öylece kıyafetleriyle uyumuştı! Buna rağmen, yine de gözleri rahat bir uykudan uyanmış gibi ıslık ıslık... Yüzüne baktığımda utanıyordum. Gömleğinin açılmış olan düğmelerinden görünen tenine gizledim yüzümü. Kalp atışlarını duyuyordum, o kadar derinden ve kuvvetli atıyordu ki... Yüzümü tenine sürdüğüm andan itibaren derin bir nefes alıp bırakmıştı.

"Her sabah güne seninle uyansam... Sonra o güzel gözlerinin utangaç bakışlarını görsem... Yine gizlesen yüzünü göğsüme..."

"Özgür. Keşke her sabah senin güzel sözlerini duyabilsem... Sonra kolların beni sımsıkı sarsa, gözlerin bu sabah olduğu gibi aşkla baksa bana... Ve ben yüzümü senin sıcak tenine sürebilsem..."

Özgür, eliyle yüzümü kavramış, dudaklarıma buseler konduruyordu. Ama bu sefer farklıydı, nefes düzeni değişmişti. Ruhundaki tutkuyu dudaklarıma bırakıyordu. Battaniyeyi iyice üstümüze örtmüştü. Dudakları boynuma doğru indiğinde, onun hızlanan nefesleri ve tutkusunun hızı beni ürkütmüştü.

"Özgür. Dur, lütfen..."

Kendini çekerek çeneme ufak bir öpücük bıraktı ve alnunu alnuma yaslayarak, "Özür dilerim meleğim ama öyle güzelsin ki dayanmak çok zor..." dedi. Konuyu değiştirmeliydim, yoksa rengim iyice domates kıvamına gelecekti.

"Of, saat kaç olmuş. Geç kaldım."

"Şirkete mi gideceksin?"

"Evet... Pazartesi Antalya'ya gideceğiz iş seyahati için, ne yapmamız gerektiğini..."

"Üç gün sonra, öyle mi? Bugün Cuma olduğuna göre... Tek mi gideceksin?"

"Hayır. Burak Bey'le... Bir de Tülin gelecek ama bizimle." Özgür gülümseyerek yanağını okşadı.

"Tülin gelmese de fark etmezdi ki... Gözlerin bana böyle baktıktan sonra! Tabii yine de kendine çok dikkat et. Ama kafama takılmıyor da değil hani. Şu Burak'tan başkaları da var pazarlama departmanında. Neden hep o?"

"Biz onunla süper ikiliyiz," dediğimde benim gibi o da gülüyordu.

"Evet, satışta başarılı olduğunuzu kabul etmek gerekiyor. Ancak, seni onunla bir ikili olarak düşünme fikrini sevmedim."

Bir yandan konuşurken diğer yandan da elleriyle saçlarımı düzeltiyordu.

"Kalkalım artık. Çok işim var." Kollarından sıyrılmaya çalıştığımda beni durdurdu ve dudaklarımda buldu kendini. Onunla ya da yangına dönen ruhumla ne yapacağımı gerçekten hiç bilmiyordum. Bu sabah frenlemiş olsam da sonunda pes edeceğimizi biliyordum. Zorla da olsa kalkarak kendimi düşün altına bıraktım. Bornozumu giyip çıktığımda Özgür değişen bakışlarıyla yüzüme bakıyordu.

"Yağmur, ben kaçıyorum yoksa..."

"Tamam, ben de giyineyim."

"Sen giyin, ben de eve gidip bir duş alayım. Dönüşte seni alıp şirkete bırakacağım."

"Ne gerek var, Özgür? Ben giderim. Araba var sonuçta."

"Olmaz, ben bırakacağım.

Özgür, bugün beni işe bırakmak konusunda ısrarlıydı. Ne kadar gizlemeye çalışsa da Burak Bey'in ilgisinden rahatsız oluyordu ve aramızdaki ilişkinin bilinmesini istiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra, tüm itirazlarıma rağmen yeniden kapımın önüne gelmişti. Şirkete vardığımızda, "Akşam, çıkmadan önce ara gelip alırım," demişti. Ama ben aramadan, o beni defalarca aramıştı. Son konuşmamızın ardından telefonu kapattığımda, Burak Bey'in bana baktığını gördüm.

"Hani bir keresinde hayatında özel birisi olduğunu söylemiştin, Yağmur. Cesaretimi bağışla ama o kişi Özgür Bey mi? Geçenlerde seni almaya da gelmişti şirkete."

"Evet Özgür... Sizi üzmem istemiyorum ama benim için oldukça özel."

"Anladım."

"Çıkmalıyım, geç oldu. Özgür aşağıda beni bekliyor. Pazartesi günü havaalanında görüşürüz."

Özgür beni görünce, arabadan çıkarak sarıldı ve saçlarımı öptü. Arabaya oturduğumda arka koltuğa uzanıp, bir buket pembe beyaz gül demetini kucağıma bıraktı. İçine gelin çiçekleri serpiştirilmişti ve çok canlıydılar.

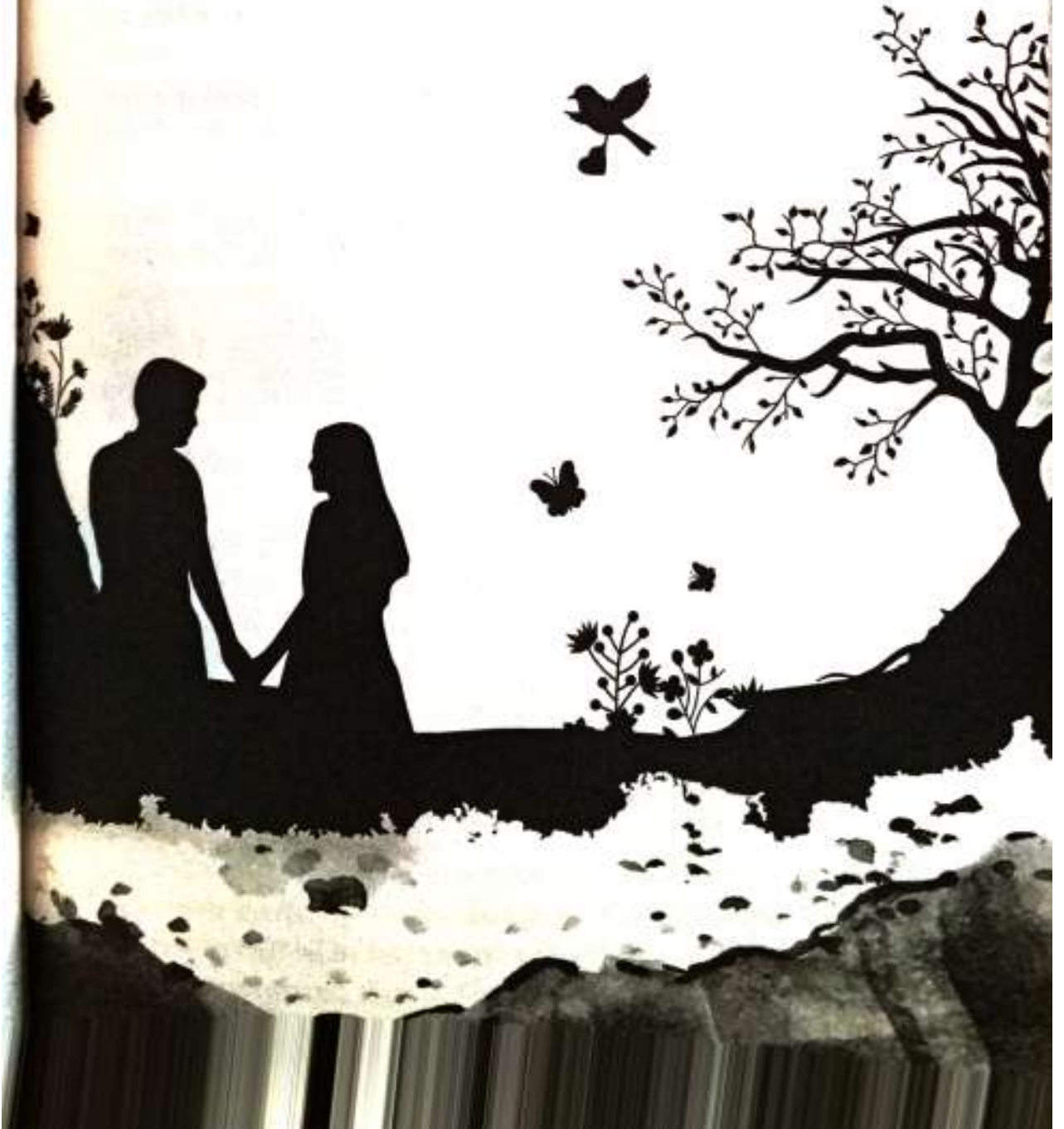
"Özgür, çok güzel bunlar! Ne kadar incisin... Kart mı var üzerinde? Ne yazıyor?"

"Bilmem?" Güllerin içinden kartı alıp okuduğumda, dudaklarım kıvrılmıştı. "Bu aşk bize çok yakışacak..." yazıyordu.

Yan dönerek ona sarıldığımda, "Yağmur, bu aşk sence de yakışacak mı bize?" diye sordu.

Başımı salladım ve dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktım. Buketi koklayarak güllere sarıldığımda, Özgür'ün gözleri aşk saçıyordu. Sanki tüm bunlar bir büyüydü ve ben de masal kahramanı... Uyanmak istemiyordum. Evet, bence de bu aşk bize çok yakıştıyordu.

Onuncu Bölüm

Yağmur

Suna tüm gün Barış'ın gelmesini beklemişken, gece on olmasına rağmen ne arayan vardı ne de soran... Özgür'le onu aramış, moralinin bozuk olduğunu fark ettiğimizde, "Gelelim mi?" diye sormuştuk ama o bunu istememişti. Yalnız kalıp düşünmek istiyordu. Hızlı başlayıp, son hızla da yavaşlayan ilişkisini gözden geçirdiğine emindim. Barış, Suna'yı bugün hiç aramadığı gibi, dün de aramamıştı. İlk başlarda yoğundur diye takılmasa da şimdi çok içine işlemişti Suna'nın. Önemsenmediğini düşündükçe kahroluyordu. *'Belki de Barış daha farklı bir Suna hayal ederken düş kırıklığına uğramıştı. Yoksa niye aramasın ki?'* gibi bir düzine cümleyi tekrar edip, sonra da kendini toparlamaya çalışıyordu.

Eh be Suna kaptırırsan gönlünü hemen, bir de üstüne ilk aşk itirafı senden gelirse böyle olur işte... Aptal! Kıymetin kalmadı tabii, iki kere buluş, iki hafta telefonla konuş. Sonra da hadi, ikile! Kendine gel ve gerçek Suna'yla tanıştır onu. Suratına bakma! Sen de onun gibi arama ve sorma!

Suna'nın aksine benim için durum farklıydı. Hayatımın en mutlu dönemini yaşıyordum. Onca problemin ardından, nihayet güneş açmış olmalıydı. Aşk ayaklarımı yerden kesmiş, her şeyi boş vermiştim.

Karanlığa inat, denizi seyretmek istediğimi söyleyince, Özgür beni kırmayıp Fener'de bir yere götürmüştü. İçeride eski kuzine sobalardan biri yanıyor, üzerinde de koca koca çaydanlıklar kaynıyordu. Başımı Özgür'ün omzuna yaslayıp sevdiğim adamın saçlarımı okşamasına izin vermiştim.

"Bıkmadın mı?"

"Asla! Öyle yumuşak ve parlak ki saçların... Sakın kestirme, olur mu?"

"Bakımı zor oluyor ama ben de seviyorum uzun saçı... Bir de sen böyle usul usul okşayınca..."

"Yağmur, bugün bende kalalım mı? Seni hiç bırakmak istemiyorum."

"Bakma öyle, olmaz. Gerçekten çok işim var. Amcam burada diye çok aksattım işi gücü."

"Ama pazartesi günü de gidiyorsun..."

"İyi ya işte, hazırlık yapmalıyım. Böyle giderse yakında aç kalacağım, hiç çalışamıyorum bu ara. Çoğu senin yüzünden oldu zaten... Moralimi bozup bozup durdun sürekli."

"Ben de çalışamıyorum. Hele de seninle bozukken. Kalbimi biri tutup sıkıyor sanki nefes alamıyorum öyle zamanlarda. Ben hiç böyle olacağımı düşünemezdim."

"Nasıl?" dedikten sonra doğrularak Özgür'ün yüzüne baktım. Etraftakileri hiç umursamadan dudaklarımı yakalamış ve öptükten sonra, "İşte böyle," deyip alnını alnına dayamıştı. Parmaklarımı Özgür'ün yüzünde gezdirmeye başladığımda, nerede olduğumuzu unutacak haldeydik. Gözlerime aşkla bakıyordu.

"Beni feci yakıyorsun."

"Hadi, beni eve bırak."

"Lütfen."

"Canım, lütfen."

"Bu aşk denilen şey, insana söz hakkı vermiyor hiç."

Özgür

Cumartesi sabahı Suna'yı aradım. Karabatak gibi olmuş, kendi kabuğuna çekilmişti. Doğrusu özlemiştim. Geçen gün konuştuğumuzdaki sesi hiç hoşuma gitmemişti. Birkaç arama sesinin ardından telefonu açtı.

"Özgür, ne haber?"

"İyidir canım. Nerelerdesin sen? Hiç sesin soluğun çıkmayınca..."

"Sahildeyim. Yürüyorum."

"Hava çok soğuk. Hasta olacaksın. İyi misin?"

"Değilim."

Derin bir nefes alıp verdiğini duydum. Sesi gerçekten kötü geliyordu.

"Özgür, Barış beni hiç aramadı, biliyor musun?"

"Ciddi misin? Tartıştınız mı yoksa?"

"Hayır. Sıkıldı benden galiba."

Sesi artık ağlamaklı bir hal alınca durumun ciddiyetini daha iyi anlamıştım.

"Yeşilköy'de misin? Seni almaya geleceğim."

"Evet ama gelme. Gerçekten."

"Çıktım bile."

Aslında bugün anneme kahvaltıya gidecektim ama Suna böyle moralsizken onu yalnız bırakamazdım. Gidip onu Yeşilköy'den aldım ve annemlere doğru yola çıktık. Kızın rengi sararmıştı resmen! *O Barış'ın alnını karışlayacağım, çok âşıktı sözde beyim!*

"Özgür, hoş geldiniz. Suna, hoş geldin yavrum. Ne güzel sürpriz bu."

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Kusura bakmayın; öyle habersiz geldim ben de."

"Saçmalama, geç hadi... Baba, Suna benim olmayan kız kardeşim gibidir, çok severim onu."

"Ne güzel, Yağmur nasıl? Ben bugün ona uğramayı düşünüyordum aslında."

"Çok iyi. Uğra bence baba, sevinir."

"Öyle özledim ki... Geçenlerde Doğan'la gittik. Uzaktan seyrettim onu biraz."

Annemin gözlerinin dolu dolu oluşu, bu konudaki çaresizliğini yüzüme vuruyordu. Elimden gelen hiçbir şey yoktu ne yazık ki...

"Suna, anlatsana bana onu. Mesela ne yemek sever, hangi rengi sever? Ya da ne tür müzik... Kimi, neyi sever?"

"Seval Teyze, bugün seninle beraber oturur konuşuruz. Biliyor musun, Yağmur'un çok güzel sesi var. Renklerden en çok maviyi sever. Sonra, yemek seçmez. Ama tatlıya çok düşkündür. Ve daha birçok bilgiyi karnımı doyurduktan sonra vereceğimden emin olabilirsin."

Annemin yüzünde hafif de olsa bir tebessüm belirmişti. Güzel Sunacığım, canı o kadar sıkın olmasına rağmen, yine de annemin üzülmesine dayanamamıştı.

"Suna, dikkat ettim de gözlerin öyle samimi ve dürüst bakıyor ki... Sesin, konuşman çok içten. Hani, Özgür sana kız kardeşim gibi demeseydi, emin ol ki onu çok sıkıştırırdım kız arkadaşın olman için."

"Teşekkür ederim. Ama dediği gibi, o benim ağabeyim, ben de onun kız kardeşi gibiyim. Hem emin olun, o size su gibi bir gelin getirecektir."

"Özgür, gözlerin ıslıl ıslıl bugün... Var mı bir şeyler yoksa?"

"Oğlum, var mı birisi? Söyle de, biz de sevinelim varsa."

Merakla bana bakıyorlardı. Şimdi var desem, kim olduğunu merak edeceklerdi. Kim olduğunu söylesem, ne Yağmur ne de ben şu an için verecekleri ya da vermeyecekleri tepkilere hazırдық. Annem ve babam gözlerimin içine bakarken, ben vereceğim cevabın sonuçlarını kafamda kuruyordum. Ta ki Suna'nın ettiği son cümleye kadar...

"Henüz öyle biri yok. Fakat çok uzun süreceğini sanmıyorum. Özgür yakın zamanda gelinini size getirecektir."

"Aslında..." dediğimde Suna kaş göz işareti yaparak beni durdurdu. O da farkındaydı. Yağmur henüz bana bile yavaş yavaş alışmışken ürkütmenin anlamı yoktu.

Yağmur zihnimden geçerken bile heyecanlanmama sebep oluyordu. Bugün sesini hiç duymamıştım. Çok özlediğimi fark ettim, muhtemelen sabaha kadar çalışmış ve şimdi yeni uyanıyordu. İçimden bir ses kalk ve hemen yanına git diyorken, neyse ki mantığım devreye giriyor ve olmam gereken yerin en azından birkaç saate kadar burası olduğunu hatırlatıyordu.

"Sunacığım, daha sık gelmeni bekliyorum."

Babamın bu içten davetini annem de onaylayıp "Kesinlikle, bu ev Özgür'ün öğrencilik yıllarından sonra böyle neşeli bir gün geçirmedir sayılır. Teşekkürler geldiğin için," demişti.

"Rica ederim. Tabii ki geleceğim."

Gerçekten de öğrencilik yıllarımda, babam her ne kadar o zamanlar çok daha katı ise de bu ev arkadaşlarımla dolar taşardı. Bazen evdeki sohbetlere bıyık altından gülerdi ve bilirdim ki babam bizim o hallerimizden gayet memnundu. Annem de dışarı çıkmayalım diye yemekleriyle bizi ikna edince, ev öğrenci kahvesine dönerdi. Onlara göre ev dışarıdan daha güvenliydi. En azından gözlerinin önündeydik sürekli. Sonraları çalışmaya başlayınca, burası bana uzak gelmiş ve Yeniköy'de o zamanlar kirada olan eve ben geçmiştim. Annem ilk zamanlar bunu kendine çok dert edip ağlasa da sonraları alışmıştı.

Suna ile akşam saatlerine kadar orada kaldık. Kahvaltının üstüne bir de mantı yiyip bir güzel şıştikten sonra, nihayet annem bizi azat etmişti. Suna evin içinde hiç yabancılik çekmeden hareket etmiş ve sabahki moral bozukluğunu biraz olsun üstünden atmış gibiydi. Yüzüne tebessüm yerleşince benim içim de rahat etmişti.

Suna ile birlikte Yağmur'a gitmeye karar vermiştik. Bugün hiç sesi çıkmayınca, dinlensin diye aramamıştık. Ama görünüşe bakılırsa, telefon bekliyormuş güzel sevgilim. Telefonum çaldığında, "Canım," dedi o sıcacık sesiyle. Gülümsedim ve telefonu kulağıma iyice yapıştırdım. Sitemli sesiyle devam etti konuşmaya.

"Unuttun beni, neredesin sen bu saate kadar?"

"Deli misin ne unutması, Suna'yla sana doğru geliyorduk biz de."

"Ama ben senin kapının önündeyim..."

"Ciddi misin? Bana mı geldin sen? Bekle, hemen geliyoruz. Üç, bilemedin beş dakika sonra oradayız."

"Tamam. Acele etmeyin, bekliyorum."

Arabayı park ettiğimde Yağmur'u yeşil montunun içinde burnu ve yanakları kızarmış bir şekilde bekliyor buldum.

Oturduğum yerde toplam altı daire vardı ve üç katlı bir binaydı. Boğaza bakan genişçe bir bahçeye sahipti. Benim dairem denize bakan cephede, ikinci kattaydı. Giriş kattaki komşum Selin, özünde iyi olsa da fazlaca meraklı bir tipti. Nitekim camını açmış, Yağmur'u sorguya almıştı bile... Gülüyordum çünkü Yağmur onun sorularından belli ki utanmıştı. Bizi görünce kurtulduğu için gözleri ışıldadı.

"Hâle bak Özgür, bu eşofmanlarla bütün İstanbul'u gezdim neredeyse."

Gülüyordu Suna.

"Geçekten de ama güzel eşofmanlarmış, hakkını verdin işte..."

"Yeni almıştım, sıftah yaptım bugün. Bir de vazgeçemediğim yırtık eşofmanlardan biri olsaydı üstümde..."

"Selin, ne haber? Almışsın Yağmur'u sorguya."

Yağmur utarup, "Yok canım ne sorgusu? Selin Hanım kibarlık edip beni evine davet etti. Malum, dışarısı soğuk," dedi. Eğilip yanağından öptüm ve elimi beline doladım. Gözlerimiz birbirini bulduğunda kulağına, "Seni çok özledim," diye fısıldadım.

Transa geçtiğimizi fark eden Suna, "Selin Hanım, size iyi akşamlar," dedikten sonra binanın giriş kapısından içeri girdi ve bize seslendi.

"Dondum! Kesin bakışmayı da içeri girin!"

Kurtulmak ne mümkün, Selin bu sefer de daire kapısını açarak yakalamıştı bizi. Esasında hoş bir kadındı, sarışın olmasının yanı sıra koyu kahve gözleriyle oldukça güzel bir yüze sahipti. Suna, daha fazla tahammül gücü kalmadığı için elimden anahtarları alıp yukarıya çıkarak kurtulmuştu. Ama biz halen Selin'in ağındaydık.

"Yeni yaptım, tadına bakarsınız diye düşündüm."

Elindeki tatlı tabağını bize uzattı. Amacının Yağmur'u tam olarak ve daha yakından görmek olduğunu biliyorduk tabii... Ben komşumu tanımaz mıyım hiç? Yağmur tabağı alarak teşekkür etti ve hızlı adımlarla merdivene doğru yöneldi. Ardından gülerek bakıyordum.

Eve girdiğimizde Suna koltuğa uzanmıştı. Yağmur, elindeki tabağı mutfağa doğru götürdü. Ben de kapıyı kapatıp Suna'nın yanı başına oturdum. Yağmur mutfaktan elinde bir elmayla dönmüş, hem elmayı ısıyor hem de bize bakıyordu. Biz de ona bakınca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Aslında bunu siz ikinize sormak lazım. Hadi anlatın, bekliyorum."

Suna son iki gündür gelişmelerden habersiz, kendi derdindeydi. Kalkıp Yağmur'un yanına geçtim ve elini tuttum. Suna'ya dönerek, "Sadece çok feci âşık oldum ve dayanamayıp geçen gece Yağmur'a gittim. O da hem beni hem de aşkımı karşıladı sanırım," dedim.

"Suna, Özgür'ün gözlerinde gördüğüm şey, yani aşk, ben bu aşkı istiyordum. Ve kalbim ona karşı öyle çok doluydu ki..."

Gözlerime bakıyordu Yağmur, her seferinde milyon kez eriterek, beni alt üst ederek. Bir bakışının bile üzerimdeki etkisi buysa, gerisini düşünemiyordum.

Suna'nın gözleri dolmuştu. Kalkıp bize sarılarak, mutluluğumuzu paylaşmak istedi.

"Öyle çok sevindim ki son günlerde duyduğum en güzel haber. Ama biliyorsunuz değil mi? Sizin ilişkiniz, sabır ve özveri istiyor. Bunu unutmayın, aşılması gereken sorunlarınızı görmezden gelmeden, birbirinize destek olarak bu aşkta kazanın."

"Evet, farkındayım Suna, sorunlar yaşayacağız. Fakat Yağmur isterse, ben her şeyle savaşıyorum. Uzağıma düşmesin yeter..."

Elimi tutup öptü, sonra diğer eliyle yanımıza çömelmiş olan Suna'nın gözüne gelen saçları öteledi. Suna ayağa kalkarak mutfağa yönelmişti.

"Bir çay demlesem iyi olacak."

Huzurluyduk... Suna'nın gözlerindeki burukluk hariç! Barış'ın neden böyle yaptığını, anlamış değildim... Ama ertelenin faydası yoktu, arka odaya geçerek aradım onu.

"Özgür, ne haber?"

"İyi, seni sormalı?"

"Bilmiyorum, sanırım kötüyüm."

"Neden?"

"Pazartesi sana uğrayacağım, elimde birkaç model var. Hem onları bırakırım hem de laflarız biraz."

"Tamam bekliyorum."

O akşam Yağmur olabildiğince rahattı. Bir ara bize şarkı bile söyledi. Saçlarını ördüğünden yüzü iyice açığa çıkmıştı. Evi-min ortasında adeta bir güneş ısıldıyordu. Suna uzandığı koltuktan kafasını hafifçe kaldırarak, "Özgür, bu akşam burada kalabilir miyiz? Çok uykum geldi benim..." dediğinde benden mutlusu yoktu.

"Çok sevinirim. Yağmur, ne olur bu akşam işi bahane etme... Kal burada." İtiraz etmedi bu sefer ve o yumuşacık sesiyle, "Tamam," diye fısıldadı.

"Suna, gel uykunu buralarda heba etme, arka odada uyu."

Suna dün gece uyuyamamıştı belli ki. Gözlerini açamıyordu uykudan. Kendini yatağa attığında, Yağmur üstünü örtüp yanağından öptü. Saçlarını okşayıp bir süre yanında oturdu. Kulağına, "Hepsi geçecek bir tanem," diye mırıldandığında, Suna kendini çoktan huzurlu bir uykunun kollarına bırakmıştı. Yağmur'u oturduğu yerden kendime doğru çektim ve salona yönlendirdim. Kokusuna ihtiyacım vardı.

Yağmur

Kolların öyle kuvvetli ki sevgilim, güven veriyor bana... Gözlerin bazen hırçın, bazen deli bozuk ediyor! Aramızdaki tutku, ürkiüt-mek bir yana dursun, ruhumu ısıtıyor. Şu koltuğa oturduğumuzdan beri tek kelime etmedik... Sen beni seyretmeyi seçtin, ben de kollarına sığınmayı... Parmaklarım yüzünde gezinirken gözlerini kapatıyorsun... Gerçekten etkiliyor mu seni dokunuşlarım? Daha önce de birçok aşk itirafı aldım... Ama kimse senin gibi bakmadı ya da ben görmek istemedim... Her bakışın bir ok olup kalbime saplanıyorsa, bu aşkın heybetinden korkmakta haksız mıyım?

Özgür

Kalbin kuş gibi çırpınıyor kollarımda, duyuyorum sesini. Gözlerin, onların müptelası oldum, farkında bile değilsin... Seni seyrettikçe daha çok seviyor, sanki tüm kalbimi sevginle dolduruyordum. Kollarım vücuduna dolanmışken nasıl da zor tutuyorum kendimi! Öyle güzelsin ve ben öyle istiyorum ki... Bu çok zor... Körkütük aşığım sana işte... Üstüne bir de göğsüme doğru sokulmuşsun, nefesin tenime değişiyor... İnsan nasıl tutar kendini yanmamak için? Yanmaya başladığında, bunu göze aldığında, kül olmamak olur muydu hiç?

"Bu gece kollarımda uyur musun?"

"Suna kalkarsa yanlış anlayabilir."

"Hadi, Yağmur... Ne anlayabilir ki? Sana deli gibi âşık olduğumu zaten biliyor."

Ayağa kalktım ve Yağmur'un elinden tuttum. Odama doğru sürüklüyordum peşimden. Yıllardır bir tek beni ağırlayan bu oda, Yağmur'un girişiyle daha bir aydınlanmıştı sanki. Kapı kilidine basarak, Yağmur'u rahatlatmaya çalıştım. Önce şaşırıp kapıya baktıysa da sonra sustu. Dikkatini başka bir şey çekmişti çünkü. Camın önüne hevesle gidip, Boğaz'daki ısıltıları seyretti. Arkasından beline sarıldığımda, başını arkaya doğru dayadı göğsüme. Boynunu kokladım.

"Adı ne bu kokunun? Ya da dur söyleme, kendim bulacağım."

Bu kadar yakın olmak, dayanma gücümü feci zorluyordu. Hafifçe geri çekilerek, giysi dolabımın kapağını açtım. Bir tişört ve eşofman bulup ona uzattım.

"Hadi, giyin bunları."

Banyoda giyinip, geri gelince gözüm göğüs dekoltesine takıldı. Tişört fazla boldu ve Yağmur da zayıf olunca, haliyle frikik vermişti.

"Sanırım yanlış tişört seçmişim."

"Özgür, istersen ben içerideki koltukta yatabilirim. Eğer..."

"Dayanamazsam mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Tabii ki öyle demek istemedim. Yani ikimiz de dayanamayabiliriz. Bugün aramızdaki elektrik çok fazla..."

İçimdeki isteği işaret parmağıma yükleyerek, o güzel dudaklarından başlayıp, dekoltesinin bittiği yerde son bulan bir yolculuğa çıkmıştım. Yağmur alışık değildi tüm bunlara, bir an bocalayıp itiraz edecek gibi olsa da tıpkı benim gibi kendini bu çekime bırakmıştı.

"Aramızdaki her ne ise... Hiçbir zaman, bundan daha az olmayacak. Buna emin ol!"

"Özgür, ben hazır değilim henüz. Yani Suna'nın yattığı odaya geçsem daha iyi olacak galiba."

"Güvenmiyor musun bana yoksa? İstemediğin bir şey yapar mıyım sence?"

Aslında kabul etmeliyim ki bozulmuştum. İnkâr edemem; Yağmur'u her şeyiyle istiyordum, uzağımda olmasına tahammülüm yoktu. Yatağa uzandığımda, çekingen bir ifade ile yüzüme bakması kızdırıyordu beni. Elimini ona doğru uzattığımda, sessizce sokuldu yanıma.

Canım... Sen böyle kollarımda melekler gibi uyurken her şey ne kadar da güzel. Melekler gibisin, masum ve temiz. Bazen kanatlarını üstüne örtüp, kendi dünyana çekiliyorsun. Oysaki ben, kanatların olmak isterdim. Küstüğünde, kırıldığında, seni örtebilirdim. Bu gece, sadece sana sarılarak uyumak öyle zor ki... Ama anlamıyorum zannetme seni. Elbette anlıyorum. Kızgınlığım, sana doyamamaktan kaynaklanıyor. Tüm gece kediler gibi yorgana sokularak uyudun. Çok sevdim bu halini. Tıpkı diğer hallerini de sevdiğim gibi...

Usulca bıraktım Yağmur'un başını yastığa ve içeri gittim. Saat dokuzdu ve Suna da uyanmamıştı henüz. Camları açıp evi havalandırdıktan sonra, arabanın anahtarlarını alarak çıktım. Sıcak ekmek, kahvaltı için alışveriş derken, yarım saat oyalandım. Eve döndüğümde Yağmur uyanmış, gülen gözlerle yüzüme bakıyordu. Elimle yanağımı işaret ettiğimde, öptü. Beline sarıldım ve beraberce mutfaka doğru yürüdük.

"Niye uyumadın, bebeğim?"

"Uykumu almışım. Kolların öyle rahattı ki... Sonra baktım yoksun. Yatağı düzeltiltim, etrafı topladım biraz... Giyindim falan işte... Suna'ya baktım, uyuyor halen."

"Suna için yarın Barış'la ciddi bir konuşma yapacağım. Onu böyle moralsiz görmek canımı sıkıyor."

"Ben de üzülüyorum."

Hem konuşuyor hem de kahvaltıyı hazırlıyorduk. Birden kanım kaynadı, Yağmur'u tutup yanaklarından arka arkaya öptüm.

"Canım benim. Öyle tatlı oluyorsun ki sabahları!"

"Yıkadın yüzümü Özgür."

"Ne yapabilirim? Sen böyle güzel olursan, suç da benim olmaz."

"Özgür, canım ne istedi biliyor musun?"

"Ne?" diye sormam bir hataydı. Gözleri aşkla bakıyordu Yağmur'un. Kollarını boynuma dolayarak, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve usulca öptü.

"İşte bunu..." Keyifli bir kahkaha atarak, salondaki masayı hazırlamak için içeri gitti. Peşindeydim.

"Ağzıma bir parmak bal sürüp kaçmak da ne demek, şansını zorluyorsun."

Nazlı nazlı kıkırdadığında, aklım başımdan gidiyordu. Suna uyanıp salona gelmemiş olsaydı, elimden zor kurtulurdu. Kıpır kıpırdı bugün. Saçlarını iyice tepeden toplamıştı ve üzerinde dün giydiği, dizde biten hafif bol elbisesi vardı. Meleğim, gözümü zorla ayırıyordum Yağmur'dan.

"Sunacığım, günaydın."

"Günaydın. Allah bozmasın, bu ne güzel neşe."

"Evimde iki güzel bayan varken neşelenmemek mümkün mü?"

"Hadi oradan... Aşığım, içim kaynıyor demiyorsun da!"

"Aşığım, içim kaynıyor ama seni böyle buruk görünce de..."

"İyiyim, gerçekten."

"Tabii iyi olacaksın canım. Seni kimsenin üzmesine izin vermem. Şu Barış ile bir de ben konuşsam mı?"

"Sakın! Öyle bir şey duymak istemiyorum. Duydunuz mu?"

"Duyduk tamam, sen de gülümse o zaman."

O gün, kahvaltıdan sonra evden çıkmadık. Bazı anlar koyu bir muhabbetin ortasına düştük, bazı anlar da sessizliğin. Güzel bir pazar günü olmuştu.

Akşama doğru Suna'yı evine bıraktım. Yağmur ertesi gün iş seyahatine çıkacağı için hazırlanmak istiyordu.

"Sabah seni havaalanına bırakırım."

"Gerek yok, Özgür. Hem biz sekizde uçacağız. Yani saat yedide havaalanında olmak lazım. Senin için çok erken olur."

"Tartışmayalım, saat altı buçukta kapındayım. Hadi, git şimdi, hazırlan."

"Tamam canım."

Önce etrafına bakındı, sonrada dudağımla yanağımla arasına bir yere ufak bir buse bıraktı. Her seferinde nefesimi hızlandırmayı nasıl başarıyordu bu kız? Bir de giderken dönüp, o en masum haliyle gülümsemesi vardı tabii... Evet, Özgür Bey, aşk böyle bir şeymiş işte, arkasından bak dur şimdi.

Yağmur

Akşamdan hazırladığım küçük valizi antreye sürükledim. Camı açarak havayı kontrol ettim; alabildiğine sertti. Soğuk insanın yüzünü keskin bir bıçak gibi kesiyordu. İçeri girip, sağ solu kontrol ederken telefonum çaldı. Arayanın Özgür olduğunu görünce, eşyalarımı alıp kapıyı kilitleyerek aşağıya indim.

Elimdekileri alıp bagaja koydu, sonra da belimden çekip sarıldı. Etrafta kimselerin olmadığını görünce, dudaklarımla buluştu ve uzunca öptü.

"Günaydın meleğim."

"Günaydın canım."

"Bu gece uyku tutmadı sensiz, Yağmur."

Bana öyle derinden bakıyor, yanaklarımı öyle güzel okşuyordu ki kollarından sıyrılamıyordum.

"Beni de..." Hafifçe ürperdiğimi görünce, arabanın kapısını açtı. Sürücü koltuğuna oturup, arka koltuğa uzanarak sıcak

simit ve meyve suyunu kucağıma bıraktı. Gülümsedim, hep böyle düşünceli mi olacaktı Özgür?

"Birkaç saat sonra, bu şehirde olmayacaksın. Tuhaf hissediyorum..."

"Yapma, beni üzerek göndermeyeceksin, değil mi?"

"Çabuk gel, olur mu?"

"Olur mu hiç, oralara kadar gitmişken biraz tatil yapayım diyorum."

"Yağmur! Sakın! Şimdiden özledim ben seni."

Havaalanında Özgür elimi sıkı sıkıya tutmuş, diğer eliyle de hazırladığım küçük bavulu çekiyordu. Trafik olmadığından erken varmıştık. Bavulu bıraktıktan sonra, Burak Bey ve Tülin Hanım'ın karşıdan geldiğini gördük. Burak Bey bizi el ele görünce, suratı asılmıştı. Bu, Özgür'ün gözünden kaçmasa da bir şey demeden gülümseyerek selamlaştı. Onların yanından ayrılınca, Özgür'e doğru yaklaşıp "Beni özle tamam mı? Bir de işten çıkınca doğru evine git. Seni merak edip kafamda kırk tilki ile gezmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Talimatları sıralıyorsun. Bense senden sadece kendine çok dikkat etmeni istiyorum. Lütfen çabuk dön. Ha baktın ki uzuyor, haber ver, ben gelirim."

"Hadi, git artık. Seni çok özleyeceğim."

Özgür bana sımsıkı sarılmış, saçlarımı öpüyordu. Daha önce de birbirimizi günlerce görmediğimiz zamanlar olmuştu. Ama bu sefer farklıydı ve mesafelere dayanmak zordu.

Özgür

O gidince bir garip hissetmiştim. Bir yanım eksilmiş gibi... Ne kadar da çabuk bağlanmışım ona meğer... Hızlı adımlarla çıktım havaalanından ve arabaya atladığım gibi şirkete gittim. Yine yoğun bir gündü, masam tepeleme raporlarla doluydu. Lakin... Hiçbirine bakmak gelmiyordu içimden.

Kendimi işe vererek kafamı dağıtmaya çalışsam da pek fayda ettiği söylenemezdi. Üstelik Yağmur'u birkaç kez aramama

rağmen telefonu halen kapalıydı ve bu durum canımı sıkıyordu. Oysa uçağı çoktan inmiş olmalıydı. Havaalanı ve otel mesafesi iki saate yakındı. Telefonunu açmayı mı unutmuştu acaba?

Saat on ikiye doğru Barış geldi. Getirdiğı numune çantasını toplantı masasına bırakarak elini uzattığında tokalaştık.

"Hoş geldin, Barış. Nerelerdesin?"

"Geziyorum işte, iş güç..."

"İyi bakalım. Hadi gel, otur."

Siyah renkli deri koltuğun üstüne keyifsizce oturdu ve etrafa göz gezdirdi. Tam karşı koltuğuna geçtim ve şöyle bir inceledim onu.

"Neyin var?"

"Suna anlatmıştır diye düşünüyorum."

"Bilmediğı bir şeyi nasıl anlatabilir?"

"Niye bilmiyormuş, Özgür?"

Sert bir ses tonuyla çıkmıştı bana. Sonra yine derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Biz birbirimize duygularımızı ifade edeli, bugün yirmi dört gün oldu. Bu süre zarfında, Suna beni kaç kere aradı sence, Özgür?"

"Ne bileyim ben, Barış? Anlat hadi."

"Hiç... Hiç aramadı."

"Nasıl yani?"

"Geçen çarşamba günü dâhil her gün defalarca aradım onu. Perşembe günü kalktığımda aramayıp, bekledim. O arasın diye. Aramadı. İşi vardır dedim. Cuma günü dönüş günüm ya, mutlaka arar diye düşündüm. Ne bileyim, onun da benim kadar heyecanlı olacağını düşündüm. Aşığız ya sonuçta! Ama küçük hanım yine aramadı. Cuma günü uçağımın iniş saatini bildiğı için, beni havaalanından almaya gelerek sürpriz yapacak diye düşündüm. Hani, evi de çok yakın ya havaalanına..."

Barış çok öfkeliydi. Yerinde oturamadı ve sinirle kalkıp odanın içinde birkaç tur attı. Sonra, cama sırtını dayayarak yüzüme baktı.

"Ne yaptı sence? Gelmedi. İnsan bir kere arar, merak eder! Bu adama bir şey mi oldu diye! Ama nerde!"

Barış'ın rengi öfkeden mora dönmüştü. Meğer sandığımdan daha çok şey atmış içine. Suna'ya da bak, nazlı gelin seni... Doğrusu, dinleyince Barış'a çok hak vermiştim. Tek taraflı bir gayretle, ne kadar giderdi ilişki? İnsan arayıp sormaz mıydı hiç? Ama yine de Barış'ı sakinleştirmek gerekiyordu. Belli ki, ikisinin duyguları da oldukça yoğundu.

"Barış. Bak, Suna ikili ilişkilerde çok acemi. Bunu onunla konuşsaydın keşke. O kadar üzgün ki... Anlam veremiyor, neden aramadığına."

"Düşünsün abi. Bulur o zaman... Ha madem anlam veremiyor, o zaman da arasın bir zahmet telefonla, bana sorsun. İncileri dökülmez hanımefendinin."

Bir ıslık çaldım... Sonra gülümsedim.

"Barış, sen barut olmuşsun ya..."

"Affedersin, sana patladım."

"Olur mu hiç, dertleşiyoruz. Akşama işin var mı?"

"Yok. Çıkalım mı akşam dışarıya?"

"Çıkalım. Hem ben de sana Yağmur'a olan aşkımı anlatırım."

"Vay! Anlatabildin mi derdini ona?"

"Bilmem, anlattım galiba bir şeyler... Ama diğer meseleler için sanıyorum biraz zamana ihtiyacımız var. Öncelikle ilişkimizi sağlamlaştırmalıyız."

"Süper. Son günlerde aldığım en iyi haber bu. Çok yakışıyorsunuz siz."

"Bence de çok yakışıyoruz. Sahi, Antalya'ya gitti iş için fakat halen aramadı."

"Öyle mi? Ama senin yerinde olsam fazla göndermem onu iş seyahatlerine."

"Neden?"

"Çok çarpıcı bir güzelliği var. Tıpkı Suna gibi... Suna'nın daha gösterişli ve sıcak bir güzelliği var. Yağmur ise kusursuz ve soğuk duruşlu bir kız."

"Oturduğun yerde içime kurt düşürmeyi başardın. Ancak senin de dediğin gibi ben o soğuk duruşa çok güveniyorum. Yaklaşamaz kolay kolay kimse onun yanına."

"Haklısın. Of Özgür! Bana bir akıl ver!"

"Al karşına konuş, Barış. Suna hatalarını kabullenip düzeltecek yapıda bir kız. O seni kıran şeyin bu olduğunu tahmin bile etmiyor. Hatta bu akşam biz dışarı çıkmayalım. Sen Suna ile dışarı çık. Hem sen rahat et hem de o."

"Aramadığım için bozuldu mu?"

"Üzüldü diyelim."

"Bu aşk denilen meret ne garip, değil mi?"

"Evet. Garip ama yine de iyi ki âşığım. Onun gözlerinde gördüğüm kıvılcım, tüm garipliklere değer."

"Hadi gel, biraz da iş konuşalım. Müşterinin gönderdiği şu numunelere fiyat ver de anlaşalım. Sipariş adetleri yüksek olacak, ona uygun bir şeyler yap."

"Peki, gel bakalım."

Barış gittikten sonra Yağmur'u tekrar aradım. Telefonu çağırıyor ancak bu sefer de cevap vermiyordu. Başına bir şey mi geldi diye meraklanmaya başlamıştım. Suna'yı da hiç aramamış. Suna'ya Barış'ın geldiğinden hiç bahsetmedim. Kendi aralarında halletmeliydiler problemlerini.

Son kez şansımı denediğimde, telefonu nihayet açmıştı.

"Yağmur?"

"Özgür!"

"Neredesin sen? Aklım çıktı!"

Yağmur'un sesi çok sakın ve çok sıcak geliyordu.

"İyiyim canım. Telefonumu açmayı unutmuşum. Yollarda midem çok kötü oldu ve gelince duşa girdim. Telefon ısrarla çalınca senin aradığını tahmin edip alelacele çıktım duştan.

"Hımm... Giyindin mi?"

Sesim değişmişti. Yağmur'u ıslak bir şekilde üzerinde tek bir havluyla düşünmek beni acayip heyecanlandırmıştı. Şu an

orada olabilmek için neler vermezdim... Sorduğum soruya cevap vermedi, utandırmıştım kızı yine.

"Üşüteceksin anlamında sormuştum."

"Ben hazırlanmalıyım. Sonra konuşalım mı?" Apar topar kapatmaya çalışıyordu telefonu ama buna izin veremezdim.

"Seni çok özledim. Kalbimi de beraberinde götürdün sanki."

"Onu sana hiç vermedim ki."

"Şu an, uçağa atlayıp yanına gelmemem için tek bir sebep göster."

"Yapma. Çalışmam lazım. Burada olursan dikkatimi başka bir şeye veremeyeceğimi çok iyi biliyorsun."

"Hadi. Git giyin. Toplantın için başarılar."

"Tamam. Kendine iyi bak."

"Öpüyorum."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Ben gözlerimi kapatıp onu öptüğümü hayal ederken, eminim ki o da aynı şeyi yapmıştı.

"Özgür," dedi o yumuşacık sesiyle. Yüzünün kızardığına emindim.

"Canım."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Barış bütün gün Suna ile ne yapması gerektiğini düşünüp durmuştu. Özgür haklıydı, Suna'yı kaybetmeyi göze alamayacağına göre, oturup konuşmak en iyi çareydi. Akşam saatlerinde dayanamayıp Suna'nın çalıştığı şirkete doğru yola çıktı. Kuzeni şirketin hem genel müdürü hem de ortaklarındandı. Daha önce Suat'ın yanına hep Suna'yı görmek için giderdi. Şimdi ise ona kızdığı için. Hayat ne garipti. Onsuz boğulurken, içinde bir deve dönmüş olan kavga etme isteğini de bastıramıyordu.

Şirketten içeri girdiği an, ilk önce Suat'ın yanına uğradı. Onunla biraz konuştuktan sonra, savaşa hazırlanan asker misali başını dik tutup Suna'nın odasına doğru ilerledi. Suna, günlerdir görmek için deli olduğu adamı tam karşısında bulunca

donup kalmış, sonra bir hışım kafasını çevirmişti. Barış, kapıyı kapatıp masasının önündeki koltuğa oturmuş Suna'ya bakıyordu. Ancak o, yüzüne bile bakmıyordu. İçindeki öfke iyice artıp "Şuna bak, hem suçlu hem de güçlü!" diye saydırsa da sakin olmaya çalışıyordu.

"Hazırlan, çıkalım. Konuşuruz biraz."

Suna bunu duymazdan gelerek yerinden milim kıpırdamamıştı. Üstüne üstlük cevap dahi vermiyordu.

"Suna, beni duydun mu?"

"Konuşacak bir şeyimizin olduğunu zannetmiyorum."

Kan beynine sıçramıştı artık, koltuğun kenarına bıraktığı montu hırsla eline alıp "İyi! Yoksa yok!" deyip öfkeyle çıkmıştı ofisten.

Suna'nın eli ayağı zangır zangır titriyordu. Barış'la aralarındaki şeyin tamamen koptuğuna emindi artık. Çok sevdiği ve huzurla çalıştığı ofis bile üstüne üstüne geliyordu. Gözündeki yaşlara engel olamadığı için kendine kızıyor, ayrıca ona karşı bu denli zayıf olduğu için kendine saydırıyordu. Yağmur'a ihtiyacı vardı ama o çok uzaklardaydı. O yoksa Özgür vardı. Çantasını aldığı gibi çıktı ve Özgür'e gitti. Birileriyle konuşmazsa çatlayacağını hissediyordu.

Barış yol boyunca ritmik bir şekilde aynı şeyi yaptı. Bir kere direksiyona vurduysa, bir kere de kendi kendine söylendi.

"Tafraya bak sen! Konuşacak bir şey yokmuş! Sana gelende kabahat! Özgür'ü de alıp dışarı çıkmalıyım. Ah şu kadın milleti yok mu? Canından bezdirir insanı!"

Özgür

Elimde telefonla kalakalmıştım. Barış, "Yoldayım, geliyorum. Hazırlan da çıkalım," diye mesaj atmış, hemen peşinden de Suna aramıştı. "Yoldayım geliyorum, moralim çok bozuk Özgür," demiş ve benim konuşmama fırsat vermeden telefonu kapatmıştı. Anlaşılan aralarındaki gerginliği bitirememişlerdi.

Bir an ne yapacağımı bilemesem de sonra hiçbir şey yapmamanın en iyi şey olacağına karar verdim.

Telefonum tekrar çaldığında, iki huysuzdan biridir diye düşünmüştüm fakat yanıldım. Arayan Yağmur'umdu. O zaman ne Suna kalmıştı aklımda, ne de Barış... Hemen telefonu açtım. Karşıdan gelen o yumuşak ve narin sesi duyunca yüreğime yerleşen rahatlamanın tarifi yoktu.

"Canım..."

Duymayı beklemediğim bu muhteşem kelime kalbimin huzlanmasına neden olmuş, tek laf etmeden öylece kalmıştım bir süre.

"Özgür?"

"Çok özledim seni."

Kendimi tanımakta zorlanıyordum. Onu böyle sahiplenmeyi ve böyle içten özlemeyi bekliyor muydum? Galiba evet... Onu gördüğüm ilk an etkilenmiştim aslında. Ama şimdi o güzel sesiyle bana 'Canım!' demesi, sevgilim olması... Yüzüme ateşin en alazlısı yerleşiyor, ruhum yükselişin en muhteşemini yaşıyordu. Bir an önce işlerini halledip yanıma gelmeli, hatta kollarımda olmalıydı. Gözlerim gözlerini bulamadığı için çok huzursuzdu. Kaç dakikalığına soyutlanmıştık bu âlemden, bilmiyorum. Ama kendime geldiğimde Yağmur'un, "Ben de..." diyen sesini duymuştum.

"İzin ver yanına geleyim Yağmur. Söz veriyorum, seni hiç engellemeyeceğim."

"Olmaz. Hem özle beni birazcık..."

"Hiç doyamadım ki sana... Yeter artık, seni özlemek yerine sınıksı sarmak istiyorum."

"Yapma böyle. Bugün toplantı çok iyi geçti. Yarın sabah Burak Bey ve Tülin dönecekler. Her şey yolunda giderse ben de perşembe günü dönerim."

"Nasıl yani? Sen tek mi kalacaksın orada? Hem kış mevsiminde olduğumuza göre otel boş, değil mi?"

"Aslında boş sayılır. Müdavimlerinden başka pek kimse yok ama güvenli bir yer, merak etme."

"Tabii, merak etmem. Hem onlar niye erkenden dönüyorlar? Tek başına kalacaksın koskoca otelde. Of Yağmur..."

"Ya sen ne evhamlı adamsın? Boşuna kuruntu yapıyorsun. Merak etme, eli kanlı katiller yok burada."

"Ne komiksin!"

"Yanında olmak istiyorum." Yanlış duymamıştım. Yağmur duygularını açıyordu artık bana. Bu kızın bütün dolaşım sistemini birbirine kattığı bir gerçektir. Kalbim kanı damarlarımdan ne tarafa vereceğini şaşıyor, beynim hiçbir hücreme söz geçiremiyordu.

"Yanımda olmanı istiyorum. Sonra o yeşili sarıya, sarıyı kahveye çalan gözlerini görebilmeyi. Hayal etmek bana yetmiyor, Yağmur."

"Seni..."

"Evet..."

Yağmur'un hiç söylemediği o iki kelimeyi, yan yana duymayı çok istiyordum.

"Seni çok özledim. Kapı çalıyor, Tülin gelmiş olmalı. Kapatıyorum."

Bunları bir çırpıda söyleyip telefonu kapattığında, benim de kapı zilim çalıyordu. Aman Allah'ım, önce hangisi geldi acaba, diye düşünerek kapıyı açtığımda, Barış tam karşımdaydı.

"Barış, hoş geldin. Girsene."

"Hazırsan çıkalım."

"Ya, gel içeri. Sonra çıkarız."

"Peki."

Barış içeri girer girmez, zil yine çalmıştı. Açıklama yapmanın manası yoktu. Kapıyı açarak olayları akışına bırakmayı tercih ettim.

"Özgür. Emrivaki yaptım aniden gelmekle ama..."

"Saçmalama, gel içeri."

Suna içeri girip Barış'ı karşısında bulunca, yüzü allak bulak olmuştu. Barış'ı görmeyi beklemiyordu. Eh, Barış da ondan farklı değildi. Belli ki arka arkaya bana doğru gelmişlerdi.

Ve şu an benim hiç günahım yokken, ikisi birden bana öfkeyle bakıyordu.

"Hiç bana bakmayın. İkiniz de kendi isteğinizle geldiniz. Ben ikinizi de davet etmedim. Fakat iyi yaptınız, benim de canım sıkılıyordu. Hadi, oturun. Aç olanınız var mı? Tamam, peki. Anladım. Yiyecek halde değilsiniz."

İkisi de aptal aptal beni izliyordu. Böyle bir şeyi hayal etmedikleri açıkça ortadaydı.

"Yine de mutfakta bir şeyler hazırlayayım, siz aç olmasanız da ben açım. Hem belki birazdan siz de acıkırsınız."

Bunları söyledikten hemen sonra mutfağa geçerek onları baş başa bıraktım. Kozlarını paylaşmaları için yalnız kalmaları gerekiyordu.

"Özgür! Ben çıkıyorum." İlk atak kimden gelecek diye düşünürken Suna'dan gelmişti. Evet, birileri kaçmayı tercih etmişti demek.

"Kaç zaten! Yapabildiğin tek şey kaçmak!"

Vay, karşı taarruz gecikmemişti. Mutfaktaki masaya oturarak, elime bir elma almış, kapının aralığından görünen salonu izliyordum. Suna elindeki çantayı hırsıyla yere bıraktı. Ve o küçük burnunu havaya dikip elleriyle saçlarını düzeltti. Sonra dönüp insanı sinirden deli edecek bir tonla konuşmaya başladı.

"Buna kaçmak değil de seninle aynı odada bulunmayı istememek, desem..."

Ateşi feci fitillemişti Suna. Barış'ın yeşil gözleri kocaman açılmış, duyduğuna inanamaz gibi bakıyordu ki çok geçmeden Suna'ya doğru birkaç adım atıp agresif bir şekilde sesini yükseltmişti.

"Demek, hanımefendi çok rahatsız oldu bu karşılaşmadan."

"Evet, hem de çok rahatsız oldum," demişti ona doğru bir adım daha atarken.

"Sana daha önce, ne kadar dengesiz olduğunu söyleyen olmuş muydu?"

"Sen ne hakla benimle böyle konuşuyorsun? Ne sanıyorsun kendini?"

"Ne mi sanıyorum? Ne sanıyordum, biliyor musun? Geçen haftaya kadar kendimi senin sevgilin sanıyordum aslında."

Salon gerilim hattı gibiydi. Çok heyecanlı olmaya başlamıştı bu tartışma. Ama artık kalkıp bir menemen yapmalıyım. Gerçekten çok acıkmıştım ve bu elma açlığını hiç bastırmamıştı.

"İyi ya işte, bittiğini kabul ediyorsun yani."

"Sayende etmek zorunda kaldım."

"Tabii, benim sayemde, değil mi?"

İşte sonunda konunun özüne dönmüşlerdi. Aslında bölmek istemiyordum ama sormak zorundaydım. Menemenimin kötü olmasını hiç istemezdim.

"Menemene biber doğruyorum. İtirazı olan var mı? Hafif acı olabilir."

Suna sinirden titreyen o tiz sesiyle, "Yok!" diye bağırdı. Bu iyi bir gelişmeydi, en azından söylediğimi duyuyorlardı.

Kavgaya kaldıkları yerden devam ettiler. Zavallı Selin... Sevgili alt komşum, onu düşünen yok tabii. Meraklıdır da... Eminim ki bardağı duvara çoktan dayamıştı.

"Kimin sayesinde, tabii ki senin sayende!"

"Sen ne dediğini bilmiyorsun!"

"Söylesene. Beni kaç kez aradın?"

Barış hızlı bir atak yapmıştı. Suna verecek cevap bulamadığından sessiz kalmıştı. Ama Barış çok dolu olduğu için duracak gibi değildi.

"Bir kez dahi aramadın. Cep numaram ezberinde var mı? Olması gerekmez mi Suna? Ya da söylesene kaç kez çıktık biz seninle dışarı?"

"Ama sen yurtdışındaydın, nasıl çıkabilirdik?"

"Bahane üretmeyi bırak, Suna. İlgisizsin."

Yeniden araya girmek yersiz bir davranış olacaktı biliyorum ama sormam gerekiyordu.

"Yumurtanın üstüne kaşar rendelememi ister misiniz?" Bu sefer cevap Barış'tan gelmişti.

"Hayır!"

Kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Tuhaf, cidden çok tuhaftı.

"Ben mi ilgisizim? Çarşambadan beri beni hiç aramadın!"

"Sen arayasın diye bekledim. Beni hiç merak etmedin!"

Barış artık kıpkırmızı olmuştu. Yumurtayı da ekledikten sonra masaya bardak ve tabakları koydum. İçeride ise derin bir sessizlik olmuştu. Suna Barış'a bakarak ona doğru birkaç adım attı ve elini yanağına bırakıp, biraz daha yaklaştı. Yazık, Barış çabuk pes etmişti. Meğer bir dokunuşa bakıyormuş tüm mesele. Ah! Biz erkekler bazen çok zayıf oluyoruz. Suna'nın gözlerinin içine nasıl da aval aval bakıyordu.

"Ben seni çok merak ettim, aşkım. Sadece benden sıkıldığını düşündüm."

Suna'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tabii ya, öldürücü hamle buydu! Barış dayanabilir miydi buna? Hayır, dayanamadı. Eliyle Suna'nın gözyaşlarını silip, ona sıkıca sarılarak saçlarından öptü.

Beyaz peynir ve içecekleri de çıkardıktan sonra, gülümse dim. Masa iştah açıcı görünüyordu.

"Hadi, gelin artık."

"Tamam."

"Özgür, ben de çok açtım. Süpersin."

"Ne o, birden iştahınız açıldı."

Gülüyordum. Çünkü gerçekten ikisi de çok açmış. Resmen tavayı silip süpürmüşlerdi. Yemeğin ardından, biz Barış'la salona geçerken, mutfakçı Suna'ya bıraktık. Elinde kahvelerle döndüğünde gözlerinin içi gülüyordu. Onları böyle mutlu görmek çok güzeldi.

"Suna, kahvemizi içtikten sonra çıkalım mı?" Barış'ın bu teklifini Suna'dan önce ben yanıtlamıştım.

"Hayırdır kardeşim, nereye?"

Bunu tavırla söylemiştim. Neden bilmem, Suna'yı kendi kardeşim gibi sahiplenmiştim. Suna gözümün içine baktığında anlamıştı halimi. Belki gereksiz bir durumdu ama elimde olmadan

verilmiş bir tepkiydi. Eğer ilişkileri daha sağlam olsaydı, belki hiç önemsemeyecektim.

Barış, gençlik yıllarına kadar Hollanda'da yaşamış, sonra dönüş yapmışlar Türkiye'ye ailesiyle. Suna'ya göre daha rahat yetiştiği çok açıktı.

"Barış, ben burada kalayım. Geç oldu, eve gitmem çok anlamsız. Sabah Özgür'le beraber çıkarız."

"Bence de," dediğimde Barış suratıma tuhaf tuhaf baktı ve gülümsedi. Aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı.

"Saçmalama Özgür! Yemeyeceğim kızı, merak etme!" Halen gülüyordu ve cidden sinir bozucuydu. Tıpkı onun gibi gülererek "Olsun, yine de o bugün burada kalsın," dediğimde itiraz etmeden başını salladı ve ayağa kalktı.

"İyi madem. Suna, sabah ben bırakayım seni işe o zaman."

"Tamam."

Barış giderken geldiğinden çok farklıydı. Gözleri ıslıl ıslıl olmuştu. Suna ile o gece bayağı geç yattık. Konuştuk, dertleştik. Uyumaya giderken, bana döndü ve tebessüm etti.

"Özgür, teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Var olduğun için."

"Sen de iyi ki varsın Sunacığım..."

Bu benim için çok anlamlıydı, ilk defa birini olmayan kardeşimin yerine koymuştum kalbimde. Ve o bunun gayet farkındaydı. Balkona gidip gökyüzüne baktığımda, aklımda tek şey vardı. Yağmur... İnsan tüm hücrelerinde hisseder miydi sevdiği kadını? Onu hayal etmek bile buna sebep oluyordu. Çok özlemiştim, çok...

Kalbimdeki bir başkaldırı,

Özleme karşı...

Bazen gözdeki çiğ tanesi,

Kalpteki nağmeye karşı...

Bazen tutku, bazen tek bakış...
Bu yutkunma, bu duruş,
Rüzgârın savurduğu saçlarına karşı...
Bazen çekip gitmek, bazen rest çekmek,
Aşka karşı!

Bu sarmaş dolaş duruş...
Tek beden, tek nefes,
Gökte aya yıldıza karşı...
Bu aşk değil de ne?
Katran karası gecelere yüreklere karşı.

On Birinci Bölüm

Yağmur

Aşk, dur durak tanımayan bir coşkuydu ve kalbime çok yabancıydı. Buna rağmen sevip kabullenmiştim Özgür'ü. O artık tüm benliğime sirayet etmiş bir hastalık gibiydi...

Bu kadar özlemiş olmama rağmen, ısrarlarını geri püskürtüp yanıma gelmemesi için direndim. Üzerinden süratle geçtiğimiz beyaz bulutlar, akşam kızılığıyla nasıl da pembeleşmişti! Bilmem kaç fit yukarıdayken bile aklımda sadece o vardı. Kalbim bir garip türkü tutturmuştu ve mantığım ne derse desin, kabul etmiyordu. Çektiği restlerin hesabı yoktu.

Günlerden çarşambaydı ve Atatürk Havalimanı'ndaydım. Bir gün erken dönmüştüm ve bunu başarmak için epeyce uğraşmışım. Geceleri çalışmak zorunda kalmış ve çok yorulmuşum. Aynı şekilde Özgür de çok yoğun bir hafta geçiriyordu.

Yanıma gelse, hem kendi işleri kalacaktı hem de bana hiç bir şey yaptırmayacaktı. Onun şirketi havaalanına yakın olduğu için taksiye atlayıp soluğu orada aldım. Valizimi güvenlikte bırakarak sekreterinin olduğu bölüme girdim. *Şu kızı bir türlü sevemedim, kinayeli ifadesiyle beni tepeden tırnağa süzmesi yok mu, ölür müsün öldürür müsün?*

Ben, bir an önce onun kollarına atlamak istiyorken, o, "Randevunuz var mıydı? Özgür Bey çok yoğun, sizi şu an içeri alamam," gibi birçok cümleyi arka arkaya sıralamıştı her zamanki gibi. Devlet bakanlarından biriyle görüşmek istesem, bu kadar sıkıntı çekmezdim cidden... Sürpriz yapmak bir yana dursun, artık sekreter engelini aşıp, Özgür'ü görebileceğimden bile kuşkuluydum. Onu cep telefonundan aramaya karar verdim.

Telefonumu açmayı unutmuşum, aktif hale getirdiğimde Özgür'ün beni birçok kez aradığını gördüm. Birkaç arama sesi sonrası, "Neredesin yine Yağmur?! Gitmene mani olmalıydım!" demişti tüm aksiliğiyle!

Özgür'ün kızgın sesi kulağımda yankılanırken, o kalkık burnunu havaya dikerek, alaylı gözlerle beni inceleyen kadının üzerine zıplamak üzereydim.

"Esasında sana sürpriz yapmak istemiştım. Ancak, sekreter engelini aşamadım."

"Nasıl yani? Burada mısın?"

Ah! Hayır! Bu güzel karşılaşma anı, bu kızın önünde olmamalıydı.

Özgür

Bana olanlar olmuş, telefonu masanın üzerine fırlattığım gibi dışarı çıkmıştım. Yağmur tam karşımda, hafifçe gülümseyerek kaşlarını havaya kaldırmıştı. Kolundan tuttuğum gibi kendime çekmiş ve sımsıkı sarılmıştım. Vurgun yemiş gibiydim; kafasını boynuma gömmüş, elini gümbür gümbür atan kalbimin üzerine dayamıştı.

"Burada mısın gerçekten, Yağmur?"

Sesi çıkmakla çıkmamak arası bir yerlerdeydi. Fısıltı halinde, "Seni çok özledim," dediğinde, aklım başımdan gitti gidecekti.

Elinden tutarak odama doğru sürüklercesine götürdüm ve kapıyı hızla kapattım. Gözleri gözlerime değdiğinde, alevler saçmaya başlamıştı bile. Ortalık yangın yerine dönmüşken nihayet dudaklarım dudaklarındaydı. Özlemin verdiği yakıcı tutkuyla, doymak istercesine öpüyordum. Kendimi aldattığımın bilincindeydim, bir ömür doyamayacaktım ona.

"Bir daha göndermem seni... Çok özledim. Buralarda yakınlarımda uyuduğunu bilmek bile bana yetiyormuş. Kalbime nasıl yerleştiğini bir bilsen..."

Elimi yüzünde gezdirdim, sonra iyice yaklaşarak, "Senin olmadığın bir şehrin hiç anlamı yoktu, aldığım nefesin adı neydi sahi?" dedim usulca.

Sarılmak bazen her şeyi anlatırdı. Milyonlarca kelimeden daha etkili değil miydi dokunmak? Her dokunuşa binlerce hissi yüklemek?

"Bana neler yapıyorsun, kendimi tanıyamıyorum."

"Aşk yapıyor bunu ikimize de. Benim bir suçum yok."

"Böyle kollarında kalsam, hiçbir şey... Hiçbir sorun... Bize dokunamasa."

"Keşke."

Omzumdaki başını kaldırıp "Çok işin var mı? Eve gitsek..." diye sorduğunda yorgun ve halsizdi. Bu haldeyken bile, ilk önce beni görmeye gelmesi çok hoşuma gitmişti doğrusu. Burununu hafifçe sıkarak "Tamam, çıkalım. Bugünlük bu kadar yeter zaten," dedim.

"Sürprizleri sevmem normalde ama... Böylesine can kurban be Yağmur."

"Suna sayesinde... Uçak bileti konusunda epey yardımcı oldu."

"Suna! O dünya iyisi bir kız."

"Öyle. Seni çok seviyor."

"Ben de. O kardeşim gibi artık. Biliyor musun, annem dün akşam yemeğe çağırdı bizi. Barış'ı da götürdük. Çok sevdiler... Suna'yı önceden tanıyorlardı zaten."

"İyi..."

Yağmur buna bozulduğu için yorum yapmamayı tercih etmişti. Bu konuda ne yapacağımızı gerçekten hiç bilemiyordum. Bahsi açıldığında dahi çok huzursuz oluyor ve dolayısıyla beni de huzursuz ediyordu. Onu seviyor olmasam, annemi tercih edip kenara çekilebilirdim. Fakat bu kadar âşıkken olmuyordu. Mücadele isteyen bir hal içinde bırakıyordu beni.

Suratını astığı için daha fazla bir şey anlatıp canını sıkamak istemedim. En azından gecemizin tadını kaçırmamak adına,

susmak en iyisiydi. Hem o kadar çok özlemiştim ki aramızda oluşacak yeni bir kırgınlığa mahal veremezdim.

Yemek yerken gözlerinde kaybolmuştum. Düşündüm, bundan sonrası için ne istiyordum, ne yapabilirdim? Bazı şeyleri nasıl yoluna koyabilirdim? Saçlarına uzanıp okşadığımda, "Üzülmeni istemediğimi biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Evet, sanıyorum."

"Yağmur, seni çok seviyorum. Gözlerime bak, kaçırma bakışlarını. Ne hissettiğimi anlayabiliyor musun?"

"Özgür, seni kırmak istemiyorum. Hele üzme, asla! Sanma ki çaba göstermiyorum. İnan ki her gün sadece senin için, onun annem olduğuna ve onunla ilişkilerimi düzeltmem gerektiğine kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama olmuyor. Yaşadıklarım bir film şeridi gibi gözümün önünde canlanıyor ve o anda ip kopuyor. Anlatmakla olmaz hissettiklerimi. Çok ama çok yalnız büyüdüm. İtildim, kakıldım. Bunlarım tüm suçlusu o. Beni halamlara bırakabilirdi. Sevgiyle büyüyebilirdim."

"Yağmur. Yine dönüp dolaşıp aynı yere geldiğimizizin farkında mısın?"

"İşte sorun da bu... Ben bunu yenemiyorum. Onu her gördüğümde, bunların hepsi zihnime çörekleniyor."

"Peki, şöyle yapalım o zaman. Tamam. O senin annen değil. Ama insan sevgilisinin annesiyle de iyi geçinmek zorunda, öyle değil mi? Yani, sadece benim annem olduğu için onunla iyi geçinmelisin. En azından dene, Yağmur."

İkna olmayan gözleri, zihninden geçenleri ne yazık ki gizleyemiyordu. Tartışmak istemediği için konuyu kapatmak adına onaylamıştı ama durum hiç açıcı değildi.

"Peki, dediğin gibi olsun. Sevgilim için deneyeceğim."

Yağmur

Günler, günleri kovalıyordu. Özgür çok yoğun bir sezona girmiş, geç saatlere kadar çalışıyordu. Doğru düzgün görüştüğümüz söylenemezdi. Çünkü ben de otel programına odaklanmıştım.

Babaannem ve halamlar, "Çok özledik gel," diye ısrar ederken, Özcan amcam da Paris'e çağırıyordu. Her iki tarafı da çok özlemiştim. Fakat ne yalan söyleyeyim, Özgür'ü bırakıp hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Bahar kendini iyiden iyiye göstermeye başlamıştı. Ağaçlar çiçeklerini açmış, güneş ışıklarıyla onlara pırıltılar veriyordu. Pencereyi açtığımda karşıdaki ağacın üstüne konan bir sürü kuşun cıvıltısını duyabiliyordum. Elime telefonu alıp Özgür'ü aradım ama sekreteri toplantıda olduğunu söyledi. *Ne yapalım şansına küssün.* Arabayı alıp sahile indim ve biraz yürüyüş yaptım. Sonra, ben bile neden burada olduğumun farkında değilken, her şeyin başladığı o salaş köftecinin önünde durdum ve içeriye seyretmeye başladım.

"Yağmur, kızım, gelsene içeri, hoş geldin."

"Ben..."

"Sen köfte yemeğe geldin, öyle değil mi?"

Üzerimdeki gerginliği almak istiyordu sanki. Koluma girip içeri soktu beni. Masaya oturup köfteleri söylediğinde yüzüme gülen gözlerle bakıyordu.

"Ben buraya neden geldiğimi bilmiyorum."

"Bir nedeni olması gerekmez, Yağmur. Boş ver, zamana bırak her şeyi."

"Çok çabalıyorum ama olmuyor, başaramıyorum."

"Sen sonuna kadar haklısın, kızım. Bana göre çabalaması gereken son insan da sensin. Bırak, onu yapması gerekenler yap-sın. Fakat bunu yapmaları için izin vermelisin. Bak gör, her şey nasıl da yoluna girecek. Zaman her şeyin ilacı..."

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Belki de haklıydı Salih Amca. Zaman her şeyin ilacı olabilirdi...

"Acı sos alabilir miyim?"

"Tabii, sen yeter ki iste."

Herkes ikinci bir şansı hak ederdi. Aslında annemin birkaç kere uzaktan ve gizlice beni seyrettiğini görmüştüm. Ama problem yaratmaması için bunu Özgür'e söylememiştim.

Bir saat sonra kalkıp bir süre etrafı seyrettim. Sonra ani bir kararla, arabaya atladığım gibi yola koyuldum. Bu ağaçlıklı yolda ilerledikçe, içimi sıkıntıyla birlikte heyecan kaplamıştı. Kapı ziline basıp, korkakça bekledim. Bir süre sonra Doğan Bey kapıyı açtı. Yüzündeki şaşkınlığı bir kenara atabildiğinde gülümsedi ve beni içeri davet etti.

Eve girdiğimde Seval Hanım tam karşımdaydı. Şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, koşar adımlarla gelip, sıkıca sarılmıştı bana. Nefes düzeni değişmişti ve sürekli ismimi tekrarlıyordu. Ellerim iki yana sarkık olarak kalakalmıştım. Kokumu defalarca içine çektikten sonra geri çekilerek yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Canım... Hoş geldin."

"Yağmur, otursana kızım."

Oturmasına oturmuştum ancak aramızdaki sessizliği yemiyorduk. Neyse ki Doğan Bey, çok geçmeden toparlamaya çalışmıştı durumu.

"Seval, o mis gibi kokan kekinle bir çay vermeyecek misin bize?"

"Tabii! Tabii hemen!"

Sevinçle ayağa kalktı. O gidince etrafa bakındım biraz ve Doğan Bey'e döndüm.

"Ben, aslında sizi görmek istedim."

"İyi yaptın, Yağmurcuğum. Özlemiştik seni. Suna ne yapıyor? Geçenlerde arayıp halimizi hatırlamızı sormuştu. Şu Barış denilen çocuk, hâlâ onunla görüşüyorlar galiba. Ne diyorsunuz siz şimdi, çıkıyorlar, değil mi?"

Gülümsemiştim. Suna'yı sevdikleri öyle belliydi ki...

"Barış denilen hergelede de şeytan tüyü var sanki. Nasıl da sevdiriyor kendini hemen."

"Haklısınız. Barış, cana yakındır."

"Suna bir pırlanta... Özgür kardeşi gibi görüyor onu. Yoksa o karakterde birini gelinim olarak görmeyi çok isterdim."

Bunu duyduğumda, kafamdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü sanki. Adamın da suçu yoktu tabii, Özgür'le aramızdakileri bilmiyordu sonuçta... İşin bu yönünü hiç düşünmemiştim, oğluna münasip bir gelin adayı bekliyor olmalıydılar.

"Yağmurcuğum, çayın."

"Teşekkür ederim, zahmet oldu."

Seval Hanım'ın gözleri dolmuştu. Farkında değildim ama tıpkı bir yabancıya teşekkür eder gibi etmiştim. Bir annenin evladına yapacağı hiçbir şey ona zahmet olmazdı fakat bizim sorunumuz da buydu işte. Onu annem olarak göremiyordum.

"Seval'in keki çok meşhurdur, Yağmur. Özgür küçükken neredeyse her gün bir kalıba yakın yerdı."

"Elinize sağlık," dedim yine. Küçükken bana değil de bir başkasına kek yapmasına kızarak. Kaldı ki annelik ettiği kişi, benim âşık olduğum adamdı ve bu her şeyi iyice zorlaştırıyordu.

Telefonum çaldığında yutkunarak ekrana baktım. Arayan Özgür'dü. Açmasam, defalarca arar, sesimi duyana kadar rahat etmezdi.

"Çok affedersiniz," deyip telefonu açmışım.

"Aşkım, aramışsın. Toplantıdaydım. Her şey yolunda mı?"

"Evet, önemli bir şey yok. Öylesine aramıştım. Sonra konuşalım mı?"

"Neredesin? Şirkete mi gittin?"

"Ararım ben seni. Görüşürüz."

Bazı duygularla tek başıma savaşmam gerekiyordu. Özgür müdahale ettikçe, içimdeki isyankâr çocuk ayaklanıp, her şeyi birbirine katıyordu.

"Yağmur, senden bir şey istesem?"

Utanıp sıkılıyor, söyleyemiyordu.

"Buyurun," dedim, sanki benden bir şey istemeye hakkı varmış gibi...

"Bu gece bizimle kalsan, yani eğer sen de istersen. Yarın hafta sonu. Beraber kahvaltı yaparız belki?"

Salih Amca'nın dedikleri geldi aklıma. Benim için çok zor olsa da bir fırsat vermeliydim. Düşündüm, sadece Özgür için...

"Hem, yarın seninle ormanda biraz gezinti de yaparız."

"Olur. Fakat arabada eşofman gibi bir şeyim var mı, bakmam gerek."

"Gerek yok. Çayını iç, sonra sana bir şey göstereceğiz."

Yukarı kata çıkarmışlardı beni. Doğan Bey, Özgür'ün odasının tam karşısında bulunan odanın kapısını açarak eliyle içeri girmemi işaret etmişti. Kapıdan girdiğimde, şaşkındım. Oda baştan aşağıya yeni eşyalarla döşenmiş, duvar rengi krem üstüne somon çizgilerle hareketlendirilmişti. Yatak örtüsü ve perdeler somon rengindeydi. Dolaplarda ve halılarda daha çok krem rengi hâkimdi. Çok şık duruyordu her şey.

"Burası senin odan canım. Umarım beğenmişsindir. Suna'dan biraz yardım istedim ama..."

Bu evde bana bir oda açmaları beni etkilemişti aslında. Ama keşke bunu ben küçükken yapsalardı... O zamanlar böyle bir odayı rüyalarımda bile göremezdim. Seval Hanım, gidip dolaşın kapaklarını açmış, bana içindekileri gösteriyordu. Elbise ve eşofmanlar, ne ararsam mevcuttu. Basbayağı alışveriş yapılmıştı.

"Suna bedenini bildiğinden..."

"Suna'yı öldüreceğim." Boş bulunup söylediğim bu cümle, Doğan Bey'i gülümsetmişti. O an utansam da aşağı kattan sesi gelen kapı zili ile dikkatler dağılmıştı.

Evlerinde yatılı olarak çalışan Filiz Hanım, kapıyı açmış olmalıydı. Onlar kimin geldiğini pek önemsemeyince, ben de yatağın üzerine oturmuş, etrafı inceliyordum. Gelenin Özgür olduğunu görmek, tabii ki heyecanlanmama sebep olmuştu.

Kapının pervazına başını yaslayıp, "İyi akşamlar millet," dediğinde, gözleri bahar şenliği gibiydi. Geleceğini beklemediğim için şaşkındım. Bir elini babasının sırtına dayayarak, annesinin yanağına öpücük kondurduktan sonra yüzüme baktı. Nasıl da trajikomik bir haldeydim ben. İçimden bile, 'Annesine' diyordum. Hâlbuki o benim annemdi, bana annelik yapmalıydı.

"Yağmur, hoş geldin." Sesi sıcacık ve özlem dolu olunca, neye kızdığını ya da içerlediğini unutturuyordu bana.

"Hoş bulduk."

"Beğendin mi odanı?"

"Teşekkür ederim. Çok güzel olmuş." Aramızdaki her neyse odayı ateşe vermeden ve ilişkimizi açık etmeden durdurmak zorundaydık. Neyse ki Özgür bakışlarını benden alıp annesine yönlendirmişti de derin bir soluk alıp verebilmişim.

"Anne, ben çok açım. Yemek var mı?"

"Olmaz mı annesinin güzeli."

Seval Hanım'ın sesi son derece şefkatliydi, Özgür'ün yüzünü okşadı. Gerçekten dayanmakta güçlük çekiyordum bu görüntü karşısında! Sırtımı onlara dönerek camdan dışarıyı seyretmek, o an en iyi fikir gibi gelmişti.

"Biz aşağıya inip masayı hazırlayalım."

Onlar aşağıya indiğinde, oda kapısını kapatan Özgür, belime sarıldı ve çenesini boyun çukuruma yerleştirerek tenimi kokladı. Sırtımı göğsüne yasladığımda, gözlerimin sulandığını göremiyordu. Ne zaman ki yanağını yanağıma dayamıştı, işte o zaman gözyaşlarımın ıslaklığı tenindeydi. Onu üzdüğümü, hatta çok üzdüğümü biliyordum ama başka türlü de elimden gelmiyordu. Beni kendine doğru çevirerek, saçlarımı düzeltti ve yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. Yüzümü avuçlarının arasına alarak alnını alnıma dayadı ve gülümsedi.

"Teşekkür ederim, sevgilim. Seni çok seviyorum. Buraya bana söz verdiğin için geldiğini biliyorum. Bu yaptığının, yapmaya çalıştığının benim için anlamını bilemezsin."

Onun bana aşk dolu bakan gözleri, her şeye değmişti. Yavaşça koynuna doğru sokuldum ve kollarımı boynuna doladım.

"Seni çok özledim. İhmal ediyorsun beni."

"Haklısın güzelim, ne olur biraz daha dayan. Yoğunluğum azaldı sayılır. Söz veriyorum telafi edeceğim. Hadi gel, aşağıya inelim. Yemek hazırdır, ayıp olmasın."

Başımı sallayarak onu onayladım ve istemsizce elini tutmak istedim. Ama Özgür ateşe değmişçesine, elini hızla çekmiş, sıkıntıyla yüzüme bakıyordu. Şaşkındım.

"Dur, Yağmur. İlişkimizi henüz söylemedim onlara. Dikkat etmeliyiz."

Şaşkınlığım ikiye katlanmıştı. Neden söylemiyordu ki? Özgür'ün bu tavrına cidden çok bozulmuştum. Onu geride bırakarak aşağıya inmek için hızlı bir hamle yaptığımda ne kadar bozulduğumu anlamış olmalıydı ki kolumdan çekerek durdurdu beni.

"Hey hey, gel buraya."

Yüzüme bakıp neşeyle sırıtmıyor mu bir de! Deli oluyorum! Avuçlarını yüzümde birleştirerek arsız arsız gülmesi yok mu üstüne!

"Niye bozuldun sen şimdi? Önce onlara aramızdaki ilişkiyi açıklasak, sonra el ele tutuşsak, daha hoş olmaz mı sence de? Babam, ters adamdır. Bozuşmak istemiyorum. Hadi ama Yağmur, asma o güzel yüzünü."

"Tamam, önemli değil. İnelim aşağıya."

"Çok önemli. Gülümsemezsen inemezsin. İyi madem... Tut elimi. Madem öyle inmek istiyorsun."

Özgür

"Bir şey istediğim yok, Özgür! Tutmayacağım. Hem bozulduğum falan da yok. Bak gülümsüyorum ve gayet de mutluyum," dedikten sonra, saçlarını savurarak çıkmıştı odadan. Bazı gün bir melek, bazı gün ise süpürge sapı en uzun olan cayıya dönüşüyordu.

"Ya tabii. Ne demezsin? Bu bozulmamış halin, değil mi?"

Gülümsedim arkasından. Huysuz! Bilirim ben seni yola getirmesini de kıyamıyorum işte... El mecbur, peşinden aşağıya indim. Annemler akşam yemeği için masayı hazırlıyorlardı. Yağmur stresliydi ve bunun acısını zavallı el parmaklarının canına okuyup, deli gibi çıtlatarak çıkarıyordu.

"Yağmur, gel yardım edelim annemlere."

Bu evde kendini rahat hissetmesi için evin her köşesini bilmesi gerekiyordu. Onu krem rengin hâkim olduğu, oldukça geniş sayılabilecek mutfağa sürüklediğimde, salata malzemelerinin tezgâhın üstünde olduğunu gördüm. "Öyle tembel tembel duracağına, gel de doğra şunları," dediğimde annemin heyecanla bakan gözleri Yağmur'a dönmüştü. O güzel çenesini havaya dikip meydan okuyan bakışlarını etrafa yaydı.

"Ver şu bıçağı, göstereceğim ben sana tembeli. Daha sonra!"

"Tehdit mi?"

"Sence?"

"Bence tehdit."

"Bence de. Anlamış olman güzel!"

Atışmamız annemin hoşuna gitmiş, gülümseyerek bizi izliyordu. Ne güzeldi onu mutlu görmek, ne güzeldi onun parlayan gözleri.

Yağmur, salatayı büyük bir özenle yapıp, tabağa yerleştirdi. Üzerindeki süslemelerle bir sanat eseri gibi görünüyordu. Kabul etmeliydim ki eli oldukça hızlıydı. Tabağı elime tutuşturup, "Hadi, masaya sen götür. Becerebilirsin, değil mi?" dediğinde içimden gelen şey, o güzel burnunu ısırmaktı ama şartlar uygun değildi.

"Aman ne de komikmiş bugün Yağmur Hanım!"

Kollarını birbirine kavuşturmuş, imalı imalı yüzüme bakarken, kendimi nasıl da zor tutuyordum. Anneme doğru döndüğümde, yüzünün değiştiğini gördüm. Bakışları bir şeyler anlamaya çalışır gibiydi. Onu öyle iyi tanırım ki; kafasında dönenleri sonraya öteleyip Yağmur'a, "Ellerine sağlık canım, çok güzel görünüyor," dese de aklını başka şeylerin meşgul ettiğinin farkındaydım.

"Afiyet olsun."

İlk defa, dördümüz bir yemek masasının etrafındaydık. Yağmur çekiniyor olsa da bir önceki gelişinden çok daha rahat olduğu söylenebilirdi. Babam, kendisini huzurlu hissetsin

diye sürekli bir şeyler sorup, aynı zamanda da Yağmur'u tanımaya çalışıyordu.

Emindim ki kendince zekâsına kadar test ediyordu onu.

Yemek faslı bittikten sonra, Yağmur'la bir süre bahçede yürüdük. O sessizliği tercih edince, üstelemedim. Aramızda nedeni tam olarak belli olmayan, tuhaf bir gerginlik olmuştu ve bu biraz da benim yüzümdendi. Son günlerde onu fazla ihmal etmiştim. Bu doğru değildi. İlişkımız çok yeniyken ve bunca problemimiz varken, ona daha sıkı kenetlenmeliydim. Bir de kız elimi tutmaya çalıştığında, aptal gibi çekişim yok muydu? Konuşsan anlamayacakmış gibi!

Geri döndüğümüzde babam kitap okumak için çalışma odasına geçmiş, annemse oturmuş bizi bekliyordu. Ona ne söyleyeceğini hiç bilemiyor, Yağmur'dan ölesiye çekiniyordu. Ancak, bir o kadar da sevip sarılmak istediği, gözlerinden okunuyordu.

"Yağmur, Suna'yla Barış'ı yarın buraya davet edelim mi? Mangal yaparız arka bahçede."

"Ne güzel olur."

Annem, hevesle fikrimi onaylarken, Yağmur gardını almış, itiraz ediyordu.

"Ben sabah dönerim Özgür, çok işim var."

"Hayır efendim, dönmüyorsun. Günlerdir hepimiz deli gibi çalışıyoruz. Birbirimizi hiç görmedik, üstelik. Bunun farkındasın, değil mi?"

Annemin bakışları iyice tuhaflaşmış, durumu garipsediği her halinden belli, bizi izliyordu.

"Ama Özgür..."

"Yağmur lütfen, kapandı bu konu. Hadi ara artık Suna'yı."

"Ben çok sevinirim, kızım. Lütfen Yağmur."

Yağmur Suna'yı arayıp geleceklerini öğrendikten sonra, yanımıza oturdu. Onu seyrederken eriyor gibi hissetmek ve dokunamamak... Gözlerine kapılıp gitmek, kaçınılmaz... Öyle güzel yanıp sönüyor ki ela gözlerindeki renkler... Başım dönüyordu ve ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tuhaf bir sessizlik vardı odada. Ben neredeyse gözümü kırpmadan Yağmur'u izliyorken, annem de her ikimizi göz hapsine almıştı. Yağmur anneme karşı halen çok soğuk ve temkinliydi ama bu durumun düzeleceği konusunda çok ümitliydim.

"Siz, oldukça iyi arkadaşsınız sanıyorum." Annemin bu suali ile Yağmur gözlerimin içine şaşkınlıkla bakmıştı. Açıkçası bu soruyu bekliyordum artık. Çünkü beni ondan daha iyi kim tanıyabilirdi ki? Hareketlerimden, bakışlarımdan, ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi her daim anlamıştı annem. Ve eminim ki şimdi de gözlerimde gördüğü şeyin aşk olduğunu biliyor, buna kendini hazırlamaya çalışıyordu.

"Yağmur, ne dersin? Sence, ben iyi bir arkadaş mıyım?"

Tamam, kabul ediyorum, onu utandırmak istiyordum. Ama o da hemen kızarıp, bozarıp, istediğimi bana veriyordu. Bu durumda suç benim mi oluyordu?

"Evet. Bence sen çok iyi bir arkadaşsın." Sinirlendiğini gizlemeye çalışsa da başaramıyordu. Mimikleri belli ediyordu ne halde olduğunu.

"Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Bence annem, sana ne kadar âşık olduğumu anladı, be-beğim."

Yağmur'un rengi artık, açık kırmızıdan koyuya dönmüş, gözlerini kocaman açarak yüzüme bakıyordu. Seval Annem derin bir nefes alıp vererek, ne düşündüğünü çözemediğim bir şekilde, dirseğini koltuğun kenarına yaslayıp, kafasını avucunun içine bıraktı.

"Niye öylece kaldınız? Kötü bir şey mi söyledim ben?"

"Kader dedikleri bu olmalı," diye mırıldandığında, Yağmur'la birbirimize baktık. Evet, kader bu olmalıydı. Doğan Bey'in oğlu, büyük aşkı Seval Hanım'ın kızına deli gibi sevdalanmıştı. Seval Annem ve babamın yaşadığı şeyler için gerçekten çok üzgündüm. Ama Yağmur'u çok seviyordum ve eğer onu bana kader getirmişse, kaderi de çok sevmiştim.

Yağmur

Bu gece bir ilkti benim için. Beni doğuran insan ve sevdiğim adamla oturmuş sohbet ediyorduk. Her şey çok normalmiş gibi! Seval Hanım'ın çok şaşkın olduğunu söyleyebilirdim. Ancak sevindi mi, üzüldü mü, bilemiyordum. Bize sevgiyle bakıyordu ve ilişkimizde asıl problemi babasıyla yaşayacağımızı biliyordum. O daha zor kabullenecekti beni ve Özgür de bunun gayet iyi farkındaydı aslında.

Üçümüz de sessiz ve düşünceli bir haldeydik. Neler olacağını, yani yaşanacağını az çok tahmin ediyorduk tabii.

Dalmışım... Özgür'ün saçlarını okşamalarıyla irkildim. Gözlerimiz çakıştığında, bunu nasıl başarıyor diye kendime soruyordum. İnsan tek bir bakışıyla, nasıl toz duman ederdi bir kalbi? Bu dünyada bir o, bir de ben varmışım gibi...

Gülümsedim ama korkuyla... Özgür'ü kaybetmek fikri feci üşüşmüştü zihnime. Ya babası beklediğimizin üstünde tepki verirse, ya Özgür buna itiraz edemezse...? Gözlerimin dolmasını engelleyemedim ve alnımı sıvazladım.

Özgür şaşırmış, Seval Hanım ise hemen oturduğu yerden kalkıp yanıma gelmiş ve ellerimi tutmuştu.

"Canım, ne oldu? İyi misin?" Ne kadar da telaşlıydı sesi. Sanki hep yanımdaymış gibi... Ben ne kadar uzaksam, o bir o kadar yakındı bana. Hep annemmiş gibi!

"Yağmur niye doldun sen?" Özgür yüzümü kavrayarak, çok ciddi bir sesle sormuştu bunu.

"Hiç, bir an... Boş verin, öyle işte. İyiyim ben."

"Lütfen ağlama kızım."

Korkularımı kendime saklayarak yüzümü sildim ve titreyip duran çenemi umursamadan, derin bir soluk aldım. Seval Hanım'ın da gözleri dolmuştu ve bu durum Özgür'ü çok rahatsız etmiş olacaktı ki, havayı dağıtmak için ayağa kalktı.

"Ne oluyor size?! Hadi, kalkın mutfığa, size kahve yapacağım."

"Yanına çikolata da var mı?"

"Annemler yemezler ama Filiz'in stoklarının nerede olduğunu biliyorum."

"Nasıl yani, hırsızlık mı yapacağız?"

"Ne alakası var, ödünç alacağız. Benim aşkımın canı çikolata istemişse..." Seval Hanım, Özgür ve benim sevgili olduğumuz fikrine kendini alıştırıramamıştı galiba. Başını iki yana sallayarak, "Buna halen inanamıyorum," dediğinde Özgür'e bakıyordu.

"Biliyorum anne ama kendini alıştır. Sonra da hep yanımızda dur, olur mu?"

"Tabii ki yanınızda duracağım. Ama üzmeyin birbirinizi, olur mu? Değerinizi bilin birbirinizin."

"Merak etme, onu kalbimin en kıymetli yerinde taşıyorum ben."

Özgür

Mutfakta bir süre daha oturarak muhabbet ettikten sonra, annem bize iyi geceler dileyerek uyumaya gitmişti. Babamla ikisi, yılların verdiği alışkanlıkla erkenden yatıp, sabahın ilk ışıkları pencereden süzüldüğünde de uyanırlardı.

Yağmur yüzüme, yorgun ve hüzünlü bakarak, "Özgür, sanıyorum ben de uyusam iyi olacak. Vücudum dökülüyor bugün," dedi.

"Tamam güzelim, gel çıkalım yukarıya."

Yağmur'un odasına geldiğimizde, koridorda sağa sola bakıp içeri girdim.

"Özgür, ne yapıyorsun? Çok ayıp!"

"Biliyorum."

"Madem biliyorsun, git o zaman."

"Gidemem. Bir öpücük ver önce."

Yağmur'un şu bakışlarından nefret ediyordum. Çünkü tüm irademi yok ediyor ve her seferinde beni zangır zangır titretmeyi başararak, doğru bildiğimden şaşmama sebep oluyordu. Belinden tutup kendime çekmiş, hep o mesafede olmayı diliyordum... Kimseyi düşünmeden, kırılmadan...

"Özgür lütfen."

"Şşş..."

Allah'ım! Aklım nereye gitmişti yine? Üstelik burada, bu tamamen delilik! Nefes nefese, hiç olmayacak yerdeydik. Yağmur zorla itmese, kendimi tutmam mümkün değildi.

"Of! Sen nasıl bir şeysin... Buna daha ne kadar dayanırım; hiç bilmiyorum Yağmur."

"Kalbin benim için hep böyle atsa..."

"Atacak zaten."

"Özgür."

"Efendim."

"Ben."

"Sen."

"Seni çok seviyorum, hem de çok. Biliyor musun?"

İşte, Yağmur'dan aylardır duymayı hayal ettiğim, deli gibi duymayı beklediğim cümle! Yağmur'un yanaklarından süzülenler, avuçlarımda son buluyordu.

"Yağmur, bunu duymayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Benim için ne kadar önemli olduğunu? Teşekkür ederim. Hep sev, olur mu? Kızdığın zaman, kırıldığın zaman, sevindiğin zaman, yanımda olmadığında... Tıpkı benim seni seveceğim gibi, sen de beni sev, olur mu?"

"Hep seveceğim, Özgür. Ne olursa olsun, yaşadığım sürece... Nerede ve nasıl olursam olayım fark etmez. Kalbim sadece senin için böylesine atacak." Eliyle kalbini gösterdiğinde, tuhaf hissetmişim. Gidecekmiş, görmeyecekmişim gibi...

"Neden böyle veda eder gibi konuşuyorsun? Biz hep yan yana olacağız, Yağmur."

"Evet, biz hep yan yana olacağız; en azından bunu umuyorum, Özgür."

Ertesi gün...

"Hayır, kesinlikle kabul etmiyorum bunu!"

Yağmur elini belinin iki yanına koymuş, saçlarını tepeden toplamış, o küçük burnunu havaya dikerek, küçük bir çocuk gibi dikleniyordu. Keşke hep böyle şımarık kalsa, hüzün gelip uğramasa o güzel yüzüne.

"Yağmur! Mızıklanıyorsun."

Suna itiraz ettiğinde, babam Yağmur'a haksız yere taraf olmuş ve şimşekleri üstüne çekmişti.

"Hayır, mızımız değil Yağmur. Ben şahidim, gol sayılmaz."

"Doğan Amca, bence taraf tutuluyor."

"Öyle mi diyorsun?! Ne yapayım ya? Baksana, nasıl da kızardı sinirden."

"Kim kızarmış, ben mi? Yok canım."

"Yağmur, tamam artık, kabul et. Goldü işte."

"Tabii, sen hemen Suna'nın tarafını tut bakalım. Barış, düzgün oynasana kardeşim. Baksana, karşı tarafın sataşmalarına maruz kalıyorum."

"Yettim Yağmur, dayan... Gelmeyin kızın üstüne. Hop, size diyorum!"

"Özgür, benden bu kadar; oynamam ben bu şaşkınlarla."

Suna ensesindeki havluyu bana doğru fırlatıp, kendini bahçedeki koltuğa bırakmıştı. Annem, Suna'nın saçlarını okşayarak, "Hadi gelin, yemek hazır. Elinizi yüzünüzü yıkayın. Ve hatta üstünüzü değiştirin," demişti.

"Seval, özlemişim bu kalabalık sesleri, yahu."

"Evet, ben de özlemişim. Gel içeri sen de Doğan Bey, hava çok serinledi."

Hep beraber içeriye girmiştik. Dördümüz aşağı katta bulunan banyoya doğru ilerlerken, "Demek mızıkçısın sen, ha?" diye sormuştum. Omuzlarını silkerek, "Hiç de bile!" dese de, Suna anında müdahale ederek, "Hem de ne mızıkçı," diye itiraz etmişti. Gülüyorduk, hep beraber olmak ne güzeldi.

"Tamam, seviyorum mızıkçılık yapmayı..."

"Ya ben seni nasıl seviyorum bir bilsen." Banyoda Yağmur'un başını göğsüme doğru çekip öpmüş ve sıkıca sarılmıştım.

"Havada aşk kokusu var." Barış ikimizi ayırarak lavaboya doğru geçmeye çalışıyordu.

"Hadi ya, bir el yüz yıkayacağız, çıkamadık şuradan."

"Tamam, biz çıktık. Barış, gel, sana bir şeyler vereyim, üstümüzdekiler çok kirlendi."

"İyi olur."

Yağmur

İnkâr etmek çok anlamsızdı, neden mutlu olduğumu görmezden gelecektim ki? Bugünün güzel olduğunu en baştan kabul etmiştim. Fakat bu her şeyi unuttuğum anlamına gelmiyordu, gelmeyecekti de!

Suna'yla benim için hazırlanmış olan odadaydık. Suna dolabı açıp bir şeyler aldı ve giyinirken sordu.

"Beğendin mi odanı?"

"Evet."

"Annene... Bir şans vereceksin değil mi?"

"Galiba."

"Aferin sana. Bak ona, nasıl da gayret ediyor."

"Deneyeceğim, Suna. Çok yakıştı o elbise sana."

"Bir de kendine bak, öyle güzelsin ki..."

Sımsıkı sarılmıştım ona, kokusu bile yetiyordu güvende hissetmeme. O artık benim için kardeşten de öteydi. Bambaşka bir yere koymuştum Suna'yı. Ne derse desin, kızmaz, alınmazdım. Bilirdim ki benim göremediklerimi görürdü.

Aşağıya inerken Özgür ve Barış koridordaydı. Özgür belime dolanarak, beni kendine doğru çekince çok utanmıştım. Suna ve Barış gülerek bize bakıyordu.

"Çok yakışıyorsunuz."

"Kesinlikle."

"Babama anlatmalıyım durumumuzu."

Suna bunu doğru bulmamış ve kafasını iki yana sallayarak dudaklarını bükmüştü.

"Bence biraz daha bekle, herkes birbirine alışsın ilk önce."

Haklıydı Suna, şimdi hiç zamanı değildi. Dün elimi tutmadığı için Özgür'e haksız yere kızmıştım. Bugün, dünden farklı düşünüyordum. Henüz ben ve annem birbirimize alışmamışken, bu fikri kabullenememişken, gündeme bomba gibi oturma'nın ne manası vardı.

"Bence de."

"Dün öyle demiyordun ama! Bu yüzden aramızda sorun çıksın istemiyorum Yağmur."

"Çıkmayacak."

Parmakları tüy gibi bir dokunuşla yanağımı okşarken şakağıma küçük bir buse bıraktı. Eli boynumdaki kolyeye inip, incelerken, "Babam, annemin hastalığından sonra çok değişti. O sert ve otoriter adam bir anda yumuşadı. Fakat bu konuda ne düşüneceğini tahmin edemiyorum doğrusu. Neyse... Bunu daha sonra konuşuruz," diyerek kapatmıştı konuyu.

Masada şen şakrak bir havada yemek yiyorduk. Seval Hanım'ın gözleri ıslık ıslık, Özgür'le beni inceliyordu. Doğan Bey sürekli Suna'ya takılıyor, kızdırınca da gülüyordu. Neden sonra bilmem, Barış'la uğraşmaya başlamıştı.

"Yağmur, biraz daha alır mısın anneciğim?"

Öylece kalmıştım. O son kelime bütün dikkatimi dağıtmış, koca bir tufana maruz kalmış gibi hissetmişim. Özgür masanın altından elimi tutmasa kendime geleceğim yoktu.

"Evet, biraz daha alabilirim."

Özgür gülümsemiş, Seval Hanım da derin bir nefes almıştı. Bu onun için birçok şey ifade ediyordu, biliyordum. Aslında benim için de öyleydi. Biz bir yakınlaşma sürecine girmiştik. Ne kadar başarılı olacağımızı ise zaman gösterecekti. Yine de en azından deniyorduk.

Yemek sonrası kahveleri ben yapmıştım. Suna, gece boyunca Seval Anne ile şakalaşıp durmuştu. Bensiz görüştükleri zamanlarda aralarında samimi bir muhabbet oluşmuş. Evet, 'Seval Hanım', 'Seval Anne'liğe terfi etmişti. Ama ne zaman, 'Annem' olurdu, işte orası tam bir muammaydı.

Akşam Suna ve Barış kalktığında ben de kalkmak için ayaklandım.

"Yağmur, kal kızım. Siz sabah Özgür'le buradan gidersiniz."

"Evet, kalın kızım."

"Size kalsa, biz her akşam burada kalırız. Fakat Yağmur'un çalışması lazım. Son aldığı otel programı öylece onu bekliyor."

"Teşekkür ederim. Her şey için. Ama Özgür haklı, çalışmam gerekli."

Barış ve Suna tek arabayla gelmiş ve beraber dönmüşlerdi. Biz de benim arabamla dönüyorduk ve Özgür kullanıyordu.

"Önüne dön Özgür, bana bakıp durma. Kaza yapacaksın." Özgür karanlıktan ve yolun tenhaliğinden faydalanarak arabayı kenara çekmiş ve sımsıkı sarmalamıştı beni. Burnunu saçları-mın arasına gömüp, nefesini kulağıma verdiğinde, "Sana deli oluyorum," diye fısıldamıştı. Kalbim kuş gibi çırpınıyordu ve söz dinleyen dilsiz bir kızıdan farkım kalmamıştı. Hipnoz olmuş gibi ne derse yapabilirdim. Neyse ki o halen mantık kırıntıları taşıyordu ve yola devam etmişti.

Yağmur

Bahar, iyiden iyiye her yanı sarmıştı. Beyaz ve pembe çiçeklerin süslediği ağaçlar tüm canlılığıyla caddelerde salınırken benim içim de kıpır kıpırdı... Özgür'ü düşündükçe kalbim titriyordu. Zulüm addettiğim, özlemle dolu üç günün sonunda nihayet bugün Paris'ten dönecekti.

Paris'e iş seyahati için gitmişti ama amcamla da görüşmüştü. Özgür, görüşmelerinin çok iyi geçtiğini söylemişti fakat amcama tam olarak ne anlattığı hakkında bir fikrim yoktu. Amcamın iki gündür sürekli arayıp ağız yoklamasını Özgür'ün anlattıklarına bağlıyordum. Neyse, döndüğünde öğrenecektik nasılsa...

Saat dört olduğunda havaalanına varmışım. Özgür'ün uçağı inmeye yakın, heyecan tüm bedenimi sarmıştı. O kara gözleri görmeyeli bir ömür geçmişti sanki... Yolcuların birçoğu çıkmıştı ama Özgür hâlâ ortalarda yoktu.

On İkinci Bölüm

Özgür

Yağmur beni almaya geleceğini söylemişti. Ama bu kadar güzelleşmek de nereden çıkmıştı? İnsan bunu da söylemez miydi? Yüreğime indirecekti bu kız benim. Üstelik bu kadar yorgunluğun üstüne! Baharın tüm renklerini üzerinde taşıyan bir elbise giymiş, saçları iri dalgalar halinde beline dökülürken, gözleri bugün yeşile yüz tutmuştu. Beni gördüğünde yüzündeki endişeli ifade kaybolmuş, gülen bakışlarla çıkış kapısına doğru koşar adım geliyordu. *Al benden de o kadar!* Çok özlemiştim, çok. Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve sımsıkı dolandım bedene. O saniye boyut değiştirsek, fark etmeyecektik belki de...

Başımı boynundan çekerek gözlerine baktım ve usulca eğilip dudaklarını hissettim.

"Çok özledim seni, çok... Nefesimi kesiyorsun..." Yağmur gülümseyerek parmaklarını parmaklarıma kenetlemişti. Çok yorgundum fakat onun yanında her şeyi unutuyordum. Dudaklarıma uzanıp sıcaklığını bir kez daha mühürledikten sonra fısıldadı.

"Eve gidelim ve kedi gibi birbirimize sokularak oturalım."

"Oturmak? Daha ilginç fikirlerim de vardı aslında." Omzuma vurarak güldüğünde, onun için ölebilirdim.

"Ben kullanırım Özgür, sen dinlen biraz."

Eve dönerken Yağmur, sahil yolunu tercih etmişti.

"Özgür, sensiz hiç bir şeyin anlamı yok, biliyor musun?"

Yola bakıyordu, çok sıradan bir şey söylemiş gibi... Ne zaman bağlanmıştık birbirimize bu kadar? Hangi ara? Onu tanıyalı

daha yedi sekiz ay olmuşken, şimdi onsuz yaşayamamak? Şu gönül ne tuhaftı.

"Sensiz yaşayamam, Yağmur."

"Ya ben sensiz? Hemen eve gidelim ve kollarına al beni."

Tek kaşını kaldırıp bir iki saniyeliğine yüzüme bakmıştı. En çok da şu muzip ifadesini seviyordum galiba Yağmur'un.

"Sen amcama herhangi bir şey söyledin mi, Özgür?"

"Yok, ama o anladı. Aradı, değil mi seni?"

"Nasıl? Söylesene, çatlatma beni."

"Senden bahsederken gözlerim parlıyormuş. 'Niyetin ne?' diye sordu."

"Sen ne dedin?"

"Niyetim evlenmek dedim. Ne diyeceğim başka?"

Yağmur arabayı evin önüne park etmiş ve suratıma bakıp kalmıştı.

"Niye öyle şaşkın bakıyorsun, Yağmur? Yoksa benimle evlenmek istemiyor musun?"

Bunu dedikten sonra ceketimin iç cebindeki yüzük kutusunu eline verdim.

"Aslında daha romantik bir ortam hazırlarım diye düşünmüştüm ama... Kismet böyleymiş."

Yağmur şaşkınca elindeki kutuya bakıyordu ve halen suskundu. Kutuyu açıp yüzüğe bakma zahmetinde bile bulunmamıştı. Teklif etme tarzımı mı beğenmemişti acaba?

"Benimle bir yuva mı kurmak istiyorsun, Özgür? Beni o kadar çok seviyor musun? Yani bir ömür yanında isteyecek kadar?"

"Nasıl konuşmalar bunlar? Tabii ki seviyorum. Ama o yüzük, halen kutusunda beklediğine göre, sen beni o kadar çok sevmiyorsun galiba..."

Yağmur o an avucundaki kutuyu fark etmiş ve yavaşça kapağını açmıştı. Gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Narin hareketlerle yüzüğü çıkardı.

"Çok zevklisin, çok beğendim."

"Sevindim, çünkü bir sürü yüzüğün içinden gözüme ilk çarpan oydu. Sanki sana en çok yakışan o olacakmış gibi. Ver, ben takayım parmağına."

"Teşekkür ederim."

"Çok yakıştı. Aslında ben de bu akşam, babamla konuşmayı düşünüyordum."

"Bu akşam bana aitsin, evden dışarıya çıkmayalım."

"Ah, buna dünden razıyım hanımefendi."

O güzel gözler duygularımı birbirine katarken ne mümkündü dayanmak... Kapıyı kapattığım an, kendimi onun dudaklarında buldum. Aşk, her hücremde büyük bir taarruz başlatmış, nefes almama dahi izin vermiyordu. Yağmur o zarif parmaklarını saçlarımda usulca gezdirirken, alnımı alnına dayadım.

"Bugün başım feci dönüyor. Baş başa kalmakta kararlı mısın?"

"Özgür, seninle her şeye varım ben."

"Bana olan şu güvenin var ya, her şeyden önce onu kaybetmekten çok korkuyorum."

"Sakin..."

Yağmur

Özgür çok yorgundu. Duş almak için banyoya geçti. Telefonum çantamın içinde ısrarla çalışıyordu. Merakla ekrana baktım, Suna'ydı. Fakat daha telefonun tuşuna bastığım gibi, onun ağlayan sesini duymuştum. Suna böyle kolay kolay hıçkırarak ağlamazdı, bir tuhafılık vardı bu işte... Korkudan elim ayağım titriyor, duyacaklarımdan çekiniyordum.

Kesinlikle birisine bir şey olmuş veya biri ölmüştü. Özgür'ün odasına doğru koşarak gittim. Özgür alt eşofmanını giymişti ama üstü çıplaktı. Telefonu ona uzattım. Kötü bir şey duymaktan ölesiye ürküyordum.

"Suna, sakın ol ve tane tane anlat, kalbimize indireceksin. Geliyorum şimdi ben, sakın ol önce."

"Gelme, yok bir şey. Bir an duygulandım."

"Sen şimdi duygulandın diye mi böyle hıçkırarak ağlıyorsun?"

"Evet."

"Ödümüzü kopardın, manyak mısın sen?"

Telefonu Suna'nın suratına kapattıktan sonra, yanına çöktü ve derin bir nefes alarak sarıldı.

"Tamam güzelim, bir şey yok. Suna akıllısı duygulandığı için hıçkırıyormuş."

"Aklım gitti resmen! Niye duygulanmış sence Özgür?"

"Bilmem, sinirlenip kapattım suratına. Bak ben de merak ettim şimdi."

"Bana evlenme teklif ettiğini duymuş olamaz."

"Olamaz. Dur, arayalım tekrar."

Özgür'le birlikte Suna'nın niçin ağladığını çok merak edip onu geri aradığımızda, telefonu üçüncü aramanın ardından açmıştı.

"Yağmur?"

"Suna, ömrümden ömür gitti, farkında mısın?"

"Aman ya, kursağıma dizmeyin. Şöyle doya doya bir sevi-neyim... Hem o Özgür'e de söyle çok kızdım, telefonu suratıma kapattı resmen."

"Sence hak etmedin mi o tepkiyi? Öldük kızım burada korkudan."

"Tamam tamam. Biraz abartılı ağlamış olabilirim."

"Biraz mı? Neredeyse alt kattaki Selin bile duyup gelecekti merakından."

"Yağmur, biz 23 Nisan'da evleniyoruz. Barış gün almış o tarihe."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmam an meselesiydi. Resmen çıldırmıştı bu kız!

"Ne? Ne diyorsun Suna sen? Bir ay bile yok o tarihe."

"Çok romantik, değil mi? Bana evlenme teklif etti. Bir de düğün tarihini ve yerini gösteren davetiye bastırmış. Ay Yağmur, inanamıyorum!"

"Sunacığım, meleğim, ailen? Onları unutmuş olamazsın? Suna, unutmadın değil mi?"

"Yağmur."

"Unuttun! Ya sen deli misin?"

"Ne yapacağım şimdi ben Yağmur?"

"Bence oturup, ciddi ciddi ağlamalısın."

"Yardım et, Yağmur."

"Konuyu ilk önce ağabeyinle konuşmalı, sonra da oyalanmadan Malatya'ya gitmelisin. Ama bunu ailene nasıl kabul ettireceğin hakkında hiçbir fikrim yok açıkçası."

"Yanımda ol Yağmur. Benimle gel."

"Malatya'ya mı gelmemi istiyorsun?"

Özgür'e bakmıştım. Bu fikri hiç sevmemiş, olmaz gibilerinden kafasını sallamıştı. Bir an kafam karışsa da düşünecek hiçbir şey yoktu. Suna her daim yanımdaydı. O zaman ben de onun yanında olmalıydım.

"Tamam, ne zaman gidiyoruz?"

"Yarına ne dersin? Uçak saatlerine bir bakayım, ararım seni... Yağmur, bir şey daha var aslında. Barış, ailesini arayarak sabah kahvaltısına gideceğimizi söyledi."

"Tamam işte, sonuçta evleneceksiniz. Git tanış."

"Tek başıma mı? Yapamam, asla olmaz!"

"Suna! Kızım sen ne tür bir delisin?! Benim ne işim var orada?"

"Yağmur, lütfen."

"Peki, ona da tamam. Görüşürüz sabah o zaman."

"Tamam canım. Görüşürüz."

Özgür bizi dinlerken, kıyafetlerini giyyordu. Tişörtünün üstüne giymek için elinde tuttuğu lacivert hırkayı, gideceğimi duyunca, sinirle yatağa fırlattı. Telefonu komedinin üzerine bırakıp Özgür'e doğru yaklaştım. Açıklama yapmam gerekliydi çünkü yüzü feci asılmıştı. Kaşları sinirle çatılmış, yutkunurken boyun damarları şişiyordu.

"Özgür?"

"Neden benimle konuşmadan kabul ediyorsun?"

"Ama Özgür," dememe kalmadan yine çıkışmıştı.

"Daha yeni geldim. Kaç gündür birbirimizi göremiyoruz. Üstelik hiç yalnız da kalamıyoruz. Durmadan bir şeyler oluyor ve biz baş başa olmayı başaramıyoruz. Şimdi kalkmışsın, yarın Malatya'ya gitmekten bahsediyorsun!"

Yükselen ses tonunu ben de aynı sinirle karşılamıştım...

"Unutma Özgür! Yanımda hiç kimse yokken, Suna benimleydi. Şimdi bana ihtiyacı varken, yalnız bırakmamı nasıl beklersin?"

"Benim de sana ihtiyacım var!"

Bağınıyordu. Derin bir nefes aldım, bu böyle bağıra çağıra olmayacaktı. Özgür sinirliyken, alttan almayı öğrenmem gerekiyordu. Çünkü bu onda ters tepiyor ve işler iyice arapsaçına dönüyordu.

Önce göğsüne doğru sokuldum. Başımı kaldırıp yanağını usulca okşayarak, "Hayatım... Lütfen," dedim ve beline sarıldım. Gözlerini çoktan kapatmış, dokunuşlarımı hissetmeye çalışıyordu. Kulağına doğru sokulup, "Tartışmayı bırakalım. Lütfen... Geceyi zehir etme ikimize de..." dedim.

"Yağmur, gitmeyeceksin," dediğinde gözleri ateş saçıyordu. Ama yenilmeye hiç niyetim yoktu. Mesele onu ikna etmekse, elbette ki becerebilirdim.

"Gideceğim ve beni dargın göndermeyeceksin."

"Gideceksin ve ben de seninle geleceğim."

Ellerim saçlarını okşarken nefesimiz tüm odayı dolduruyor, neredeyse inliyorduk artık.

"Yağmur, çok güzelsin. Ve şu anda ateşle oynuyorsun."

Bırakmıştım kendimi Özgür'e. Onu öyle çok seviyordum ki, onun olmak benim için de büyük bir arzuydu. Hayatımızda her ne olursa olsun, Özgür'e olan düşkünlüğüm için, hissettiklerim için, onun olduğum için pişmanlık duymayacaktım. Özgür ve ben kendimizden geçmiş, bir sanatmış gibi kalplerimize kazınacak bu saatler için çırpınıyorduk. Gönüllü aşk işçileriydik biz. Gözlerimden süzülen ve yastığa düşen o tek damla yaşla birlikte onundum. Mutluydum, çünkü âşık olduğum adamla

birlikteydim. Özgür alnıma ufak bir öpücük bıraktıktan sonra yanıma uzanıp kollarına almıştı beni. Boynuma sokulmuş ve kulağıma doğru yaklaşıp fısıldamıştı.

“Benimsin, senden ötesi yok Yağmur’um.”

Özgür

Her insanın kalbine işleyip hücrelerine kadar sinmiş, belki söyleyip belki de saklayarak sevdiği biri illaki vardır. Bana nasip olan ise Yağmur’dur. Bazen coşkulu bazen sakin... Ama her zaman kırılgan ve duru...

Bu hayatımın en anlamlı gecesi idi. Tek ten, tek nefestik. Bakmaya bile kıyamadığım o muhteşem güzelliği ile Yağmur benimdi artık. En önemlisi, canımdı. Yağmur ile sarmaş dolaş uyuyakalmıştık. Tenim tenini ne kadar beklemiş meğer... Boynuma doğru sokulmuş, tıpkı bir melek gibi uyuyordu kollarımda. Saate baktığımda dokuza yaklaştığını gördüm. Bugün şirkette imalat toplantım vardı fakat her şeyden önce babamla konuşmayı kafaya koymuştum. Üstelik akşam uçağıyla Malatya’ya gidecektik bir de. Şirkete uğrayıp atmam gereken imzaları da halletmeliydim.

Ama kollarımdaki prensesi nasıl bırakacağım konusunda bir fikrim yoktu. Yüzünü ve saçlarını okşarken, deli gibi korkuyordum. Onu kaybetmek, ayrı düşmek, çok büyük korku haline gelmişti bende. Üzerine tişörtümü giymiş, kollarını da yastığın altına geçirmiş derin derin uyuyordu. Eğilip dudaklarına küçük küçük dokunuyordum. Ama güne yeni uyanan bedenim bununla yetinmek istemiyordu.

Yağmur dokunuşlarıma kayıtsız kalmayıp gözlerini usulca açtığında ıslıl ıslıl renklerle karşılaşmıştı beni. Yeniden boynuma doğru sokulup elleri bedenimi sımsıkı sardığında dudaklarım dudaklarındaydı. İtirazı yoktu. Tutkuma tutkuyla cevap veriyor, kendine konuk ediyordu.

İçimdeki aşk, uzak durmamıza izin vermeyecek kadar kuvvetli ve büyüktü. Ayrılığı düşünmeye bile tahammülüm yoktu.

Onsuz olmayı şiddetle reddediyordu beynim. Öpmek de yetmiyordu, ruhu ruhuma karışsın, bir olalım istiyordum.

Sevmek ne tuhaf şeydi... Bir dakikada özlemektir bazen...

İstemeyerek de olsa, yataktan kalkıp duşa girmiştik. Bırakmadım, yanındayım her an Yağmur'un. Onu gözümünden sakınyordum. Tıpkı bir biblo gibi kırılgan ve narin... Ama gözlerine baktığımda, ateş parçası gibi yakıcı. Kaptırdığımda derin bir kuyu... Çıkmak ne zordu o derinlerden. Aşk... Sevdiğine bakarken yok olup da gülüşünde var olmak mıydı?

Duştan çıktıktan sonra, üstüme spor bir şeyler geçirdim ve Yağmur'u kendime doğru çekerek sarıldım. Boynunu koklamak en sevdiğim şeydi...

"Seni çok seviyorum, aşkım."

"Bir de benim kalbimi görsen..."

"Keşke bugün, yarın, hatta öbür gün kollarından hiç ayrılmamam."

"Şimdi bu kadar yakınlaşmışken, sen ben olmuşken, senden ayrı durmak benim için öylesine zor ki..."

"Biliyorum." Yağmur gülümseyerek demişti bunu. Beni kıvrandırmak çok hoşuna gidiyordu.

"Hey! Seninle ta Malatya'ya kadar geliyorum ayrı kalmayalım diye. Ama sen gülüyorsun."

Yağmur gülüp, göğsüme vurmuştu. Sonra tekrar ciddileşen yüzüyle, yüreğimin ta içine dokunup, "Sensizliğe tahammülüm yok Özgür. Ama söz konusu Suna olunca..." deyip dudaklarına uzanmıştı. Sadece ama sadece sevgi barındıran, bunu kalbime işleyen bir öpücüktü.

"Şimdiye kadar nerelerdeydin sen?" En masum haliyle gözlerime bakıp, "Beni böyle karşılayacağını bilseydim... Hemen gelirdim," dedi ve ekledi.

"Çok acıktım, Özgür."

"Ben de. Hadi, gel kahvaltı yapalım. Sonra da babama gideceğim."

"Özgür, dönüşte mi konuşsan?"

"Hayır bir tanem, bugün bu işi halletmeliyim."

"Kararlısın. Peki. Biz de Barış'ın ailesine kahvaltıya gideceğiz. Sonra da halamlara ufak tefek hediyeler almak için biraz alışveriş yapacağım. Ama önce eve gidip üstümü değiştirmeliyim."

"Seni ararım. Havaalanına giderken şirkete de uğramalıyız. Birkaç işim var."

"Tamam. Sana küçük bir çanta yapsaydık."

"Evet. Önce onu hazırlayıp, arabaya koyalım. Eve geri gelmek zorunda kalmam böylece."

"Tamam."

Kahvaltıdan sonra, Yağmur'la küçük bir çanta hazırlamıştık. Daha doğrusu Yağmur hazırlamıştı. Dolabımı açıp, kendi zevkine göre kıyafetleri çıkararak çantaya yerleştirmesi öyle hoşuma gitmişti ki... Bir an önce onu bu evde görmek istiyordum. Yağmur buraya, bana aitti.

Tam çıkarken yeniden içeri girip onu kapıya yaslamıştım. Öptükçe daha fazlasını istiyordum. Ancak, her güzel şeyin bir sonu vardı değil mi?

Arabayla ilerlediğimiz ağaçlıklı yolu çok seviyordum. Yol kenarındaki ağaçlar, anıları da sıralıyordu beynimde. Çocukluğum, gençliğim, arabayı ilk kaçırışlarım gelmişti aklıma. Şimdi ise başka bir hayata başlangıç için, onların onayını almak için bu yoldaydım. Pek hoş bir konuşma olmayacağı aşikârdı ama geciktirmenin de anlamı yoktu.

Annem sabah sabah beni kapıda görünce şaşırmuş ama günlerdir görmediği için de sevinmişti.

"Oğlum, hoş geldin!"

"Hoş bulduk sultanım, nasılsın?" Ona sarılıp kokusunu içime çekmeyi hep çok sevmişimdir. Cennet kokulu annem benim.

"Hayırdır? Sabah sabah, hem de iş saatinde hiç huyun değildir gelmek?"

"Anne, Yağmur..."

"Ne oldu, bir şey mi oldu yoksa? Dün aramıştım, iyiydi."

"Dur, telaş yapma. Gayet iyi. Babamla konuşmam lazım bu meseleyi."

"Oğlum, emin misin? Yani ilişkinizden..."

"Hiçbir şeyden emin olmadığım kadar. Ben ona deli gibi aşığım. Evlenme teklif ettim dün."

"Ne? Bu kadar hızlı mı?"

"Kabul etti. Babamla konuştuktan sonra fazla uzatmak istemiyorum." Babam mutfak kapısından içeri girip beni karşısında görünce şaşırmişti. Hafta içi gelmeme alışkın değillerdi.

"Özgür! Hoş geldin oğlum, hayırdır?"

"Babacığım nasılsın? Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

"Tamam. Gel hadi, çalışma odama çıkalım..."

Babamın çalışma odası, küçüklüğümünden beri hiç sevmemiş bir yerdi. Nedendir bilmem, hep kasvetli bulmuştum. O kahverengi koltuklar nasıl da sağlamdı, yıllardır taş gibi duruyorlardı. Elime sıkıntımı yükleyerek koltuğa vuruyordum. Daha önce babamla böyle bir konuşma yapmamış, hislerimi hiç paylaşmamıştım...

"Özgür, ters giden bir şeyler mi var? Çok sıkıntılısın. Ekonomik krizden falan mı? Yani paraya ihtiyacın varsa, söyle oğlum."

"Yok baba, merak etme, işlerde sıkıntı yok."

"Oğlum, çatlatma insanı, söylesene."

"Baba, ben evlenmeye karar verdim."

"Allah iyiliğini versin, bu muydu sıkıldığın şey? Ne güzel bir haber bu! Kız kim?"

İşte bu sorudan sonra, bir süre gözlerine baktım. Ayağa kalkarak cama doğru yürüdüm. Dışarıyı izledim. Bahçe kapısından içeriye doğru uzanan çiçeklerle süslenmiş yola gözüm takıldı. Çiçekler baharın etkisiyle nasıl da canlanmışlardı... Babamın onlara ilgisi de göz ardı edilemezdi tabii.

"Oğlum, cevap versene..." Döndüm ve tekrar karşısına oturdum.

"Baba, ona karşı böylesine kuvvetli duygular hissedeceğimi ve benim için bu kadar vazgeçilmez olacağını hiç tahmin

edemezdım. Hep yanımda olsun istiyorum. Sanki o olmasa nefesim kesilecek. Hislerimi iyice anlamalısın, anlatmalıyım sana... Çünkü..."

"Karşılıksız bir aşk deme bana, Özgür. Seni acı çekerken görmeye mecalim yok."

"Öylesine masum ve güzel ki... Tıpkı, narin beyaz bir papatya..."

"Sen fena âşık olmuşsun, oğlum."

Derin bir nefes aldım ve bir çırpıda adını söyledim. Şimdi sıkıntıya girme sırası babama geçmişti.

"Yağmur."

"Ona olan bakışlarını görmüştüm. Ama bu kadar kuvvetli olabileceğini..."

Babam sustu fakat şaşkın olduğu söylenemezdi. Ayağa kalktı. O uzun, heybetli duruşuyla cama doğru gitti. Pencereyi açtı ve bir süre sessizce orada soluklandı. Gerilmiştim. Geri gelip karşımdaki koltuğa oturduğunda o da gergindi.

"Aşkı benden daha iyi kimse bilemez, Özgür. Ben Seval'i deli divane sevdim... Sana tek bir şey sormak istiyorum. Biri, Yağmur'u isteği dışında senden alsa ne yapardın?"

"Öldürmek isterdim."

"Peki. Sen şimdi gelmiş bana diyorsun ki baba ben senin bir zamanlar öldürmek istediğin adamın kızını, torunlarının annesi yapacağım... Yani sen o adamla aynı torunların dedeleri olacaksınız."

"Baba, adam çoktan ölmüş."

"Ama çocuklarınız onun genlerini taşıyacak. Bak, Yağmur çok iyi, çok güzel, çok zeki. Ama olmaz! Benim bu evliliği onaylamamı bekleme, Özgür. Yağmur bu eve sadece Seval'in kızı olarak girebilir."

Babam odadan çıkıp gitmiş, bense olduğum yerde kalmıştım. Ellerimin arasına hapsettiğim başımı ovalıyor, babamı anlamaya çalışıyordum. Duygularında haklı olabilirdi. Ama Yağmur'un babası çoktan ölmüştü, bu neyin hesabıydı?

Yaşananları Yağmur'la bana fatura etmenin manası var mıydı? Varsa da benim bunu ödemeye hiç niyetim yoktu.

Yağmur

Özgür arabayı kullanırken elimi hiç bırakmıyor, sürekli dudaklarına götürüp öpüyordu. Babasıyla olan görüşmesinden hiç bahsetmemişti. Bu sessizliğin bana geri dönüşünden ciddi anlamda korkuyordum...

Yüzüne buzdan bir maske gelip yapışmıştı sanki. Dalıp dalıp gidiyor, derin derin düşünüyordu. Bıraksalar, ağlayacak vaziyetteydim. Korkuyordum. Bu Malatya işi olmasa sevdiğimin göğsünden bir saniye kaldırmazdım kafamı.

Halamlara gittiğimde sokulacağım onun koynuna, babaannemin dizlerine, ta ki doyana kadar. Gerçekten çok yorulmuştum artık.

"Özgür, ben Adıyaman'a geçtiğimde, sen İstanbul'a dönecek misin?"

"Bilmem. Beklememi istersen kalırım, aşkım. Yani belki halanlarla tanışmam falan gerekebilir."

"Dönersen, beni hep ara olur mu? Ben de seni ararım."

"Bıktırına kadar arayacağım, sen hiç merak etme."

"Burada dışarı çıkıp, içmek falan da yok."

"Yok."

"Sağa sola bakmak, bakanlara cevap vermek de yok."

"Yok."

Özgür o düşünceli halinden kurtulup, kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni fakat seninle işim var gibi Yağmur. Biraz kıskanç mısın güzelim?"

"Bilmiyorum ki ilk sevgilim sensin. Beraber anlayacağız, kıskanç olup olmadığımı."

"Son da olacak."

"Sanıyorum ben çok kiskancım Özgür... Karnıma böyle bıçaklar saplanıyor başkası sana baktığında, hatta..."

"Hatta..."

"Boğmak istiyorum onları. Ona göre! Malatya'da öyle akıllı uslu, kafan önünde gezeceksin. Anlaştık mı?"

"Oldu canım. İstersen bir de tasma tak tam olsun."

"Olur mu canım? Sevgilimsin sen benim. Öyle mi dedim ben şimdi?"

"Neyse, bu konuyu daha sonra konuşacağız seninle."

Bir süre sonra şirkete geldiğimizde el eleydik. Tabii bu meraklı bakışların üzerimize çevrilmesine sebep olmuştu. Ha buna ek olarak, bir de hayal kırıklığı taşıyan buruk gözler vardı haliyle... Öyle yakışıklıydı ki Özgür, ona hayranlık duyanlara hiç kızamiyordum aslında. Biliyorum, ona âşık bir sürü insan vardı etrafında.

Gözümünden sakınıyordum Özgür'ü. O benimdi, bana aitti. Ona daha fazla sokulduğumda, karşılığı hazırды, daha fazla sarmıştı belimi. Aşk, hastalık gibi bir şeydi aslında... Eksikliğini düşünmek bile ölümdü sanki...

Odasında ben bilgisayarla uğraşırken, o atılması gereken imzaları atıyordu. Sekreteri içeri girip evrakları ona verdikten sonra kapıyı kapatıp çıkmıştı ama o kötü bakışlarını yakalamıştım. Ağzımı açıp bir iki laf edecektim ki Özgür durumu fark etmiş ve kaşlarını havaya kaldırarak beni çaktırmadan uyarmıştı. Suratımın düştüğünü görünce, "Yapma Yağmur, alış böyle şeylere ve umursama," demişti ama gerçekten sinirlerim bozuluyordu artık.

"Alışmak? Beni ilk gördüğü andan beri böyle bu kadın!"

"Tamam, ben onunla daha sonra usturuplu bir şekilde konuşurum. Takılma sen."

"İyi!"

"Yağmur!" Özgür çenemi tutmuş, bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. Onu gereksiz yere üzmemek istemiyordum. Hele hele hiç suçu yokken huzursuzluk çıkarmayı asla! O ruhumu birbirine katan kara gözlerine baktığımda, yine bir hipnoz etkisine

uğramuş, poyrazın beni dağıtmasına izin vermiştim. Dudakları dudaklarıma değdiği an nerede olduğumuzu unutmuş ve tamamen onun kontrolüne girmiştim. Nefesimiz tükenene kadar öptükten sonra, alnını alnıma yaslayıp sıkıntılı bir soluk alıp verdi.

"Şimdiden özledim, ne yapacağım ben günlerce? Bu Malatya seyahati o kadar zamansız oldu ki..."

"Hadi, mızımızlanma Özgür, çikalım artık. Suna arayıp duruyor. Uçağı kaçıracağız."

"Peki. Ah Suna, ah!"

Nihayet havaalanındaydık artık. Suna binbir heyecanla, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Kollarından tutup sakinleştirmeye çalışan Barış'ın hali de ondan pek farklı değildi esasında. Ne de olsa hiç tanımadığı, huyunu suyunu bilmediği insanlardan kızlarını isteyecekti. Kolay değildi tabii... Hem de oldukça kısa süre içerisinde, eh bunun pek de olağan bir durum olmadığı düşünülürse, işi gerçekten çok zordu! O bizimle gelmeyecekti Malatya'ya. Bizden haber aldıktan sonra, yola çıkacaktı.

"Ya... Barış Efendi! Demek ki neymiş, bir tek nikâh için gün almakla olmuyormuş bu işler."

"Özgür, çok güzel moral veriyorsun cidden! Ben size güveniyorum. Bir şekilde ikna edin babasını."

"Ben olsam, asla vermem kızımı!" Özgür'ün yangına köruklerle gitmesi yok muydu? Barış'ın rengi hepten atmıştı.

Özgür'ün koluna elimi koyup, "Barış, elimizden geleni yapacağız kardeşim. Sen bakma Özgür'e," dediğimde, Suna yüzüme alık alık bakıyordu. Birde üstüne kendini teselli edeceğine, Barış'a moral vermesi yok muydu?

"Barış, ben yokken kendine iyi bak hayatım. Seni seviyorum, unutma. Ne yapalım canım, vermezlerse en kötü kaçırır-sın beni artık. Ölüm yok ya sonunda."

Bu Suna gerçekten bambaşka biri olup çıkmıştı! Aklı nereye uçmuştu bu kızın? Allah'ım, babasının bizi öldürmesi kuvvetli bir ihtimalken, o kaçmaktan bahsediyordu!

"Ne komiksin sen ya... Hiç gülesim yoktu! Hadi, gidelim artık."

Uçakta Özgür'le el ele, göz gözeydik. Ne bir kelime, ne de ses yoktu. Herkesten uzak, aşka yakın...

"Ay, öleceğim heyecandan ben."

Suna'nın varlığını neredeyse tamamen unutmuştuk. Bu kızın sesi heyecanlandığında niye böyle bet çıkıyordu? Bir türlü anlayamıyordum!

"Sakin ol. Her şey güzel olacak."

"Yağmur, her şey güzel olacak değil mi?"

"İnşallah, baban bizi kızılık sopasıyla kovalamazsa olacak."

Özgür

Malatya'ya indiğimizde, Suna'nın ağabeyi bizi almaya gelmişti. Onu daha önce İstanbul'da görmüştüm. Suna gibi o da sıcacıktı. Bizi güler yüzle karşılamasına rağmen, Suna'ya da kızmanan edemiyordu, "Bu ne acele?" diye söylenip duruyordu. Allah'tan durumu ona önceden anlatmışlardı.

Sunaların evine giderken, Fırat Nehri boyunca ilerleyen yoldan devam ettik. Araba durduğunda, oldukça yeşil bir yerin ortasındaydık. Evin etrafı meyve ağaçları ile kaplı olduğundan, dışarıdan bakıldığında ancak ikinci kat görünüyordu. Açıkçası bilmediğim bir yer olduğu için biraz çekiniyordum. Ama benim aksime, Yağmur koşarak dalmıştı bahçeye. Bizi dışarıda karşılayan Suna'nın anne ve babasının ellerini öpüp, sarılmıştı. Onlar da aynı coşku ve sevinçle karşılamıştı Yağmur'u.

Onun arkasından Suna, çekingen adımlarla ilerleyerek anne ve babasına sarılınca tuhafıma gitmişti. Gören de Yağmur'u onların kızı, Suna'yı da misafir sanacaktı. Kızı nasıl bir korku almışsa, çıtı çıkmıyordu.

Suna'nın annesi, başında yazması, üzerinde yöresel şalvarıyla bana doğru gelip tüm içtenliğiyle gülümsedi. Ne güzeldi Anadolu insanı... Toprağı... Eğilip aynı içtenlikle elini öptüğümde daha rahattım. Hissettiğim çekingenliği az da olsa bir kenara bırakmıştım.

Babası da aynı misafirperverlik ve güler yüzle peşinden gelmiş ve sarılıp sırtımı sıvazlamıştı. Güzel memleketimin insanıydı işte... Evindeymiş gibi hissetmen için ne gerekiyorsa yapıyordu. Nasıl da samimi ve doğaldı. Bu kadarla da bitmemişti tabii. Suna'nın diğer kardeşleriyle de tanışıp görüşmüştük. Kalabalık bir aileydi ve hepsi de Suna gibi cana yakındı.

Çok güzel ve büyük bir evdi burası. Özellikle yazları misafirleri çok olurmuş. O yüzden de oda sayısı fazlaymış. Elimizdeki çantaları bir çırpıda yukarı kata çıkarıp bizi hemen özenle hazırlanmış yemek masasına oturtmuşlardı. Yağmur aileyle oldukça samimiydi... Sanki başka bir Yağmur vardı karşımda... Şakalaşan, laf yetiştiren ve onlar tarafından şımartılan... Canının tam da içi...

Yemekleri görünce açlığımı fark etmiştim. Hoş, öylesine özenle yapılmıştı ki yöresel yemekler, tok olan bile oturur yerd. Ben yedikçe annesi seviniyor ve tabağımı tepeleme dolduruyordu.

"Ben buradan kilo almış olarak döneceğim galiba."

"Ye oğlum ye, zaten zayıfsın."

"Elinize sağlık. Çok lezzetli olmuşlar."

"Onun üstüne yemek yapan tanımam. Öğrenciyken az başımızda durmadı bizim."

"Evet tabii, zorla yemek yapmayı öğretti bize."

Suna bunu şikâyet eder gibi söylemişti. Deli kız, hiç mi aklın yok? Şu ara yapman gereken kesinlikle uslu ve evliliğe hazır bir kız profili çizmek!

"Fena mı oldu, kızlar? Şimdi isterseniz beni geçersiniz."

Yağmur hemen yanında oturan Suna'nın annesine dönerek, şap diye yanağından öpmüş ve "Seni kimse geçemez teyzem," demişti. Yemekler yenip de masa toplama faslı başladığında, ben de yardım etmek için birkaç tabağı elime aldım. Fakat hep beraber bana güldüklerini görünce, tabakları olduğu yere bıraktım.

"Gel oğlum, kızlar toplar."

Suna'nın babası ayıp olmasın diye gülme isteğini bastırmaya çalışıyordu fakat pek başarılı olduğu söylenemezdi. Doğrusu, birkaç saat sonra duyacakları karşısında pek gülecek hali de

kalmayacaktı nasılsa... Çok geçmeden, Suna Yağmur'u bıktır-
mış ve ortaya doğru itmişti. Kendisi ise sırta kadem basmıştı.
Zavallı sevgilim nasıl da kırmızıya yüz tutmuştu.

"Amcacığım, biraz konuşabilir miyiz seninle?"

"Tabii kızım. Gel, yan odaya geçelim."

"Tamam."

Suna halen ortalarda yoktu, korkudan nereye gizlendiği bile
belli değildi. Kız saralık olmazsa iyidir bu evlenme arifesinde...
Üstelik aradan bir saat geçmesine rağmen, odadan ne ses geli-
yordu ne de seda... Meraklanmıştım artık. Bu adam Suna ye-
rine Yağmur'u boğmasın öfke nöbeti geçirip?!

Neyse ki kapı açılmış ve Yağmur, ağladığı her halinden belli
bir şekilde gelmişti. Ayağa kalkarak, yanına gitmiş ve "Yağ-
mur, iyi misin?" diye endişeyle sormuştum. Suna'nın babası
elini Yağmur'un omzuna bırakarak, "İyi iyi, bir şeyi yok. Me-
raklanma Özgür! Sanma ki Yağmur kimsesiz, tek başına! Onu
üzersen arkasında biz varız, unutma!" demişti.

Çok şaşkındım. Bu kız içeriye girip Suna'nın evleneceğini
söylememiş de bizi mi söylemişti yani? Sonunda ortaya çıkan
Suna'ya da garip gelmişti bu vaziyet. Önce tuhaf tuhaf bakmış,
sonra da ellerini beline koyarak, "Yağmur, sadece sizin evlene-
ceğinizi mi söyledin?" demişti.

"Eşek sıpası! Bir de çıkışıyor musun kıza! Küçük hanım ev-
lenecekmiş 23 Nisan'da. Dua et bunları bana Yağmur anlattı.
Yoksa o kemiklerini tek tek kırverirdim senin. Çağır gelsinler
istemeye, görelim kendine bulduğun şıpsevdii!"

Suna neye uğradığını şaşırmış, alı al, moru mor olmasına
aldırmadan, babasının boynuna atlayıvermişti.

"Utanmaz seni!"

Gece sohbetinin ardından, odalarımıza geçmiştik. Yağmur
ve Suna aynı odada kalıyordu. Yatağa kafamı koyduğum an
itibari ile Yağmur'un teninin eksikliğini hissediyordum. Güzel
şeylere alışmak nasıl da kolaydı. Oysa unutmak? İnsanın ca-
nından can kopuyordu o vakitler.

Yorgunluktan uyuyup kalmışım. Sabah kuş sesleriyle gözlerimi açmışım yeni güne. Giyinip aşağıya indiğimde, saat sekizi gösteriyordu. Herkes uyanmıştı. Gün erken başlıyordu buralarda.

Yağmur'la uzaktan uzağa gözlerimiz kesiştiğinde, dağılmıştım. Elimde olsa, kimseyi takmadan sarıp sarmalardım onu. Ama ne mümkün? Suna'nın ağabeyinin ısrarıyla kahvaltı hazırlanana kadar dışarıda yürüyüş yapmaya karar vermiştik.

Akşam karanlığında etrafı pek dikkatli inceleyememiştim. Bahar buralarda daha belirgindi. Kayısı ve badem ağaçları çiçek açmış, her yer yemyeşil olmuştu. Bir tablo gibi önümde süzülen doğanın kucağındaydım. Yeşil, üstüne beyaz papatyalar serpiştirmiş, çiğdem ve sümbüller her yanı donatmıştı. Rüzgâr vurdukça çiçek kokusu etrafa daha hızlı yayılıp insana yaşadığını hissettiriyordu. Açıkçası böyle bir güzellik beklemiyordum. Nasıl da güzel parlıyordu uzaktan görünen koca nehir.

Etraf alabildiğine temizdi. Çoğu zaman *umarım bizim geleceğimiz de böyle tertemiz olur*, diye geçiriyordum içimden... Malatya'da Yağmur'a yakın ve bir o kadar da uzak günler birbirini takip ediyordu. Gezerek ve bahar festivaline katılarak değerlendirmiştik sonraki günümüzü. Eve döndükten sonra, birkaç basamak yüksekte olan verandada oturmuş, Yağmur'u izliyordum.

Gözleri nasıl da ıslıl ısıldı... Bütün gamını kederini geride bırakmıştı bu şehre geldiğimizden beri. Onu böyle görmek öylesine güzeldi ki kalbim aydınlanıyordu. Suna'nın küçük yeğenini, kollarından tutmuş kahkahalar atarak etrafında döndürüyordu. İkisi de gülücükler saçarken, bir anda toprağın üstüne düşüvermişlerdi.

Başımı sallayarak gülümsedim. Onu izlediğimin farkına varıp bana döndüğünde, gözleri gözlerime kilitlendi. Ondan farklı değildi durumum. *Elinden tutup götürsem, göğsüme bassam, saçlarını koklasam...* Çok özlemiştim, hele de teni tenime değmişken, öylesine zordu ki!

Bazen bu kadar sevmek nasıl olur diyorum. Sürekli taşıdığım kaybetme korkusu yine aklıma gelince, yanında almıştım

soluğu. Etrafta kimseler görünmüyordu. Bu nadiren olan bir durumdu çünkü genelde çevremizde hep birileri oluyordu. Hatta buraya geldiğimizden beri, ilk yalnız kaldığımız an sayılırdı. Ufaklık da eve doğru koşturunca, bir adım daha yaklaştım ona.

"Bebeğim."

"Özgür."

"Çok özledim."

"Özgür, lütfen... Çok yaklaşma ne olur, rezil olacağız bak."

"İsteyerek yaklaşıyorum ki sen çekiyorsun kendine."

"Yapma, bak ben de seni çok özledim."

"Ne yap, ne et, biraz baş başa kalmamızı sağla."

"Nasıl? Elimde olsa..."

"Barış'ları almaya ikimiz gidelim."

"Olur mu?"

"Hem de çok güzel olur."

Akşam kız isteme merasimi olacağından, herkeste bir telaş vardı. Suna, neredeyse tanınmayacak vaziyetteydi. O rahat kız gitmiş, yerine panik halinde gezen başka birisi gelmişti. Üst katta üçümüz yalnızken "Yağmur, hadi gel, biz gidelim onları almaya," dedim. Suna sinirlendi.

"Ne?! Yağmur'u hayatta bırakmam. Öleceğim heyecandan."

"Saçmalama kızım ya... Senin niyetin beni öldürmek mi?"

Suna'yı boğabilirdim artık! Karaçalıdan farkı kalmamıştı bu kızın. Yağmur müdahale etmese, aramızdaki tartışma epey büyüyecekti aslında.

"Hey, kesin tartışmayı!"

"Özgür, ne olur. Bak, ne istersen yaparım. Onu benimle bırak."

"Kızım var ya, sen gerçekten başımın belası oldun ya."

"Hani kardeşimdin? Ne oldu hemen?"

"Yine öylesin, duygu sömürüsü yapma! Bunların hesabını soracağım sana."

Ellerimi belime dayamış, tüm sinirimle Suna'ya bakıyordum.

"Aşkım, hadi siz çıkın. Geç kalmayın havaalanına."

Koluma girerek oda kapısına kadar gelmiş ve yanağıma sıcak bir öpücük bırakarak, derin bir nefes almıştı. Nefesini yüzümden çekmeden kulağıma fısıldadığı, "Seni çok seviyorum," cümlesiyle her şeyi unutup, onu kolundan tuttuğum gibi İstanbul'a dönebilirdim. Neyse ki halen akıl kırıntıları taşıyordum.

"Seni çok özledim."

Dudaklarına küçük bir buse kondurarak çıktığımda düşünüyordum; bu iki süper zekâ yüzünden ben niye sevgilimden ayrılmak zorunda kalıyordum ki?!

Yağmur

Özgür, söylenerek de olsa nihayet gitmişti. Suna ise koltukta oturmuş beni izliyordu. Eliyle yanına oturmam için işaret edince, gitmiştim. Gözlerime bakıp saçlarımı düzeltti ve gülümsedi.

"Yağmur, sana bir şey soracağım."

O an anlamıştım ne soracağını. Onunla normalde her şeyimi paylaştığıma göre, bunu gizlemekte de pek bir sakınca görmemişim.

"Siz, yani Özgür'ün sana bakışları..."

"Anladım Suna, inkâr edecek değilim. Evet, olduk."

"Yağmur? Sen nasıl, yani kimseye güvenmezdin. Hani ben yapsaydım..."

"Güvenmekten de öte, Suna. Onu, kalbime sığdıramadığım kadar çok seviyorum. Düşündüm, eğer onunla olmayacaksa, kimseyle de olmasın. Ve... Hiç pişman değilim."

"Ben bu konuda biraz dar görüşlü kaldım sanıyorum."

"Barış da dayanamadı ve en erken tarihe nikâh günü aldı."

"Ona göre nikâh bu engeli kaldırıyorsa, hemen kıyılmalı. Çok sevdiğine inandığı için de bir an önce olsun istemiş."

"Peki, ya sen?"

"Ben de istiyorum, Yağmur. Ama sanıyorum senin kadar cesur değilim."

"Çok heyecanlıyım Suna, sen şimdi akşam nişanlı bir kız mı olacaksın?"

"Ya ne güzel unutmuştum, niye hatırlattın?!"

Nihayet akşama doğru, iki ablası, anne ve babasıyla Barış gelmişti. Güzel geçtiğini söyledikleri bir yolculuktan sonra buradaydılar. Birbirini hiç tanımayan iki ailenin çekingen tavırları, tanışma anından sonra son bulmuştu. Onlar da Suna'nın ailesi gibi sıcak, samimi insanlardı.

Barış'ın yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuş, şaşkın şaşkın etrafı izliyordu. Suna, canım arkadaşım peri kızları gibi öylesine güzeldi ki...

Her şey çok iyi, çok hoş derken Barış tuzlu kahveyi içemiyordu işte... Bir yudum alıyor, zorluyor ama yutamıyordu. Özgür kahve yapılırken mutfığa gelmiş, onun kahvesinin içine tuzun dışında bir sürü de baharat katmıştı. Zavallı Barış, renkten renge girmişti. Suna'nın babası önce Özgür'e bakmış, sonra da gülerek Barış'a dönüp, "Barış, evladım bizim buralarda adettir; o kahve bitmeden kız verilmez," demişti.

Özgür

Barış, gözlerimin içine baka baka yutkunarak o kahveyi bitirdi. İsteme faslı çoktan yapılmış, Barış da elindeki fincanı bırakarak, ortama dâhil olmuştu. Suna'nın babası gözlerimin içine bakıp gülümsedikten sonra, "Hayırlı olsun," demişti. Söz yüzükleri takıldığında kurdeleyi benim kesmemi istemişlerdi. Büyük bir memnuniyetle yapmıştım o işi. İkisi de zangır zangır titriyordu resmen. Derin bir soluk alıp verdikten sonra, büyüklerin ellerini öpmüşlerdi. Tebrik etme sırası bana geldiğinde, Barış'ı öpmüş, kulağına eğilerek, "Barışcığım, umarım senin için özenle hazırladığım kahveyi beğenmişsindir," demiştim.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Az bile yaptım. Sevgilimle baş başa kalmak istediğim zamanlarda, elini bile tutamamamın sebebi sensin. 23 Nisan ha!"

"Unutma, bunun bir de sana geri dönüşü olacak."

Gülüyordu Barış, fakat kahvenin acı tadının halen damadığında olduğuna emindim. İğrenç bir karışım olduğuna da...

"Tebrik ederim, kardeşim."

"Sağ ol Özgür, gerçekten... Kahve dışında, her şey için."

"Özgür, canım." Suna sımsıkı boynuma sarıldığında, nasıl da rahatlamıştı o güzel ve duru yüzü.

"Hep mutlu ol, kardeşim."

"Siz de Özgür, siz de."

Yağmur'a kaymıştı bakışlarım. Gözleri dolu dolu, duyulanmış, ağlıyordu. Yanına giderek, yüzünü sildim.

"Onu başkasına mı verdik şimdi?"

"Başkası dediğin Barış. Hani bizim sürekli kızdırdığımız Barış. Ağlama, seni ağlarken görmek istemiyorum."

"Yağmur, geçmişsin oraya ağlıyorsun. Önce beni tebrik etmen gerekmez mi?"

"Canım, sen benim hayatta sahip olduğum en kıymetli insanlardansın. Suna'm."

Sarılmışlardı sımsıkı. Suna'nın annesi ortamı neşelendirmek için Yağmur'a takılınca ayrılmışlardı.

"Bak bak, önceden en kıymetlindi Suna. Şimdi bu yakışıklı oğlanı buldun, onu unuttun mu yoksa?"

"Olur mu hiç? Onu unuttur muyum ben?"

"Biliyorum güzel kızım, yüzün gülsün diye takılıyorum. Yağmur bizim kızımız gibidir, tertemizdir."

Barış'ın annesi, "Maşallah, öyle güzel ve akıllılar ki kızlar. Onları yemeğe ilk çağırdığım gün, yine birlikte gelmişlerdi. Bayılmıştım onlara. Şimdi sizleri de tanıdıktan sonra, çok mutluyum Barış'ın seçimi için," demişti.

Suna'nın babası, biraz daha rahatlamıştı kadına cevap verirken. "Açıkçası, bu iş çok ani oldu. Çok huzursuzdum. Ama şimdi daha rahat olduğumu söylemeliyim. Tabii yine de bu 23 Nisan olayına kafam pek yatmıyor. Nasıl yetişecekler her şeye bilmiyorum."

"Söz veriyorum. Ben her şeye koşacağım ve yetişecek. Anlayışınız için çok teşekkür ederim."

Kollarımı birbirine dolayarak, tek kaşımı kaldırmıştım.

"Hadi bakalım Barış, inşallah diyelim o zaman."

Barış, gözlerini büyüterek bana bakıyordu ters ters.

"Ne yani, yardım etmeyecek misin?"

"Ne yardımı?"

Yağmur, yapma artık diyerek işaret ediyordu bana ama umursadığım söylenemezdi. Onunla uğraşmayı seviyordum.

"Barış, ben yarın halamlara gidiyorum. Haftaya döndüğümde en büyük yardımcın olacağıma söz veriyorum."

"Sen var ya, melek gibi kızsın Yağmur. Bir de şu adama âşık olmayaydın, iyiydi ama..."

Gece gerçekten çok güzel geçmişti. Beklenenin aksine hiçbir gerginlik yoktu. Sanki herkes önceden tanışmış gibiydi... Ancak yastığa başımı koyduğum an itibariyle Yağmur'un eksikliğini daha çok hissetmeye başlamıştım. Her şeyden çok kokusunu özlemiştim. Bir an önce İstanbul'a dönmek ve onu sımsıkı sarmak istiyordum. Fakat bunun için daha günler olduğunu da biliyordum.

Sabah erkenden Yağmur hazırlanmıştı. Suna'nın ağabeyi onu halasına kadar götüreceğini söylemişti. Halasıyla daha önce geldiklerinde beraber gidip tanışmışlar. Ben de gitmek istiyordum onunla. Ancak Suna'nın babası uygun olmaz deyince olduğum yerde kalmıştım. Gözümü ondan saniye ayırmamama rağmen, sarılamıyorduk bile. Artık çok gergindim ve o da bunun farkındaydı.

Barışlar sabah, Suna ve ben ise akşam uçağıyla dönmüştük İstanbul'a. Bu geziden kazancım, bambaşka bir doğa ve süper bir aile olmuştu.

Önce Suna'yı evine bırakmış, sonra kendi evime geçmiştim. Daha eve girer girmez Yağmur'un koltuğun üstünde unuttuğu şalı karşılamıştı beni. Elime alıp kokladım. Yanımdaymış gibi... Telefonumu açmayı unutmuşum. Açar açmaz mesajlar geliyordu. Diğerleri önemli değil, Yağmur'un gönderdiğinin üstüne gelip, açmıştım.

"Buradakiler öyle iyiler ki, beni çok özlemişler. Fakat ben de seni çok özledim. Sanki bedenimin bir yarısı yok. O geceden sonra ayrılmak daha bir zor oldu sanki. Akşam halama seni anlatacağım."

Hadi bakalım Özgür. Bu cümleleri oku ve yerinde oturabiliyorsan otur. Hiç olmazsa sesini duymalıydım, kendimi tanıyamıyordum artık. Bu kız baştan aşağı değiştirmişti beni!

Ancak beş altı kez çalmasına rağmen açmıyordu. Neredesin Yağmur? Dördüncü arayışımı ama yine açmıyordu. Çıldırmak üzereydim. Başına bir şey mi gelmişti yoksa? Nihayet! Nihayet açmıştı.

"Neredesin sen? Öldüm meraktan!"

Sesimin çok sert çıkmasını engelleyememiştim. Onsuzluk yaramıyor, agresifleştiriyordu beni.

"Biz gündüzden babamın mezarına gitmiştik. Uzaktı, ancak dönebildik. Telefonum sessizdeydi yeni gördüm."

"Yağmur, aklımı kaçıracaktım! İnsan haber vermez mi?"

"Neden bencillik yapıyorsun? Sana babamın mezarına gittiğimi söylüyorum. Ben gidip babamla tanıştım bugün! Ölü bir adamla... Neler hissettiğimi biliyor musun? Ama doğru ya, şu an senin hissettiğin korku daha önemliydi değil mi?"

"Yağmur, ben..."

"Kapatıyorum, sonra görüşürüz."

"Böyle mi?"

"Böyle."

Sonra kesik kesik gelen telefonun sesi. Ve öylece kalan ben...

Burnumdan soluyor, önümde duran sehpayı tekmeliyordum. Ne kadar sağlam olduğunu unutarak. Ayak parmaklarım kırılmışçasına ağrıyor, ancak aldırıyordum. Öfkemi dağıtmam lazımdı yoksa çıldıracaktım. Yol yorgunu olduğunu umursamadan Barış'ı aramıştım.

"Özgür, ne haber?"

"Çıkalım mı dışarı?"

"Ne o, bozüksun?"

"Çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz?"

"Ben nişanlı bir adamım, izin almam lazım. Bak, sen bize gel. Hem rahat rahat otururuz."

"Tamam, birazdan oradayım."

Elimdeki ince şala sıkıntıyla baktım ve ceketimin cebine koydum. Canım feci sikkındı. Unutmaya çalışıyor, öteliyordum günlerdir ama babamla da hiç konuşmamıştık. İşin bir de o yönü vardı aklımdan çıkmayan. Üstüne Yağmur' la böyle dargın olunca... Hem de onu deli gibi özlemişken... Bu ev onsuz üstüme üstüme gelmeye başlamıştı. Hâlbuki tek bir gecede saklıydı yaşananlar. Ne çabuk alışmıştı tenim tenine, ne de çabuk...

On Üçüncü Bölüm

Yağmur

Bugün kendimi çok tuhaf hissettim... Bir mezar taşıydı karşımdaki, "Baban!" dediler, dondum o an. Hiçbir şey diyemedim. Oturdum mezarın başına, titreyen parmaklarımla, okşadım isminin yazdığı harfleri... Okşadıkça içime işledi sanki... O benim babamdı. Yaşasaydı göğsünü gererek bana sahip çıkacak adam!

Babaannem gözpınarlarından nasıl da dökmüştü acılarını... Kan davası uğruna kaybettiği üç evlat. Geriye kalan, Dilan halam ve Özcan amcam. Üşüyordum... Öyle ki dişlerim birbirine değiyordu. Hava mı çok soğuktu, yoksa ölüm mü?

Eve döndüğümüzde enkaz gibiydim... Sandığımdan da çok etkilemişti bu ziyaret beni. Kuzenlerimin hazırladığı yemekten birkaç çatal almıştım sadece. Onu da eniştem zorladığı için. Yoksa nefes almayı dahi zor beceriyordum. Eniştem uymaya gidince, ben de halamın dizlerine uzandım. Onun o şefkatli sevmeleri yok mu, içime işliyordu her kelimesi.

Annemden işitmeye ihtiyaç duyduğum sevgi sözcüklerini, burada halam ve babaannemden duyuyordum. Her şeyden önce, sevildiğimi hissediyordum bu evde. Kuzenlerim, eniştem, halam, babaannem... Hepsi öyle sahiplenmişti ki beni... Oturup benimle ağlıyor, benimle gülüyorlardı resmen. Özcan amcam bugün iki kere aramıştı beni. Çünkü babamın mezarına gidişimin beni etkilediğini biliyordu. Mutluydum... Beni seven, koruyan bir ailem vardı artık.

Telefonumun çaldığını duyunca, ekranda Özgür'ün ismini görmüş ve mutfağa geçmiştim. Kuzenlerim biliyordu Özgür'ü.

Ama halamlara henüz anlatamamıştım. Onun sesini duyacak olmanın verdiği heyecanla telefonu açmama rağmen, tam bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Özgür son derece asabi bir sesle hesap soruyor, bugün ne yaşadığımı anlamaya çalışmıyordu bile. Telefonu kapattığımda çok üzgün bir o kadar da kızgındım.

Kendimi yine halamın dizlerine atmış ve sakinleşmeye çalışmıştım. Halam çok gençti daha ama boyunca çocukları vardı. Erken evleniyorlardı burada. Ama halam kızlarını okutmak konusunda son derece hevesli ve kararlıydı. Ona hayranlık duyuyordum.

Özgür

Yağmur'la tartışmak moralimi alt üst etmişti; Barış'ın evine gitmiştim. Suna'yı da çağırmış, güzel bir sofraya hazırlamışlar. Birkaç kadeh içtim ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor, çıkamıyordu... Biliyorum, onun sesini duyana kadar da böyle devam edecekti. Aşk hastalığı gibi yapışmıştı ruhuma ve aman vermiyordu. Suna'yla Barış birbirine bakıp duruyor, ne olduğunu anlatmamı bekliyorlardı ama hiç mecalim yoktu.

"Özgür, yeter ama! Yağmur'la mı kavgaya ettiniz?"

"Usta olur böyle şeyler, niye salıyorsun kendini? Ara konus, sen de rahatla, biz de!"

"Çok aşığım... Her zaman böyle mi olacak? Canım hep böyle yanacak mı?"

"Kıyamam... Saat de geç oldu, şimdi aramayalım ama sabah arar konuşuruz?"

Kafamı kaldırıp Suna'nın gözlerine baktım. Sabah nasıl olacak? Yutkundum, Suna ayağa kalktı, yanıma gelip oturdu.

"Peki, arayacağım. Saat biraz geç oldu ama... Hah çağıyor. Yağmur, uyudunuz mu?"

"Yok canım. Evdekiler uyudu ama ben alışık değilim bu kadar erken saatte uyumaya. Misafir odasındayım, televizyon izliyordum. Bugün çok ağırdı benim için Suna."

"Biliyorum Yağmur. Yalnız, bugün başka birisi için de çok ağır geçmiş. Biliyor musun? Ağzını bıçak açmıyor resmen."

"Özgür mü orada? Çok kızgınım ona!"

"Veriyorum, birkaç kelime konuş."

"Hayır Suna!"

"Yağmur!"

Suna telefonu bana uzattığında alıp, balkona çıktım. Nefes sesi çarpıyordu telefona. Kalbim acılamakla hızlanmak arasında gidip gelirken, gözlerim kapanmıştı.

"Yağmur..." Sesim inler gibi çıkmıştı. Onsuzluğu sevmiyordum. Aramıza mesafeler girince korkularım artıyordu. Suskunluğunu duymak dahi iyi gelir miydi insana?

Yağmur

Özgür'ün o boğuk, üzgün sesi kalbime dokunduğu için konuşamamıştım. Yoksa tavır yaptığımdan değildi...

"Özür dilerim. Çok kötüyüm... Sensizlik yaramıyor bana. Elimde değil, hep bir kaybetme korkusu... Yağmur, bana neler oluyor, söylesene? Seni boş yere üzdüm, aptal adamın tekiyim ben."

"Özgür."

"Bebeğim dön ne olur, çok özledim..."

"Böyle yapma."

"Çok seviyorum seni... Öyle böyle değil."

"Ben de seni."

"Yarın dönecek misin?"

"Ama daha yeni geldim buraya, olmaz. Birkaç gün kalacağım."

"Kaç gün?"

"Özgür, hani bana söz vermiştin, içmeyecektin dışarılarda gezip?"

"Barış'tayım. Konuyu değiştirme. Kaç gün?"

"Bilmiyorum..."

"Gücüm yok sensizliğe."

"Dört gün..."

"iki..."

"Üç... Üç gün sonra."

"Bunların acısını senden çıkaracağım, haberin olsun."

"Razıyım."

İşte bu kadardı, artık ikimiz de rahat rahat uyuyabilirdik. Özgür haklıydı, ayrılık bize yaramıyordu.

Buralarda sabah nasıl da serin oluyordu. İçimi bir titreme alıp, bedenimi ürperttiğinde, halam hırkasını omuzlarıma bırakmıştı. Halama sıkıntıyla baktığımda, tedirgin olmuştu.

"Yağmur, neyin var kuzum?"

"Hala."

"Söyle, halan kurban olsun."

"Deme öyle. Allah korusun. Sana bir şey anlatmam lazım ama..."

"Ee anlat kuzum, niye ter döküyorsun."

"Hala ben, yani ben, âşık oldum."

"Ne, kime kızım?! Arsızı var, uğursuzu var."

"Dur, telaş yapma halacığım. Hani benim kim olduğumu bulmama yardımcı olan bir arkadaşım vardı ya... Annemin üvey oğlu, Özgür. İşte o."

Bunları bir çırpıda söylemiştim, içimdeki kuruntudan kurtulmak için.

"Bu nasıl olur, Yağmur? Hani emin misin diyorum. İyice tanıdın mı?"

"Tanıdım hala. O çok iyi birisi. Bu konumda olmamız, ikimizin de suçu değil. Bilemezdik ki..."

"Tabii ki ikinizin de suçu yok. Ama yine de nasıl olacak bilemiyorum. Yani annen şimdi kayınvaliden mi olacak?"

"Of, bilmiyorum hala."

"Peki, niyeti ne? Evlenmeyi falan düşünüyor, değil mi?"

"Tabii... Ona kalsa hemen evleneceğiz. Ama babası..."

"İstemiyor mu?"

"Ben onun sevdiğini elinden alan adamın kızıymışım. Seval'in kızı olarak başının üstünde yerim varmış. Of hala, niye ben ya?"

Balkon demirlerine sımsıkı tutunmuşken gözümünden akan yaşlara mani olamayarak ağlamaya başlamıştım. Ama halam buna izin vermeyerek, beni kendine çevirmiş ve sımsıkı sarılmıştı.

"Ağlama. Bak şimdi adama da! Benim kuzumu istemiyormuş. Alnını karışlarım onun. Benim deli damarıma basmasınlar. Ben de vermiyorum seni onlara o vakit!"

"Ama hala, Özgür..."

"Kızım üzerler seni. Kıyamam."

"Çok seviyorum hala, canımdan çok. Yoksa..."

"Gönül bu işte, dur dinlemiyor ki... De bakalım, nasıl, yakışıklı mı?"

"Özcan amcam tanıyor. Beğenmiş."

"İyi madem. O beğendiyse... Hiç de söylemiyor, o ne ketumdur o!"

"Tamam, dur kızma. Aslında gelip tanışmak istiyor sizinle ama yani buralarda."

"Tabii o deyyus babası tenezzül etmez şimdi seni istemeye. Gelsin. Söyle, tek gelsin. Biz de görelim. Ama önce eniştenle konuşmam lazım."

"Kızarmı?"

"Kızmaz da lakin çok karışık bir iş bu. Yani seni kim kimden isteyecek, kim kime verecek? Seval gelip seni mi isteyecek, yoksa seni mi verecek?"

"Asla. Benim her şeyim sizlersiniz. Siz benim yanımda olun, daha da kimseyi istemem."

"Bırakır mıyız biz seni hiç? Olmadı, Özgür gelsin seni baannenden istesin. Sonra nikâhınıza da gelen gelir."

"Halacığım, iyi ki varsın... O zaman gelsin mi? Arayayım mı?"

"İyi madem, deli kız, ara gelsin."

O konuşmanın üstünden dört gün geçmiş, Özgür Suna'nın ailesini, hatta Suna ve Barış'ı da yanına alarak gelmişti. Hem de kanat takarak, o kadar hızla halletmişti ki her şeyi... Buraların geleneklerini Suna'nın babasından öğrenip, harfi harfine yerine getirmişti. Aslında bu durum onun da canını çok sıkı-mıştı. Babasının ve Seval Anne'sinin yanında olmasını isterdi.

Geldiklerinde, Barış ve Suna nasıl da kıkırdayıp duruyordu. Özgür ise heyecandan ölmek üzereydi. Kapıda beni gördüğü an çok özlediğini anlamıştım. Kendini toplayıp içeri girdiğinde, saygı ve samimiyetle tek tek tanışmıştı ailemle.

Kahveler yapılırken Barış soluğu mutfakta almış, baharat-ların yerini soruyordu. İntikam soğuk yenen bir yemekti öyle değil mi?

"Barış, hayır! Asla içirmem onu Özgür'e."

"Yüzüne bakmam senin Yağmur!"

"Ama midesi delinir."

"Merak etme, hiçbir şey olmaz ona."

"Ama Barış!"

Hain bir gülümseme eşliğinde, Özgür'ün kahve ile vere-ceği imtihanı gözlemliyorduk. Ne var ki Özgür hiç nefes alma-dan, tek seferde kafaya çekmişti fincanın içindeki zehri. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi Barış'a gülümsemişti. Barış'ın fısıldar gibi söylediği, "Midesiz!" lafını halam duyduğunda gül-memek için kendini sıkı-mış, sağa sola bakarak dikkatini dağıt-maya çalışmıştı.

Suna'nın babası isteme faslını gerçekleştirmiş, eniştem de beni vermişti. Yüzüklerimizi kuzenim takmış, kurdeleyi eniş-tem kesmişti. El öpme faslından sonra onlar tekrar yola çık-muşlar, ben halamlarla kalmıştım. O gece ne çok kaynatmıştık. Eniştem çok sıcak bir insan. Aynı zamanda babamın kuzeni. Buralarda akraba evliliği çok yapılmıyormuş maalesef. Ama o iyi ki benim eniştemdi.

Özgür'ü çok sevdiler. Amcam da izlesin diye, bu geceyi ku-zenim kameraya alıp mesaj atmıştı ona. Halama baktıkça ve tanıdıkça, aramızdaki benzerlikleri daha da keşfedip, sevince

boğuluyordum. Onlardan ayrılmak daha zor geliyordu artık. İyiden iyiye bağlanıyordum.

Nihayet İstanbul'daydım. Uçaktan inmiş, parmağımdaki yüzüğü evire çevire, heyecanla bavul bekliyordum. Özgür beni almaya gelecekti. Onu bir an önce görmek için, hızlı adımlarla çıkış kapısına doğru yürüyordum.

Kucağında tuttuğu koca bir demet papatyayla karşımdaydı sevdiğim. Nasıl da sabırsızdım. Elimdeki bavulu yere bırakıp, ona doğru birkaç adım attığımda çiçekleri nazikçe kucağıma verdi ve sımsıkı sarıldı. Ait olduğum kollarda bulunmanın huzuruyla, bedenimi ona bırakmıştım. Fazla lafa gerek yoktu. Gözleri anlatıyordu her şeyi. Özlemiş... Özlemişim...

Neredeyse 10 gün olacaktı yalnız kalmayalı. Havaalanı çıkışında benim evime gelmiştik. Özgür kapıyı kapatır kapatmaz beni duvara doğru yaslayarak dudaklarına bakmaya başlamıştı. Nefes alış verişleri düzensiz, gözleri deli bozuktu.

"Çok özledim, delirmek üzereydim artık."

"Ben de aşkım." Elim dudaklarında gezinirken, kalp atışım dörtnele koşan bir at gibi coşkuluydu.

"Şu evlenme işini hemen halledelim. Bir saniye bile yanımdan ayrılmanı istemiyorum bundan sonra."

Özgür'ün yakıcı bakışları artık iflah olmaz bir aslan gibiydi. Gözlerim ve dudaklarım arasında gidip gelirken, sonunda aramızdaki kıvılcımlar alev almıştı. Dudakları dudaklarımı bulduğunda o ateş gibi yakan, bense yanandım. Beni kucağına aldığı andan sonrası bir rüyaydı. Ve biz uyanacağımızı bile bile, o rüyayı bir masala çevirmeye çalışan gönüllü aşk işçileriydik.

Gece aldığım duştan sonra, saçlarımı kurutmadan uyumuştum. Halen ıslaktı ve baş ağrısı yapmıştı. Ağrıdan gözümü açamazken, aynı zamanda da Özgür'ün yatağa saçtığı gül yapraklarının kokusu yüzünden, aptal bir gülümseme yerleşmişti yüzüme. Usulca kalkıp içeri doğru gittiğimde şahane bir kahvaltı, tomurcuk çayının o eşsiz kokusu ve hayatımın aşkı tam

karşımdaydı. Kafamı omzuna koydum ve ellerimi beline doladım. O kuvvetli kolları, tüm gücüyle sarmalamıştı vücudumu.

"Günaydın aşkım."

"Günaydın canım. Bu ne güzel masa."

"Sesin çatallı çıkıyor, hasta mısın yoksa?"

"Yok, uyku mahmurluğundan, biraz da başım ağrıyor."

"Akşam o kadar söyledim saçlarını kurutmanı, dinlemedin. Bir de kızdın bana söyleniyorum diye."

"Ne yapabilirim? Yorgundum, uyumak istedim hemen."

"Bir daha özletme kendini." Saçlarımı öpüyor, boynumu kokluyor ve kendince doymaya çalışıyordu bana.

"Özgür. Baban? Yani hiç aradın mı?"

"Biz Malatya'dayken aramıştım annemi, konuşmuyormuş babamla. Sonra dönünce gittim eve."

"Benim yüzümden araları mı açıldı?"

"Niye senin yüzünden olsun ki? Böyle düşünme! Hem, oraya gittiğimde anneme helal olsun dedim içimden. Babamı resmen peşinde koşturuyordu. 'Yeter artık, ya ben bu evden giderim ya da sen bu ilişkiyi kabullenirsin, bu yaştan sonra çocuklarımı görmeden yaşayamam,' deyip valiz toplamış biliyor musun?"

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiym. Babamı hiç böyle görmemiştim ben. Hiç bir şey olmamış gibi konuştu benimle. Parmağımdaki yüzüğü anlattım. Annem ilgiyle dinledi. Gözleri doldu. Babam çaktırmasa da pür dikkatti. Merak etme Yağmur, ben her şeyi halledeceğim. Yeter ki sen yılma. Yağmur, sen de annelere bir git-sen mi acaba?"

"Ama Özgür, ya baban tavır yaparsa? Bak gerçekten çok üzülürüm öyle bir durumda."

"Yapmaz Yağmur, lütfen. Onları ikna etmeliyiz bir şekilde. Bundan kaçamayız."

"O zaman beraber gidelim. Beni yalnız gönderme."

"Tamam, beraber gidelim. Ama yarın. Bugün önemli bir toplantım var."

"Benim de şirkete gitmem gerekli. Şu CD'leri bırakmalıyım. Otel programı bitti. Yeni bir iş varmış, içeriğini anlatacaktım Burak Bey."

"Yağmur, şu Burak Bey, asılmıyor sana artık, değil mi?"

"Adamı gördüğüm mü var Özgür? Son zamanlarda doğru düzgün çalışmadım bile."

"Çalışma, ben bakarım sana."

"Hadi oradan!"

"Yağmur, benim çıkmam lazım. Toplantıya yetişmeliyim. Akşam ne yaparız?"

"Suna'ya giderim diye düşünmüştüm."

"Alırım seni oradan."

"Hayır, alma. Gece orada kalacağım."

"Nasıl yani? Kesinlikle olmaz. Sen git Suna'ya. Oturun, konuşun, dertleşin ama ben seni 10 gibi alırım. Tamam mı? Sensiz uyuyamam ben artık."

"Ben olunca da uyumuyorsun ama."

"Suç benim mi sence?"

Yine bir kolunu belime sarmış, diğer eliyle de yüzümü okşuyordu. O bana dokunmaya başladığı an, mantığım nereye uçuyordu? Neyse ki önemli bir toplantısı vardı ve gitmek zorundaydı.

"Toplantıyı unuttun. Gitmelisin."

"Gitmeliyim ama sürekli sana doğru çekiliyorum... Bana neler yapıyorsun sen?"

"Hadi git. Akşam Suna'dan alırsın beni."

"Suna'ya gitmesen olmaz mı? Beni evde beklesen akşam?"

"Olmaz, saat 10'da alırsın."

"9'da oradayım."

"Ya sen ne pazarlıkçı bir adammışsın meğer! O yüzden krizde zarar etmiyorsun, değil mi?"

"Seviyorum, ne yapayım."

"Pazarlığı mı?"

"Bilmem, sence neyi?" Dedikten sonra elleri yine belimden içeri doğru süzölmüştü. Onu kapıya kadar sürükledikten sonra, yanaklarından öpüp zorla da olsa işe göndermiş ve camdan gidişini seyretmiştim.

Özgür

Camdan bana bakan bu güzele aşığım. Saçına, saçının teline aşığım. Gözleri nasıl da güzel... Bakışına, anlamına, rengine aşığım... Gitmem lazım, gidemiyorum. Öylece kalıyorum ona bakarken. Yüzüme tek tek düşen bahar yağmurları da olmasa, çakılıp kalacağım oracıkta.

Nice yağmurlar yağsa, en güzel haliyle nafile... Ben camda bana aşkla bakan kendi Yağmur'uma aşığım. Öyle saf, öyle duru, öyle benim ki... Ve öylesine kalbime yağıyor ki...

Akşam, Yağmur'u almak için Suna'ya gittiğimde koltukta uyuduğunu gördüm. Başı çok ağrımış ve halsizmiş. Titremeye başlayınca koltuğa uzanmış, Suna üstünü örtünce de sızıp kalmış. Yanına oturup yüzünü okşadım. Sıcacaktı. Suna'ya döndüm.

"Ateşi var Suna."

"Biliyorum. İlaç verdim, düşer birazdan. Sanıyorum üşütmüş."

"Doktora götüreyim onu."

"Gerek yok Özgür. Bırak uyusun."

"Yok, bırakamam, eve götüreyim. Ben bakarım ona."

"Ben sanki bakamam. Yarın cumartesi, evdeyim zaten. Bırak kızı işte. Hem sen de kal istiyorsan."

"Kalamam, ter içinde kaldım koştururken, eve gidip duş almam gerekli. Sen kapıyı aç, ben onu kucağımda götürürüm arabaya."

"Özgür! Gece gece, hem de ateşli halde, buradan götürmen için cesedimi çiğnemen lazım."

"İyi tamam. Suna, eğer kötüleşirse ara beni, tamam mı?"

"Tamam canım. Ararım. Hadi, için rahat olsun, yavaş yavaş git."

Böylelikle, dün akşam Yağmur orada kalmış, sonuç olarak yine ayrı bir gece geçirmiştik. Sadece iki akşam aynı yatağı paylaşabilmiştik. Ve bu beni deli ediyordu artık. Ona doyamıyordum ama bir şekilde hep ayrı kalıyorduk. Bugün uyanır uyanmaz camları açmış ve çay demlemiştim. Çayımı içerken dışarıyı izliyordum. Boğaz'a nazire yapar gibi hafif hafif sallanan erguvanlar nasıl da güzeldi. Kapı zili çalınca açtım. Yağmur tam karşımdaydı ve rengi solmuştu. Belinden çekip sarıldığımda halen biraz ateşi vardı.

"Hani alacaktın beni?"

"Geldim ama bizim huysuz bırakmadı. Hastaydın."

"İyiyim şimdi. Gidecek miyiz annelere?"

"Hiç kabullenmeyeceksin değil mi? Yine annelere dedin. Kabul et artık Yağmur. O senin de annen. Kahvaltı edelim çıkarız."

Bozuktum sesim. Ama o yanından geçip gitmemi engellemek adına boynuma dolandı. "Bana zaman verecektin, anlaşıyorduk." Of! Niye dayanamıyordum ona? Ses tonundaki çekingenlik ya da her ne ise, kıyamıyordum.

Yağmur

Özgür zile bastığında kapıyı Doğan Bey açmıştı. Fazlasıyla tedirgindim ancak bu karşılaşmanın kaçışı olmadığını da biliyordum. Elimden gelse gözlerimi kapatacak ve hiçbir şey görmeden, duymadan, buradan gitmeyi bekleyecektim. Özgür elimi sıkı sıkı tutuyordu. Yere bakan gözlerimi usulca kaldırıp Doğan Bey'in yüzüne çevirdiğimde şaşkındı. Bir bana, bir de oğluna baktı, sonra da birleşen ellerimize...

"Hoş geldiniz çocuklar, geçin içeriye."

Kenara çekilmiş, içeri davet ediyordu. Bunu kesinlikle beklemiyordum. Daha soğuk ve ters bir Doğan Bey bulacağımızı bekliyordum. Sanıyorum bizim birlikte olduğumuz fikrini sindirmişti. İçeri girdik. Elimi çekmeye çalışıyordum ama Özgür bırakmıyordu. Dönüp yüzüne baktığımda, gözleri 'Güven bana,' diyordu sanki... Her zamanki gibi ona güvenmeyi seçmiştim

çaresiz. Evlerinde çalışan Filiz Hanım şaşkın, aynı zamanda da memnun bir gülümsemeye karşılamıştı bizi. Bu sırada merdivenlerden inen Seval Anne bizi görünce sevinmiş ve olanca hızıyla gelip boynuma sarılmıştı.

"Canım, çok özledim seni."

Elleriyle yüzümü okşuyor, saçlarımı düzeltiyordu. Ellerimi tuttuğunda gözleri parmağımdaki alyansa takıldı. "Tebrik ederim, Yağmurcuğum. Umarım çok mutlu olursunuz," dedikten sonra, Doğan Bey'e dönüp anlamlı bir bakış atmıştı.

"Otursanıza. Yağmur, nasılsın?"

"Teşekkür ederim, siz nasılsınız?" Heyecandan sesim çattallı çıkmıştı ve bu durum Özgür'ün dikkatinden kaçmamıştı. Elimi sıkı sıkı tutup yanıma oturması babasını kızdırmış olmalıydı. Aniden, "Özgür korkma, ben adam yemiyorum henüz!" diye çıkmış ve oğluna ters ters bakmıştı... Öylesine tetikte ve savunma halindeydi ki babasının bu çıkışı pek de yersiz sayılmazdı.

"Yok baba, ben sadece Yağmur'un üzülmelerini istemiyorum."

"Yağmur'un üzülmelerini ben de istemiyorum, Özgür."

"Doğan Bey, ben aranızda sorun olmayı hiç istemiyorum, ama..."

"Biliyorum, ilk duyduğumda verdiğim tepki sertti. Ama bunu kabullendim. Çok düşündüm. Oğlumu hiç böyle kararlı ve âşık görmemiştim. Özgür'ün senden çok önce, uzun süreli bir ilişkisi olmuştu Pınar'la. Mükemmel bir kızdı ancak heparalarında bir şeyler eksik gelirdi bana. O eksiklik, Özgür'ün ona duyamadığı aşktı. Ve sonunda da biten bir ilişki... Fakat şimdi baktığımda ikinizin de gözlerinde etrafı bile tutuşturacak kadar kuvvetli bir aşk görüyorum. Ne yaparsam yapayım, siz zaten birbirinizden vazgeçmeyeceksiniz. O zaman bana da bunu kabullenmek düşer. Sakın yanlış anlama Yağmur, sen mükemmel bir kızsın. Gelinim olarak senin niteliklerinde birini oğlumun yanında görmeyi ben de çok isterim. Benim derdim geçmişleyleydi. Ama biliyorum ki geçmiş uğruna hiçbirinizi mutsuz etmeye hakkım yok. Özellikle de seni. Mutluluklar dilerim çocuklar."

"Doğan, teşekkür ederim çocuklarımı üzmediğin için."

"Baba, beni nasıl rahatlatıldığını bilemezsin."

"Teşekkür ederim."

"Fakat senin elinden bir kahve içmek isterim, Yağmur."

Gülümsemiştim. Kalkıp mutfığa gittim ve Filiz Hanım'ın yardımıyla kahveyi pişirdim. Kahveleri ikram ettikten sonra oturdum. Doğan Bey kahveden bir yudum aldı ve "Seval Hanım, kızın Yağmur'u oğlum Özgür'e istiyorum," dedi. Öylece kaldım, herkes gibi. Seval Hanım toparlandı, elleriyle saçlarını okşadı. Sonra Özgür'e bakarak gülümsedi. "Yağmur'umu, yani kızımı, oğlum Özgür'e veriyorum," dedi. Gözleri dolu dolu olmasının yanı sıra mutlu görünüyordu. Özgürle kalkıp ellerini öptük. Sonra da derin bir nefes alıp bıraktık.

Öğlen saatleriydi. Dün akşamdan beri yakama yapışan boğaz ağrısı biraz daha artmıştı. Bahçede Doğan Bey'in çiçeklerini inceliyordum. Özgür yan evdeki arkadaşını görünce bahçelerine geçmiş, henüz gelmemişti. Doğan Bey endişeyle yüzüme baktığında, "Kızım sen iyi misin? Yanakların al al oldu. Gel bakayım buraya, ateşin var senin," dedi.

"Üşütmüşüm biraz. Bademciklerim..." Özgür o sırada bahçeye geri gelmişti.

"Yalnız bıraktım seni, kızmadın, değil mi?"

"Baksana kızın haline, kızacak hali mi var? Yağmur, git kızım annenden ilaç al. Hah işte, Seval de geldi neyse ki."

Özgür yanağıma elini koymuş, sonra da kafasını sallamıştı.

"Seval Anne... İlaç var mıdır? Ağrı kesici gibi..."

Bu çok sıradan bir soruydu. Ama o ikinci kelime, herkesi dondurmuştu. Çok zorlanmıştım. Ama madem yeni bir sayfa açıyordu hayatımda ve madem, Özgür ona anne diyordu, o zaman bu açılan yeni sayfanın bembeyaz olması için ben de bir şeyler yapmalıydım. Bu yaptığım şey Seval Anne'nin hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına, Özgür'ün duygulanarak gözlerime bakmasına ve Doğan Bey'in gözlerinde beliren o tatlı parıltıya sebep olmuştu.

O gün orada kalmıştık. Kendimi onlara artık daha bir yakın hissediyordum. Zaten oradaki odam da gayet rahattı. Tabii bir de Özgür'ün gece birkaç kez odama girme teşebbüsü olmasaydı, her şey daha iyi olacaktı.

Ertesi gün eve döndüğümüzde, Özgür ayrı evlerde kalmalıyız diye tutturmuştu. Onu kendi evine gitmeye ikna edene kadar canım çıkmıştı. Çalışmalıyım ve biliyordum ki Özgür evdeyken bu imkânsızdı.

Yağmur

23 Nisan...

Ve beklenen gün... Malatya'dan üç gün önce döndük. Deli gibi eğlenmiştik orada. Kına gecesi ve oradaki akrabalar için bir köy düğünü yapılmıştı. Öyle doğal ve güzeldi ki her şey... Barış gerçekten de sözünü tutmuş, her şeyi yetiştirmişti düğün için. Barış'ın oralarda öylesine dağıtmış halini gören, bir köy çocuğu sanırdı. Bahçe nasıl da kalabalıktı. Yemekler pişiyor, davullar zurnalar... Üstüne bir de halamlar da düğün için gelince, sevinçten çıldıracaktım. Bana sürpriz yapmışlar, gelmeyeceğiz deyip gelmişlerdi. Özgür onları orada el üstünde tutmuştu. Annemle aramın düzelmeye başlamasına hem halamlar hem de amcam çok seviniyordu. Çünkü Özgür'ü çok seviyorlardı.

Suna ne çok ağlamıştı köyden ayrılırken. Gerçi ailesi İstanbul'a nikâh için gelmişti ama ne olursa olsun, evlendikten sonra eski çocukluk günleri daha bir geride kalıyordu sanki.

Şimdi tüm güzelliğiyle karşımda duran Suna'dan gözlerimi alamıyordum. Siyah saçları bukle bukle yüzüne dökülürken, benim de gözlerimden sıra sıra yaşlar süzülüyordu. Canım arkadaşım, kardeşim...

İstanbul'daki kutlama için sadece bir nikâh ve ardından kokteyl istemişlerdi. Sonra da balayına çıkacaklardı. Özgür, birkaç gündür son derece huysuz ve agresifti. Onunla az ilgileniyormuşum, yokmuş gibi davranıyormuşum cinsinden bir sürü şey söyleyerek, surat yapıp duruyordu. Ama koşuşturmaktan

hiç vaktim olmamıştı ki! Son 20 gündür hep Suna'nın evi, eşyası, düğünü derken, zaman kavramı da anlamsızlaşmıştı ister istemez...

Dün akşam telefon açtığımda tartışmıştık. Daha doğrusu Özgür kendi kendine tartışmıştı.

"Yağmur! Tükendim artık!"

"Özgür, az kaldı canım. Biraz daha dayan. Suna'nın evini boşalttık biliyorsun, bende kalıyor. Şimdi onu nasıl yalnız bırakayım? Hem son gecesi bekâr olarak."

"Bugün tam 15 gün oldu. Çok özledim. Seni istiyorum artık."

"Bak ben de çok özledim... Ama..."

"Ama! Ama! Ama! Yeter artık Yağmur! Tamam ya, ne yaparsan yap!"

Özgür

Dün onu çok özlüyor olmanın verdiği kızgınlıkla, telefonu suratına kapatmıştım. Oysa birkaç kilometre uzağımdaydı. Seni, kokusu, bakışları... Onu istiyordum yanımda! Onsuz nasıl yaşamışım ben? İlk birlikte olduğumuz günün ardından bir ay geçmişti. Ama o sadece üç gün benimle kalmıştı. Ayrı ayrı evlerde kalmak istemiyordum. Yağmurla baş başa kalmaya, şefkatine, aşkına ihtiyacım vardı. Neyse ki bugün nikâh işi son bulacak ve kurtulacaktık.

Barış var ya, seni boğmak istiyorum, tutturdun bir 23 Nisan. Helal olsun sana! Hepimizin canına okudun!

Yağmur

Suna'yla kuaförden çıktıktan sonra, bizi Barış almış ve nikâh salonuna geçmiştik. Özgür Bey salonda beni görünce kuru bir selam vermiş, sonra da başını çevirmişti. Aklı sıra tavır yapıyordu beyefendi! Tek bir güzel sözü bırakın, yüzüme bakmıyordu. Üstelik bugün beni hiç aramamıştı bile.

Nikâh masasında şahitlik yapmak için yerlerimizi almıştık. Duyulan, "Evet," seslerinin ardından imzalar atılmış, kokteylden sonra da onları balayı için uğurlamıştık. Nikâha Seval Aneler de gelmişti. Çıkarken, "Kızım, şu nazar boncuğunu tak koluna. Öyle güzelsin ki kem gözlerden çok korkuyorum," demişti. Doğan Bey de "Evet Yağmur, peri kızları gibisin," diyerek onaylamıştı karısını.

"Teşekkür ederim."

Özgür yüzüme ısrarla bakmıyor, kendi kendine tavır yapmaya devam ediyordu. Aklınca suratıma bakmayarak beni cezalandırıyordu.

"Anne, bende kalın bugün. Gitmeyin o kadar yolu." Bak bak! Güya şimdi de o yalnız kalmak istemiyordu benimle! Seval Anne bir bana, bir de Özgür'e baktıktan sonra kararsız bir ifadeyle kocasına dönmüştü.

"Ne dersin, Doğan Bey?"

"Aslında güzel olur. Hem bugün Boğaz'a da iner, nefis bir yemek yeriz. Olur mu Yağmur?"

"Onun işleri vardır, baba. Malum, neredeyse 15 gündür çalışmıyor." Yine yüzüme bakmadan, benim adıma konuşuyordu. Tepem atmaya başlamıştı artık.

"Evet, Özgür haklı. Ama teklifiniz için çok teşekkür ederim. Başka sefere inşallah."

Doğan Bey ve Seval Anne birbirine anlamsızca bakıyordu. Vale arabayı getirdiğinde onlar arabaya geçmiş, Özgür elinde anahtarla yüzüme bakmadan, "Bin, seni evine bırakayım," demişti.

"Gerek yok, taksiyle giderim."

"Komik olma! Bu elbiseyle mi?"

"Bu elbiseyle!"

Arkadan gelen taksiye atladığım gibi eve gelmiştim. Neler oluyordu Özgür'e?! Kan beynime sıçramıştı, sinirden çatlayabilirdim. Üstümdekileri hemen çıkarıp kendimi duşa attım. Sıcak su biraz sakinleştirmişti vücudumu. Kanepeye uzandığımda bir ay önce içime gelip yerleşen kaybetme korkusu yeniden ortaya

çıkmiş, boğulacak gibi hissetmeme sebep olmuştu. Taş kesilmiştim sanki. *Niye böyle yapıyorsun Özgür, niye?*

Özgür

Annemler şaşkın bir şekilde bana bakıyorlardı. İçimde deli bir poyraz esiyor ve her şeyi birbirine katıyordu.

"Oğlum, neler oluyor size?"

"O kıza öyle davranamazsın, Özgür!"

Koltukta oturmuş, ellerimin arasına hapsettiğim başımı ovuşturuyordum. Böyle olmak, gerçekten altüst ediyordu beni. Ama son on beş gündür ne zaman arasam, hep bir bahanesi vardı. Herkesten sonra gelmek; bu beni düşündürüyordu işte.

Daralıyordum ve ev üstüme üstüme gelmeye başlamıştı. Niye böyle yapıyordum? Günlerdir yalvarıyordum ona bir iki saat için. Geçştirilmek, sabrımı taşırılmıştı artık. Onu hayatımın başköşesine koymuşken, Yağmur'un aynı şeyi bana yapmaması canımı sıkıyordu.

Tabii ki Suna'ya yardım edecektik. Suna benim kardeşim gibi. Ama bazen, aynı odadayken bile gözlerime bakmıyordu. Ah Yağmur, emin misin sen sevginden? Yoksa kalbindeki sevgi boşluğunu, bir süreliğine ben mi doldurdum? Öyle garip bir zamana geldi ki ilişkimiz... Annenin kim olduğunu öğrendin, babanın ailesini buldun. Yoksa bu karambolde tutunduğun dal mı oldum sadece?

Derin derin bunları düşünüp, kafamda tartarken, annemin ve babamın tuhaf tuhaf yüzüme baktığını gördüm. Morallim bozuk diye canları sıkılıyordu. Peki, Yağmur ne yapıyordu acaba şu anda?

"Oğlum, bu kadar kendini yiyeceğine, arasana Yağmur'u. Ne var yani? Suna kardeşi gibi onun. Tabii ki koşturacaktı."

"Gelmişsin 33 yaşına. Halen çocukluk yapıyorsun. Bak, onu da üzdün boş yere."

"Neyse, ben uyumak istiyorum. Size iyi geceler."

Ayağa kalkmış odama doğru ilerlerken, annemin, "Ben Yağmur'u arayacağım," dediğini duydum ve döndüm.

"Anne, lütfen!"

"Bak, o benim kızım! Ne halde olduğunu merak ediyorum."

Yağmur

Telefon çalınca heyecanlanmış, Özgür arıyordur diye düşünmüştüm. Ama ekrana baktığımda yanıldığımı anladım. Yüzümdeki yaşları sildikten sonra, Seval Anne'ye cevap verdim.

"Yağmur, kızım."

"Efendim."

Sesim durgundu ve kelimeler boğazıma düğümlenmişti. Tek kelime etsem, hıçkırıklara boğulacaktım. Ama tutamadım kendimi. İçimden gelenleri söyledim.

"Neden? Neden şu anda yanımda değilsin? Bilmiyor musun ne kadar yalnızım, mutsuzum yine?"

Ağlayarak kapatmışım telefonu. Koltuğa çöktüğümde boğazıma düğümlenen hıçkırıkların hepsini dışarıya dökmüştüm. Mutlu olmak benim de hakkımdı... Neden hep bir yanımda eksik olmak zorundaydı? *Bıktım!*

Özgür

Annem, Yağmur'la konuştuktan sonra paniklemişti. Elleri titriyordu.

"Anne, iyi misin? Sana kötü bir şey mi söyledi yoksa?"

"Hayır, sadece çok üzgün... Ağlıyordu. Doğan, ben bu gece Yağmur'la kalmak istiyorum. Beni ona bırakır mısın lütfen?"

"Tamam, ama sakın ol. Bak kalbin..."

"İyiyim. Götür beni, Doğan."

"Baba. Tamam. Sen otur, ben bırakıp gelirim."

Annem arabada sessizce ağlıyordu. Elimi yüzüne götürüp gözyaşlarını sildim ve sarıldım. Üzülmesine dayanamıyordum. Arabanın kapısını açtı ama inerken duraksadı ve bana döndü.

"Onu üzme, Özgür. Hem sen de üzülüyorsun, haline bir bak."

Annem apartman kapısından içeri girdiğinde kafamı kaldırıp Yağmur'un camına baktım. Işığı yanıyordu. *Çıkıp gönlünü alsam, ne kendimi üzsem ne de onu,* diye düşündüm. Ama yapamadım. Gurur gelip başköşeye oturuyor ve doğru bildiğimi unutturuyordu. Kontağı çevirip oradan uzaklaştım, hâlbuki aklım halen oradaydı.

On Dördüncü Bölüm

Yağmur

Zil çaldığında kalkıp dürbünden bakarak kapıyı açtım. Seval Anne gözünde kurumamış yaşlarla karşımdaydı. Bakıştık. O bakışlarla biz birbirimize çok şeyler anlatmıştık.

İçeri girip kollarını açtı, ağlayarak sarıldım. Annem yılların acısını çıkarırcasına sarıldı, ben sığındım. İkimiz de ağlıyorduk çünkü canımız yanıyordu... Sonra kafamı kaldırıp onun gözyaşlarını sildim. Aklıma kalp rahatsızlığı gelmişti. Kanepeye oturup bir bardak su vererek, gülümsedim. İyi ki gelmişti.

Benim bugün sadece anneme ihtiyacım vardı... Bir gecelik de olsa bana aitti ya, bu yeterdi. Bu gece hayatımın dönüm noktalarından biriydi. Yaşadıklarını annemin ağzından dinliyordum. İçlendi, ağladı. Ama her ne varsa da anlattı... Sabaha yeni bir sayfayla uyanacaktım. Geçmiş, kırgınlıkları, acıları geride bırakarak... Gariptir ama Özgür'le aramızda geçenlerden hiç konuşmadık. Paylaştığımız şeyler sadece bir daha konuşmak istemediğimiz geçmişten ibaretti.

Özgür

Sabahın erken saatlerinde uyandım. Zaten ne zaman uyuduğumu bile bilmiyordum. Babam ilaçlarını almalıydı, o yüzden kahvaltı hazırladım. Elimde bir bardak çayla denize bakan camın önüne oturdum. Yağmur... Yağmur... Yağmur... Annemle ne yaptılar acaba? Umarım onu üzecek laflar etmemiştir... Dayanamayıp telefonla annemin cebini aradım.

"Oğlum."

"Anneciğim, günaydın, iyi misin?"

"İyiyim. Yağmur'la kahvaltı yapıyorduk."

"Öyle mi? Ben de babama hazırladım ama uyanmadı henüz."

"On dakika sonra ayakta olur, merak etme."

"Kaçta gelirsin? Seni almaya gelmemi ister misin?"

"Yok canım. Kahvaltıdan sonra Yağmur'la gelip Doğan Bey'i alacağız. Sonra o bizi eve götürecek. Bilgisayarını, çalışma CD'lerini de aldık, bu hafta bizde kalacak. Hem orası sessiz olduğundan daha rahat çalışır. Sıkılırsa da çıkar biraz bahçeye, ağaçları, kuşları seyreder."

"İyi, kendi bilir!"

"Özgür!"

"Tamam anne, kapatıyorum. Görüşürüz."

Demek ki gece ikisi için de iyi geçmişti. Buna gerçekten sevinmiştim. Ama Yağmur'un benim gönlümü almak yerine, yine başkalarıyla olmayı tercih etmesine de kızmışım. Geçmiş düşündüğümde, Pınar geldi aklıma. O hep yanımda olmak için bahaneler bulurdu. Âşıktı bana ve bunu fazlasıyla da gösterirdi. Peki, sen Yağmur? Peki ya sen, niye böyle yapıyorsun?

Bir süre sonra zil çaldığında annem kapıdaydı. Çantasını ve gözlüğünü almak için yukarıya çıktı. Yağmur ise dışarıda onları bekliyordu.

"Anneciğim, hoş geldin. Bir şey içmek ister misin?"

"Yağmur aşağıda bekliyor, oğlum. Çantaları alıp gidelim."

"Yukarı gelmek istemedi mi?" Annem yüzüme ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben gel demedim oğlum, gideceğiz diye."

"Boş ver anne ya."

"Seval, gerçekten aklım almıyor bu oğlunun yaptıklarına. Yedi kendini bütün gece ama inat işte. Özgür, alsana oğlum şu kızın gönlünü."

"Ötekinin de ondan farkı yok, Doğan. Durup durup gözleri doluyor ama o burnu dimdik havada. Kendileri bilir, acı çekmek hoşlarına gidiyorsa..."

"Tabii! Çok acı çektiği için hanımefendi yukarı bile gelmek istemiyor anne!"

"Hadi, inelim artık Seval, ne halleri varsa görsünler. Evleneceklermiş! Bu halle giderseniz..."

"Sizi geçireyim, ben de biraz sahile ineceğim."

"Oğlum, sen de gel bizimle. Niye uzatıyorsun bu durumu?"

"Yok, baba. Baksana, beni görmek istese yukarı çıkardı."

Babamlarla birlikte bahçeye inmiştim. Yağmur, kollarını birbirine dolayıp arabaya yaslanmış, bizimkileri bekliyordu. Bizi görünce küçük adımlarla yaklaştı. Babam uzanıp onu yanaklarından öpünce gülümsedi. İnatla yüzüne bakıyor, gözlerini yakalamaya çalışıyordum ama nafile! Suratıma bakmıyordu. Aklınca intikam mı alıyordu benden? Sinirim hepten tepeme çıkmıştı. Onlar arabaya binerken, ben de kendi arabama binip gazı kökledim.

Yağmur

Yine kızmıştı bana, biliyorum. Arabayla gidişinden belliydi. Ama ben o hareketleri gerçekten hiç hak etmiyordum. Bu hafta annemlerle kalmam hepimize iyi gelecekti. Hem birbirimizi iyice tanımış olacak, hem de sessizce çalışacaktım. Özgür de biraz kendi kendine kalıp kafasını toplar, sakinleşirdi belki.

Ancak buraya geleli üç gün olmasına rağmen, Özgür yersiz ve anlamsız inadını sürdürmekte kararlıydı. Bir kere bile aramamıştı beni. Umursamamaya çalışıp zor da olsa kendimi işe vermiştim. Aksi halde feci dağıtacaktım.

Annem ve Doğan Bey bana o kadar iyi davranıyorlardı ki, onların sayesinde kafam dağılıyordu. Ama ne yaparsam yapayım, Özgür... Onun boşluğu kabul edilebilir gibi değildi. Çok, hem de çok özlemiştim... Ona deli gibi âşıktım ve canım yanıyordu.

İşin tuhafı, bana küstü ama Sunalarla neredeyse her gün konuşuyordu. Balayında huzursuz olmasın diye söylemedim küs olduğumuzu Suna'ya. Bugün Doğan Bey şirkete, Özgür'ün yanına gitti. Döndüğünde oldukça canı sıkındı. Çok merak etmeme rağmen, Özgür'ün nasıl olduğunu sormaya utanmışım. Ama o halimden anlamış olacak ki, "Seninki çalışanların canına okuyor. Sinirini zavallı insanlardan çıkarıyor, despot bir patron-
dan farksız! Görmek istemezsin!" demişti.

"Çalışmaya başladı mı gözü hiçbir şey görmez zaten. Şimdi sinirliken de..."

"Sinirli mi? Barut, barut! Yağmur, kızım, inatlaşmayın daha fazla."

"İnatlaşan ben değilim, o! Üç gündür buradayım, bir telefon bile açmadı."

Annem ortamı yumuşatmak istiyordu.

"Sen ara, kızım."

Beni teşvik etmeye çalışıyordu ama yapamazdım. Haksız olsaydım arardım, şu anda değil!

"Hayır, aramayacağım. O başlattı dargınlığı, o bitirsin."

"Kızım, ikiniz de inat, nereye kadar böyle?"

Özgür

Bugün, özlemin canıma tak ettiği yerdeydim artık. Meleğim, burnumda tütüyordu ve dayanma gücümün sınır çizgi-sindeydim. Burnumdan soluyor, nefes almakta zorlanıyordum. Muhtemelen soluğu akşama yanında alacaktım. En azından yüzünü görmeliydim.

Bu düşüncelerle boğuşurken, odamın kapısı çalmıştı. Şirket çalışanlarından biri diye düşünerek, "Girin," demiştim ama yanılmışım. Pinar, karşımda duruyordu. Birkaç saniye şaşkınca baktıktan sonra, kıvrık saçları ve yüzünde buruk bir tebessümle bana doğru gelen Pinar'a kollarımı açtım. Yılarımızı paylaştığımız, arkadaşım, dostum, bir zamanlar sevgilim... Yüzümde

gülümsemeyle sarıldım Pınar'a. Doğru ya, Türkiye'ye dönecekti bu aralar.

O hep iyilikle anımsadığım biriydi. Şimdi yanımda olması beni sevindirmekten öte gidemezdi.

"Özgür, çok özledim seni."

"Canım, ne zaman geldin sen?"

"İki gün oldu, seni de görmek istedim. Eski yere gittim, taşındığını söylediler. Adresi alıp geldim. Bir hafta sonra dönüyorum yine."

"İyi yaptın. Çok güzel görünüyorsun."

Pınar'la bir süre sohbet etmiştik. Ama gözü parmağımdaki yüzüğe takıldığında suratındaki gülümseme donmuş, gözlerimiz hüznle buluşmuştu.

"Ne zaman?"

Bunu sorduğunda kekelemişti Pınar. Belki de bilmesi onun için daha iyiydi. Hayatına başkalarını alabilirdi böylece.

"Nişanlandım. Yaklaşık bir ay önce."

"Tebrik ederim," dediğinde gözlerine ötelemeye çalıştığı yaşlar dolmuştu. Ama ben yabancısı değildim ki... Onu ben-den daha iyi kim tanıyabilirdi?

"Pınar, lütfen yapma böyle."

"Âşık mı oldun, Özgür?"

Bu sorduğu sorunun cevabı onu epey incitecekti biliyorum ancak yalan söylemek de çok manasız olurdu. Başımı salladım.

"Çok âşık oldum, Pınar."

"O zaman beni daha iyi anlıyorsundur şimdi. Ben sensizliği çok zor yendim Özgür. Ama zaman her şeyi çözüyor işte. Adı ne? Nasıl biri?"

"Adı Yağmur. Keçinin teki işte. Ahın tuttu galiba. Bildiğin, süründürüyor beni."

"Güzel mi?"

O an gözlerim Yağmur'un masamdaki fotoğrafına gitti. Fotoğrafı ona doğru çevirdim. Eline aldı, gülümsedi.

"Fazlasıyla güzelmiş."

"Güzeldir."

"Özgür, annenleri de görmek isterim. Bizi unuttu demesinler."

"Olur, istediğin zaman. Aslında ben birazdan gideceğim, gelmek istersen..."

"Olur, gelirim. Çok sevinirim hatta."

Yola çıkmadan, annemi arayıp haber vererek yemeğe bizi de beklemelerini rica etmiştim. Daha önce Yağmur'a Pınar'dan bahsetmiştim. Gerçi şimdi dargınlığımızın da tam üstüne gelmişti ama yapacak bir şey yoktu.

"Yağmur; Özgür aradı, eski bir arkadaşıyla yemeğe geleceklermiş. Anlatmıştır sana belki Pınar'ı."

"Öyle mi? Demek Pınar! İyi! Ya ben eve gitsem?"

"Kızım... Niye bu kaçış?"

"Arkadaşı da geliyormuş, biz de böyle dargın. Hem de eski kız arkadaşı! İnanamıyorum ona!"

"Kıskandın mı yoksa? Onlar artık normal arkadaş, Yağmur. Hadi, lütfen üzme beni, yanımda olmanı istiyorum. Hem o eşek, seni görmek için nasıl kıvranıyor; tahmin edersin. Bence git, bir güzel hazırlan şimdi canım."

"Beyefendiye bak sen, beni arayıp sormuyor. Ama eski kız arkadaşıyla buraya yemeğe geliyor!"

"Hadi... Yapma lütfen. Git hazırlan."

Yağmur

Kıskanmıştım Özgür'ü, hem de çok! Onun tenine dokunmuş, nefesi yüzünde gezmiş başka bir kadın, benden daha yakındı ona. Elim sürekli saçlarımın arasında geziniyor, odayı arşınlayıp duruyordum. Daha önce Pınar'ın, anne ve babasını çok sevdiğini söylemişti. Belki de durumu abartıyordum. Kız sadece onları görmeye geliyordur. Hem Özgür benim burada olduğumu bile bile getirdiğine göre, kötü şeyler düşünmekle hata mı ediyordum?

Kendimi ne kadar teskin etmeye çalışsam da başarılı olmuyor, hazmedemiyordum bunu. Kalkıp dolabı karıştırdım.

Suna'nın annemle beraber benim için aldığı elbiselere göz gezdirdim. Spor giyinmeliydim, abartıya da hiç gerek yoktu. Tıpkı birazcık şıklığın kimseye zararı olmayacağı gibi... Güzel bir elbiseyi gözüme kestirip giyindim, saçlarımı toplayarak, biraz makyaj yaptım. Aynadaki görüntümden memnun sayılırdım, artık aşağı kata inme vakti gelmişti.

"Bebeğim benim, nasıl da güzelsin."

Annem yüzümü avuçlarının içine alıp öptü, sonra da sarıldı. Doğan Amca da gazetesini sehpanın üzerine bırakarak gülümsedi.

"Seval, kendi nazarın degecek kıza."

"Yardım edilecek bir şey var mı?"

"Yok, kızım. Hah! Kapı çalıyor, geldiler."

Annem kapıyı açtığında, açık tenli, sarı kıvrıkcık saçlı, çok sempatik bir kız içeri girmiş ve onlara sarılmıştı. Allah'ım! Bütün damarlarıma sirayet etmiş olan kıskançlığı engellemekte epey güçlük çekiyordum... Ben soğuk bir insan beklerken, işte bu beni korkutmuştu. Kız çok güzeldi ve gözlerinden iyilik akıyordu. Üstelik bana doğru geliyordu.

"Merhaba, hoş geldiniz. Ben, Yağmur."

"Hoş bulduk, ben de Pınar."

Gözlerime sıcacık bakan bu kız, içime telaşlar salmıştı. Buna rağmen yüzüne bakarken gülümsüyordum... *Ya içim?* Kafamda binbir türlü düşünce dönüp dururken annemlerle konuşan Özgür'ü izlemeye başlamıştım, öyle özlemiştim ki onu...

Onlarla selamlaşma faslı bittiğinde, gözleri gözlerime değmişti. Ben çekmedim bakışlarımı ama o çekti. Oysaki ben...

Özgür

Yağmur beni seyrederken bakışmıştık. Sonra neden yaptığımı bilmeden gözlerimi çektim aniden. Aklımca ona ceza mı veriyordum? En büyük cezayı kendime verdiğimi bilmezmiş gibi... Demin kaçırdığım renk renk gözlerin ta içine bakmayı

deli gibi istemezmiş gibi... Usulen yanına yaklaşıp, yanağından öptüğümde buz gibiydi.

"Merhaba, Yağmur."

Yağmur

İki yabancı gibi böylesi soğuk selamlaşmak... Hem de ikimiz... Yanağa bırakılan soğuk bir öpücük. Yine aynı soğukluk-taki sestten basit bir *merhaba*... Bilerek yapıyordu, beni üz-mek için. Gayet de başarılıydı, çok üzölmüş-tüm! Gözlerime bakmı-yordu, çünkü baksa böyle soğuk davranamayacaktı. Ben bun-ları düşünürken Pınar'ın üzerimdeki bakışlarını fark etmemiş-tim. Beni inceliyordu.

Bir an etrafıma ve yanımdaki bu insanlara baktım. Kendimi bu evde çok yabancı hissetmiş-tim. Eskilerden bahsediyor, ma-ziyi anıyorlardı. Olduğum yerde donup kalmış-tım. Ne işim vardı benim burada? İşte o an annemin belime sarılan sıcak eli, beni kendime getirmiş-ti. Yanı başımda, gözlerime bakıyordu.

"Sensiz nasıl yaşamışım ben?"

Bunu fısıldar gibi gözlerinden gözlerime şefkat, sevgi yükle-yerek öyle içten söylemiş-ti ki... Şu an bana bu cümleden daha iyi gelecek, içimi ısıtacak başka hiçbir şey olamazmış gibi gü-lümsedim. Diğer elini saçlarıma götürüp, usulca okşamış-tı yü-zümü. Annemi tanıdıkça, ne kadar eksik yaşadığımı daha iyi anlıyordum. Yüzümü astığım an, bana destek olma ihtiyacı du-yuyordu. Benim bu desteğe çok ihtiyacım olduğunu hisse-de-rek ve tüm samimiyetiyle.

Beni biraz rahatlamış görünce, Pınar'a doğru dönmüş-tü.

"Pınarcığım, özlemiş-tik seni."

"Ben de sizi özledim Seval Teyzeciğim. Özgür, 'Ben gidiyo-rum, gelmek ister misin?' diye sorunca, peşine takıldım."

Demek zaten gelecektin. Geliş sebebin soğuk davranarak beni üz-mek miydi?

"İyi yapmışsın kızım. Hadi, oturalım masaya. Yağmur'la birlikte uzun bir yürüyüş yaptık, acıktırdı bizi biraz hareket etmek." Doğan Bey'in davetiyle masaya yönelmiştik.

"Yağmur'a yemek ye demesek yiyeceği yok zaten. İyice zayıfladı."

Annem şikâyet ederken, Özgür'ün beni baştan ayağa süzdüğünü fark ettim. Ama devamı gelmedi o bakışların. Dönüp Pınar'a gülümsemeyi tercih etti.

Masaya geçtiğimizde Özgür tam karşıma, Pınar da onun yanına oturmuştu. Yaklaşıyorlar mıydı böyle yan yana? Neler düşünüyordum ben?! İyiden iyiye bozulmaya başlamıştı psikolojim.

Annem Doğan Bey'in karşısında, masanın baş tarafında oturuyordu. Derin bir nefes alıp bıraktım. Doğan Bey masanın üzerinde olan elimi alıp tuttu.

"Yağmur, aslında sen buraya yanımıza taşınısan. Hem daha rahat çalışırsın, hem de çok alıştık sana bu üç günde kızım."

"Sık sık geleceğimden emin olabilirsiniz. Yaz geliyor, buralar daha cazip."

"Yazları burada durmazdınız siz? Vazgeçtiniz galiba Datça sevdanızdan."

Ben bilmiyordum Datça'ya gittiklerini, burada kalırlar sanmıştım. Pınar'ın onlar hakkında bildikleri yanında, benim bildiklerim solda sıfır kalıyordu. Annem gözlerimin içine bakarak, "Bu sene gider miyiz bilmiyorum Pınarcığım. Yağmur'u yalnız bırakmayı istemiyoruz pek," dedi.

"Bu sene düğün falan derken, zor gerçekten de gitmemiz."

Kafasını tabağından kaldırmayan Özgür, Doğan Bey'in sözüyle anında yüzüme bakmıştı. Söyleyeceğim herhangi bir şeyi bekliyordu. Bense cevap vermek yerine, Pınar'ı seyretmeye devam ettim. Öyle cıvıl cıvıldı ki! Onun gibi hayat dolu bir kızıdan sonra, niye benim problemlili ruh halimle, sorunlarımla uğraşacaktı ki Özgür?

Ellerim titremeye başlamıştı, kendimi kötü hissediyordum. Özgür ellerime bakmış, yüzüne yerleşen endişeyi sesine de

yansıtarak, "Yağmur, iyi misin?" diye sormuştu. Aklına yeni gelmiş olmalıydı, nasıl olduğum.

"İyiyim, tansiyonum düştü sanıyorum. Birazdan geçer."

"Şekerli bir su içsen."

Pınar'dan gelen bu teklifi kibarca reddetmiştim.

"Yok, gerçekten iyiyim. Önemli bir şey değil."

"Meyve suyunu iç hiç olmazsa, iyi gelir."

Annem tedirgindi. Bardağımyı elime tutuşturmuş, saçlarımı okşuyordu yine.

"Peki."

"Çok narinsin Yağmur. Çok da güzel. Özgür'ün neden sana âşık olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Gözlerin, hem hüznün hem de iyilik dolu..."

"Teşekkür ederim. O sizin iyiliğiniz."

Bu kıza sinirlenemiyor olmam, damarlarımda kol gezen kıskançlığı engellemiyordu. Özgür'le konuşmaları, bakışmaları öylesine samimiydi ki masada oturmak için kendimi zorluyordum.

Yemeğin ardından çay içiyorduk. Bir ara mutfağa, Filiz'in yanına gitmiştim. Nefes alamıyor, o koca salonda bile boğulduğumu hissediyordum.

Özgür

Annem Yağmur'un yemek yemediğini söyleyince onu süzdüm. Zayıflamıştı gerçekten de. Zaten ince olan beli, kırılacak bir bibloyu andırıyordu. Ancak bakışlarında bir rahatsızlık vardı. Pınar'ın gelişinden mi, yoksa aramızdaki mesafeden mi bilememiştim.

Yemek masasında otururken bir ara Yağmur kalkıp mutfağa gitmişti, ben de fırsattan istifade annemle tatlı bir atışmaya girmiştim.

"Anne, kızını gördün beni unuttun sen."

"Olur mu öyle şey! Sen benim canımsın. Ama onun için biriktirdiğim hasret öyle büyük ki!"

"Karışma annene, acısını çıkarsın yılların. Hep benim yüzümden ayrı kaldı Yağmur'dan."

"Nasıl yani? Yağmur yıllar önce... Kızınız mı yani?"

"Evet canım, kızı. Benim şirketteki programların yazılımı Yağmur'a ait. Biz tanıştıktan birkaç ay sonra ortaya çıktı, Yağmur'un kim olduğu."

"Ne garip."

"Öyle."

Yağmur

İçeri geri gittiğimde, Pınar ayaklanmış ve yine yüzüne o içten gülümsemeyi takınmıştı.

"Neyse, ben kalkayım artık, geç oldu."

Ama evdekiler ona mani olmak için dil döküyordu.

"Kızım kalsaydın, gece gece nereye gideceksin? Hem buralar تنها oluyor geceleri, biliyorsun."

"Olur mu hiç! Kal kızım, sabah kahvaltıdan sonra gidersiniz."

"Anne, Filiz misafir odasını hazırlasın. Hiçbir yere gitmiyorsun Pınar, sabah beraber gideriz."

"Ama rahatsızlık vermeyeyim."

"Saçmalama, ne rahatsızlığı!"

Özgür'ün gözlerine bakıp kalmıştım. Hayal kırıklığı hissediyordum. Ona gösterdiği yakınlığın onda birini bana göstermemişti bu akşam.

"Ben çalışmak için izninizi istesem ayıp olur mu? Yarın şirkete gitmem lazım, taslaklar için hazırlık yapmalıyım."

"Programcıların genel olarak gece saatlerinde çalıştıklarını duymuştum. Demek doğruymuş."

"Evet, doğru. Geceleri sessizlik iyi geliyor. Çok memnun oldum tanıştığınıza, sabah görüşürüz."

"Ben de, iyi geceler."

Özgür

Yağmur gitmişti, ardından öylece bakıyordum. Ne yapmam gerektiği konusunda kararsızdım. Bir biblo gibi incecik ve zarifti. Bir o kadar da kırılgan. Sanki dünyaya onu sevmek için gelmiştim. Ama o, bunun farkında bile değildi.

Babam odasına çıkmış, annem de Pınar'ın yatacağı misafir odasıyla ilgileniyordu.

"Özgür, siz dargın mısınız?"

Pınar'ın bu sorusuna ne yanıt vereceğimi bilememiştim.

"Biraz kızgınım ona, sanırım o da bana."

"Uzatma, git gönlünü al. Ona nasıl baktığını gördüm. Unutma, insan her zaman aşkı bulacak kadar şanslı olmayabiliyor. Hele de senin gibi zor biriye."

"Neden ben onun gönlünü alıyorum her seferinde? Bir kez de o gelmeli."

"Aşkta hesaplara yer olmamalı Özgür!"

"Hadi git, yat artık Pınar. Yorgun olmalısın."

"Dediklerimi unutma, iyi geceler."

Herkes uyumuş, bense halen bahçedeydim. Pınar'ın sözü geliyordu sürekli aklıma. *Aşkta hesaplara yer olmamalı!* İlişkimiz boyunca bu kurala uymuştu kendi adına. Altan alan genelde Pınar olurdu. Ama Yağmur öyle değildi, suskunlaşıp kendi içine kapanıyordu. Onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum, sevmekten başka.

Yukarı çıktım ve Yağmur'un odasının önünde durdum. Tıkır tıkır klavye sesleri geliyordu. Girmekle girmemek arasında gidip gelirken, elim havada öylece kalmıştım. Nerdeyse beş dakikadır kapısındaayım.

Kararsızdım. *Bir kez de ilk adım senden gelsin be Yağmur! Bu küçük dargınlığımda bile gönlümü almak yerine, kaçıp buralara geldin. Görüyorum ki aramızdaki bu dargınlık annemle yakınlaşmanızı sağladı... Ama yine de benimle kalıp, benimle ilgilenmeni tercih ederdim. Hem de böylesine burnumda tüterken... Bu akşam Pınar'ı getirdiğim için kızdın hatta kırıldın, farkındayım. Of Yağmur, of... Ne*

olacaksa olsun artık deyip kapıyı açmış ve sorgusuzca içeriye girmiştim. Öyle güzeldi ki soluğum kesiliyordu. Şaşkın bakışlarına aldırmadan kapıyı içeriden kilitlemiştim.

Yağmur

Yarın şirkete götürmem gerekenleri hazırlamıştım. Tam bilgisayarı kapatırken, kapımın önünde ayak sesi duydum. Biliyordum, bu Özgür'dü... Bir süre sonra sesler kesilince odasına geçtiğini düşündüm. Tam karşıdaki oda onundu. Üzerime dolaptan aldığım geceliği giymiş, usulca saçlarımı tarıyordum. Odamın camını açıp biraz hava almak istedim. Dışarıda hafif bir lodos vardı. Artık mayıs ayına yaklaşmıştık. Ancak hava yine de serin sayılırdı. Bu sene uzun ve soğuk bir kış olmuştu. Ve ben, o soğuk kış aylarına girmeden hemen önce tanımıştım Özgür'ü.

Topu kafama yediğim ve hırsımı alamayıp da o topla neredeyse kafasını kırdığım zamanlar... Şimdi ne kadar da eskide kalmış gibi geliyordu bana. O an sinirden boğabileceğim adama, böyle deli divane âşık olacağımı nereden bilebilirdim? Bu akşam Pınar'ı buraya getirmesi beni feci kırmıştı. Ama asıl sorun, onun yanında gözlerime bir kez bile sevgiyle bakmamasıydı. Benim kırılmamı hiç umursamadan, onu kırmamaya, meinnun etmeye çalışmasıydı.

Odamın kapısı birden açılınca, korkuyla küçük bir çığlık atmıştım. Ancak gelenin Özgür olduğunu fark ettiğimde kaşlarım istemsizce çatıldı. Kapım çalınacak kadar bile önemsenmiyordum. Orada öylece durmuş beni izliyordu. Bu kadarı yeterdi artık! Onun kaprislerini çekecek sabrım kalmadığı gibi canıma okuyup, üstüne bir de kapıyı kilitleyemezdi.

"Çık dışarı!"

"Çıkmıyorum!"

"Kapıyı çalmadan içeri giremezsin!" Özgür sinirle gülümserken sırtını kapıya yaslamıştı.

"İstediğim yere girerim!"

"Tabii sen istediğın her şeyi yapma hakkına sahiptin, öyle değil mi?"

"Aynen öyle!"

"Eğer otuz saniye içinde dışarı çıkmazsan, çığlığım la bütün evi ayağa kaldırırım, haberin olsun."

"Tamam, bence mahsuru yok. Çıkıyorum. İstersen herkesi dök buraya."

"Ya sen ne utanmaz bir adamsın! Çık diyorum... Tutmuş eski sevgilisiyle yemeğe gelmiş, onu uyumaya gönderince de soluğu benim yanımda almış! Ne sanıyorsun sen beni? Gurursuz? Onursuz biri mi? Aynı şeyi ben sana yapsaydım?"

"Saçmalamay ı kes Yağmur!" Bana doğru yanaşıp kolumu sık mıştı.

"Çık dışarıya Özgür! Hemen!" Kolumu çekmiş, gözlerinin içine dimdik inatla bakıyordum.

"Sen halen benim sevgimden kuşku mu duyuyorsun? Pınar artık eski bir dost benim için tamam mı?"

"Aynı zamanda eski sevgili. Hem de bütün ilklerini seninle yaşamış bir sevgili. Sana aşkla bakan birisini nasıl getirirsin buraya? Ne hissedeceğimi düşünmeden? Bütün gece o mutlu olsun diye kıvranıp durdun. Ama benim yüzüme dahi bakmadın! Günlerdir konuşmuyorsun benimle. Şimdi gece olduğunda ansızın odama girme hakkını nasıl kendinde bulabiliyorsun? Sana kim verdi bu hakkı?"

"Peki sen? Sen ne yaptın, seni aramadığım günlerde? İlk işin kaçıp buraya gelmek oldu. Sonra da kabuğuna çekilip, o çok kıymetli inadinın altına gizlendin, değil mi? Beni aramayı düşünüyor muydun hiç Yağmur? Söylesene!"

"Ben mi ne yaptım? Hiçbir şey... Hiçbir şey yapmadım Özgür! Ben sadece seni çok sevdim! Ama sen... Sen bunu hak etmiyormuşsun..."

Özgür

Yağmur'un gözlerinden yaşlar akıtarak söylediği son cümle, gelip tam da kalbimin orta yerine saplanmıştı. Sevgisini hak etmiyormuşum. Gözlerine hayal kırıklığıyla baktım ve derin bir soluk aldım. Kapıyı usulca açıp, dışarı çıktım. Odama geçtiğimde boğuluyor, hatta ölüyordum. Günlerdir olduğu gibi... *Demek sevgine layık değilim Yağmur?*

Sabahı sabah ettikten sonra, duş alıp üstümü değiştirdim. Saat sekizi gösteriyordu. Aşağıya indim. Pınar, annem ve babam uyanmış, gazetelere bakıyorlardı. Yağmur ortalarda olmadığına göre belli ki uyanmamıştı.

"Günaydın."

"Günaydın oğlum."

"Kahvaltı hazır. Yağmur uyanamadı sanıyorum."

Annem bunu söylerken, merdivenlerden inen Yağmur'u görmemişti.

"Günaydın."

Pınar gülümseyerek, "Günaydın Yağmur," dediğinde, annem Yağmur'u şöyle bir süzüp, "Yağmur, yüzün şişmiş kızım. Ağladın mı yoksa?" diye sordu.

"Yok, geç yattım. Uykumu alamadım, ondandır."

"Hadi, masaya geçelim, sıcak çay herkesi kendine getirecektir."

İkimiz de gergindik. Masaya oturmuştuk fakat ne ben ne de Yağmur bir şey yiyebiliyor, elimizdeki çay fincanıyla oynayıp duruyorduk. Sonunda dayanamayıp kalkan o olmuştu.

"Ben çıksam iyi olacak. Saat onda bir toplantımız var. Sabah trafiği, ancak yetişirim. Pınar, tanıştığımıza memnun oldum. Görüşürüz."

"Ben de, Yağmurcuğum. Hoşça kal."

"Kızım, akşama geleceksin, değil mi?"

"Gelecek tabii Seval. Söz verdi, bu hafta bizimle."

"Tamam. Görüşürüz."

Yağmur

Özgür susmuş, tek kelime konuşmuyordu benimle. Dün ettiğim laflar ona ağır gelmiş belli ki... Bana da onun havalı halleri ağır geliyordu artık, hep kendi ruh halini düşünmesinden cidden bıktım. Annem beni kapıda uğurlarken öpüp, arabama binişimi seyretti. El sallarken "Dikkatli git," diye tembihledi. Beyefendi ise yine yüzüme bile bakmıyordu. Demek ki Pınar'la birlikte gidecekti. Kafam allak bullaktı. Arabaya bindiğimde, sürekli ikisinin yan yana görüntüleri vardı beynimde. Yol bomboştu, ağaçların arasında ilerleyen bu yolu kaçla gidiyordum hiç bilmiyordum. Tek fark ettiğim şey basmaya çalıştığım fren pedalıydı...

Bazen bir masaldır her şey... Sadece dinlediğin...

Özgür

Yağmur daha arabasına biner binmez, kalbime bir sıkıntı gelip çöreklenmişti. Pınar'dan özür dileyerek Yağmur'un peşinden çıktım. Arabaya ilk gazı verdiğinde anlamıştım nasıl gideceğini. Delirmiş olmalıydı. Altındaki arabanın o hıza gücü yeter miydi hiç? Yüreğim ağzıma gelmişti neredeyse. *Yağmur ne yapıyorsun sen?!* Ah, araba sağa sola savruluyordu. Kahretsin! Ama o son görüntü... Ömür boyu beynimden silemeyeceğim, o görüntü!

Dünya mı durmuştu yoksa kalbim mi? Şoka girmiş gibi boş boş baktım birkaç saniye. Gözümün önündeydi Yağmur! Korkuyordum. *Ne yaptın sen?!*

İlk şoku atlatınca aniden fırladım arabadan. Koşuyordum. Her şey 50 metre önümde olmuştu. Yağmur karşı yoldan gelen kamyonu çarpmıştı. Nefes nefese oraya vardığımda, arabanın etrafındaki insanları savurdum, çığlık çığlığa bağırıyordum. *Yağmur! Yağmur!*

Arabanın sağ tarafı kamyonun altındaydı ama şoför koltuğunun bulunduğu sol taraf dışarıdaydı. Hemen önümdeki arabanın kapısını açmaya çalışan adamı kolundan çekip ittiğimde

gördüğüm sahne! Allah'ım! Elimi kapı koluna götürdüğümde hem kapıyı açmaya çalışıyor, hem de korkudan ölüyordum. Son kuvvet açtığımda...

Canım... Kıyamadığım... Bu küçücük kalbime dünyanın bütün hançerleri nasıl sığar?! Hepsinin yönünü niye bana çevirdin? Paramparçayım, korkuyorum. Elim direksiyonu kan revan içinde bırakan başına giderken, o yumuşacık saçların değdi tenime. Parmaklarım şah damarını hangi cesaretle kontrol etsin?! Yağmur, ne yaptın sen bize?!

Başını yavaşça kaldırdığımda o bembeyaz yüzüne süzülen al kanını göreceğime, ölseydim. Ölseydim de seni böyle görmeseydim. Arkadan, "Beyefendi, siz durun lütfen. Ambulans çağırdık, geliyor," diye bağırıyorlardı. Ben nasıl dururum? Yüreğim nasıl durur? Gözlerimden süzülen yaşlarla, ellerim titreyerek, parmaklarımı şah damarının üstüne koydum. Hıçkırmak iyi gelir mi ki artık bana? Bütün bunlar bir kâbus olmalı!

O acı siren sesi... Ve nihayet ambulans doktorları tam arkamdaydı.

On Beşinci Bölüm

"Barış, kalk!"

"Ne oldu aşkım? İyi misin Suna?"

"Barış, çok kötüydü. Rüyamda Yağmur... Beyazlar içinde, arkasına bakmadan gidiyordu... Sesleniyordum ama beni duymuyordu."

"Canım, adı üstünde, rüya işte..."

"Dün konuştuğumda hiç keyfi yoktu, bir şey mi oldu acaba?"

"Kuruntu yapıyorsun ama maden rahat değilsin, al telefonu ara hadi."

"Defalarca çaldı, açmıyor."

"Uyuyordur."

"Uyuyor mudur? Barış, Özgür'ü ara, o kalkmıştır. Aksi halde bana rahat yok."

"Özgür! Özgür ne oldu?"

"Suna! Kalk, toparlan. Dönüyoruz hemen!"

"Kahretsin Barış. Hazır değilim. Kötü hiçbir şey söyleme!"

"Dilan Hala."

"Suna kızım... Kızım ne oldu, niye ağlıyorsun? Suna söyle, Yağmur iyi mi?"

"Hala, Yağmur! Hala, İstanbul'a gelin!"

Konuşamazdım. Daha fazla bir şey konuşamazdım. Annemleri, Dilan Halaları aradıktan sonra tek kelime konuşacak halim yoktu. Ben şu an sadece ağlamalıydım. Kollarım bile kalkmıyordu. Uçağa binmek için bekliyorduk. Barış olmasa, iki adım atmaya takatim yoktu. Gözümün önünde sadece Yağmur'un bana masumca sığınırcasına bakan gözleri vardı... Yağmur... Canım. Söz vermiştin bana, hani

bir daha hız yapmayacaktın? Dikkat edecektin... Hani sen sözlerini hep tutardın?

"İzninizle ben çıkayım artık."

"Pınar, kızım, yine gel."

"Kendine iyi bak, Pıncığım."

"Teşekkür ederim her şey için."

Pınar çıktıktan beş dakika sonra...

"Baba! Baba! Ben mahvoldum!"

"Özgür, sen neler diyorsun? Dur, kendine gel. Annene **bunu** nasıl söyleyeceğim ben?"

"Neyi? Doğan Bey söylesene... Özgür'e bir şey mi oldu yoksa?"

"Seval, sakın ol. Anlatacağım bak..."

"Gözlerin niye dolu dolu? Ama sen ağlamazsın ki hiç Doğan? Özgür ya da Yağmur, kime ne oldu söylesene!"

"Yağmur. Kaza yapmış."

"Yavrum!"

"Seval! Seval! Filiz, kolonya getir!"

Özgür

Hastaneler bu kadar soğuk muydu? Yoksa bugün mü böyleydi? Çok üşüyordum...

Bunlar bir kâbus olsaydı keşke. Uyandığımda hepsi bitmiş olsa, üşümeseydim.

Bu sabahı başa alabilmek mümkün olsaydı... Uyandığımda koşarak odana gelip, kahveyi sarıya, sarıyı yeşile çalan o gözlerine bakar, sımsıkı sarardım seni Yağmur.

"Özgür."

"Anne."

"Yıllar sonra bulmuşken, o sıcacık gözlerine bakmışken, o güzel ağzından, *anne* kelimesini duymuşken, olmaz. Bilseydim bırakır mıydım onu hiç? Bugün dördüncü gün, halen uyanmadı."

Koridorlar uzun ve soğuk... Beklerken, daha bir karanlık. Bu kadar kalabalığın içinde, tek ses yok. Gözyaşı, hüznün ve edilen dualar. Kendimde değildim ki... Barış'ın omzumdaki eliyle irkildim. İçmem için su uzatmıştı. Suna'nın hali hal değildi, durup durup ağlıyordu. Tıpkı annem ve Dilan Hala gibi... Kuzenleri camın önünde, sessizce dua ediyorlardı.

Benimse akıtacak tek damla gözyaşım kalmamıştı. Tükendim. Lavaboda yüzümü yıkarken aynada gördüğüm suret bana mı aitti?

"Özgür hadi kalk, bir lokma bir şey ye. Bak, canlı cenaze gibi oldun artık."

"O öyleyken ben yaşayabilir miyim sanıyorsun? Nefes alabilir miyim?"

"Oğlum, kahroluyorum lütfen."

"Ben doktoruyla bir daha konuşacağım baba. Dayanılır gibi değil bu bekleyiş. Kafayı yemek üzereyim artık."

"Benim kınalı kuzum. Bahtı karalım. Yüreği temizim, uyan artık."

"Dilan, dayanamıyorum. Ben bu acıya dayanamayacağım."

"Uyanacak benim kuzum, Seval. Açacak o bahar gibi rengârenk gözlerini."

"Doktor Bey. Lütfen yanına girmeme izin verin, beş dakika."

Suna yalvarır gibi sesle doktoru ikna etmişti.

"Peki, ama sadece beş dakika."

Suna

Yağmur'un odasına girdiğimde, oda üstüme çöküyordu sanki. Yaklaştıkça sararan benzi, kolundaki serum hortumları, kapalı gözlerinin altındaki morluklar... *Allah'ım onu bana başıyla ne olur. Kimse yokken ben vardım. O benim kardeşim. Biz bir yürek olduk onunla...*

Ellerini tuttum, o kibar narin ellerini... Sararmıştı ama sıcacıktı elleri.

"Yağmur. Meleğim. Sesini duymadığım bu dört beş gün var ya, bana çok uzun geldi. Sanki kimsesiz kaldım sen yokken. Beni nasıl üzersin bu denli? Asla düşünemezdim. İnsan dert ortağını yalnız bırakır mı hiç? Hani yaşlanıp da altın kızlar gibi dolaşacaktık caddeleri? Biliyor musun? Senin bu arkadaşın çok yalancı aslında. Hani Malatya'dayken sana demiştim ya Barış'la birlikte olmadık diye, yalandı. Senin kadar yürekli değildim... Utandım, söyleyemedim sana. Ama bu sana söylediğim tek yalandı, bak yemin ederim. O yüzden erkenden evlenmek istedik... Daha doğrusu, hamile olduğum için. Ama sana döner dönmez söyleyecektim Yağmur, gerçekten bak. Çok utandığım içindi gizlemem... Yoksa... Yağmur, ne olursun uyan. Bizim büyütecek bir bebeğimiz olacak. Teyzesi olmadan nasıl büyür o küçücük şey? Onu da mı düşünmüyorsun? Sensiz ben ne yaparım? Kızdığım da kime sataşacağım? Ne olursun uyan, ha bir de sana bir daha meleğim demeyeceğim. Bu son. Çünkü sen heveslenip melek olmaya kalkıyorsun, beni korkutuyorsun Yağmur. Lütfen. Lütfen, dayanamıyorum bu yaptıklarına..."

Yanaklarımdan süzülen yaşlar Yağmur'un eline düşmüştü... İşte o an parmağını oynattı. Şaşkındım, yüzüne baktım. Gözlelerinden bir damla yanaklarına süzülüyordu. Hemen ayağa kalktım, gülümsedim. Özgür camdan bizi seyrediyordu, görmüştü. Koşarak doktora gittiğine emindim.

"Yağmur, beni duyacağını biliyordum. Beni bırakma sakın! Sakın!"

Doktor, "Bu çok güzel bir gelişme. Size tepki veriyor," dedi.

"Bu bir umut, değil mi?"

"Tabii ki, hem de çok büyük bir umut."

Özgür bu cümleden sonra kendini koltuğa atmış, hıçkırarak ağlıyordu. Barış için Özgür'ü öyle görmek zordu. Elleri Özgür'ün sırtındaydı ve derin bir nefes alıp vermişti. Eğildim, Özgür'ün ellerini avuçlarıma içine aldım. Gözlerime baktı ve sıkıca sarıldı bana.

"Suna... Gececek, değil mi? Bunların hepsi geçecek?"

"Elbette ki geçecek. Ona bırakıp gidemeyeceği bir şey teklif ettim."

"Ne?"

"Teyzelik. Biliyorum, direnecek."

Yağmur

Nerede olduğumu bilmiyorum. Bulutların üstündeyim sanki. Her yer mavi beyaz... Herkes aşağıda mutsuz görünüyor. Ama ben bu bulutun üstünden onları seyretmeyi seviyorum. İnme-yeceğim bir daha aşağılara... Oralarda herkes üzgün... Arkamdan yakışıklı bir adam bana sesleniyordu. Özcan amcama çok benziyordu ama yaklaştıkça o olmadığını anlamıştım.

"Neden geldin? Çok erken."

"Erken mi? Ne için?"

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Fotoğraflarını görmüştüm, babamsın sen. Ama sen ölmüş-tün."

"Hadi kızım, dön artık. Senin için çok erken henüz."

"Sen buradasın ama."

"Ben seni buradan da izleyeceğim. Hem bak, çok istiyor-lar seni orada."

"Evet, haklısın, gitmeliyim. Suna beni çağırıyor, çok da ağ-lıyor. Gözyaşlarını silmeliyim."

"Git kızım. Henüz zamanı değil."

Özgür

Camın önünde, Yağmur'u izliyordum yine. Diğerlerini eve göndermiştim çünkü herkes bitap düşmüştü artık. Sürekli dua ediyordum, onsuz kalmamak için. Onsuz olmaz, yapamazdım. O gün gönlünü alsaydım, öyle kırgın göndermeseydim! Hepsi benim yüzümden olmuştu.

İşte yine ellerini oynatıyordu.

"Doktor!"

Yağmur

Amcam geldiğinden beri kendimi daha da bir güvende hissediyordum nedense. Gözlerine baktığımda aldığım enerji içimi rahatlatıyordu. Halam, amcam, eniştem ve ben yemek yiyorduk. Kapı çalınca, saate baktım. Özgür'ün işten çıkış saatleriydi. Ve muhtemelen de gelen o olmalıydı.

"Ben açarım," dediğimde eniştem itiraz etti.

"Otur kızım, daha yeni iyileştin, ben bakarım."

"İyileştim artık. Beni bu kadar şımartırsanız peşinizden size gelirim, haberiniz olsun."

"Keşke... Evlenene kadar bizde kalsan ne iyi olur."

Halam dününden razıydı buna ve kabul eder miyim diye merakla yüzüme bakıyordu. Amcam kapıyı göstererek, "Kapıdaki vatandaş ağaç oldu. Hadi, madem iyileştin, kalk, aç bakalım kapıyı," dediğinde gülümsedim.

Özgür

Günlerdir gelip gidiyordum ve her seferinde benden kaçan bir Yağmur ile karşılaşıyordum. Kapıyı başkaları açıyor, halimi hatırlımı başkaları soruyordu. O ise sürekli kaçıyordu. Belki de haklıydı. Eşek kafalının tekiydim. Ama onu görmeden de yapamıyordum. Yüzüme bakmasa bile onu görüyordum ya, şimdilik bu bile yeterdi...

Elimi kapının pervazına, başımı da elimin üstüne dayadım. Çok yorgundum. Şirkette işler oldukça yoğundu. Bir de üstüne moral bozukluğu... Kriz sebebiyle kapanan bir sürü firmanın yurtdışı müşterisi bize gelmişti ama hiç tadım yoktu. Biliyorum onunla konuşmamız lazımdı ama buna en azından şimdilik cesaret edemiyordum. Söyleyecekleri beni korkutuyordu. Kaçtığı bakışlarından anlıyordum, çok kırgın ve kızgındı.

Düşün Özgür, düşün! diye kendime telkinde bulunurken kapı açılmıştı. O kazadan sonra, kapıyı ilk defa açmıştı Yağmur. Bakışlarında kilitli kalmıştım! *Ah, benim güzelim, bakmasan artık böyle dargın... Ne çok pişmanım, ne çok kahroldum, bilmiyor musun?*

Yutkundum. O bana baktı kaldı, ben de ona. Kafamı yana eğdim hafifçe, "Yapma böyle," dediğimde ne kadar üzgün olduğumun farkındaydı ama hiç sesini çıkarmadı. Bakışları değişmiş, öfkelenmişti. Hafifçe kenara çekilip, eliyle içeri geçmemi işaret etti. Onunla böyle olmak, beynimi, kalbimi hatta ruhumu delip geçiyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Eğilip bana ait terlikleri aldım. Giyinirken yüzüne baktım. Sessizdi.

"Hoş geldin."

Sesi sakindi, soğuktu. Belli ki benden çok uzaklardaydı. İçime feci bir sıkıntı dolmuştu. Bir şeyler, çok kötü bir şeyler gelip, boğazımı tıkamıştı sanki. Korkuyor, çok korkuyordum.

"Yağmur..." dedim yalvarırcasına fakat hiç de halime acıyacak gibi durmuyordu.

"Aç mısın?" Usulen sorulmuş bir soruydu bu. Umurunda olmadığımin farkındaydım.

"Yok, teşekkür ederim." İçeri girmiştik ama ev üstüme çöküyordu sanki.

"Afiyet olsun."

Hepsi beni güler yüzle karşılamıştı; o hariç.

"Gel Özgür, ben tabak getireyim sana." Halası olanca içtenliği ve misafirperverliğiyle beni masaya oturtmaya çalışıyordu ama tek lokma yiyecek halde değildim.

"Yok, teşekkür ederim. Ben tokum."

"Çok ayıp. Tok bile olsan tadına bakarsın. Hem bak, sen çok zayıfladın bu aralar. Gören de senin hasta olduğunu sanacak."

"Yağmur'a çok iyi baktınız, size ne kadar teşekkür etsem az... Ona bir şey olsaydı... Ben..." Özcan Amca kolumu tutarak durdurmuştu beni.

"O nasıl söz? Ona hiç bir şey olmadı bak, halasına nazlanıp duruyor. Yavaş yavaş çalışmaya bile başladı bugün."

"Yağmur! Bunun için çok erken değil mi?"

"Doktoruma sordum. Kendimi yormadan olabilir dedi. Gerçi..."

"Gerçi?"

"Amca, ben seninle Paris'e gelebilir miyim? Yani biraz seninle kalsam, problem olur mu?"

Kafamdan aşağıya kaynar sular dökülüyordu sanki. Elimdeki çatal büyük bir gürültüyle yere düşmüş, daraldıkça daralmıştı. *Neler söylüyorsun Yağmur? Bu gidiş de neyin nesi? Kahretsin!*

Masadaki herkes şaşkındı ve daha çok bana bakıyorlardı. Dilan Hala, önce Yağmur'a kızgın bir bakış atıp, sonra da endişeyle bana döndü.

"Özgür, iyi misin?" *İyi miyim? Değilim, kesinlikle değilim.*

"Yağmur, bu konuyu önce Özgür'le konuşsaydın keşke... Siz nişanlısınız. Kararlarınızı beraber vermeniz gerekmez mi canım?"

"İstemiyor musun gelmemi?"

"Saçmalama, tabii ki istiyorum. Hatta bu aralar, yanımda olman beni çok rahatlatacak, emin ol... Ama Özgür?"

"Özgür çok anlayışlı, modern görüşlü birisidir amca. Onun için sorun olmaz."

Bu kız neler söylüyordu? Sözlerinden Pınar'la görüştüğümü, hatta onu annemlere getirdiğimi kastettiği gayet net anlaşılıyordu. Öyle bir ima vardı ki anlamamak için aptal olmak gerekirdi zaten. Misilleme mi yapıyordu bana? Bu, saçmalıktı! Hele de ben onu kaybetmekten bu kadar korkuyorken!

"Özgür, sen ne diyorsun bu duruma?"

Yağmur'un yüzüne bakıyordum. O da bana bakıyordu, hem de dimdik...

"Ben gitmesini istemiyorum. Hele de şimdi, henüz iyileşmişken... Yani siz çalışırken, o evde yalnız kalacak ve bu durum beni endişelendiriyor açıkçası."

"Ben iyiyim artık. Biraz kafamı toplamalıyım. Ölümünden döndüm. Ve bir süre hiçbir şey düşünmeden, çalışmadan yaşamak istiyorum."

Çok kararlıydı. Ne desem fark etmeyecekti biliyorum. Kafasına koymuştu, gidecekti.

"Madem istediğin bu..."

Gözlerine baktım, yıkılıyordum galiba. O taparcasına sevdiğim gözlerdeki soğukluk, yabancı bakışlar... Bitmeyecek miydi bu uzaklık?

"Evet. İstedğim kesinlikle bu. Gelebilir miyim amca?"

"Tamam, o zaman beraber gideriz. Hem evlenmeden önce, bekârlığın tadını çıkarırsın biraz, değil mi Yağmur?"

"Ben kalksam ayıp olur mu? Bugün çok yorgunum, biraz dinlensem iyi gelecek."

Halası beni geçirmek için kapıya doğru peşimden geliyordu. Dönüp tekrar Yağmur'a baktım ve yutkundum.

"Ben yarın biletini hallederim Yağmur, sen bavulunu hazırla istersen."

Yağmur'un evinin bana bu kadar sıkıntı verdiği başka bir gün hatırlamıyordum. Kendimi sokağa nasıl attığımı da bilmiyordum. Gitmekten bahsediyordu, bahsetmekle kalmıyor, gidiyordu...

Bu bir kâbus olmalıydı ve ben biraz sonra uyanacaktım. Yeter artık! Yağmur'u bu kadar özlemişken, alıp kollarıma sımsıkı sarmak isterken, o kilometrelerce uzaklıktan bahsediyordu.

Eve gitsem, annemle babam vardı. Yağmur'a yakın olmak için bir süredir bende kalıyorlardı. Nereye gidecektim? Ne yapacaktım? Sığamıyordum hiçbir yere.

O sırada telefonum çalınca cebimden çıkardım, ekranda 'Suna' yazıyordu. Tabii ya, onunla konuşsam belki rahatlardım.

"Suna, neredesin?"

"Evdeyim, asıl sen neredesin?"

"Size gelsem biraz?"

"Tamam, hadi gel. Ben de seni çağırmak için aramıştım zaten."

Bu kızla aramızda bir telepati olduğu kesindi. Bir de kalıp Yağmur'a Suna ile daha çok ilgilendiği için kızmıştım günlerce. Barış'ın evi bana yakın sayılırdı, dolayısıyla artık Suna da yakınlarımızdaydı.

"Özgür, hoş geldin."

"Canım benim. Gel gel, yüzün asık senin yine."

"Of Suna! Haberin yokmuş gibi konuşma."

"Haberimin olması gereken ne vardı ki?"

"Hayırdır Özgür?"

"Yağmur, amcasıyla Fransa'da kalmak istiyormuş bir süre. Hatta birlikte yola çıkacaklar."

"Ne?!"

"Manyak mı bu kız? Ben bu haldeyken, en çok ona ihtiyacım varken!"

Suna yine sinirlenmiş, bulamadığı telefonunu etrafta arayarak söyleniyordu.

"Suna, biraz sakin ol. Ben size rahatlamak için geldim."

"Şu verdiğin haberle rahatlamam ya da seni rahatlatmam mümkün mü, Özgür?! Yeter artık! Ben hamileyim, beni bu kadar germeye ne hakkınız var?!"

"Eyvah, eyvah... Gel Özgür, otur şöyle kardeşim. Bu kız yine manyağa bağladı."

Hiç gülesim yoktu. Bunlar karı koca gerçekten çok âlemli.

"Sahi, şu hamilelik denilen şey kadınları bir tuhaf yapıyor, değil mi?"

"Otur ve seyret, kendin karar ver."

"Buldum işte... Çalışıyor. Deme bana Sunacığım falan, deme... Sunacığımış! Duy da inanma! Hanımefendi Fransa'ya gidiyormuş, kararlar alınmış ama ben bunu Özgür'den öğreniyorum. Garibim de boynunu bükmüş bana teselli bulmaya gelmiş! Ayol, bana kim teselli versin? Hamileyim. Burada kimsem yok. Ve tek güvendiğim insan beni bu halimle bırakıp Fransa'ya gidiyormuş!"

"Matora bağlamış gibi bağıyor bu kız, Barış. Bir şey olmasın, hamile sonuçta..."

"Ne yapayım Özgür, laf dinlediği mi var?"

"Sus Yağmur, sus! Zaten günlerdir kahrettin beni. İyileştin mi, iyileşiyor musun, diye hastane köşelerinde düşüncelere dalmışken, günlerce uyku girmede gözlerime. Tam atlattık dedim

her şeyi, şimdi de bunu çıkardın. Hadi oradan, duyan da be-beği düşündüğün var sanacak!"

İşte bu laftan sonra Suna telefonu Yağmur'un yüzüne kapatmış, deliler gibi odanın içinde dönmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp kollarından tuttum ve gözlerine bakarak, "Suna, lütfen canım. Hadi gel, otur, seninle konuşmaya ihtiyacım var. Canım çok yanıyor," dedim.

"Yansın! Yansın canın. Ben mi dedim sana, git eski sevgilini getir, Yağmur'un gözüne sok, diye. Sende hiç kafa yok mu? Hem trip yap, günlerce konuşma kızla, hem de üstüne Pınar'ı annelere kalmaya götür. Delirtecek bunlar beni! Barış, ben gidip yatak odasında uzanacağım biraz."

"Tamam aşkım. Hadi, biraz sakinleş artık. Seni seviyorum, biliyorsun, değil mi?"

Onlar öyle göz göze gelmişken, Suna'nın biraz rahatladığını gördüm. Hormonlar bu kadar değiştirebilir miydi insanı? Ama yine de çok tatlıydı. O bebek gibi yüzü, hamileliğin de etkisiyle daha bir güzelleşmişti. Suna gidince Barış iki kadeh bir şey alıp yanıma gelmişti.

Telefonum çalıyordu ve arayan Yağmur'du. Telefona öylece bakıp kalmıştım. Onun beni aramasını bile özlemiştim. Ayağa kalkarak, cama doğru ilerledim. Barış, Suna'nın yanına gideceğini el hareketleriyle anlatmıştı bana.

"Yağmur?"

"Ya niye Suna'ya benden önce söylüyorsun?!" Ses tonu azarlar gibiydi. Ama buna bile razıydım.

"Yağmur, ona da söylemediğini nereden bilebilirdim? Hem de böylesine önemli bir kararı... Uzaklaşmak genelde konuşulacak verilen bir karardır."

"Yanılıyorsun. Bazen sadece kendin için karar vermek gerekebilir. Bunu kimseyle konuşmak zorunda değilim. Bu hayata bir kere geldiğime göre, ben de istediğim gibi yaşama hakkına sahibim. Öyle değil mi?"

"Öyle Yağmur, öyle... Söyleyeceğim şeylerin seni ikna etmeyeceğini biliyorum. Ama yine de hissettiklerimi bilmelisin."

Seni çok özledim bebeğim, çok seviyorum. Yaptığım tüm eşeklikler için özür dilerim. Bana ceza vermek istiyorsan eğer, vazgeç. Kaza yaptığın ana şahit olduğum yetmiyormuş gibi üstüne bir de arabadaki kanlara karışmış halini görmek benim için cezaların en büyüğüydü... Hele yoğun bakım servisinde geçirdiğin o birkaç gün... Yeterince acı çektim ben Yağmur. Affet artık, ne olur. Günlerdir ruh gibiyim, görmüyor musun halimi?"

"Sen gördün mü peki benim halimi?! Gereksiz yere yaptığın ters davranışlar, eski sevgilinle sizi yan yana görmek... Tüm bunlar canımı nasıl yaktı, biliyor musun? Pınar'ın aşkla bakan gözlerini, senin memnuniyetle karşıladığını gördüm. Benim yüzüme dahi bakmadın Özgür! Bütün bunları düşünürken neredeyse ölüme gidiyordum. Şimdi, Fransa'ya gideceğim. Ve kafamı toplayacağım."

"Tamam, Yağmur. Tamam, git. Ama çok kalma, olur mu?"

On Altınca Bölüm

Yağmur

1 hafta sonra...

Fransa'daydım. Amcamın şık ve modern döşenmiş güzel dairesinde, Adeline ile oturuyorduk. Dün gelmiştik. Adeline, amcamın beş yıldır birlikte olduğu kadındı. Kızıl saçları, burunun üstündeki şirin çilleri ve onlarla uyumlu bal rengi gözleriyle sıcacıktı. Hem de amcama deliler gibi âşıktı. Üstelik çok da düşünceli biriydi... Rahatsız olmamam için tek kelime Fransızca konuşmuyordu evde. Söylediklerini anlayabileyim diye İngilizce konuşmayı tercih ediyor, tek tük Türkçe kelimeler kullanıyordu. Tam olarak konuşamasa da amcam ve buralardaki Türk arkadaşları sayesinde Türkçeyi iyi anlıyordu. İlk başta, tanımadığım biriyle aynı evde kalmaktan daha çok onların düzenini bozmaktan korkmuştum ama yanılmışım. El üstünde tutuyorlardı beni. Üstüne bir de durmadan, "İyi ki geldin, seni çok merak ediyordum," deyip duruyordu Adeline.

Amcam, canım benim. *Daha tam iyileşemedin*, diye söylenip, Adeline ile birlikte adeta üstüme titriyordu. İçimde bir heyecan vardı, bütün Paris'i gezmek istiyordum...

"Olmaz Yağmur! Henüz çok erken!"

"Çok iyiyim, gerçekten bak."

"Yağmur! Doktorunla konuşmuş Özcan, kesinlikle olmaz. Israr etme!" Adeline de amcama eşlik ediyordu İngilizcesiyle.

"Ama..."

"Söz veriyorum, iyileştiğin zaman Özcan'ı işe gönderip, seninle bütün Paris sokaklarını karış karış gezeceğiz."

"Ama sizin halamdan bir farkınız kalmadı ki..."

"Söylenme, buna kan bağı diyorlar. Hem senin de Özgür ve Suna'yı nasıl yüzüstü bırakıp buraya geldiğini biliyoruz, değil mi canım?"

"Evet. Suna çok kızdı."

"Özgür de..."

"Özgür çok iyi bir insan, Yağmur..."

"Sen onu görmüştün, değil mi Adeline?"

"Evet. Paris'e geldiğinde Özcan'ı aramıştı ve beraber yemek yemiştik. Cana yakın biri ve kesinlikle sana çok âşık. Tabii bulmuş senin gibi güzel kızı... Ben aslında Suna'yı çok merak ediyorum."

"İstanbul'a bana kalmaya geldiğinde tanışırsın. O dünya iyisidir."

"Tabii, mutlaka geleceğim, Yağmur. Ama önce sen buranın tadını çıkarmalısın."

"Şimdi dinlenme zamanı. Hadi artık odana."

Amcamın benim için hazırladığı odadaki yatağa usulca uzandım. Bu yorgunlukla bir de gezmeye kalkıyordum! Telefonu elime aldım. Dün annemle Suna'yı arayıp, vardığımızı haber vermiş, Özgür toplantıda olacağından ona mesaj atmıştım. Telefonumun şarjı bitmişti, farkında bile değildim. Üstelik şarj aletim de İstanbul'da kalmıştı. Neyse ki amcam bugün çıkıp yenisini almıştı. Telefonu açtığımda, Özgür'ün beni defalarca aradığını gördüm. Suna, annem, halam, Barış, herkes aramış. Gülümsemiştim, çünkü beni merak etmeleri hoşuma gitmişti. İlk önce Özgür'ü aradım. Telefonu çalıyordu.

"Yağmur."

"Özgür."

"Telefonun neden kapalı Yağmur, şimdi de sesini mi yasaklıyorsun bana?"

"Şarj aletini yanıma almayı unutmuşum."

"Anladım. Nasıl, Paris'i beğendin mi? Kafanı toplayabiliyor musun? Ne de olsa benden uzaklaşınca her şey yoluna gidiyordu senin için, değil mi?"

"Çok halsizim. Uyumak istiyorum."

Telefonu kapatmıştım. Gözlerimden yastığa süzülen yaşlarla baş başaydım. Kızgındı bana. Ama ben gerçekten de yalnız kalmak istiyordum bir süre. Kendimi iyi hissetmiyordum ve hiçbir şeyle mücadele edecek gücüm yoktu. Ruhum biraz dinlendiğinde, yine kalkacaktım ayağa. O eski, çalışkan ve dimdik Yağmur olacaktım. Şimdi gücüm yoktu. Son aylarda yaşadıklarım, beni farkında olmadan çok yormuştu. Önce Özgür'e âşık olduğumu kabullendim, sonra annemin varlığını... Suna'nın düğünü, sonra nişanım ve sonra ölümden kıl payı kurtulmam... Sadece uyumalıydım, toparlanmak adına. Kimseyle inatlaşmıyordum. Suna'ya bunları anlattığımda beni anlamıştı ama Özgür ne yazık ki anlamıyordu.

Özgür

Günlerden cumartesiydi ve evdeydim. Sabahtan beri defalarca Yağmur'u aramama rağmen telefonu hep kapalıydı. Sinirden delirmiştim resmen. Biraz önce aradığındaysa, içimdekileri biraz kusmuştum ona, tabii ki dinlememiş ve telefonu kapatmıştı. Geride onu fena halde özlemiş, kabına sığamayan bir deli bırakarak... Aramızdaki mesafenin uçuruma dönüşmesinden korkuyordum. Benden gün be gün uzaklaşıyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Hırçınlaşmaya başlamıştım artık, kendimi tutamıyordum. Onları uğurlarken de Yağmur'a karşı hırçındım. Soğuk bir veda ile gitmişti ve sonunda yalnız kalmıştım.

"Alo, Özgür!"

"Suna, iyi misin? Sesin telaşlı geliyor."

"Özgür, kendimi çok yalnız hissediyorum. Neredeyse üç buçuk aylık hamileyim ama daha kimse bilmiyor. Ne yapacağım ben?"

"Dur, ağlama. Barış yurtdışına çıktı, değil mi?"

"İspanya'da."

"Bak, ne yapalım seninle biliyor musun? Gelip seni alayım, annemlere gidelim ve hafta sonu da orada kalalım, ne dersin?"

"Tamam. Ben de Barış'la konuşayım, haber vereyim. Çok iyi oldu bu."

Kendi derdime mi yanayım, Suna'nunkine mi bilemedim. Annemlere gittik. Annem Suna'nın hafif çıkan karnına bakınca gülümsedi. Anlamıştı sanıyorum.

Akşamüstüydü, annem Suna'yı misafir odasına yerleştirdi. Ben Yağmur'un odasına girdim. Kazadan önce burada kaldığı için kitabı, birkaç CD'si, çalışma notları, saçındaki toka, hepsi sepetin içindeydi. Dayanamadım, aradım.

"Efendim Özgür."

"Seni çok seviyorum, çok özledim. Annemlerdeyiz Suna'yla. Senin odadayım. Tokana tek tel saçın takılı kalmış, saçlarını bile özledim Yağmur."

"Özgür, biraz toparlanıp kendime gelmem gerekiyor. Lütfen bana zaman ver. Seni sevdiğimi biliyorsun. Problemimiz bu değil. Sadece yorgunum. Bir süre telefonumu kapalı tutacağım ve kendimi iyi hissettiğim anda da döneceğim. Lütfen, sadece zaman..."

On Yedinci Bölüm

Yağmur

O konuşmanın ardından bir ay geçti. Haziranın son günleriydi artık. Amcam, Adeline ve ben gerçekten çok kaynaşmış-tık... Hele de Adeline, o insan gibi insandı ve artık ömrümün sonuna kadar görüşeceğim biriydi. Bana o kadar iyi bakmış-lardı ki... Artık çok iyiydim ve dönme zamanıydı.

"Unutma Adeline, en yakın zamanda geleceksin. Hadi ama ağlama."

"O kadar alıştım ki sana Yağmur, tabii ki geleceğim."

"Hem belki beraber tatile çıkarız."

"Kendine iyi bak, seni çok seviyorum canım."

"Ben de seni amca. İyi ki varsın."

"Deli kız. Hadi, git ağlamadan, hem biz en yakın zamanda geleceğiz zaten."

Ağlama diyordu ama ağlıyordum işte. Çok seviyordum onları ve geride bırakmak üzüyordu beni. Döneceğimi Suna'ya haber vermiştim. Bu süre zarfında Özgür beni aramamıştı. İstedğim zamanı vermişti kendince. Acaba havaalanına beni karşılamaya gelmiş midir diye aklımdan geçirmeden edemiyordum. Öyle çok özlemiştim ki onu! Kokusu burnumda tütüyordu.

Uçaktan inerken, Özgür'ün beni almaya gelmeyeceğini hissetmeme rağmen, yine de bir umut *belki* deyip etrafıma bakını-yordum. Büyük ihtimal bana hâlâ çok kızgındı. Bu bir ay benim kendimi dinlemem ve olayları sindirmem açısından epey faydalı olmuştu. Özgür'ü özlememiş miydim? Özlemiştim ta-bii ki hem de deliler gibi... Kokusunu, tenini, kara gözlerini...

Dış hatlardan çıktığımda karşımda Suna, annem ve Doğan Bey vardı. Sevinçle ilerledim yanlarına doğru. Elimdeki koca valiz hızımı düşürse de bir an önce onlara sarılmak için sabırsızlanıyordum.

Yaklaştıkça Suna'ya takılmıştı gözlerim. Karnı büyümeye başlamış, yüzüne anneliğin ilk edaları gelip yerleşmişti... Bir an kalakaldım. Onu böyle görmek... Gözlerim dolu dolu, sımsıkı sarıldım Suna'ma.

"Canım... Muhteşem görünüyorsun."

"Senin canına okuyacağım. Bir daha sakın gitme!"

"Gitmem."

Gözlerimizden süzülen yaşlarla, sarmaş dolaş bir süre öylece kalmıştık. Hafif geri çekildiğimde annemin yaşlı gözlerini gördüm. Hesapsız kitapsız, içimden gelerek sarıldım.

"Anneciğim... Çok özledim sizi."

"Canım, ben de seni çok özledim."

"Yağmur, hoş geldin kızım." Gülümsedim. Gidip Doğan Bey'i de öptüm.

"Hoş bulduk. Nasılsınız?"

"İyiyim kızım. Seni gördüm ya, şimdi daha iyiyim. Hadi, gidelim artık, yorgunsundur sen."

"Evet, yorulduğum biraz. Bir an önce evime gitmek istiyorum."

Yalandı... Aslında bir an önce Özgür'ü görmek istiyordum. Belli etmesem de bir yanım hep *gelir* diyordu. Ama Doğan Bey itiraz etmişti buna.

"Yağmur, evine sonra gidersin kızım. Bize gelsen daha iyi olmaz mı?"

"Sonra gelirim, söz. Ama evimi çok özledim."

"Biz de seni çok özledik."

"Ben de özledim. Bugün Cuma, o zaman pazar sabah size gelirim. Hem şöyle güzel bir pazar kahvaltısı yaparız bahçede, olmaz mı?"

"Bak o olur işte. Suna, siz de geliyorsunuz. Söyle o Barış'a, aldı kızı unuttu bizi."

"Tamam geliriz. Zaten ben size iyice yerleştirdim nasılsa."

"O nasıl söz, sen bizim kızımız sayılırsın."

"Doğan haklı, siz gelince ev neşeleniyor, bu da bize çok iyi geliyor. Hele şimdi Yağmur'um döndü ya dünyalar benim..."

Hiç kimse Özgür'den bahsetmiyordu. Durgunlaşmışım. Buraya gelmediğine göre bana çok kızgın ve kırgındı. Benim küçük evime geldiğimizde, canım Suna'mın yine benim için evi temizlettiğini, yemekler yaptığını gördüm. Hatta alışveriş bile yapmıştı. Ona dönerek minnetle ve sevgiyle yüzüne baktım.

"Annenle yaptık, bu ara kendimi biraz halsiz hissediyorum. Alışverişi de Doğan Amca'ya yaptırdık."

"İşbirliği demek... Çok teşekkür ederim. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum, iyi ki varsınız."

Koltuğa oturmuştum. Gözlerimden pıtır pıtır düşen yaşlara aldırmadan hepsinin gözünün içine baka baka, "Ben şimdi çok iyiyim. Ve size söz veriyorum hayat dolu bir Yağmur olacağım bundan sonra," dedim.

"Bu sözünü unutma."

"Özgür nerede?"

Daha fazla dayanamamış, soran gözlerle bakmışım onlara. Babası huzursuzca sağa sola dönmüştü.

"İngiltere'de, bir iş toplantısı vardı."

"Öyle mi?"

Haberin yok tabii Yağmur Hanım, konuşmayı yasaklayan sendin, değil mi? Şimdi o uzaklarda diye neden huzursuzsun?

"Hadi, git bir duş al, üstünü değiştir. Eşyalarını sonra yerleştiririz. Biz de yemek hazırlayalım."

Odama geçtiğimde Suna peşimden geldi. Valizi kenara doğru bırakıp Suna'ya bir daha sarıldım.

"Sen dünyanın en güzel annesisin."

"Sakın bir daha benden uzaklara gitme! Kendimi çok kötü hissettim."

"Seni çok özledim, güzel kardeşim benim. Demek annelere hamile olduğunu söyledin."

"Evet, ama daha iki aylık sanıyorlar."

"Canım bu dünyada erken doğum yapan birçok kadın var, öyle değil mi?"

"Evet, ne demezsin... Annenler ve Barış'ın ailesi biliyorlar ama."

"Öyle mi? Annem bir şey dedi mi?"

"Yok, demedi. O çok iyi bir kadın Yağmur. Artık geçmiş kurcalamayı bırak, olur mu? Bırak geçmiş, geçmişte kalsın."

"Öyle yaptım zaten, Suna. Özgür nasıl?"

"Dur bakalım nasıl? Sinirli, kızgın, kırgın. Deli gibi çalışıyor. Bence seni çok özledi ve ilgi istiyor. Bir de sana tavır yarsa hazırlıklı ol, sakın şaşırma."

"İşin zor diyorsun."

"Sana bağlı... Bakalım ne kadar alttan alabileceksin?"

"Onu çok özledim Suna, çok. Döneceğimi biliyor mu?"

"Tabii ki biliyor, söyledim."

"Ee?"

"Ne?"

"Aman Suna, yani ne dedi?"

"Telefonla konuştuk. Yutkunduğuna dair sesler duydum. 'İyi, gözün aydın,' dedi ve kapattı."

"Ciddi misin?"

"Çok. Bence ona verdiğin ceza büyüktü. Ne inatçısın sen."

"Hayır Suna, gerçekten sadece kendimi dinlemek istedim bir süre."

"Neyse. Hadi, duşa gir sen."

Annemler, yemek sonrası evlerine gitmiş, Barış ve Suna bir süre daha benimle kalmıştı. Özgür'ün bu şehirde olmaması tuhaf bir hüznün vermişti bana. Ben yokken acaba o da aynı şeyleri hissetmiş miydi? Sesini duymayı çok istedim. Elimde telefon kararsızca düşünüyordum. Arasam... Ya da en iyisi aramamak, gelince yüz yüze konuşmaktı.

Yine de dayanamadım ve aradım. Sesini duymalıydım artık. Telefonu çalışıyordu. Cesaretimi toplamıştım ama o açmamayı

tercih etmişti. Belki de kendine göre fazlasıyla haklıydı. O benden zaman isteseydi verir miydim bilmiyorum. Mutlaka verirdim ama tavır da yapardım. Tıpkı onun şimdi canıma okumadan benimle konuşmayacağını bildiğim gibi. Gülümsedim, ben onun tafralarını da seviyorum ki! Ve şu an telefonu açmamış olsa bile, beni düşündüğüne adım gibi emindim.

Özgür

Bu iş gezisi bir sipariş toplantısı içindi. Müşterimin kış sezonu için istediği ürünlerin örneklerini ve adetlerini almak için yola çıkmıştım. Benim için iyi de olmuştu bu değişiklik. Kafam dağılmış olacaktı... Biraz önce Suna'yla konuştum, Yağmur'un döndüğünü söyledi. Rahatlamıştım ama halen çok kızgındım ona. Ben de yarın dönecektim. Akşam burada yaşayan iki eski arkadaşım dışarı çıkmıştık. Kafaları biraz dağıtmak iyi gelecekti.

Telefonumun çaldığında Yağmur'un aradığını gördüm. *Demek sonunda aradın...* Ne kadar engellemeye çalışsam da dört-nala koşmakta ısrarlıydı kalbim. Ortamdaki yüksek müzik sesi olmasa belki de kalp çarpıntımı herkes duyacaktı. Telefon halen çalıyordu ama sinirimi bastıramadığım için telefonu tamamen kapattım. *Biraz da sen beni bekle Yağmur Hanım. Merak etmek nasılmış, sana öğreteceğim ben!*

Yağmur'un telefonundan sonra tadım kaçmıştı. Çıkıp otel odasındaki yatağa uzandım. Gözlerimi kapattığım an aklıma düşen gözleri yok muydu? Onu düşündüğüm gibi, şu an o da beni düşünüyor muydu acaba? Yağmur'a karşı bu kadar dirençsiz olmak canımı sıkıyor ama onsuzluk da deli gibi içimi acıyordu. Bu geride bıraktığımız bir ay, kâbus gibiydi. Sesini duymadan, yüzünü görmeden...

Farz et ki bir sene öncesindesin ve onu hiç tanımadım, diye kendi kendime telkinlerde bulunuyordum ama ne mümkün? Adını harf harf, derin derin yazmışken sol yanıma, olabilir miydi? Öyle kolay silinir miydi hiç? Ama bize bunu yapıp, araya ayrılık soktuğu için ona deli gibi kızgındım. Ve şimdi o, bu kızgınlığıma katlanacaktı.

Sabahın erken saatlerinde yataktan kalktım. Neredeyse hiç uyumamıştım. İki aydır böyleydi zaten. Yağmur alt üst etmişti beni. Yaşadığımız tatsızlık, hastane günleri, tam iyileşti dediğinde bu sefer de aramıza soktuğu bir aylık uzaklık... Kalkıp giyindim. Bir saat sonra havaalanında olmalıydım. Bir an önce gidip, o cadryı görmeliydim. Gücümün bittiği, sabrımın tükendiği noktadaydım.

Yağmur

Sabah erkenden kalktım. Bugün Rota Yazılım'a gitmem gerekiyordu. Verdiğim uzun aradan sonra, artık çalışmam gerekiyordu. Geçen hafta genel müdürümüz aramış ve mevcut olan hazır paket programlarımızın revize edilmesi gerektiğini söylemişti. Müşteri ihtiyaçlarını tam olarak karşılaması için, programların sürekli yenilenmesi gerekiyordu. Hazırlandım ve dışarı çıktım. Malum, arabam o kazada pert olmuştu. Kasko arabamın parasını banka hesabıma göndermişti ama henüz ilgilenip de yenisini alamamıştım. Bir taksi durdurup, şirkete gittim. Bugün cumartesi olmasına rağmen epey çalışan gelmişti. Beni şirkette görünce sevinçle karşılamışlardı.

"Yağmur! Hoş geldin, ne hoş bir sürpriz bu. Hastanedeyken seni o şekilde görünce..."

Burak Bey gerçekten şükreder gibi bakıyordu. Bu adamın bana çok âşık olduğunu biliyordum ama yapacak hiçbir şeyim yoktu.

"Teşekkür ederim, hepinize. Celal Bey'in yanına bir uğrayayım ben, sonra konuşuruz yine."

Celal Bey de tıpkı diğerleri gibi beni şirkette görmekten çok büyük mutluluk duyduğunu söylemiş ve karşısına oturtmuştu. Biraz sohbet ettikten sonra istediği çalışmaları bana ince ince anlattı. Görünüşe göre epeyce bir işim vardı. Bu işler grup çalışmasıyla yapılacağından, dört mühendis birbirimize entegre şekilde çalışacakmışız.

Şirketten çıktığımda saat üçe geliyordu. Suna'yı aradım.

"Alo, ne yapıyorsun?"

"Neredesin sen? Cep telefonun yine kapalı."

"Şirketteydim. Şimdi çıktım."

"Daha yeni gelmedin mi sen? Ne çabuk başladın çalışmaya."

"Suna, evde misin?"

"Evet. Onun için arıyorum sabahtan beri. Gelsene. Hem belki bana yemek de yaparsın. Kendi yaptığım hiçbir şey, güzel gelmiyor bana."

"Tamam, geliyorum."

Suna'yla evlenmeden önce Barış'ın oturduğu evi hep birlikte elden geçirmiştik. Güzel bir ev olmuştu. Bir taksi çevirip Suna'ya gittim. Şu araba meselesini bir an önce çözmeliydim. Böyle olmayacaktı.

"Canım, hoş geldin. O poşetler de ne?"

"Hoş bulduk. Alışveriş yaptım biraz, yemek yapacaktım ya sana."

"Evde vardı bir şeyler, niye yordun ki kendini?"

"Dur, alma! Hamile olduğunu unutuyorsun Suna! Kendini yormamaya özen göster."

"Nazlanmama izin verecek kişiler sürekli yurtdışında, kendi kendime kalınca da ne yapayım?"

"Söylenmeyi bırak, artık ben varım."

Mutfaktaki masaya oturmuştum. Bir bardak su doldurup yavaşça içtim. Hava artık çok sıcaktı. Üzerimdeki elbise ağır gelmişti. Ayağa kalktım.

"Bana bir tişört ve eşofman ver. Bu elbiseyle bayılacağım sıcaktan."

"Tamam, gel hadi."

Suna'nın verdiği eşofman ve tişörtü giyerek içeriye geri döndüm.

"Oh be, dünya varmış! Şimdi elimi yüzümü yıkadıktan sonra hemen yemek yapmaya başlayacağım. Ve karnındaki o ufaklığa teyzesinin yemeklerini tanıtacağım."

"Yağmur, iyi ki geldin... Sensiz..."

"Suna yine başlama ağlamaya, tamam tatlım. Ben artık hep yanındayım. Barış nerede, sahi?"

"Bugün İtalyan müşterilerini yolcu edip, Özgür'ü alacaktı havaalanından. Sonra da Özgür'le şirkete giderek, bir iki problemlili siparişe bakıp eve gelecek."

"Özgür döndü mü?"

"Arayamadım Barış'ı hiç. İş vardır diye..."

"Anladım. Neyse hadi, gel."

Bir sürü yemek yapmıştım ama Suna'nın gözü bir türlü doymuyordu. Ben de evdeki malzemelerin yettiği kadarıyla canı ne istediye, pişirmiştim. Hem böylece aklım da dağılıyordu. Demek Özgür dönmüştü... İçimi tuhaf bir korku kaplamıştı nedense. Ya beni istemezse artık diye düşünmeye başlayınca, içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Suna halimi anlamış olmalıydı ki, omzuma dokundu.

"Yağmur, sakın ol bir tanem."

"Suna, onun evine gitsem mi? Konuşmak için..."

"Bilmem ki, gelmiş midir eve? Barış'ı aradım ama açmadı. Kapı çalıyor. Dur, belki Barış'tır gelen, ona soralım da öyle git."

Mutfaktaydım. Yemeğin altını kapattım. Mutfak kapısından çıktığım an Suna'nın hemen önünde duran Barış'ın sesini duydum.

"Oh be! Sonunda evde mis gibi yemek kokusu var. Yağmur, hoş geldin canım."

"Hoş bulduk," deyip Barış'ı öptüğümde, dış kapıdan içeri giren Özgür'ü görmüştüm ama o beni görmemişti. Bir yandan Suna'yı öperken bir yandan da "Geçerken seni bir göreyim dedim Suna. Eve gidip dinleneceğim, çok yorgunum. Senin bu kocan güya bana iyilik edip havaalanından aldı. Adam resmen yorgun yorgun çalıştırdı beni," diye şikâyet ediyordu. Kafasını kaldırdığında...

Özgür

Kafamı kaldırdığım an, sarıyı yeşile çalan o gözlerde kaybolmuştum... Burada olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu eve Suna evlendikten sonra birçok kez gelmişim ama hiçbirinde Yağmur yoktu. Belki de o yüzden onu burada göreceğim aklıma gelmemişti. Bir an ne diyeceğimi şaşırmış, öylece ona bakmışım.

Aramızda en fazla dört metrelik mesafe vardı ama sanki ömrümü benden alıyordu. Adını kalbime kazımaya devam ederken, boynuna geçirdiği mutfak önlüğü ve saçındaki bandanasıyla öylesine güzeldi ki...

Alıp koynuma sarsam... Hiç düşünmeden, öpsem, öpsem... Diner miydi hasretim? Kızgınlığımı unutsam, elini tutsam götürsem onu buradan... Karmakarışık ettin sen beni, Yağmur! Feleğim şaştı!

Yağmur

Özgür karşımda durmuş, şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Allah'ım, bu adam bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Çok özlemiştim onu, çok. O poyraz gözlerine baktıkça kavru-luyordum. Estirdikçe estiriyordu rüzgârını ve ben darmadağın oluyordum yutkunarak. Ona doğru birkaç adım atıyordum ki...

"Özgür, hadi gel içeri, kapıda kaldın."

"Yok, ben gideceğim. Söyledim ya, seni kapıdan bir göreyim diye uğradım. Yağmur, hoş geldin."

"Hoş bulduk Özgür."

"İyi görünüyorsun."

"Sen de."

"İyiyim, çok iyiyim. Neyse görüşürüz, hadi iyi akşamlar."

"Özgür..."

Özgür ani ve hızlı adımlarla gittiğinde, elimdeki bardak titremeye başlamıştı. Barış kolumu tutup, "Yağmur, gel canım, otur söyle," derken tedirgindi.

"Yok, iyiyim ben."

"Bak e e e ya, çıktı gitti. Yağmur var ya, seni de alacam aya ımın altına, o olacak.  ocuk neler çekti, sen kalkmı sın bir de nispet yapar gibi, iyi görünüyorsun diyorsun!"

"Ne yapacağım ben!"

"Gönül alacaksın, gönül! Neyse, hadi gelin, yemek yiyelim. Ölüyorum açlıktan."

"Ben de. Yağmur, iyi ki geldin, ne için vardı kızım senin Fransa'da..."

"Barış, boş ver yemeği. Ben  zg r'e mi gitsem?"

"Otur. Bir yere gitmek yok. Bırak biraz kendini dinlesin."

"Bence de."

"İyi, yemekten sonra beni eve bırakırsın, değil mi Barış?"

"Bir yere gitmek yok. Burada kal i te. Sabah zaten annelere gideceğiz kahvaltıya."

"Eve gidip bir du  alayım. Hem  u yeni programlar için de  alı malayım biraz. Sabah alırsınız beni."

"Emin misin?"

"Evet."

Yine bu küçük evde yalnızdım. Elime bir bardak limonata aldım ve sıcaktan terleyen boynumu rahatlamak için saçlarımı topladım. Balkon kapısını açıp, ben yokken Suna'nın hiç ihmal etmediği  i eklerimi suladım. Sonra gecenin karanlı ını yenmeye çalışan yıldızları seyre daldım. Birden kafamı çevirip, a a ıya baktığımda...

Özgür

Yağmur'u görünce hemen  ıkmı tım Sunalardan. Eve gelip, birkaç kadeh bir şeyler içtim. Bo uluyordum sanki. O buradaydı ve benim ona çok ihtiyacım vardı. Güya burnunu s rt t recektim hanımefendinin. Ama ne fayda ki o beni sürüm sürüm s r nd r yordu.

Arabaya atlayıp, amaçsızca gezmeye ba ladım. Ya da amacı belli ama yine de direnen bir kalbi oyalama çabalarıydı benimki... Kendimi bulduğum yer, onun küçük balkonunun  n yd .

Dalmış, çiçeklerini suluyor, yapraklarını temizliyordu. Saçları ıslak olmalıydı ya da bana öyle gelmişti. Kokusunu özlemiştim.

Çiçeklerle işi bittikten sonra, sandalyeye oturup gökyüzünü seyretmeye başladı. Bakışlarını aşağıya çevirdiğinde, beni gördü ve ayağa kalktı. Yukarı çıkmamı bekliyordu, biliyorum. Ama gitmedim. Gaza basıp direksiyonu yumruklaya yumruklaya eve geri döndüm... Kendime yediremiyordum... Bu kadar zayıflık da neyin nesiydi? Daha önce böylesi zaaflarım yoktu ki benim.

Telefonum çalıyordu. *Arayana da bak sen! Bir aydır kendine, kokuna, sesine hasret bırak; şimdi de ara ve beni darmadağın et. Hem de tam dik durmaya çalışırken...* Telefonu hırsıyla açtım ve o pamuk gibi çıkan sesini duydum. Göz kapaklarımı kapatıp, beni bu denli etkilemesine engel olmaya çalıştım. Yağmur... Yağdı-ğında etrafı birbirine katan deli Yağmur... Deli ediyordu bu kız beni, hele de böyle yalvarır gibi konuşunca.

Yağmur

Özgür'ün gidişini gördüğümde içimden bir şeyler koptu sanki... Onu çok üzdüğümü biliyordum. Ama o aralar iyi değildim... Bu hayattan neler istiyordum? Ben kimdim? Neydim? Onu bile bilmiyordum. Telefonu elime aldım, aradım.

"Özgür. Burada gördüm seni, yukarı gelirsin sanmıştım."

"Yanılmışsın."

"Küs müyüz, Özgür?"

"Yok. Neden küs olalım ki? Sen kendi kendine bir sürü kararlar aldın ve uyguladın. Bana söz hakkı vermeden... Şimdi küsmeye hakkım var mı?"

"Özgür böyle yapma, ne olur!"

"Bir şey yaptığım yok Yağmur. Kapatıyorum, çok yorgunum."

Telefonu suratıma kapatmıştı. Onu seviyordum ve böyle yapınca dayanamıyordum. Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Çalışmaya başladım. Gece saat dördü gösterdiğinde uyuyup, sabah telefonun sesiyle uyandım.

"Suna."

"Günaydın canım. Hazırlan, geliyoruz seni almaya."

"Tamam." Telefonu kapatır kapatmaz yine çalmaya başlamıştı.

"Anne."

"Bebeğim günaydın. Uyandırmak için aradım. Hadi gelin bir an önce, biraz doyayım sana."

"Tamam, birazdan çıkıyoruz. Ben de giyiniyordum şimdi."

Kalkıp üzerime askılı, diz altında biten bir elbise giydim. Saçlarımı tek örgü yapıp, ayağıma sandaletleri geçirerek, çantamı aldım ve çıktım. Aşağıya indiğimde, Barışlar daha gelmemişti. Köşedeki gazeteciden birkaç gazete alarak, tekrar evin önüne döndüğümde Barış'ın arabasını gördüm. Arabaya doğru ilerlerken, Özgür'ün, Barış'ın yanında oturduğunu fark ettim. Şaşkınlığımı gören Suna, camı açmış sesleniyordu.

"Yağmur, hadi canım. Saat 10 oldu, acıktım ben."

"Tamam geldim," dedikten sonra arka koltuğa, Suna'nın yanına oturdum.

"Yağmur, iyi misin?"

"Sağ ol Barış, iyiyim. Sen?"

"Ben de iyiyim. Yanımdaki vatandaşın beş karışlık suratını görmeden önce daha iyiydim ama işte..."

"Bak işte! Zorla beni dışarıya çıkarıyorsun, sonra da söyleniyorsun."

"Oğlum, Doğan Amca onu getirmeden gelersen topuklarına sıkırım, dedi. Yoksa o gül cemaline meraklı değilim."

"Tabii o yüzden dünden beri peşimi bırakmıyorsun, değil mi?"

"Özgür, bizimle gelmeseydin boş boş yatacaktın evde, niye söyleniyorsun?"

"Niye boş boş yatayım? Çocuklar çağırıp duruyor ne zamandır, onlarla buluşurdum."

Özgür

Arka koltuğa dönüp Suna'ya bakacakken Yağmur'un tepkili bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerimi alamıyordum gözlerinden ama o hızla cama doğru çevirmişti başını. Bilirim ben onun bu hallerini, kıskandığı için böyle yapıyordu. O an dikkatimi başka bir şey çekti. Yağmur'un elbisesinin askısı bazen yana kayıyor ve bu da göğüs dekoltesini daha fazla belirginleştiriyordu. Bu görüntü hem kanımı kaynatmış, hem de başkalarının görme ihtimali sinirimi bozmuştu.

Suna bu bakışımı yakaladığında, pişmiş kelle gibi gülümseyip, başını dışarıya doğru çevirdi. Tekrar önüme döndüm fakat kafam o dekolteye takılmıştı bir kere. Dikkatimi hiçbir şey dağıtamıyordu. Onu istiyordum... Kokusunu, tenini, nefesini istiyordum. O ipek tene dokunmalıydım. O, benim kadınımdı.

Yaklaşmış sayılırdık annemlere. Aniden Yağmur'un sesini duydum, paniklemişti. Hızla başımı çevirip onu izledim. Sonra dönüp nerede olduğumuza baktım. Allah'ım! Bunu niye düşünememiştim! Burası Yağmur'un kaza yaptığı yerdı ve o zamandan beri ilk kez geçiyordu bu yoldan. Bunu onlar bilmiyordu ama biz biliyorduk. Tıpkı Yağmur gibi ben de ürktüm. Yağmur'un yüzünden kanlar süzülen, harap hali geldi gözlerimin önüne. Hemen arkaya uzanıp Suna'nın dizlerine kapanan Yağmur'u kollarından kavradım.

"Barış, burayı çabuk geç, çabuk geç! Görmek istemiyorum."

"Barış, düz devam et sen. Onun kaza yaptığı yer..."

"Yağmur, aç gözlerini. Tamam, bak geçtik. Yağmur, eve geldik sayılır, hadi."

"Tamam."

Rengi sararmıştı. Arabadan çıktığımızda hemen gidip aneme sarıldı. Birdenbire ağlamaya başladı. Annem de şaşırılmıştı.

"Tamam, anneciğim, tamam." Annem ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Anne, ölmek istemiyorum ben." İşte o cümle annemin de sinirlerini bozmuştu.

"O nasıl söz bebeğim? Lütfen, bak şimdi beni de ağlatacaksın. Özgür, götür onu, elini yüzünü yıka. Tansiyonum düştü sanıyorum. Ben biraz otursam iyi olacak."

"Yağmur, gel hadi, yüzünü yıkayalım."

Yağmur'un yüzündeki ölüm korkusunu gördüğümde kanımın çekildiğini hissetmiştim. O ölümle yaşam arasındaki çizgiden atlayıp gelmişti bana. Ve şimdi birbirimize yaşattığımız bu tatsızlıklar ne kadar doğruydı hiç bilemiyordum. Onunla giriş kattaki banyoya doğru ilerlediğimizde burnuma gelen kokusu başımı döndürmüştü. Bu yakınlıkla kanım, damarlarımı isyan derecesine getirdiğinden, içimde bir patlama yaşanması an meselesiydi. Yağmur lavaboya doğru eğilip, akan suyu avuçlarıyla yüzüne çarpıp duruyordu. Kafasını kaldırdığında, gözlerinin bir ormanı kışkandıracak kadar yeşile dönüp, içine de güneşten bir parça sarı çaldığı için bu kadar parladığına yemin edebilirdim. Takılmışım işte... Ne kadar inatçılık yapsam da takılmışım bakışlarına.

Elimdeki havluyla, Yağmur'un ıslak yüzünü kuruladım. Kendimi tutmasam, onu sımsıkı sarıp, dudaklarına öpücükler kondurabilirdim. Özleminin içimde nasıl da ateşten bir kora dönüştüğünü, onu ne derece yakacağını görsün isterdim... O narin ellerini, havluyu tutan elimin üzerine getirdi.

"Özgür." Sesi yine yalvarır gibiydi... Ve bu tını beni oldukça zorluyordu.

Yağmur

Özgür'ün bakışlarını gördüğümde, aklımda ne biraz önceki korkularım ne de başka bir şey kalmıştı. Sadece o kara gözleri ne kadar özlediğim vardı zihnimde... Özgür bakışlarıyla beni ne kadar özlediğini anlatıyordu zaten. Dili söylemese de ne fark ederdi ki? Önemli olan gözlerinin açtığı, 'Seni özledim,' pankartı değil miydi?

"Yağmur, hadi artık çıkalım, annemler bekliyor."

"Seni çok özledim."

Özgür'ün arkası bana dönük, banyodan çıkmak üzereydi. Bir an durdu. Sonra rüzgâr hızıyla çıkıp gitti. Duvara dayanıp yere çöktüm. Başım ellerimin arasında, düşündüm. Bu kadar kolay değil, seni kaybetmek. Kolay değil Özgür! Ayağa kalktım. Aynada saçlarımı düzelttim. Derin bir nefes alarak banyodan çıktım. Hem de kendimden emin adımlarla... Bahçede hazırlanmış, kuş sütü eksik masayı kontrol eden anneme gülümsedim.

"Canım, iyi misin?"

"Yağmur, daha iyisin, değil mi?"

"Teşekkür ederim, çok iyiyim şimdi. Yalnız fazlasıyla açım galiba."

"Aynen ben de. Oturalım artık."

"Afiyet olsun."

Masada Özgür tam karşıma oturmuştu. Hadi bakalım Özgür Efendi, şimdi yap kahvaltını, nasıl yaparsan artık... Onu zorladığımı biliyordum. Ama öyle kolay değildi!

"Burayı çok seviyorum. Yeşilliğin içinde ama İstanbul'un göbeğinde..."

"Haklısın. İnsana huzur veriyor."

"Şimdi gelebiliyoruz ama bebek olunca, sanıyorum uzun süre çıkamayacağız."

"Az kaldı Suna. Yaklaşık dört ay sonra aramızda."

Annem uzanıp Suna'nın karnını okşadı, "Evet, merakla bekliyorum bebeğimizi," dedi.

"Ben de," diyen Barış çok heyecanlı görünüyordu, ancak Özgür ukala bir tavırla, "Umarım Suna'ya benzer," deyince, kaşlarını çatarak omzuna vurdu.

"Adama bak, ne kötülüğümü gördün benim?"

"Oğlum, kız çocuğu niye sana benzesin?"

"Şaka tabii, ben de güzel karıma benzesin istiyorum."

"Sağlıklı olsun da."

Doğan Bey, "Tabii en önemlisi o zaten. Bakalım bizimkiler ne zaman evlenecek de bu evin bahçesinde koşturan çocuklar göreceğiz," dedi.

"Öhō öhō!"

Özgür'ün içtiği çay boğazında kalmıştı. İnadına gözlerinin içine dimdik baktım. Çekti bakışlarını.

"Acelemiz yok baba."

İşte şimdi sinir olmuşum. Ters ters yüzüme bakıp ağzına zeytini atmıyor mu bir de!

"İyi de oğlum, niye uzatıyorsunuz ki? Siz değil miydiniz birbiriniz için deli olan?"

Özgür, bir şeyler söylemem için yüzüme bakıyordu. Ama söylemiyordum. Vereceği cevabı bekliyordum. Elindeki peçeteyle ağzını silip "Anneciğim, daha sonra konuşalım mı? Şimdi kahvaltının tadını çıkarmak istiyorum," dedi.

Doğan Bey, "Yağmur, gittin mi dün şirkete?" diyerek konuyu değiştirdi. Özgür şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. Gelir gelmez işe gitmemi yadırgamış gibiydi.

"Gittim. Programları revizyona sokacağız. Grup çalışması olacak bu sefer."

"Öyle mi, kimlerle? Ben tanıyor muyum, Yağmur?"

"Tabii Suna, ikisi bizim okuldan. Halit ve Burcu. Diğerini tanımazsın, Cemil. Hepsi de işlerinde çok iyi. Sanıyorum, genelde şirketin üst katındaki çalışma odasında olacağız."

"Şu Halit, hani işte..."

"Evet o, dereceyle bitirmişti, biliyorsun."

"Düzenli hayata gireceksin yani."

"Pek sayılmaz. Muhtemelen akşamları geç saatlere kadar çalışacağız."

"Ne güzel!"

Özgür ilk defa bir tepki vermişti, beni artık duymadığını düşünüyordum. Bu konudan hiç hoşlanmadığını belirtircesine suratını buruşturup arkasına yaslandı. Kafasını sallayarak başını havaya kaldırdı. Huzursuz olduğunda yaptığı gibi ellerini ensesinde birleştirdi.

Doğan Bey, "Oğlum, derdin ne senin?" diye sordu.

"Ne derdi, baba? Ben biraz yürüsem ayıp olur mu?"

Ayağa kalktı. Suna, benim de kalkmam için hemen bacağını dürttü. Anneme baktım ve ayağa kalktım.

"Özgür."

Hırsla arkasını döndü ve olanca siniriyle, "Ne?!" diye bağırdı ama aldırmadım.

"Bekle, ben de yürümek istiyorum." Aptal bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Hayır! Ben tek başıma yürüyeceğim." Alıp başını gitti. Dönüp annemlere baktım.

"Aldırma sen ona, git peşinden. Eminim ki peşinden gitmen için dua ediyordur."

"Çok tersliyor ama."

Suna elindeki kayısıyı bana doğru fırlatmış, bağııyordu: "Yağmur! Git dedim! Aa, bunların aşkı da beni gerdi yahu!"

Doğan Bey, "Tövbe tövbe... Cidden ya. Ama Özgür barut gibi," dediğinde, annem gülmüş ve "Hırsından," karşılığını vermişti.

"Seval Teyze, biraz daha gözleme alabilir miyim? Bırakın onları, yesinler birbirini."

Özgür'ün peşinden gidiyordum fakat o kadar hızlı yürüyordu ki yetişmek ne mümkün... Resmen koşuyordum. Dönüp ardına bakmıştı ve pes etmemi görmek için daha da hızlanmıştı. Bir süre sonra benim bünyem bu hızı daha fazla kaldıramayınca çimlerin üzerine oturdum. Evden epeyce uzaklaşmıştık ama o halen yürüyordu. Tekrar dönüp arkasına baktığında, ben çok uzağındaydım artık. Durduğu yerde ayağıyla toprağı tekmeledi. Elleri yine ensesinde birleşti ve hırsla bana doğru geri yürümeye başladı. Vücudum kazadan sonra tam toparlanmış değildi, yoksa ona yetişirdim. Hızlanan nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

"Niye geliyorsun peşimden?"

Omuzlarımı silktim ve sıradan bir şey söyler gibi "Seni çok seviyorum da ondan..." dedim. Şaşkınca yüzüme bakıyordu.

Özgür

Çimenlerin yeşilini gözlerine yansıtarak gözlerimin içine bakıyordu. Üstelik günlerdir duymak istediğim, acaba halen seviyor mu beni diye düşündüğüm sorunun cevabını veriyordu.

Peki, seven insan nasıl olur da bir ay boyunca sesimi duymadan dururdu? Bilmiyordum... Gerçekten bilmiyordum. Nefes nefese kalmıştı. Peşimden gelirken gücü tükenmiş olmalıydı. O kadar kan kaybetmişti ki toparlanmamış olması çok doğaldı.

Eğildim. Son söylediğini duymamış gibi onu kucağıma aldım. Kollarını boynuma doladı ve başını göğsüme yaslayarak nefesini boynuma verdi. Eve doğru yürümeye başlamıştım ama yüzüne bakmıyordum. Baksam çok şeyler olacaktı...

"Seni çok seviyorum, Özgür. Ne olursa olsun, bu hiç değişmeyecek."

İşte o an, onu yere indirdim ve belinden kavrayarak kendime doğru çektim. Gözlerinin tam da içine gözlerimi dikerek, "Demek hatırladın! Oh, çok güzel! Ben tamamen unuttun sanıyordum!" dediğimde, Yağmur da benim kadar aksileşmişti.

"Unutmadığımı biliyorsun. Kapris yapıyorsun, Özgür!"

"Çok iyi, kapris yapan ben mi oldum şimdi?"

"Özgür! Barışmayacak mısın sen şimdi benimle?"

On Sekizinci Bölüm

Yağmur

Kızmuştım artık. Çenemi havaya kaldırmış cevabını bekliyordum fakat o cevap vermek yerine yine hızlı hızlı evin bahçesine doğru yürümüştü. Of Özgür, ben de Yağmur isem bunları senin burnundan fitil fitil getireceğim.

Bahçeye girdiğimizde ikimizin de suratı asıktı. Özgür gidip Barış'ın yanına oturdu. Bir yandan da ters ters bana bakıyordu. Yorulmuştum. Bebek için örgü öğrenmeye çalışan Suna'nın ve annemin yanına oturdum. Suna öğrenmek için çabılıyor, annem de büyük bir sabırla öğretiyordu.

Doğan Bey, "Yağmur, rengin sarardı kızım biraz," diye uyarınca, Özgür'e sinirle baktım.

"Özgür Bey'e yetişmek ne mümkün! Süründüm arkasından resmen."

"Gelmeseydin, arkamdan gel diye davetiye bastırmadım, değil mi?"

"Özgür! Çok gıcıkısın, biliyor musun?"

"Demin öyle demiyordun ama!"

"Demin ne diyordun, Yağmur?"

"Barış!"

Annem, "Yağmur, hadi kızım, git odanda uzan biraz. Gerçekten rengin attı senin," dediğinde ayağa kalktım.

"İyi olur, üstümü de değiştireyim. Öyle yerlerden yürüdüm ki beyefendi, bacaklarıma dikenler battı!" Özgür'ün gözleri bacaklarıma takılmıştı.

"O elbiseyle gelirsen öyle olur işte. Hale bak, dersin ki balya gidiyor..."

"Nesi varmış elbisemin?!"

Özgür ayağa kalkmış, kolumdan çekiştiriyordu.

"Sen gelsene benimle içeriye."

"Bırak kolumu."

"Bırakmayacağım."

Merdivenleri birbirimizi ite kaka çıkmıştık, odama doğru çekiştiriyordu beni. Odam annemlerin oturduğu tarafa değil, ön tarafa bakıyordu. Özgür kapıyı açıp da beni içeri soktuktan sonra kolumu bırakmıştı...

"Bir daha sakın beni böyle çekiştireyim deme!"

"Yağmur! Bak, benimle bağırarak konuşmaktan vazgeç."

"Asıl sen bana bağırma."

"Giydiğin şu elbiseye bak. Göğüslerin neredeyse ortada!"

"Saçmalama! Hem bundan sana ne? Ben istediğimi giyerim!"

"Ne demek sana ne? Ne oldu, demin gözlerimin içine bakıyordun ama."

"Çık odamdan!"

Özgür bir anda kolumdan çekip duvara yasladı beni. Burun buruna duruyorduk, vücudunu üstüme yaslamıştı.

"Benimle böyle konuşma dedim sana!"

Gözleri deli bozuk halde dudaklarıma bakıyor, gittikçe üstüme doğru eğiliyordu. Konuşacak halim kalmamıştı. Nefesi yüzüme vurdukça, kalp atışlarım hızlanıyordu. Çok özlemiştim Özgür'ü...

"Özgür..." diye inliyordum resmen. Ama o beni bir anda bırakıp, birkaç adım geri çekildi. Parmağıyla elbisemi göstererek, "Şimdi elbiseni değiştir ve biraz dinlen," diyerek odadan çıkıp gitti. Tüm varlığıyla beni altüst ederek... Kalp çarpıntıyla birlikte yere oturmuş, kendime gelmeye çalışıyordum. Ah Özgür, ne yapacağım ben seninle?

Özgür

Yağmur'u bırakıp aşağıya inmek ölüm gibi gelmişti. Onu bu kadar çok özlemişken ve deli gibi isterken, bunu yapmak ne zordu. Babamlarla aynı ortamdaydık ve dudaklarım tenine değdiği an kesinlikle kendimi durduramazdım. O yüzden ayrılmıştım yanından.

Bahçeye çıktığımda Barış hamakta sallanıyor, babam gazete okuyordu. Annem ve Suna bir an bana baksalar da örgü örmeye devam etmişlerdi. Annem birkaç dakika sonra, "Yağmur nerede, Özgür?" diye sormuştu.

"Odasında, dinlenecek biraz."

Suna yüzüme bakıp kafasını iki yana sallamıştı.

"Özgür sen var ya, sakın gelip bana dert yanma bir daha! Derdin ne senin?"

"Sunacığım, sen canını sıkma, hadi örgüne devam et."

"Aman ya, ne haliniz varsa görün."

Özgür

Yağmur bir saat sonra aşağıya inmiş, tavla oynayan Barış'la babamı izlemeye başlamıştı. Hamakta uzanmış, onun mimiklerini, hareketlerini izliyordum. Dalmıştı. Bir ara kafasını çevirip bana baktığında gözlerim gözlerine değdi. Öyle güzeldi ki... Üzerine düz bir tişört ve kot pantolon giymesine rağmen göz alıyordu. Onu seyrettiğimi görünce, tavırlı bir şekilde ayağa kalkıp annemlerin yanına gitmişti. Onu yukarıda bırakıp aşağıya inmem hiç hoşuna gitmemişti.

Birkaç saat sonra kalkmıştık. Barış, "Yorulдум, arabayı sen kullan," deyince sürücü koltuğuna geçmiştim. Barış, Suna'nın yanında, arkada oturmayı tercih edince ön koltuk boş kalmıştı. Yağmur annemle vedalaşıp arabaya yaklaştığında gözlerini kısararak Barış'a bakmış ama daha sonra bozuntuya vermeden yanına oturmuştu. Yol boyunca Suna ve Barış arkada kestirmiş, Yağmur da gözlerini kapatmış hiç açmıyordu. Uyumadığını

biliyordum. Gerginlik olmasın diye bulduğu bir kaçış yoluydu sadece.

Evimin önüne geldiğimizde dışarı çıktım. Barış, sürücü koltuğuna geçerken, "İki dakika bekle," dedim ve Yağmur'un kapısını açtım. Onun şaşkın bakışlarına aldırmadan elini tutup arabadan indirdim.

"Bırak, ne yapıyorsun Özgür?!"

"İn aşağıya! Suna, hadi canım size iyi akşamlar."

"Ha şöyle, akıllanın birazcık. İyi akşamlar."

"Aman ha, uslu uslu konuşun."

"Hadi, yürü eve!"

Yağmur

Özgür yine azarlar tonda konuşuyordu ve ben artık çok gerilmiştim.

"Özgür! Ben eve gideceğim ve gerçekten seninle tartışacak gücüm yok."

Elimden çekiştiriyordu. Evinin kapısını açıp içeri girdiğimizde, hemen kapıyı kapatarak beni kapıya yasladı. Dimdik ve başıbozuk, gözlerimin içine bakıyordu. O gözler ki ateşin en kızılını saçıyor ve beni yaka yaka dudaklarıma yaklaşıyordu. Ellerini saçlarımin arasında gezdirip beni kendine doğru iyice çektiğinde, nefes sesimiz odayı sarmıştı. Öptükçe hem o yanıyor hem de beni yakıyordu. Beni sahiplenircesine kucağına aldığı anda terslenmeden de edememişti.

"Yağmur! Senin canına okuyacağım!"

Özgür, beni kucağında yatak odasına götürürken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. O bakışlarıyla deli gibi eserken, kalbime yansıttığı tutku ve aşk, derin izler bırakarak içime yayılıyordu. Beni yavaşça yatağın üzerine bırakırken her öpüşünde özlemini, kızgınlığını, en önemlisi aşkını derinden hissedebiliyordum. Dudaklarım ateşten bir kora değiyormuşçasına yanıyordu. Parmaklarım saçlarını okşarken nefesimiz duvarlara çarpıyordu... Beni baştan çıkaran sesi ve dudakları kulaklarımdaydı.

"Sensiz nasıldım hiç haberin var mı? Çıldırıldım. Tutup kolumdan seni alıp getirmemek için her gün kendimle savaştım. Yağmur... Çok özledim. Çok... Seni çok seviyorum."

"Özgür, lütfen. Şimdi değil..."

O andan sonrası birbirini delice bir özlemle bekleyen iki ruhun kavuşma anlarıydı. Göğsüne kafamı yaslayıp sarmaş dolaş uzandığımızda Özgür beni sımsıkı sarmış, saçlarıma küçük buseler bırakıyordu. Parmaklarım Özgür'ün göğsünde gezinirken, evine dönmüş kuşlar gibi hissediyordum kendimi.

"Canım."

Bu çok derinden gelen bir kelimeydi. En içten nasıl söylebilirse öyle söylemişti Özgür.

"Özgür, seni çok özledim. Sandım ki sensiz yapabilirim... Sandım ki üzüntümün sebebi sensin. Uzak dursam kalbim acımayacaktı. Ama birkaç gün geçince içime bir sıkıntı doldu ve anladım. Benim her şeyim sen olmuşsun. Üzüntümün sebebi bana uzak duruşunmuş. Kıskançlığım. Özlemim. Lütfen beni bir daha o şekilde cezalandırma. Yönümü şaşıyorum."

"Yağmur, kendimi ne kadar suçladığımı bilemezsin, huysuzluğum hasretimdendi. Ama Pınar'ı getirirken, emin ol ki seni o derece üzeceğimi düşünmedim. Hele o kaza yaptığın an, seni kanlar içinde görmek... Yaşıyor musun diye parmaklarımı şah damarına değdirmek... Neler yaşattın sen bana? Nasıl derin bir korkuydu o! Nefes alamıyordum, düşünemiyordum. Sadece dua ettim. O güzel gözlerinin tekrar ışıltılarla bakması için..."

"Konuşmayalım artık o günleri. Ama bugün beni çok zorladın Özgür. Bir ara artık benimle barışmayacağını sandım."

Uyandığımda gün odayı doldurmuştu. Kafamı kaldırıp dolabın üzerindeki saate baktığımda on olduğunu gördüm. Dönüp, ellerini yastığın altına sokarak uyuyan Özgür'e baktım. Sırtına bir öpücük bırakıp kalktım ve duş aldım. Giyinip mutfığa geçtim ve kahvaltı hazırlamaya başladım. Tezgâhın

üzerindeki dolaptan tabakları alırken arkadan belimi saran kollar irkilmeme sebep oldu.

"Günaydın aşkım, korkma. Artık kollarıma alışsan iyi olur. Belinden hiç ayırmayı düşünmüyorum çünkü."

Özgür boynuma doğru sokulup önce koklamış, sonra da öpmüştü. Belimdeki kollara sarılarak sırtımı ona yasladım.

"Şikâyetim yok ki canım. Kollarında kalmak en büyük hayalim."

"Seni seviyorum. Niye bensiz uyandın?"

"Saat birde şirkette olmam gerekiyor. Eve gidip hazırlanmak falan derken..."

"Yapma Yağmur. Biraz önce cepten şirketi arayarak tüm toplantıları iptal ettim. Gitme."

"Yapamam aşkım. Biliyorsun, bu bir grup çalışması olacak ve bu yüzden ilk toplantımızı yapacağız. Bana öyle bakma Özgür. Çalışmam lazım."

"Yağmur, baştan söyleyeyim de sonra bozuşmayalım seninle."

"Neyi?"

"Ben ilgi isteyen bir erkeğim. Ve buna işin bile mani olursa bozuşuruz."

Kahvaltıdan sonra Özgür beni eve getirmişti. Duştan çıkar çıkmaz masaya oturduğumuz için saçlarım tam olarak kurumamıştı. Hafif nemli saçlarımı kurutup yatak odasına geçtiğimde Özgür de peşimdeydi. Dolaptan giymek için bluz ve pantolon alıyordum, o ise yatağa uzanmış beni izliyordu.

"Hey, içeri geçsene sen, ben de rahat rahat giyineyim."

"Hadi Yağmur. O güzel vücudunun her santimini biliyorum artık."

"Terbiyesiz!"

"Çok güzelsin! Sana baktıkça hep terbiyesizleşmek geliyor içimden."

Elimdeki bluzu ona fırlatıp dudaklarına uzanmıştım. Özgür haklıydı, birbirimizi bu kadar özlemişken işe gitmem büyük bir saçmalıktı ama gitmeliydim.

Seni bırakınca şirkete giderim. İşin bitmeye yakın ara beni. Seni almaya gelirim."

"Tamam canım. Özgür, bir ara bana araba bakalım mı? Böyle taksilerle falan yapamayacağım."

"Yağmur. Lütfen, mümkünse bir süre araba lafı etmeyelim. Senin nasıl araba kullandığını gördük. Bizlere o korkuyu tekrar yaşatmaya hakkın yok. Araba dediğin an tüylerim diken diken oluyor!"

"Ciddi olamazsın, Özgür. O bir kazaydı."

"Arkandaydım. Delice kullanıyordun arabayı!"

"Çünkü sen yüzüme bile bakmıyordun. Ama o lanet olası... Neyse geç kalıyorum, çıkalım mı?"

"Dur bir dakika, dur."

Yüzümü avuçlarının arasına almış ve gözbebeklerini gözlerime dikmişti.

"Gözlerime bak."

Gözleri gözlerimi bulduğunda, dudaklarından bir öpücük aldım ve sımsıkı sarıldım.

"Anlamıyorsun! Sensiz kalmak en büyük korkum."

Özgür

Bugün Yağmur'u işten aldığımda sabahki araba anlaşmazlığımızdan dolayı suratı asıktı. Kendi kararlarını kimseye danışmadan aldığı için, başka birinin hayatına müdahale etmesi sinirlerini bozuyordu. Bunu engellemek için de surat asıyordu. Arabada bir şey konuşmadık, yine ona bir şey sormamıştım ve benim evime getirmiştım. Ben arabadan çıktığım halde, o çıkmıyordu. Gidip kapısını açtım.

"Yağmur, niye böyle yapıyorsun?"

"Sen neden böyle yapıyorsun? Bak, bana sormadan senin evine geldik yine. Hâlbuki yapacak bir sürü işim var. Hem üstümü de değiştirmem gerekiyordu."

"Huysuz."

Arabanın içine eğilip o güzel gözlerine baktım.

"Hadi, huysuzluk etme de çık artık şu arabadan... Yoksa daha fazla dayanamayacağım."

Yağmur kızarmıştı. Dudaklarına küçük bir öpücük bırakıp elini tuttum. Dışarı doğru çıktığında elimi beline doladım. Arabayı kilitleyip önüne dökülen saçlarını arkaya aldım. Yüzüme baktı. Muzır bir gülümseme almıştı Yağmur'un yüzünü.

"Ne?"

"Komşun, Selin. Bizi izliyor."

"Şu an ne Selin ne de başkası... Hiçbir şey umurumda değil!"

Yağmur

Hızlı adımlarla binaya girip koşar adım yukarı çıktığımızda Özgür, Selin'e yakalanmamak için kapıyı hızlıca açmış ve beni içeriye sokmuştu.

"Beni deli ediyorsun."

"Özgür, ne zaman evleneceğiz?"

Özgür biraz duraksadı ve gayet ciddi bir şekilde gözlerimin içine bakarak, "Hemen yarına ne dersin?" dedi.

"Hadi ama ciddi ol."

"Çok ciddiym ama mantıklı düşün diyorsan sonra konuşalım."

"Tamam."

"Sen var ya, eritiyorsun beni."

"Hımm... Belki de istediğim tam da budur."

Notları ve bilgisayar masanın üzerine yerleştirip sandalyeye oturduğumda Özgür, eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Bu adaletsizlik. Sana o kadar hasretim ve sen hemen çalışmaya başlıyorsun."

"Söylenme. Hem ben seninle yeteri kadar ilgilendiğimi düşünüyorum."

"Çok yanılıyorsun."

"Özgür ne olur, bu akşam çalışmalıyım."

"Yağmur."

' Ama."

Onunla aynı evin içindeyken çalışmayı nasıl başaracağımı hiç bilemiyordum. İşin kötüsü böyle olması çok hoşuma gidiyordu ve aynı ihtiyacı ben de ona karşı hissediyordum.

"Kalbim öyle huzlanıyor ki... Dokunduğun an kendimi unuttuyorum."

"Ya sen? Üzerimdeki etkinin farkındasın değil mi?"

"Sanırım pek değil."

"Bak bu önemli bir nokta. Bunu sana anlatmam gerek."

Oturduğum sandalyeden kaldırmış ve kollarına almıştı bile. Birbirimizi ne kadar özlediğimizi çok iyi anlamıştım. Bundan sonrası için en az onun kadar çaba gösterecek ve aramıza engellerin girmesine izin vermeyecektim.

Gece Özgür uyurken kalkmış ve çalışmaya başlamıştım. Birkaç gün evde çalışacaktık. Üç gün içinde herkesin kendi kafasındaki taslağı oluşturması gerekiyordu. Üzerinde tartışarak ortak bir karar vermek için bunu yapmalıydık. Sabahın ilk ışıkları camdan içeriye süzülürken, ben halen kendimi kaptırmış bir şekilde çalışıyordum.

"Yağmur, kaç saattir uyanıksın sen?"

Özgür yatakta beni göremeyince kalkmıştı.

"Sanıyorum dört."

"Çıldırдың mı?! Kendini yormamalısın bu kadar."

"Diyene de bak sen." Ayağa kalkıp kollarına sokulduğumda beni sarmalamıştı.

"Haklısın bebeğim. Çok yordum seni. Hâlbuki yeni iyileştin sen. Hadi gel. Daha çok erken, uyuyalım."

Özgür

Yağmur'u kollarıma aldıktan birkaç dakika sonra uyumuştum. Benden bir dakika bile uzak olsun istemiyordum. Bugün şu nikâh işlemleriyle ilgilenip, en kısa sürede evlenmek için çalışmalarını başlatmalıydım. Bugünden sonra ayrı ayrı evlerde yaşamaya razı olamazdım. Saat dokuzu gösterdiğinde kalktım. Yağmur

uyuyordu. Şirkete gitmeliydim. Duş alarak giyindiğimde sessiz olmaya çalışıyor, uyanmasını istemiyordum. Çıkmadan yatağa oturup yastığa dağılan saçlarını kokladım. Kendimi tam çekiyordum ki kravatımdan yakalanmışım. Gözlerini açmıyor, beni kendine doğru çekiyordu. Toplantım olmasa beni bu evden kimse çıkaramazdı ama önemliydi ve gitmem gerekiyordu.

"Yapma, gitmeliyim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni. Dinlen biraz, lütfen. Bu arada, akşam dışarı çıkalım mı?"

"Asla! Kollarında olmalıyım."

"Nefesimi kesiyorsun."

"İstediğim de bu zaten. Hadi, git artık."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurup çıktım evden. Sıcaklar iyice artmıştı. Bir de içimin ateşi... Arabanın klimasını açıp Suna'yı aradım.

"Hayırdır sabah sabah. Ben artık sesiniz çıkmaz diyordum."

"Suna, neredesin?"

"Şirketteyim, çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım var. Bizim evlenmemiz lazım."

"Bak sen... Ne oldu, iki gün önce havandan geçilmiyordu?"

"Hadi ama benim Yağmur için ne hissettiğimi iyi biliyorsun."

"Evet tabii... Yağmur sinirini almış anlaşılan."

"Kesinlikle! Bugün düşünüp bize nikâh için yer bulmalısın. Sonra gelinlik modeli falan... Yani en kısa zamanda evlenmeliyiz, Suna."

"Yağmur nerede?"

"Evde, uyuyor."

"Hangi evde?"

Gülümsedim, Suna beni utandırmaya çalışıyordu.

"Suna, sen benim ne kadar arsız biri olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Neyse, çocuğumun terbiyesi bozulmasın. Malum; anne karnunda her şeyi duyuyorlarmış."

"Hadi kapatıyorum canım. Sana güveniyorum. Diğer şeyler için Barış'ı arayacağım. Ne de olsa o hızlı nikâh konusunda tecrübeli."

"Ay Özgür, sabah sabah hiç gülesim yoktu gerçekten... Bence de sen Barış'ı ara, gör bak sonra nasıl da bir çırpıda evlenmişsiniz."

"Doğru gerçekten de."

Barış bugün nikâh tarihini alınca, onun yanlış iş yaptığı konusunda Suna ile hemfikiridik. Adamın organizasyon konusunda özel bir yeteneği vardı. On gün sonra evlenecektik. Suna davetiyeyi seçmiş, ben de çok beğenmiştim. Yağmur'la zevkleri çok benzer olduğundan bu tarz işleri ona bırakmıştım. Gelinlik seçimi için birkaç mail atmıştı ve ben bir tanesine çarpılmışım. Yağmur'u o uzun duvaklı gelinliğin içinde görmeliydim... Düğün yeri için ilk tanıştığımız yer olan Ağva'yı tercih etmişim. Topu kafama yediğim yer olan bu güzel belde evliliğimize de ev sahipliği yapmalıydı. Dilan Hala ve Özcan Amca'sını da arayıp tarih konusunda onay alınca, bugün bu iş yarı yarıya bitmiş olacaktı.

Akşam eve geldiğimde ilk defa kendimi tuhaf hissettim. Gü-lümsedim. Elimdeki anahtarları seyredip sonra cebime attım. Beni evde bekleyen biri vardı artık. Zile bastım.

Yağmur bugün telefonla konuşurken evine gittiğini söylemiş, fırçayı yiyince de birkaç parça kıyafet alıp geri gelmişti. Açılmasını heyecanla beklediğim kapı, uğruna deli olduğum kadın tarafından aralanınca, benden mutlusu yoktu. O kadar güzeldi ki aklımı başımdan alıyordu... Sarı minik çiçekli bir elbise giymiş, saçlarını tepeden toplamıştı. Üzerindeki askılı elbise o narin boynunun tüm güzelliğini açıkta bırakmıştı. İçeri girerek elimdeki çantayı yere koydum. Boynuna bir öpücük kondurarak sımsıkı sarıldım. Kolları boynuma dolandığında saçlarını kokladım.

"Çok özledim seni."

"Ben de..."

"Bugün çok yorucuydu."

"Gel, otur şöyle."

Yağmur

Özgür'ü koltuğa oturtmuş, omuzlarına masaj yapıyordum. Elim alnındayken tutup kucağına doğru çekmişti. Parmakları yüzümde gezinirken gözleri sevgiyle bakıyordu.

"Çok güzelsin. Sana bakarken her şeyi unutuyorum Yağmur."

Elleri bacağıma kaydığında, "Hani yorgundun sen?" deyip kıkırdadım.

"Dedim ya, seni görünce her şeyi unutuyorum. Buna yorgunluk da dâhil."

"Ama şimdi karnım çok aç. Yemek yemeliyiz."

"Aslında ben de çok açım. Söylesene, ne yaptın? Ev mis gibi yemek kokuyor."

"Masada görürsün, hadi kalk."

"Biliyor musun, bugün eve geldiğimde zile basmak çok güzeldi. Artık kapıyı anahtarla açmak istemiyorum, Yağmur."

"Canım, bugün evde seni beklemek de çok güzeldi. Ama yavaş yavaş evime gitmeliyim artık, Özgür."

"Yağmur lütfen, tartışmak istemiyorum. Öğlen de konuştuk aynı şeyi. Benim sensizliğe tahammülüm yok artık. Bu evi sevmiyor musun? Eğer burayı sevmiyorsan başka bir yer de bakabiliriz."

"Aşkım, tabii ki hayır... Bu ev çok güzel, çok sıcak... Tam tersine, çok seviyorum ben bu evi."

"Tamam o zaman, bu konuda tartışmayalım. Hiç olmazsa bir hafta on gün benimle kal."

"Tamam. Peki."

Biz böyle konuşurken telefon çalmıştı, arayan Barış'tı.

"Barış. Ne haber?"

"İyi de Özgür, müsait misiniz?"

"Evet, tabii. Gelsenize..."

"Hemen gelsinler, tabak koyuyorum masaya."

"Yemek hazır, hemen çıkarsanız bekleyelim."

"Süper olur. Birazdan oradayız."

Masaya tabak ekledikten sonra aynaya bakıp, dağılan saçlarını düzelttim. O arada kapı zili çalmıştı. Ben kapıyı açmaya giderken, Özgür de hazırlanıp geldi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Canım, nasılsın? İyi misin biraz daha?"

"İyiyim."

"Akşamüstü sesin kötü çıkıyordu."

"Kötü müydün Suna? Bana niye söylemiyorsunuz?"

"Telaş yapma, şirketteyken tansiyonum düşmüştü biraz. Şimdi iyiyim. Ama çok açım."

"Gel hadi. Doyuralım seni."

"Aşk olsun Suna, bana haber vermelisin böyle durumlarda."

"Tabii. Sonra zebani gibi dikil tepemde, değil mi?"

"Geç otur, hadi gel."

Özgür

Yağmur yine döktürmüştü. Yemekleri gördüğümde ne kadar acıktığımı daha da fark etmiştim. Tabakları mutfaka götürürken kalkıp ona yardım ettim. Mutfakta fısıldar gibi bir sesle, "Özgür," deyip dudaklarına uzandı. Usulca geri çekildiğinde bedenim titriyordu.

"Kasten yapıyorsun değil mi? Niyetin beni öldürmek."

"O nasıl söz, alma o kelimeyi ağzına. Sakın."

"Hadi, çıkalım bu mutfaktan, yoksa..."

Masayı toparlayıp koltuklara geçtiğimizde Yağmur, Suna'nın karnını okşayıp bebekle konuşmaya başlamıştı. O bebeği nasıl da büyük bir heyecanla bekliyorduk... Yağmur'u anne olarak hayal ettim. Ona da çok yakışacaktı. Ama önce benim ona doymam gerekiyordu. Hiç ama hiç acelemiz yoktu. Ne de olsa sevebileceğimiz bir bebek, birkaç ay sonra aramızda olacaktı.

Bir hafta sonra...

Yağmur üç gündür annemlerde kalıyordu. Dört gün boyunca benimle aynı evde kalınca, nasıl da alışmışım ona. O yokken ev bomboştu. Annem biraz rahatsızlanınca, onun yanında kalmak istedi. Önemli bir şey yoktu belki ama bu düğün telaşına şahit olmaması adına ortalarda görünmeyişi işime gelmişti. Yakınlarımdayken kesinlikle dikkatimi başka bir şeye veremiyordum. Hem şirketteki yoğunluk hem düğün sonrası yapacağımız bir haftalık balayı için işlerimi toplamaya çalışıyordum. Düğün organizasyonunun neredeyse tamamını Suna ve Barış'ın üzerine bırakmışım. Doğrusu, öyle de güzel ilgileniyorlardı ki kafam o yönden çok rahattı. Hayatım boyunca arayıp da bulamayacağım iki kardeş yanı başımdaydı çok şükür. Düşününce garip geliyordu. Hemen hemen bir sene önce tanıştığım bu insanlar, şimdi vazgeçilmezim olmuşlardı.

Yağmur hâlâ arabasızlıktan şikâyetçiydi. Hâlbuki ben o araba kullanmadığı için çok rahattım. Onu çok özlediğimden annemlere gitmek üzere yola çıkmışım. Annem iyiyse, Yağmur'u alıp dönecektim. Babam ön bahçedeydi. Beni görünce şaşırmış, sonra da yüksek sesle bir kahkaha atarak, "Özgür, hoş geldin oğlum," demişti.

"Hoş bulduk baba, nasılsın?"

"İyiyim. Ne o, dayanamadın mı Yağmur'un hasretine?" Babam gülüyordu. Elim kafama gitti. Gülümsedim.

"Yan tarafta. Sabahtan beri kafasını kaldırmadan çalıştı. Şimdi arka bahçede, çiçeklerle uğraşıyor."

"Annem nerede?"

"İçeride. Yemek masasını kontrol ediyordu."

"Ben anneme bir bakayım."

"Ben de geliyorum."

"Özgür! Hoş geldin, oğlum."

"Anneciğim, nasılsın?"

"İyiyim, merak etme. Dur, masaya bir tabak daha koyalım. Ne iyi ettin de geldin. Yemekten sonra bahçede otururuz, değil mi?"

"Aslında... Dönecektim."

"Olmaz oğlum, sabah dönersin. Hadi git, Yağmur'u da çağır, acıkmıştır şimdi."

Bahçeye çıktığımda içimde hayal kırıklığı vardı. Yağmur'u çok özlemiştim ama bu kadar yakınımdayken ona dokunamamak tam bir eziyetti. Onu alıp gitmek için gelmişken, şimdi sadece seyredecektim. Yan tarafa doğru gittiğimde, Yağmur elinde makasla gül topluyordu. Yavaşça yaklaşıp arkadan beline sarıldım. Küçük bir çığlık atarak arkasını döndüğünde, rahatlayıp boynuma sarıldı.

"Ödümü kopardın. Başkası sandım."

"Seni benden başkası saramaz... Çok özledim."

Yağmur'u elinden tutmuş, arka tarafta kiler olarak kullanılan yere doğru çekiyordum. Odanın kapısını açtığımda, dudaklarım muzip bakışlar eşliğinde dudaklarına kaymıştı.

"Aşkım, dur, birisi gelecek. Rezil olacağız, lütfen."

Onu dinleyecek halde değildim. Elim elbisesinin düğmelerini çoktan çözmüştü ve iş işten geçmişti. Eve dönerken Yağmur'un saçlarını düzeltmiş, elbise düğmelerini iliklemiştim. Elini tutup içeri girdiğimizde annem gülümseyerek bize baktı.

"Nihayet. İkinizin de gözleri gülüyor."

"Aman, nazar değmesin, Seval. Burnumuzdan getirdiler."

"Bir daha öyle bir şey olmayacak, baba."

Yemekten sonra bahçede oturmuştuk. Çay içerken Yağmur'u izliyordum. Babama bulmaca çözmesinde yardım ediyordu. Üşümüştü sanki. İçeri geçip bir şal aldım ve omuzlarına bıraktım, başını kaldırıp gülümsedi.

"Bu kız zehir gibi ya... Bulmaca mı dayanır sana?"

"Öyle, zekâsı malum. Boğaziçi'ni bitirmek, hem de o zor bölümü!"

"Teşekkür ederim ama şımarabilirim, unutmayın."

"Şımar kızım şımar, bu en çok da senin hakkın."

"Kesinlikle yavrum, gözlerin gülsün de ben başka bir şey istemiyorum."

Biraz oturduktan sonra annem ve babam uyumaya gitmiş, biz Yağmur'la baş başa kalmıştık. Kalkıp yanına geçtim ve saçlarını okşadım.

"Uykun gelmiştir senin şimdi."

"Yok, nereden çıkardın?"

"Bugün çok çalışmışsın, odana gidip dinlenmelisin."

"Çok düşüncelisin ama böyle iyi, açık hava iyi geliyor."

"Yağmur! Burada kendime hâkim olamadığımı düşünemiyor musun?"

"Hımm... Sanıyorum ben gidip dinlenmeliyim."

"Birazdan geliyorum."

Bugün, tam da bu sabah... Yeni bir döneme adım atacağımız günün başlangıcı. Günlerden cumartesi, içim kıpır kıpır...

Hemen hemen herkesi toparlamıştım, hazırдық artık. Dilan Halalar, Özcan Amca, onun kız arkadaşı, Yağmur'un babaannesesi, hepsi benim evimdeydiler. Biraz dinlendikten sonra düğünümüzün olacağı yere doğru gideceklerdi. Onlara orada birkaç tane oda ayarlamıştım dinlenmeleri için. Tabii bizim için de... Suna ve Barış, hazırlıkları kontrol etmek için önden gitmişlerdi. Her şey mükemmel olsun istiyorduk.

Annemlerle de anlaşmıştık. Ben Yağmur'u alıp dışarıda biraz oyalayacaktım, onlar da o sırada düğünümüzün olacağı yere gideceklerdi. Annem ve babam müthiş heyecanlı, aynı zamanda da duygusallardı.

Yağmur'un evine gidip, kapısına dayanmıştım. Açtığında telefonla konuşuyordu, galiba Burak Bey'di konuştuğu kişi. Nasıl ters ters bakmışsam ona...

"Ne oldu yine?"

"Bu adamla birlikte çalışmanı istemiyorum, Yağmur!"

"Ne yapabilirim, Özgür?"

"İş değiştirebilirsin!"

"Of Özgür!"

"Yağmur, bu konu hakkında konuşacağız ama şimdi değil."

"Tamam," dediğinde dönüp yüzüne baktım ve gülümse dim. Çok seviyordum bu kızı...

"Şimdi nereye gidiyoruz, biliyor musun?"

"Hiç tahminim yok, fakat gözlerin çok tatlı bakıyor. Ne planladın sen yine?"

"Ya senin kendi gözlerinden haberin var mı? Beni bir gün öldürecek o bakışların."

"Sakin söyleme bir daha. Ölüm lafı etme hiç, ben sensiz..."

Gözleri dolmuştu Yağmur'umun. Bazen hırçın, bazen dingin bakışlar, içimi eriten yeşil-sarı oklarını kalbime batırıyordu.

"Seni ne çok sevdiğimi söylemiş miydim daha önce?"

"Sahi, nereye gidiyoruz Özgür?"

"Seni ilk tanıdığım yere. Kirlara uzanmıştın hani, ben seni bir papatya sanmıştım da topu kafana atmıştım bilmeden."

"Hadi ama yapma, ne papatyası! Kafanı morartmıştım ben de senin. Bir çatlak olduğumu düşünmüştün."

"Kızma ama tam bir deli demiştim kendi kendime. Sonra şirkete geldiğin gün... Güzelliğini o an fark etmişim. Şimdi ise sırlıklam âşığım ve kesinlikle çok mutluyum."

"Çok heyecanlandım. Demek oraya gideceğiz? Baş başa..."

"Yani, öyle sayılır tabii. Baş başa..."

Yağmur

Bu güzel beldeye geldiğimizde arabadan inip derin bir nefes aldım. Özgür çıkıp arabayı kilitledikten sonra, yanıma gelerek ellerini belime doladı. Toprağa baktım, sonra da ayaklarım... Gülümsedim ve hemen ayakkabılarımı çıkarıp koşmaya başladım. Bembeyaz papatyalarla rengârenk kır çiçeklerini karıştırmış toprağa uzandım.

"Hadi ama, kalk."

"Neden? Çok güzel burası... Özgür, iyi ki getirdin beni."

"Bence de çok güzel. Tıpkı senin gibi. Sonra yine geliriz hadi kalk artık."

"Peki, tamam. Niye acele ediyorsun hiç anlamıyorum? Hem buraya getiriyorsun beni, hem de tadını çıkarmamı engelliyorsun."

"Söylenme!"

Biraz yürüyüp bu küçük otelin bahçesine girdiğimizde, her yerin süslendiğini fark ettim. Belli ki birileri için özel bir gündü.

"Birisi evleniyor galiba bugün. Baksana ne güzel süslemişler her yeri. Özgür, arka bahçeye bak, çok hoş olmuş." Dönüp resepsiyondaki görevliye sordum.

"Biri mi evleniyor bugün?"

Adam cevap verecekken, Özgür müdahale etmişti.

"Evet canım, birisi evleniyormuş. O yüzden, otel aslında bugün doluydu. Rica, minnet yer ayırttım."

"Öyle mi?"

"Hadi, gel artık, odamıza çıkalım."

Elimi tutmuştu Özgür, çatı katındaki odanın önüne geldiğimizde, dudaklarıma ufak bir öpücük bırakmış sonra da kapıyı açmıştı. İçeri girdiğimizde şaşkınlıktan dilimi yutacaktım neredeyse.

"Suna, ne işin var senin burada?"

"Ne demek ne işin var?! Kız kardeşimin düğününe gelemez miyim?"

"Nasıl yani?"

Şaşkındım. Dönüp Özgür'e bakmıştım. Sonra, Suna elimden çekip bir kapı daha açmıştı. Kapıdan içeri girdiğimde yatağın üzerinde bir gelinlik, içeride de iki bayan vardı. Tabii bir de aptallaşan ben...

"Hadi, çabuk giyinmelisin. Geç kaldın zaten..."

"Durun bir dakika," diyerek Özgür'e baktım, sonra da gelinliğe... Gözlerim dolu dolu olmuştu.

"Aşağıdaki düğün?"

Özgür gelip gözyaşlarımı silerek, yüzümü avuçlarının içine almıştı.

"Hadi aşkım, giyin artık. Düğünümüzün çok güzel olmasını istiyorum. Hem ayrıca dünyanın en güzel gelinini görmek için çok sabırsızlanıyorum."

"Özgür... Çok seviyorum seni."

"Ben de."

"Hadi ama neredeyse herkes geldi. Gelin hazır değil daha! Özgür, çık artık dışarı!"

"Suna, niye söylemedin? Aşk olsun!"

"Sürpriz olsun istedik. Fena mı işte?"

Kafamı iki yana sallayıp Suna'ya sarıldım.

"Çok güzel oldu."

Özgür dışarı çıkmıştı. Benim üzerime de bir gömlek geçirmiş, saçlarımı yapıyorlardı. Bukle bukle dökülen saçlarıma taze kır papatyaları tutturmuşlardı. Makyajım bittiğinde ise

nihayet, gelinliğimi giymiştim. Gelinlik tam üstüme göreydi. Aynada kendime baktığımda gördüğüme inanamıyordum. Bu ben miydim? Gelin mi olmuştum? Suna'nın gözlerinden dökülenleri gördüğümde hemen döndüm.

"Suna, ağlama lütfen. Ben çok mutluyum."

"Biliyorum canım. Ben de çok mutluyum ve gördüğüm en güzel gelin sensin."

Kapı çaldığında, Suna açmıştı... Gelenleri görünce sevinçten uçuyordum. Halam, kuzenlerim, Suna'nın annesi, annem... Ellerimle ağzımı kapattım. Öyle mutluydum ki, anlatamıyordum. Onların gözleri de dolu doluydu.

"Ne olur, kimse ağlasın, üzülsün istemiyorum artık. Ben bugün mutluluktan uçuyorum."

Gülüşmüşlerdi. En son amcam ve Adeline girmişti içeriye. Artık dayanamayıp küçük bir çığlık atmış ve onlara sarılmıştım. Hepsi öyle süslüydü ki, saatler önce hazırlanmaya başladıkları çok belliydi.

"Hadi artık biz inelim. Özcan Ağabey, sen Yağmur'la aşağıya inersin."

"Tamam."

Amcamla baş başa kalmıştık, bana sarılmış, "Benim melek kalpli güzelim, çok mutlu ol, e mi? Gözbebeğindeki bu ışıklar hiç eksilmesin," demişti.

"Eksilmesin amca."

Amcam kolunu işaret edince, gülümseyerek koluna girdim. O ara kapı çalmış ve artık aşağıya inmemiz gerektiği söylenmişti. Amcamla merdivenlerden yavaş yavaş inerken merdivenin başında Doğan Bey ve Özgür'ün beklediğini gördüm. Özgür öyle yakışıklıydı ki... Canım benim nasıl da yakışmıştı damatlık.

Özgür

Yağmur'u gelinlikle gördüğümde nutkum tutulmuştu. Nerede olduğumu, kim olduğumu unutmam an meselesiydi...

Kelimelerle tarif edemezdim, kalbim yerinden fırlayıp onun kalbini yakalayacaktı neredeyse...

Sevmek ne garip şey... Alıp yüreğime bassam ya da öpsem doyar mıydım?

Yavaşça ilerleyip amcasının kolundan aldım onu.

"Öyle güzelsin ki... Elim ayağım titriyor heyecandan."

Gözlerine kapıldığım vakit, hazan yaprakları gibi sürükleniyordum.

Özcan Amca, "Gidin çocuklar, içeride sizi bekliyorlar," demese kendime gelmem çok zordu. Yavaş adımlarla el ele bahçeye girdiğimizde, alkış kıyamet karşılanmıştık.

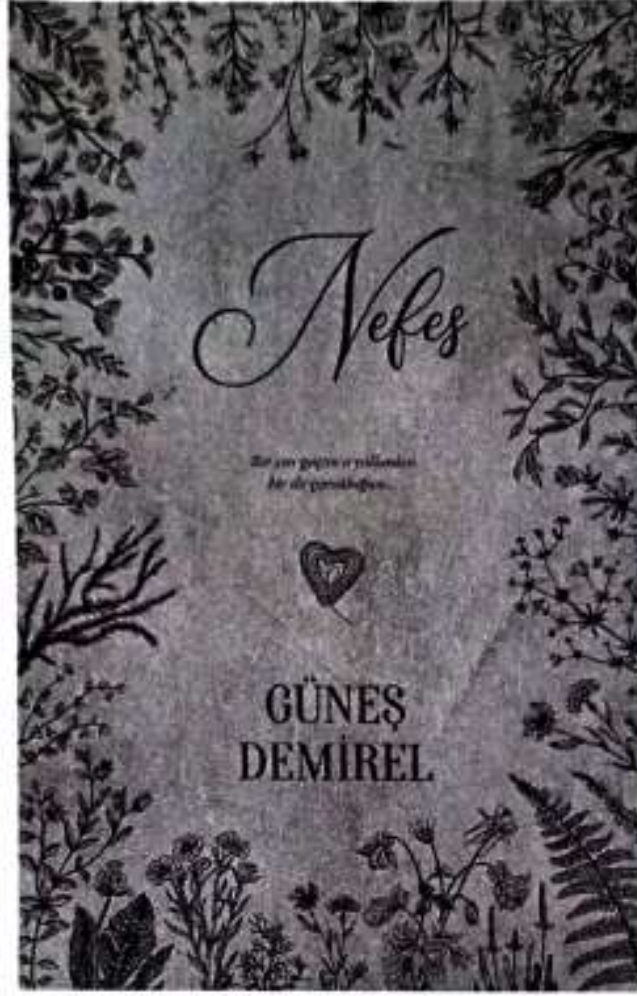
Yağmur

Bahçeye doğru ilerlerken Özgür'ün elini daha da sıkı tutmuştum. Herkese el sallıyorduk. Göz göze yapılmış kısa bir dansın ardından, nikâh masasına oturduk. Şahitlerimizi söylemeye gerek var mıydı?

Suna ve Barış, gülen yüzlerle masadaki yerlerini almışlardı. Benim yüksek sesle söylediğim "EVET" in peşinden, Özgür, "ÖMRÜMÜN SONUNA KADAR EVET!" demişti. İmzaları atarken ellerim zangır zangır titriyordu. Özgür imzayı attıktan sonra mikrofonu alıp, "OH BE!" deyince, misafirlerimizi güldürmüştü. Nikâhımızı kıyan belediye başkanının, "Gelinimiz biraz zor ikna edilmiş galiba," yorumu da gecikmeden gelmişti. Suna ve Barış imzaları atınca, evlilik cüzdanımız Özgür'e teslim edildi. Özgür, elindeki cüzdanı havaya kaldırıp salladı, sonra da beni alnımdan öptü. Gözlerime bakarak gülümsedi ve kulağıma fısıldadı:

"Seni bana getirdiği için kaderi çok sevdim. Kaderimizi başlatan bu beldeyi de bu yüzden sevdim. Hepsinden mühimi de seni çok ama çok sevdim be Yağmur!"

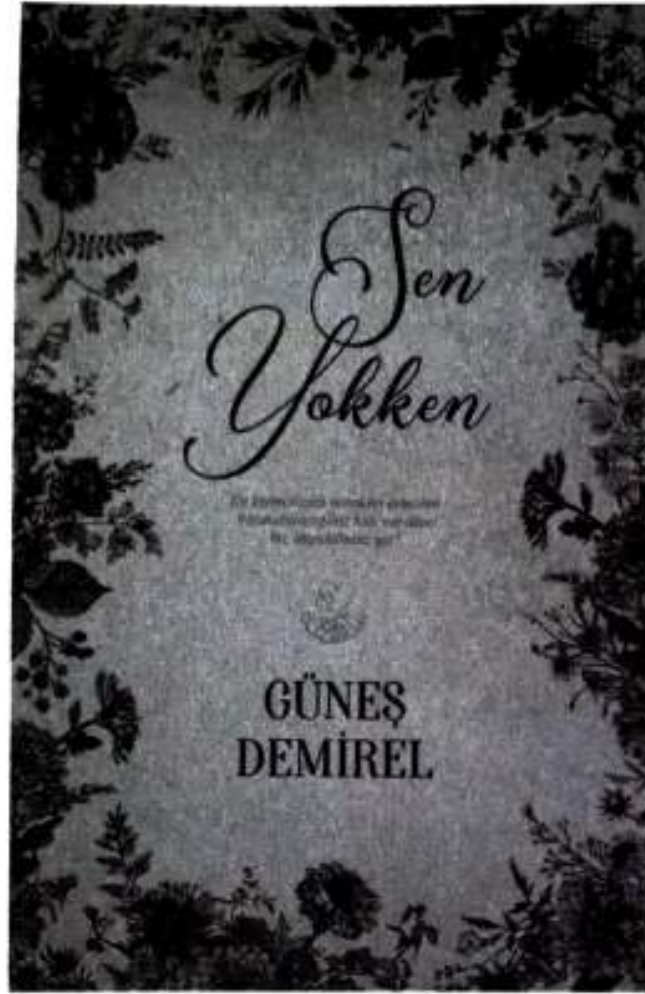
SON

**“Ucu belli olmayan bir tünelin yolcuları gibiydik biz.
Tüm karanlığa rağmen âşık olduk ve zifirinin
bizi yutacağını hesap edemedik...”**

Sanem, güzelliğiyle etrafına ışık saçarken kalbine nefret ve intikam yüklemiştir. Bu intikam duygusuyla girdiği evde hiçbir şeyin kolay olmayacağını farkındadır. Ancak Ali ile yaşayacakları belki de onun için hayatının sınavı olacaktır.

Sanem, Ali'nin tüm ukalılığı ile yapmış olduğu teklifi kabul edecek midir? Kendisine bir nefes borçlu olduklarını düşünürken onlara bir “Nefes” bırakabilecek midir? Peki ya aşk? Hiç bilmediği bu duygu, onu hangi yanlışların içine sürükleyecek, hangi doğrularla yüzleştirecektir?

Gururla aşkın bu döngüsel savaşında, ikisi de birbirini yok sayamazken hayatın onları nerede ve nasıl birleştireceğini sadece zaman gösterecekti.

İpek, birlikte büyüdüğü Çiçek için bunu yapabilecek kalbe sahipti. Lakin kendisine bırakılan emanet öyle kıymetli ve büyüktü ki bunun için Cemal'le savaşması gerekiyordu. Savaştıkça dengeler değişecek, aşk büyüüp hem Cemal'i hem İpek'i tüm gücüyle örseleyecekti.

Farklı yönlerle savrulmak çözüm olsa da insan tüm kalbini dolduran bir özleme ne kadar dayanabilirdi?

Gurur, aşktan daha mı kuvvetliydi? O aslında çoğu zaman, mutsuzluğun kapılarını kuvvetle aralayan bir duygudan başka bir şey değildi.

Katran Karası

Yağmur, kendisi gibi inatçı bir adamla nasıl başa çıkacaktı?

Yalnızlığı hayatının temel ilkesi haline getiren Yağmur, iyi bir işe ve parlak bir geleceğe sahip olmasına rağmen mutlu değildi.

Tatil için gittiği Ağva'da, tatsız bir şekilde tanıştığı Özgür'le yakınlaşırken hayatının yön değiştirmesine engel olamayacaktı.

Yıllar sonra hiç tanımadığı ailesiyle yolları kesiştiğinde onları kendi dünyasına alacak mıydı?

Aslında Özgür için de hiçbir şey kolay değildi. Kozasına hapsolmuş, çıkmamakta kararlı bir kelebeğe ne yapacak, renklerini gökyüzüne nasıl savuracaktı?

Facebook: ephesusaydinli
Twitter: ephesusaydinli
Instagram: ephesusaydinli
YouTube: ephesusaydinli

EPHESUS
www.ephesusaydinli.com
444 0 454

9 786052 084504